Monica Ramirez

Seducția apei

MONICA RAMIREZ

SEDUCȚIA APEI

www.tritonic.ro/ebooks
www.tritonic.ro/blog
www.tritonic.ro

ISBN 978-606-8320-38-0

Recomandare:

feminis.ro 4arte.ro PRwave FLACĂRA TRITONIC

Foto Coperta 4 © Octavian Tihăr
Ilustrație Coperta 1 © Oxpictures | Dreamstime.com

Monica Ramirez

SEDUCŢIA APEI

TRITONIC, 2012

prima ediţie 2008, Boson Books

ISBN: 978 – 606 – 8320 – 38 – 0

Bucureşteancă, absolventă a Universităţii Belford din California cu o diplomă de *Creative Writing,* membră a *EWA, Espionage Writers of America,* şi a *Romanian Crime Writers Club,* Monica Ramirez a debutat în România cu *Asasin la feminin,* primul volum din seria de spionaj internaţional/romance Alina Marinescu. Au mai apărut: *Identităţi secrete,* volumul doi din seria Alina Marinescu, *Kit Black,* un roman istoric de dragoste, *Cum am slăbit 70 kg mâncând 6 mese/zi,* carte inspirată exclusiv după experienţa personală a autoarei, *The Heiress's Knight, o* carte pentru copii în limba engleză pe care a scris-o pentru fiica ei cea mare şi *Cum se scrie un bestseller / Tehnica americană pentru a transforma o idee într-un roman de succes.* La editura *Blue Ink Waters Press* din America, i-au apărut volumele din seria Alina Marinescu, în ordinea care urmează: *The Unwilling Assassin, Whispered Identities, Balance of Power, Hidden Rules* şi *Love Thieves.* Editura *Boson Books* i-a publicat două romane istorice de dragoste, *Intitulate Strangers Affair, Kit Black* şi *Blackout,* versiunea în limba engleză a thriller-ului *Traficantul de umbre.* În curând, la editura *Crime Scene,* va apărea volumul III din seria Alina Marinescu, intitulat *Balanţa puterii.* Monica mai are în lucru ultimul volum din seria Alina Marinescu, precum şi un roman poliţist.

Naufragiaţi

Valurile tot mai înalte şi mai puternice se spărgeau violent de carenă. Corabia scârţâia din toate încheieturile. Simţeam fiecare izbitură în stomac, o senzaţie familiară care mi se răspândea prin întreg corpul într-un şuvoi de teamă şi euforie. Pasagerii îmbrăcaţi în haine sărăcăcioase şi jilave gemeau chirciţi în paturile lor. Chiar dacă spaţiul de locuit al cabinei era mult mai generos decât pe alte corăbii de mărime medie, ştiam cât de mizerabil se simţeau. Sărmanii. *Mal de mer.* Din fericire, eu nu sufeream de această maladie. Până la urmă, eram fiică de marinar; marea îmi servise drept cântec de leagăn, iar porturile erau casa mea.

Tocmai îmi petrecusem ultimii patru ani la Paris, oraşul luminilor şi al dragostei. *L'amour...* Dar nu şi din punctul meu de vedere. Pentru mine, Parisul nu era decât locul unde-mi îndeplinisem visul de-a deveni doctor cu adevărat, oferind pacienţilor mei tratamente corecte care să nu le facă mai mult rău decât bine. Şi, la urma urmelor, ce era atât de neobişnuit în asta? Doar ne aflam în anul 1862, ne pregăteam să păşim în secolul douăzeci! Ca întotdeauna, mă aflam cu un pas înainte. Lumea mea încă nu se obişnuise cu mine, ori cu colegele mele de breaslă. Doctori ca Elizabeth şi Emily Blackwell, Marie Zakrzewska, ori Margaret Bres erau eroinele mele, femeile

care mă inspirau. Iar acum, îmi ocupasem locul printre ele. O făcusem. În sfârşit, reuşisem. Nu era important că trăisem cu pâine uscată şi curmale. Nici că studiasem la lumina lămpilor cu ulei până mi se înceţoşaseră ochii, ignorând comentariile răutăcioase despre *femei denaturate* şi remarcile tendenţioase la adresa fustelor mele cu despicătură. Important era că visul meu devenise realitate. Diploma de doctor, obţinută cu brio de la *L'École de Medicine de Paris,* şi stetoscopul Laennec fuseseră împachetate cu grijă în valiza mea veche şi jerpelită. Îmi luasem *au revoir* de la Paris, navigând către vest, cu toate că nu eram prea sigură dacă aşteptam cu nerăbdare destinaţia finală.

M-am privit în oglinda mică şi murdară, încercând fără succes să-mi aranjez părul ciufulit. Eram palidă şi obosită, cearcănele negre ajungându-mi până aproape de pomeţii obrajilor. Toată lumea spunea că sunt mult prea frumuşică pentru a-mi dori o carieră obscură de doctor, că eram menită să devin o *lady* cu părul meu bălai, ochii albaştri şi pielea albă precum porţelanul chinezesc. Mătuşa mea, Catherine, mă catalogase drept o combinaţie periculoasă între frumuseţea clasică a mamei mele şi încăpăţânarea şi spiritul aventuros al tatălui meu. Ridica din umeri cu un aer învins, declarând că, până la urmă, aveam să fac ce naiba-mi trecea prin cap, indiferent de ce-ar fi spus oricine, chiar dacă asta m-ar fi ucis. Şi avea

perfectă dreptate.

M-am îndreptat spre scară, cu tivul murdar al fustei mele lungi foşnind la fiecare pas şi câteodată agăţându-se de podeaua denivelată. I-am aruncat o privire doamnei Lefevre. Arăta destul de rău. Era gravidă în luna a şaptea şi, cu voia lui Dumnezeu, aveam să acostăm înainte de începerea travaliului. Între timp, avea nevoie de mai multă apă. Poate dacă i-o picuram printre buze cu ajutorul unei cârpe... Dar nu, după atât de mult timp pe mare, nu mai exista nicio cârpă curată pe corabie. Microbi şi apoi febra purulentă. Deshidratare, infecţie. Foarte riscant în timpul unei călătorii atât de lungi în jurul Capului Horn... N*u te poţi juca cu vieţile oamenilor! M-a*m oprit pentru a inspira adânc. Tot*ul va fi bine.*

Am urcat scara de lemn şi-am întins mâna deasupra capului să deschid trapa montată în tavanul cabinei. Aerul rece m-a izbit în faţă. Mi-am ridicat bărbia, părul fluturându-mi în vântul tot mai puternic precum un drapel zdrenţuit. În comparaţie cu semiîntunericul din pântecele corăbiei, lumea de afară părea opresiv de albă şi luminoasă. Mult prea luminoasă. Am mai urcat câteva trepte, privind în jurul meu cu ochii mijiţi.

Norii grei de un cenuşiu voluptos înghiţiseră soarele ce se ridica din ocean, lumina conturându-le siluetele întunecate cu nuanţe aurii ca de borangic. Iar cerul... roşu aprins, de culoarea sângelui proaspăt. Un val de căldură îmi invadă

stomacul, inima mi-o luă la goană. O simţeam, aproape o puteam gusta pe buze. Venea ploaia. O furtună.

Mă pregăteam să păşesc pe punte, când am auzit paşi în spatele meu. Am întors capul, ridicând uşor privirea. Cizme Wellington bine lustruite, cu manşete întoarse. Picioare lungi, musculoase, pantaloni din piele de căprioară, o redingotă neagră de lână ai cărei umeri nu aveau nevoie de un adaos de vată. În mod clar, posesorul nu era un fătălău. Aveam în faţa ochilor un trup de atlet – desigur, vorbind din punct de vedere strict medical – îmbrăcat în haine de gentleman. În completarea acelor haine bine croite, o bărbie bine sculptată, buze pline care nu schiţau nici măcar o umbră de zâmbet, ochi verzi şi reci ca gheaţa în care se oglindeau păcate, tristeţi misterioase şi indiferenţa unui iad îngheţat, plus încă ceva ce puteam percepe, dar nu puteam defini. Acel ceva nedefinit m-a atins undeva adânc, tăiându-mi răsuflarea. Tremuram pe dinăuntru ca şi cum aş fi căzut cu capul înainte în Curentul Aleutin. Vântul îngheţat părea fierbinte în comparaţie cu ochii aceia reci care mă studiau cu atenţie, aproape insolit. Ne-am privit tăcuţi pentru câteva momente.

— Femeile sub punte, mi-a spus într-un târziu pe un ton poruncitor, dar calm, vocea lui puternică dominând şuieratul puternic al vântului.

Nu-i puteam identifica accentul. Francez?

Spaniol? European, de asta eram sigură. I-am cercetat chipul pentru a găsi un indiciu: linii fine în jurul ochilor, păr castaniu cu şuviţe arămii, în mod clar decolorate din pricina soarelui. Aşadar, un bărbat obişnuit cu vicisitudinile naturii. Cine era străinul acela misterios? în mod ciudat, îmi părea cunoscut ca şi cum trăsăturile lui mi s-ar fi ascuns într-un colţ îndepărtat al memoriei. Şi-a repetat ordinul, aşa că n-am avut timp să mai speculez pe tema aceasta.

— Numai femeile, nu şi bărbaţii? l-am înfruntat păşind pe punte cu mâinile în şolduri, adoptând în mod instinctiv o poziţie în care-mi puteam păstra echilibrul.

Pupilele i s-au mărit o idee la vederea fustei mele despicate. *Ce s-a întâmplat? Te deranjează vederea unei glezne feminine?* Mă simţeam aproape dezamăgită. Bărbaţii. Toţi erau la fel.

— Nu, a răspuns laconic, de data asta pe un ton jos. Final şi bine definit precum o incizie chirurgicală.

Mi-a întors spatele, îndepărtându-se în direcţia opusă. În mod clar, fusesem catalogată. Nu mai puteam înghiţi aşa ceva. Devenea de-a dreptul iritant, amintindu-mi de toate cursurile unde nu fusesem admisă pentru faptul că nu purtam pantaloni şi de câte ori fusesem nevoită să mă deghizez în bărbat numai pentru a putea învăţa. Chiar şi în biblioteci, pentru numele lui Dumnezeu! Eram femeie, nu o paria. *Haide,*

comportă-te ca o fată cuminte, aproape că-l auzeam gândind, chiar dacă nu mi-o spunea cu voce tare. Mă înfuriasem atât de tare încât îmi venea să vomit.

— Şi tu? Văd că tu poţi sta aici pe punte! i-am strigat pe un ton acid, apropiindu-mă de el. Dacă tu poţi, atunci pot şi eu. Ne apropiem de Capul Horn. Vreau să-l văd. A trecut mult timp de când am fost aici ultima oară.

S-a oprit şi s-a întors spre mine, privindu-mă pe sub sprâncene cu un aer mirat. Încă mă aflam acolo, nesocotindu-i ordinele? Arătă cu degetul către trapă.

— Acum.

Mi-am strâns haina în jurul meu şi m-am îndreptat în direcţia opusă, trecând chiar pe lângă el. M-am străduit să par sigură pe mine, în ciuda balansului tot mai accentuat al punţii, mulţumindu-i cerului că încă îmi mai păstrasem îndemânarea pe o corabie în furtună. M-am oprit la provă, sprijinindu-mă cu mâinile de balustradă. În zare, ceva mai departe de linia întunecată a norilor, se putea vedea o limbă de pământ.

— Patagonia, spuse bărbatul din spatele meu.

Ştiam asta, n-aveam nevoie să mi-o spună el. Un val de iritare mi-a străbătut tot corpul, inima a început să-mi bată mai tare. *Probabil din cauza emoţiei.* Călătoria, revederea Patagoniei. Ultima oară când fusesem aici împreună cu fratele meu geamăn, Claude, aveam numai zece ani.

Pământuri aride cât vedeai cu ochii, stâncile păreau că se prăvălesc în mare şi Dolores, prima femeie care reuşise să-l facă pe tata să zâmbească după moartea mamei. Oare Dolores mai era aici? În minte îmi răsări imaginea ei pe acea felie de pământ, cu ochii pierduţi în zare. Un oraş aproape sălbatic. Cum se numea oare? Mi-am muşcat buzele, încercând să-mi amintesc. Amintirile îmi defilau prin faţa ochilor cu viteza fulgerului. Doctorul Calhoun, mentorul şi prietenul meu, cu zâmbetul lui calm. *Ceva cu Ti... îmi aduc eu aminte.* Ah, şi Maiorul Moore cu ochii lui verzi ca de şarpe şi zâmbetul rece ca o lovitură de cuţit. Mie şi lui Claude ne era foarte frică de el. N-am înţeles niciodată de ce era tata prieten cu el. Petreceau foarte mult timp împreună, bând şi discutând în surdină, aşa cum fac adulţii când nu vor să audă copii despre ce vorbesc. Nici Dolores nu-l plăcea. O vedeam clar din felul în care trântea mereu sticla pe masă înainte de a-i lăsa singuri. *Cam cu Ti...* Dintr-odată, mi-am amintit.

— Tierra del Fuego, am spus cu voce tare, râzând, mulţumită că-mi amintisem.

— Un accent excelent. *Habla Español, señorita?*

— *Si. Un poco.*

Pierdută în amintirile mele, aproape că uitasem de bărbatul care acum mi se alăturase la balustradă. Încă mai era aici? îmi doream să plece. Prezenţa lui mă deranja ca o iritaţie

morbidă de piele. Poate dispărea dacă-l ignoram. Ce bine ar fi fost dacă l-aş fi putut trata ca pe o eczemă, cu vreo cremă, sau un unguent din plante. Am băgat mâna în buzunarul fustei după cealaltă soluţie: talismanul meu, o scrisoare pătată pe care o primisem de la Claude. O citisem de cel puţin o sută de ori. O invitaţie, spunea fratele meu. O invitaţie să mă întorc acasă, unde oportunităţile răsăreau precum ciupercile după ploaie; tot ce trebuia să faci era să fii suficient de rapid şi de inteligent încât să întinzi mâna să le culegi. Ei bine, Claude era foarte rapid. Dar inteligent? Poate chiar prea inteligent pentru propriul lui bine. Şi pentru al meu. El îmi trimisese biletul pentru călătoria înapoi la Los Angeles la bordul corăbiei *The Silhouette,* dar acum totul părea diferit, de parcă aş fi călătorit spre o altă destinaţie. Părea o călătorie către dezastru. O puteam simţi, la fel cum simţeam furtuna care fierbea în jurul nostru şi prezenţa dominantă a bărbatului de lângă mine.

— Ne aşteaptă ape foarte învolburate. *Señorita,* vă rog. Un ordin, nicidecum o rugăminte.

Mâna lui se încleştă pe cotul meu, trăgându-mă de la balustradă. La naiba, avea să strice totul, făcându-mă să pierd momentul pe care-l aşteptasem atât de mult! Am încercat să mă eliberez, dar era mult mai puternic decât mă aşteptam. O reală surpriză, având în vedere

hainele lui de gentleman. Dar ştiam şi eu câteva trucuri. M-am tras înapoi cu toată greutatea corpului, înfigându-mă în călcâie şi reuşind să-i încetinesc înaintarea către trapă. Rezultatele erau destul de slabe, dar nu puteam face mai mult fără să-l rănesc. Până la urmă, depusesem un jurământ să nu fac rău nimănui. Nu cu bună ştiinţă, oricum. Dar pentru prima oară în viaţa mea eram foarte tentată să-mi încalc promisiunea.

— Nu! Aproape am ajuns! Vezi? am gesticulat nervoasă către limba de pământ, nepăsându-mi dacă-i trăgeam din greşeală un pumn în bărbie. Acolo, unde se învolburează apa. E Capul Horn. Magellan l-a descoperit.

M-am împiedicat şi m-am izbit de el, simţind o satisfacţie minusculă la geamătul surd care-i scăpă printre dinţi.

— Nu. Cabrillo a fost primul, murmură el mai mult pentru sine.

În timp ce corabia naviga în jurul continentului, am rămas împreună, micul nostru război deja uitat, privind cum Atlanticul se contopea cu Pacificul. Apele învolburate ale celor două oceane se războiau dezlănţuite, amestecându-se în valuri uriaşe ce înaintau mugind precum o armată de elefanţi gri. Spuma albă zbura prin aer sfârâind, transformându-se în picături grele de ploaie. Vântul puternic îmi smucea haina, înfăşurând-o în jurul bărbatului de lângă mine. Rămăsese nemişcat, încă ţinându-mă

de cot. Atingerea era fermă, puternică, dar în mod ciudat aproape proiectivă.

— Nu mi-e frică, i-am mărturisit.

— Nu, nici nu credeam că-ţi este, *señorita.* Cu toate că ar trebui să-ţi fie. Curajul nu înseamnă lipsa fricii. Mă privi cu atenţie. Eşti foarte tânără.

— Sunt suficient de matură, l-am contrat, simţindu-mă insultată.

Nu mi-a răspuns, doar m-a privit cu o umbră de zâmbet în ochi. Vântul se strecura printre noi, învăluindu-ne, proptindu-se cu putere în pânzele corăbiei de deasupra capetelor noastre.

— Poate, spuse în cele din urmă.

— Nu poate. În mod sigur. Am douăzeci şi doi de ani.

Buzele lui tresăriră de parcă s-ar fi abţinut din greu să nu zâmbească. Oare eram chiar atât de amuzantă? îi era milă de mine? Nu-mi dădeam seama şi asta mă deranja mai mult decât eram dispusă să admit în sinea mea.

— De-a dreptul antică, îmi dădu dreptate pe un ton solemn. Deschise gura să mai spună ceva, dar un trosnet teribil îl întrerupse, apoi se auzi fâlfâitul unei pânze scăpate de sub control.

Puntea se înclină văzând cu ochii. Bărbatul misterios o traversase deja şi se căţăra cu uşurinţă pe frânghii, sigur pe el, de parcă vântul nu s-ar fi luptat din răsputeri să-l smulgă de acolo ca pe un parazit iritant. Reuşi să prindă frânghia care se rupsese, o întinse, apoi privi în jos. Unul dintre

marinari alerga către noi, dar era prea departe. Mi-am ridicat mâinile, strigându-i:

— Arunc-o la mine! Repede, nu mai avem timp!

Corabia se înclina vertiginos pe partea dreaptă, gemând din toate încheieturile cu fiecare secundă terifiantă. Lemnul trosnea, aprig testat, frânghiile se întindeau la maximum, totul pe punctul de a plesni în două. Valurile deja treceau peste balustradă, inundând puntea cu furia unui râu vijelios. În curând aveam să ne răsturnăm. Mult prea curând. Am alunecat, dezechilibrându-mă, dar mi-am îndoit genunchii şi-am întins mâinile în lateral, regăsindu-mi echilibrul.

— Haide odată!

A mai ezitat preţ de o secundă, apoi mi-a aruncat frânghia. Am prins-o şi am tras cu toată puterea, ignorând senzaţia arsurii din palmele deja pline de sânge. Am scrâşnit din dinţi şi-am tras mai tare. Era ca şi cum aş fi încercat să îmblânzesc un armăsar sălbatic care lupta cu toată forţa împotriva mea. Puteam simţi furtuna; era vie, chiar acolo în mâinile mele. Braţele începură să mă doară. Oare pierdeam teren? apoi m-am pomenit dintr-odată cu străinul lângă mine. Împreună cu el şi cu marinarul care ajunse şi el o secundă mai târziu, am ridicat dureros de încet pânza la locul ei. Apoi am legat frânghia, în timp ce ei o ţineau întinsă. Când mi-am îndreptat spatele, am simţit crampe în braţe şi ploaia

dezlănţuită curgându-mi pe faţă. Furtuna ne înghiţise cu totul. L-am privit pe străin în timp ce-mi verifica nodurile cu mare atenţie. Asta m-a iritat profund. Probabil gestul lui nu era chiar atât de nerezonabil, dar tot mă deranja. Mă pricepeam destul de bine la noduri, fie că era vorba despre cele marinăreşti, fie despre cele chirurgicale.

A schimbat o privire cu marinarul, care arăta ca o pară mălăiaţă din gura căreia se revărsa un torent de cuvinte în limba spaniolă. Părea că-şi cere iertare pe un ton temător.

— *Căpitan...*

Căpitan? Ei, da... aşa se explicau ordinele şi faptul că se aşteptase să le dau ascultare imediat. Aşa se explica postura lui trufaşă.

— *Este bien.*

Marinarul rămase tăcut şi se înclină scurt, apoi o rupse la fugă către tribord.

Într-un final, Căpitanul se întoarse spre mine şi-mi luă mâinile în ale lui, răsucindu-le cu palmele în sus pentru a-mi vedea rănile.

Mănuşa pe care o aveam în mâna dreaptă se rupsese pe la cusături. Mi-o scoase cu grijă. Materialul zdrenţuit alunecă peste răni, usturimea răspândindu-se precum focul în palmă şi degete. Este incredibil cât de multe terminaţii nervoase avem într-o singură palmă. De ce trebuia să le simt oare pe toate atât de acut? Căpitanul îmi studie şi cealaltă palmă.

— Ţi-ai pierdut mănuşa.

— Nu… adică, nu acum. Am pierdut-o la Paris. Pe docuri, înainte să plecăm. Mereu pierd lucruri de genul ăsta… am câte una din fiecare. Poate într-o zi o să le aranjez pe perechi. Poate…

Păream o idioată fără creier. Am închis gura înainte să mai debitez alte tâmpenii. Dar lui nu părea să-i pese. Căpitanul îmi examina mâna. Scoase un mic oftat, ca de regret, apoi extrase o batistă albă ca laptele din buzunar. Nu mai văzusem niciodată un material atât de fin. Mi-am retras mâna.

— Nu! Eşti nebun? O s-o distrug.

Mă trase mai aproape de el şi-mi înfăşură cu blândeţe mâna rănită.

— Du-te să te vadă doctorul corăbiei. Alt ordin.

Mi-am smuls mâna din strânsoarea lui.

— Barbarul ăla care nu ştie să facă diferenţa între cangrenă şi vânătaie? Probabil glumeşti! Nu, mulţumesc, mă descurc şi singură.

Căpitanul arcui o sprânceană. Mi-am dus mâinile la spate, ridicând din umeri.

— Gata, vezi? S-a terminat.

— Nu, spuse el cu voce joasă. De-abia acum începe.

Furtuna a durat o săptămână, aruncându-ne de colo-colo ca pe nişte zaruri la cheremul naturii dezlănţuite, ori poate a furiei lui Dumnezeu. Oricare ar fi fost motivul, marinarii forfoteau îngrijoraţi pe punte, în timp ce eu mă agitam sub

ea, încercând să alin suferinţele pasagerilor suferinzi. Romul nu-i mai ajuta cu nimic, aşa că pentru cazurile cele mai grave am folosit rezervele mele preţioase de extract de mac. Doamna Lefevre şi-a început travaliul cu mult mai devreme decât anticipasem, dând naştere unei fetiţe minuscule. Capul ei era de mărimea unui măr ionatan, potrivindu-se perfect în palma mea. Apoi ne-am confruntat cu accidente soldate cu mâini rupte, pe care le-am rezolvat rapid, dar şi cu un catarg rupt, care ne-a forţat să şontâcăim într-un port chilian pentru reparaţii.

Au trecut două săptămâni până când am ridicat din nou ancora, apoi încă una pe apă. Şi în tot acel timp, nu l-am mai zărit pe Căpitan. Poate rămăsese la ţărm, ori poate era prea ocupat, încercând să mai câştige din timpul pierdut. Observasem că navigam cu viteză mai mare, apa oceanului gonind precum sticla lichidă pe sub carena corăbiei. Marinarii păreau mai ursuzi, obosiţi datorită carturilor lungi. Nu mai cânta nimeni la ocarină, ori la muzicuţă, singurele sunete de pe punte fiind cele ale ordinelor ferme, urmate de răspunsuri tensionate.

Recunosc, eram atentă la orice zgomot, aşteptând să-i aud din nou glasul. Dar nu i l-am auzit. M-am plimbat pe punte la orice oră din zi şi din noapte, sperând să-l zăresc pe Căpitan. Trebuia să ştiu, să-mi dovedesc că puteam rămâne calmă dacă-l întâlneam. Să mă port firesc. Normal.

Poate momentul acela când reacţionasem ca o idioată fusese o greşeală, ca un început de atac de apoplexie. Da, putea fi o explicaţie plauzibilă pentru reacţia aceea care nu-mi stătea deloc în caracter.

Şi cu toate astea, fierbeam ca un vulcan înainte de erupţie. Mă simţeam încărcată de o energie răscolitoare. Nici măcar munca nu-mi mai aducea liniştea. Mă legănam în hamacul meu în fiecare noapte, cu ochii larg deschişi, invadată de o senzaţie ciudată de insatisfacţie. Nu mă mai simţisem în felul acesta niciodată şi nu eram convinsă că-mi place. Poate totul se datora numai delicioasei *café con chocolate* pe care mă obişnuisem s-o beau în timpul acestei călătorii prelungite. Savoarea scorţişoarei, aroma de cacao... da, băutura aceea chiar putea să-mi cauzeze toate senzaţiile şi emoţiile acelea ciudate.

Ceva înăuntrul meu însă, îmi şoptea că nu era atât de simplu. Nu era simplu niciodată. Cauza stărilor mele era mult mai complicată, iar implicaţiile erau de-a dreptul deranjante. Gândurile îmi pufăiau prin minte precum vasele cu aburi, roţile lor învârtindu-se, învârtindu-se... Pufăiau continuu, distrugându-mi liniştea sufletească, transformând-o într-o cârpă zdrenţuită, îndemnându-mă să părăsesc confortul hamacului pentru a ieşi din nou pe punte.

Cerul era de un violet întunecat, aidoma unei vânătăi proaspete, stelele părând suspendate

deasupra liniei orizontului.

Aerul rece al nopţii părea aproape ireal acum că trecusem de frontul atmosferic al furtunii. Cerul, noaptea, apa, totul părea adânc şi liniştit. Totul şi toate, în afară de mine. M-am fâţâit înainte şi înapoi de-a latul prorei, încercând parcă să mă iau la întrecere cu gândurile ce nu-mi dădeau pace, urmărindu-mă pretutindeni ca un câine răbdător care dă din coadă. Ce se întâmpla cu mine? M-am concentrat pe zgomotul hipnotizant al valurilor spărgându-se de proră, dar nici măcar oceanul nu mă putea linişti. Am încercat să găsesc ceva, orice, care să-mi distragă atenţia. Într-un final, mi-am sprijinit coatele pe balustradă şi am privit peste bord, atentă la unda spumoasă care se pierdea în întuneric. Unde erau delfinii? Am încercat să le disting formele arcuite, dar n-am reuşit să văd nimic. Poate că era prea târziu chiar şi pentru joaca lor.

Dintr-odată, am simţit ceva uşor atingându-mi obrazul. Mai mult ideea unei brize, gâdilându-mă uşor, dar ştiam că nu era asta. Nu putea fi. Aerul era calm, aproape o şoaptă. Adieri insesizabile, moi precum laptele. Cu toate astea, am întors capul, încercând să văd dincolo de senzaţia aceea, orice ar fi fost ea şi de oriunde ar fi venit. Privirea mi s-a oprit pe o siluetă înaltă şi nemişcată, sus în faţa cabinei de comandă. Era el. Trebuia să fie. Postura aceea mândră, umerii laţi şi şoldurile înguste nu puteau aparţine nimănui altcuiva.

Căpitanul părea intangibil, atât de sus în veghea lui solitară deasupra echipajului, a întregului ocean. Arăta ca şi cum ar fi aparţinut locului aceluia. Gândul acela mă întristă puţin. Puse ocheanul la ochi, studiind întinderea oceanului într-un arc de la dreapta la stânga şi înapoi. Se opri chiar înainte de finalul celui de-al doilea arc şi lăsă ocheanul jos, întorcând capul şi privindu-mă în mod direct.

M-a prins. La ce altceva mă aşteptasem oare? M-am luptat împotriva dorinţei de-a mă ascunde după nişte butoaie. Mă simţeam ca o şcolăriţă prostuţă, mulţumind Cerului pentru întunericul care-mi ascundea roşeaţa din obraji. Căpitanul rămase nemişcat, privindu-mă un timp îndelungat. Atât de îndelungat, încât iarna se transformă în primăvară, primăvara în vară, vara în toamnă, apoi anotimpurile începură să se învârtă în jurul nostru. Îi simţeam privirea ca o atingere, încălzindu-mă în locuri de existenţa cărora ştiam, dar pe care nu le cunoscusem cu adevărat până atunci. Locuri ciudate. Locuri întunecate. Era... de nesuportat şi, cu toate astea, nu mă puteam mişca din loc. Aşa că am rămas acolo, nemişcată şi stupidă, de parcă cineva îmi încleiase picioarele de punte cu un lipici imaginar. Trebuia să mă mişc, să fac ceva, dar nu ştiam ce. Cu tot studiul şi educaţia mea, eram o ignorantă când venea vorba despre lucruri de genul acesta. Până la urmă, mi-am ridicat mâna şi-am fluturat-o un pic prin aer.

Nu ştiu de ce, dar am făcut-o. El aşteptă câteva minute înainte de a-şi înclina puţin capul în semn de răspuns. O mişcare imperceptibilă. Probabil mi-o imaginasem.

Capcana

Mirosul greu al gunoiului şi-al măruntaielor de peşte mă întâmpină precum îmbrăţişarea unui prieten vechi, oferindu-mi în mod ciudat o senzaţie de confort. Ah, dulcea urare de bun venit acasă. Am recunoscut imediat mirosul portului San Francisco, dar, în rest, totul arăta complet schimbat. Priveam împrejurimile cu ochi curioşi, la fel ca mai toţi pasagerii europeni, în timp ce înaintam cu paşi de melc pe pasarela montată pentru debarcare de o armată de marinari. Nu-mi venea să cred ce vedeam; cu greu mai recunoşteam ceva din vechiul San Francisco. Băieţandrii *ranchero* dispăruseră cu desăvârşire, cu tot cu vitele lor care păşteau oriunde ar fi găsit un petec de iarbă, la fel cum dispăruseră zecile de sârme cu rufe şi lenjerie albă fluturând în bătaia vântului chiar la vest de portul Yerba Buena.

Goana după aur transformase oraşul din ţăran simplu într-un gentleman emancipat. Căile noroioase ale străzilor erau acum acoperite cu scânduri late, noile clădiri se înghesuiau unele în altele precum tinerii îndrăgostiţi. Rânduri întregi de prăvălii şi case noi cu turle se înălţau semeţe la cer, tivind dealurile şi făcându-le să arate ca nişte arici imenşi. La sud de Market Street, turnătoriile şi fabricile de muniţie expirau nori voluptoşi de fum.

Părea că oamenii nu mai aveau niciun moment

de linişte. Era un du-te vino continuu, totul îmbulzindu-se în jurul meu; apa clipocind pe lângă docuri, copitele cailor tropotind ritmic pe scândurile de lemn, scârţâitul vagoanelor încărcate cu mărfuri provenite din burţile imense ale corăbiilor, strigătele birjarilor, ale marinarilor, exclamaţiile emoţionate ale familiilor reunite. Am încercat să-l disting în mulţime pe Claude, dar nu i-am văzut părul negru şi ondulat printre marea de pălării şi capete descoperite. Era greu să-l confunzi cu altcineva. La aproape doi metri înălţime, se afla mereu cu un cap deasupra tuturor. Şi chiar dacă nu-l vedeai, îi auzeai hohotele de râs. Unde era fratele meu? Claude avea multe defecte, dar nu întârzia niciodată. Îngrijorată, am cercetat din nou mulţimea. Nici urmă de el. Niciun semn.

Băieţaşi încălţaţi cu tenişi prăfuiţi şi şepci decolorate pe cap se strecurau printre pasagerii bine îmbrăcaţi, fluturând ziare şi strigând în gura mare:

— Extra! Extra! Citiţi ultimele noutăţi! Piraţii atacă din nou!

Piraţi? în timpurile noastre? Mai degrabă dezertori care atacau corăbiile Uniunii, conducând din umbră blocada. Prin urmare, Războiul Civil atinsese şi ţărmurile acestea. Eram surprinsă. Trăisem cu impresia că Statul Californian era suficient de departe, dar războiul putea fi comparat cu o cangrenă. Se împrăştia imediat,

nerespectând limite, ori graniţe. Probabil eram extrem de norocoşi că reuşisem să acostăm fără să fim atacaţi. Corabia transporta tunuri pentru întărirea garnizoanei Presidio şi a redutei Fort Point.

I-am făcut semn unuia dintre băieţaşi. Avea obrajii roşii de la atâta alergat. Era mic şi plăpând, în mod clar subnutrit şi muncit mult prea mult pentru vârsta lui. Hainele îi erau ponosite, dar curate, şi avea o frezăă dichisită. Când a dat cu ochii de mine, pe faţa lui a trecut o undă de dezamăgire, apoi s-a apropiat cu paşi mici.

— Îmi pare rău, domnişoară, dar nu am poze cu haine la modă. Numai ziare, mi-a spus, mutându-se nerăbdător de pe un picior pe altul.

— Perfect. Dă-mi şi mie un ziar, te rog.

M-a privit cu o expresie sceptică.

— Dar să ştiţi că n-are poze.

— E-n regulă. Ştiu să citesc. Chiar îmi place să citesc, ăăă…

— Seymour, mă ajută el, nerăbdarea transformându-i-se în entuziasm la ideea că ar putea vinde un ziar. Scoase unul din geanta mare de pe umăr şi mi-l întinse. Uitaţi, e cald, tocmai ce-a ieşit din tipar. Vaporul *USS Columbia* a fost capturat. O lovitură sub centura Uniunii. Confederaţii au luat prizonieri tot echipajul. N-a scăpat niciunul.

— Nici măcar unul?

— Păi, cam aşa ceva. Mi-a zâmbit larg

expunându-şi găurile celor trei dinţi lipsă din faţă. Tot aurul a fost furat, domnişoară. Un milion de dolari adevăraţi, nu hârtii din alea verzi. Uniunea murea să pună mâna pe aşa o comoară, ca să nu mai fie Lincoln nevoit să tipărească dolari din ăia de hârtie. Oricum, n-au nicio valoare. Nu se compară cu aurul.

Am râs şi i-am dat o monedă de aur. A privit-o cu suspiciune, apoi a încercat-o cu dinţii.

— Francez, i-am spus.

Faţa i se lumină.

— Franţuz? E-n regulă, atunci. Credeam că e un penny din ăla de alamă. N-au nicio valoare.

I-am mulţumit lui Seymour pentru ziar, apoi am cercetat din nou mulţimea în căutarea lui Claude. Toţi pasagerii de pe corabia mea părăsiseră deja docul. Ultima trăsură tocmai pleca. Rămăseseră numai marinarii care descărcau lăzile cu marfă. Am simţit cum mă trăgea cineva de fustă.

— Missy, spuse o voce de copil în spatele meu. *Missy. Señorita. Lady.*

Nu eram prea convinsă că mi se potriveau apelativele acelea, dar m-am întors. Era Ling-Shen, băiatul care făcea curăţenie în cabinele de pe corabie. Nu cred că avea mai mult de cinci ani. Ochii negri şi obligi îi străluceau sub bretonul tuns inegal, privindu-mă entuziasmat ca şi cum urma să-mi împărtăşească un secret minunat. Unul extrem de delicios.

— Pentru dumneavoastră, îmi spuse, înmânându-mi o cutie dreptunghiulară de lemn. S-a înclinat rapid, apoi a zbughit-o înapoi la corabie.

Cum? A cui era cutia asta? Probabil era o greşeală. Eu îmi împachetasem cu grijă cele câteva lucruri care-mi aparţineau, toate în geanta mea neagră de călătorie. Nu uitasem nimic. Cutia aceea nu era a mea. Era confecţionată dintr-un lemn foarte frumos de culoarea scorţişoarei. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Mi-am trecut degetele pe suprafaţa fină a capacului înainte de-a deschide încuietorile aurite pentru a arunca o privire înăuntru. Mi s-a oprit respiraţia. Pe partea interioară a capacului erau sculptate două mâini care se întindeau peste un ocean zbuciumat. Mâinile susţineau ceva. Am privit cu atenţie. Ceva cu mai multe faţete. Un diamant? Nu. Părea altceva... Poate o mură? Nu-mi puteam da seama, dar frumuseţea imaginii m-a atins undeva în adâncul sufletului. Fiecare piesă se unea perfect cu cealaltă, creând iluzia unei picturi, nu a unui puzzle. Cuvântul *Zarzamora* era sculptat la baza imaginii, totul decorat cu perle mici.

Oare ce însemna? Mă ducea cu gândul la un loc exotic cu nisip alb şi ape turcoaz, palmieri foşnind în briza răcoroasă şi fructe dulci şi suculente. Mi-aş fi dorit să pot ajunge acolo. Chiar în momentul acela. Dar nu singură.

M-am uitat în cutie, unde am descoperit ceva înfăşurat în pânză de in. Am desfăcut pachetul,

simţind imediat mirosul de piele fină. O pereche de mănuşi gri, culoarea porumbeilor călători, cu trei perle pe post de nasturi într-o parte. Găicile erau tivite cu mătase fină. Nu avusesem niciodată mănuşi atât de frumoase. Văzusem aşa ceva numai la doamnele din înalta societate, ori în vitrinele magazinelor de lux. Am rămas cu ochii la ele, nevenindu-mi să cred. Nu puteam purta aşa ceva. Cu siguranţă aş fi pierdut vreo perlă. Nu mai vorbesc de pete! Cloroform, acid carbolic, flegmă... le-aş fi distrus în doar câteva zile. Îmi plăceau mult, dar nu le puteam folosi. Eleganţa lor simplă îmi amintea de ceea ce nu eram şi n-aveam să devin niciodată. Părea mai mult un reproş decât un cadou.

Am închis capacul cutiei cu un oftat şi-am vârât-o în geanta mea de călătorie. Am mai atins o dată lemnul, simţind grija cu care fusese şlefuit, felul perfect în care se îmbina pe la colţuri. Oare o sculptase chiar el? Probabil că nu. O cumpărase din vreun magazin scump cu vedere la mare. Ling-Shen nu-mi spusese de la cine era acel cadou, dar eu ştiam deja. De la Căpitan. Aş fi apreciat cu mult mai mult dacă şi-ar fi luat personal *adieu* de la mine. Cu toate astea, mă simţeam ciudat de uşurată că n-o făcuse.

Voiam să dispar de acolo cât mai repede cu putinţă. Ultima cârciumă în care intrasem semăna cu fundul iadului. Indiferent în ce colţ al lumii te aflai şi cum se numeau, toate cârciumile puţeau la

fel. Cu cât înaintam în vârstă, cu atât înţelegeam mai multe şi locurile de genul acela îmi întorceau stomacul pe dos. Probabil şi pentru faptul că în mintea mea reprezentau pietrele pe care călcase tatăl meu în drumul său către ruină; plus că-mi era teamă ca nu cumva să-l urmeze şi Claude cât de curând.

Putoarea whisky-ului şi a rumeguşului de lemn mi se impregnaseră în minte ca o amintire de rău augur. M-am grăbit să ies afară, îndreptându-mă către Montgomery Street. Nu mai era prea multă lume pe stradă – câţiva bărbaţi îmbrăcaţi în haine vechi de lână, unii cu un aer pierdut, alţii grăbiţi să ajungă la destinaţie înainte să fie arestaţi. Nu prea aveai motive să te afli pe faleza *Barbary* la ora aceea dacă nu vindeai ceva în mod ilegal, ori dacă nu erai în căutare de femei uşoare. Băutura curgea valuri, valuri şi puteai gusta din orice păcat posibil dacă dispuneai de banii necesari.

Soarele îşi începea călătoria descendentă pe cer, umbrele alungindu-se tot mai mult în timp ce se căţărau uşor pe zidurile clădirilor. În curând avea să se însereze, iar eu tot nu-mi găsisem fratele în localurile pe care ştiam că le frecventează. Străzile erau aproape pustii. Se făcea târziu, dar era încă devreme pentru împătimiţii jocurilor de noroc şi, în special, pentru clientela nocturnă.

Am început să merg mai repede, clămpănind cu bocancii mei vechi pe scândurile de pe trotuar.

Eram deja extrem de iritată după ce-mi căutasem fără succes fratele şi în barurile *Bull Run* şi *El Dorado,* încercând să nu mă înfurii de-a binelea. Mă dureau picioarele, iar geanta mea de călătorie era grea de parcă aş fi cărat în ea ghiulele de tun. O durere surdă în capul pieptului mă avertiza că nu mâncasem nimic de ore întregi. De fapt, nu foamea era cea care nu-mi dădea pace, ci îngrijorarea. Unde naiba era fratele meu? Mi-am promis să-l strâng de gât când aveam să dau ochii cu el.

Am continuat drumul, fără să mă mai opresc la fiecare local care-mi ieşea în cale. După un timp, casele ieftine din lemn au cedat locul vilelor din cărămidă roşie cu obloane albe îngrijite şi încuietori de alamă şlefuită. Aici nu se târa nimeni prin noroaie – bărbaţii călăreau armăsari tineri, iar femeile călătoreau în confortul trăsurilor elegante. Mi-am înfrânat un rânjet ironic. Mă aflam în lumea celor cu mâini moi şi fine, unde ifosele primau. Nu existau boli, ci numai neurastenii. Patimile erau aceleaşi, dar foarte bine ascunse în lăcaşuri exclusiviste. Cu cât mai exclusiviste, cu atât mai bine. În acest cartier unde trăiau cei din înalta societate se afla renumitul *The Golden Catherine,* ultimul loc unde mai puteam spera să-l găsesc pe fratele meu. Nimic nu părea că se schimbase de ultima oară când fusesem aici. Coloanele în stil corintian ofereau clădirii un aer elegant şi discret extrem de

necesar unui local frecventat de domnii din înalta societate. În locul unui paznic obişnuit, la intrare se afla un portar în livrea.

M-am oprit în dreptul gardului din fier forjat, decorat cu dantelării din alamă. Portarul mi-a aruncat o privire trecătoare şi indiferentă. Nu reprezentam nimic pentru el, n-am zărit nici măcar o umbră de recunoaştere pe faţa lui. Nici nu era de mirare la cum arătam: fără mănuşi, cu bocancii şi poalele fustei pline de noroi, pălăria mică dată pe spate, mai mult agăţată de cocul de la ceafă. Şuviţe rebele de păr mi se lipiseră de gâtul transpirat. Probabil arătam mai mult ca o doamnă văcărească decât ca o doamnă doctor. Nu, să lăsăm *doamna* la o parte; nu fusesem şi nu arătasem niciodată ca o doamnă. Oricum, portarul era probabil nou, pentru că nu-l recunoşteam, iar el era clar că nu mă cunoştea pe mine. N-aveam de gând să fac o scenă. Catherine n-ar fi apreciat asta. Discreţia făcea parte integrantă din descrierea ocupaţiei ei. Doar conducea cel mai luxos bordel din San Francisco.

Am mers de-a lungul gardului până am ajuns pe o alee laterală, apoi am coborât scările de serviciu până la intrarea pentru personal. Holul strălucea de curăţenie, dar asta nu mă mira, cunoscând-o pe Catherine; lăzile erau stivuite în mod ordonat, tapetul de pe pereţi nu avea nicio pată. Lămpile cu gaz nu aveau niciun fir de praf pe ele, totul era lustruit la perfecţie. Am intrat în

bucătărie, salivând la mirosul de legume proaspăt tăiate.

— Am dat de belea, se văită o femeie corpolentă în timp ce-şi ştergea mâinile pe şorţul alb. Doamna Bernard îşi tamponă fruntea cu materialul de un alb imaculat al şorţului, apoi obrajii rozalii. Don Cabrillo a anunţat că ne vizitează în seara asta. Vai de viaţa mea! Şi nu mai avem nici măcar un copan de fazan. Catherine o să ne strângă de gât. Don-ul e foarte pretenţios, nu va accepta nimic altceva. Ce ne facem, Frankie?

— François, nu Frankie. Când o să înveţi odată să-mi spui numele corect? îi răspunse vocea unui bărbat născut şi crescut la Bowery şi nicidecum la Paris. Frankie nu avea nimic în comun cu Franţa, exceptând poate faptul că se hârjoanea din când în când cu dansatoarele de cancan de la salon*ul Ei Dorado.*

— Cum să-ţi ţin minte numele, când îl schimbi mai des decât supa pe care-o găteşti? Găseşte-ţi un nume şi rămâi cu ăla. Doar nu te aştepţi să le putem ţine minte pe toate.

— Fără isterii în bucătăria mea, o avertiză Frankie cu un deget bont.

— Bucătăria ta? îl îngână doamna Bernard pe un ton ascuţit precum fluieratul unui ceainic care dă în fiert. Deci acum asta e bucătăria ta?

Of, of, of... recunoşteam tonul acela. Era timpul să intervin, ori în curând aveau să se

tăvălească pe podeaua bucătăriei ca doi luptători de sumo. Iar eu nu-mi doream să pun copci nimănui în prima mea noapte acasă. Am băgat capul pe uşă.

— Bună seara.

— Nathalie! Doamna Bernard scăpă din mână lingura imensă de lemn pe care o învârtise ameninţător pe deasupra capului şi mă trase în braţele ei dolofane. O, Doamne! Uită-te la tine, numai uită-te la tine! Cum ai crescut şi... făcu o pauză în timp ce mă examina cu mai multă atenţie... şi eşti murdară ca de obicei. Noroi! De unde ai colectat toată mizeria asta? Ai căzut în vreo groapă?

— Lasă copila în pace, doamnă B! A navigat în jurul Capului Horn, pentru numele lui Dumnezeu!

Frankie mă pocni cu pumnul în umăr, rânjind cu gura până la urechi. L-am pocnit înapoi. Începu să râdă în hohote, masându-şi umărul.

— Văd că nu te-a îmblânzit lumea civilizată de dincolo de ocean. Bun, bun. Îţi mai aduci aminte combinaţiile? îşi ridică bărbia, indicând-o cu un deget. Îţi ofer una din partea casei. Haide, haide. Pocneşte-mă cum vrei.

Mi-am strâns pumnii şi i-am ridicat la nivelul feţei, ţopăind în jurul lui ca un curcan bezmetic.

— Încetaţi imediat cu prostiile astea, ne apostrofă doamna Bernard pe un ton indignat.

Am ignorat-o cu desăvârşire. Am riscat cu un pumn, dar Frankie s-a eschivat.

— Haide, copilă, eşti mult mai bună decât atât.

Doamna Bernard a păşit între noi.

— Frankie, ţi se arde supa.

Asta îl readuse rapid cu picioarele pe pământ. Frankie se repezi la aragaz, scăpând o înjurătură printre dinţi. Doamna Bernard clătină din cap, îndreptându-şi atenţia asupra mea.

— Of, Nathalie, ai rămas la fel. Aveam alte aşteptări de la tine.

— Las-o în pace, femeie. Nu te mai văi ta atâta, că doar nu e o oală cu lapte care s-a acrit.

— Ei, lasă că am eu ac şi de cojocul tău. Aşteaptă numai să-i spun lui Catherine că încurajezi comportamentul ăsta nedemn de o femeie respectabilă. Haide, mai bine mergem sus. Îţi aduc ceva de mâncare. Nişte ceai şi prăjiturele cum îţi plac ţie. A, şi-am făcut gem de mure. Pun pariu că-ţi era dor de aşa ceva.

— Mai mult decât îţi poţi imagina.

Am zâmbit în timp ce urcam scările de marmură. Aş fi putut să-mi găsesc drumul fără probleme, chiar dacă mă lega cineva la ochi. O făcusem de atâtea ori în visele mele. Indiferent câţi ani ar fi trecut, câte mile depărtare, cunoşteam locul acesta mai bine ca pe propriile buzunare. Portul meu de baştină. Bănuiesc că oricât de departe aş fi fugit, tot nu m-aş fi putut desprinde de el. În sfârşit, mă reîntorsesem acasă.

Am păşit printre draperiile de catifea. Picioarele mi s-au afundat în covorul turcesc din

salonul principal. Pereţii erau acoperiţi tot cu damasc roşu, aşa cum îmi aminteam, dar candelabrele de cristal şi scaunele tapisate cu spătare aurii erau noi-nouţe. Ce diferenţă faţă de primul cuibuşor de nebunii al lui Catherine, care se aflase odată pe o corabie părăsită în port, al cărui echipaj fusese cuprins de febra goanei după aur. Catherine conducea acum o adevărată *casa grande.* Eram de-a dreptul impresionată. Probabil afacerile mergeau foarte bine, aşa cum era şi normal. Mătuşa mea reuşea mereu să facă ceea ce-şi propunea.

M-am oprit în dreptul canapelei, trecându-mi degetele pe deasupra catifelei moi, ascultând acordurile liniştitoare ale pianului. Notele muzicale îşi pliau forţele într-un crescendo, precum picăturile unei ploi torenţiale înainte de a se revărsa în râuri, şi de acolo în mări şi oceane. Melodia urca uşor, acompaniată de note joase, ca o proiecţie astrală pe cerul nopţii. *Sonata Lunii. Încă o mai cântă.*

— Bună seara, doctore, am salutat cu voce joasă.

Cel care fusese odată mentorul meu, nu răspunse. Doctorul James Calhoun îşi înclină numai capul, parcă ascultând cu atenţie muzica ce se năştea sub degetele lui, încercând să-i surprindă toate nuanţele. În faţa lui, pe pian, se afla o carafă de cristal şi un pahar umplut pe jumătate cu whisky. Pălăria şi mănuşile albe

fuseseră aranjate cu grijă pe colţul din dreapta, un baston cu mâner auriu rezemat de claviatură. Costumul fin, vesta de brocart şi cravata lată de mătase s-ar fi potrivit mai degrabă într-o sală de concerte decât într-un local, indiferent cât ar fi fost de select. Puteam să pun pariu că James s-ar fi îmbrăcat ca un gentleman chiar dacă ar fi trebuit să îmbăieze un urs. Probabil că se născuse cu o cravată la gât.

Mi-am lăsat geanta jos şi m-am aşezat lângă el pe băncuţa îmbrăcată în piele maro. Notele muzicale susurau acum lin, precum ultimele picături de ploaie ale unei furtuni slăbite, alunecând către acalmie. James oftă, umerii i se relaxară. Degetele lui rămaseră nemişcate pe claviatură în timp ce ecoul ultimei note se pierdu în tăcere.

— Numai tu poţi îmbunătăţi muzica lui Beethoven.

— Normal.

James întoarse capul şi mă studie atent. Părul îi era ceva mai grizonat decât îmi aminteam, dar ochii de un albastru spălăcit încă oglindeau un amestec ciudat de politeţe rece şi bunătate. Pe buze îi plutea zâmbetul obişnuit, de parcă tocmai îşi amintise o glumă bună şi se abţinea să nu izbucnească în hohote de râs. Numai că de data asta, părea mai tensionat decât de obicei. Ceva nu era în regulă, iar eu nu reuşeam să pun niciun diagnostic.

— Nathalie, spuse pe un ton blând, clătinând din cap uşor, aşa cum făcea mereu când îmi rostea numele. Măi, măi, măi... draga mea, Nathalie. Sau acum trebuie să-ţi spun doctor Arnaud? Felicitări. Chiar ai făcut-o, ai reuşit.

Nu m-a atins, iar eu nu l-am atins pe el. Ar fi trebuit să-l îmbrăţişez, dar n-am făcut-o. N-am putut. Mă simţeam ciudat, de parcă eram doi străini, de parcă nu l-aş fi cunoscut de când aveam trei ani. Mi-am amintit cum, împreună cu Claude, îi desfăceam toate rolele de bandaje ca să ne *îmbrăcăm* în mumii egiptene. Ceva se schimbase, dar nu aveam idee ce anume. Simţeam doar că nu trebuia să-l iau în braţe, de parcă atingerea mea ar fi înrăutăţit lucrurile. Aş fi putut frânge ceva... poate chiar sufletul lui. Îmi amintea de un evantai chinezesc pe care-l avusesem odată: doar o singură atingere neatentă şi se dezintegrase în faţa ochilor mei. Atunci învăţasem cât era de preţioasă delicateţea.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat. Nu te bucuri pentru mine?

— Bineînţeles că mă bucur. Sunt nebun de fericire. Îmi vine să-mi rup nasturii de la vestă.

Zâmbetul lui era forţat, ca şi cum spusese ceea ce se cuvenea, nu ce simţea cu adevărat. Nu mai înţelegeam nimic. Nu asta era primirea la care mă aşteptasem. Mi-am dezlegat eşarfa de la gât şi mi-am scos pălăria.

Ce s-a întâmplat? întrebarea îmi stătea în gât

ca un os ascuţit de peşte, făcându-mă să mă simt nefericită şi tristă. Interacţiunea cu oamenii era mult mai dificilă decât chirurgia. Tai, coşi şi gata. De ce nu era la fel de simplu şi în rest? Nu puteam da glas acelor gânduri care mă tulburau, aşa că m-am chinuit să găsesc alt subiect de conversaţie, prefăcându-mă că-mi curăţ scamele de pe pălărie. Cum politeţea funcţiona întotdeauna, mi-am dres glasul.

— Mulţumesc pentru stetoscop. A ajuns chiar înainte de ceremonia de absolvire. Îmi place foarte mult. E foarte interesant cum sună totul prin tuburile alea de cauciuc... foarte interesant. Bătăile inimii par nişte tobe îndepărtate. Se aud foarte clar. Dar al meu arată diferit de toate celelalte. L-ai modificat?

— Nu prea mult, doar câteva ajustări pe ici pe colo.

— Mda, eşti un geniu. Unul autentic. Ar trebui să-ţi brevetezi toate invenţiile astea.

El se mulţumi să schiţeze un gest cu mâna şi să ridice din umeri.

— Îl foloseşti la infirmerie? Pun pariu că ai tot felul de invenţii pe acolo. Îmi aduc aminte de pipeta pentru cloroform şi de scaunul pentru naşteri. Sunt nerăbdătoare să-ţi văd clinica. Pot să vin mâine să te vizitez?

— Nu, scumpetea mea. E... Făcu o pauză, privind în gol la ceva ce numai el putea vedea. Am închis-o.

— Cum adică?

— N-ai cum să înţelegi.

— Încearcă-mă. Haide, James. Sunt eu, Nathalie. Ştii că mie îmi poţi spune absolut orice.

Închise ochii, parcă dorind să scape de amintirea prieteniei pe care o împărtăşisem odată. Nu părea să funcţioneze. Ceea ce-l tulbura îi stăruia în memorie, chinuindu-l ca o migrenă, ori ceva mai grav. Oftă din greu.

— Corpul medical al armatei a avut nevoie de mine, aşa că m-am întors în Virginia pentru o perioadă de timp. Iar acum… ce să spun, totul s-a schimbat. Războiul a schimbat totul.

Cum era posibil să fi renunţat la Infirmeria pentru Femei şi Copii? Clinica fusese mândria şi bucuria lui. Scrisorile pe care obişnuia să mi le trimită erau pline de amănunte picante, ştiri, poveşti scandaloase despre oameni scandaloşi. Şi peste tot erau referiri la clinica lui. Dar dacă mă gândeam mai bine, scrisorile încetaseră să mai sosească încă de acum un an. Catherine nu-mi scrisese niciodată.

Eram uimită de noutăţile acelea. Am clipit şi m-am forţat să-l trag de limbă.

— De ce-ai închis clinica? James, spune-mi ce s-a întâmplat?

Privirea lui o ocoli pe a mea. Râse scurt şi nervos.

— Ce s-a întâmplat? Îţi spun eu ce s-a întâmplat. Ţi-am povestit vreodată despre un tip

pe nume Reed Mellows? Nu? L-am cunoscut pe bătrânul Reed la Harvard. Promoţia din patruzeci, eu cu Reed. Da, domnule... tipul era un adevărat vlăjgan. Mare peste tot. Mâini mari, o inimă imensă, extrem de prietenos pentru un yankeu. Nici nu cred c-aş fi luat examenele la anatomie fără ajutorul lui. Şi dacă stau să mă gândesc bine, probabil că nici cele de fiziologie. Aş putea afirma cu mâna pe inimă că Reed m-a împins de la spate pe toată durata şcolii. Şi apoi, într-o bună zi, totul s-a terminat, iar noi celebram absolvirea cu prea mult entuziasm şi coniac. Am mers să patinăm pe un lac îngheţat, unde n-ar fi pus piciorul niciun om normal la cap. Poţi să-ţi imaginezi urmarea. Gheaţa s-a spart, iar eu am căzut în apă. Era rece ca iadul. Nu, chiar mai rece. M-am scufundat lin, fără să fiu în stare să mişc nici măcar un braţ. Nu mai puteam respira. Eram complet îngheţat. Tot ce-mi aduc aminte este că bătrânul Reed m-a împins la suprafaţă la fel cum mă împinsese de la spate în timpul şcolii. Mi-a salvat viaţa în ziua aia.

James întinse mâna după paharul lui, studiind cu atenţie lichidul din el în timp ce-l învârtea iar şi iar. Dădu restul de whisky pe gât, apoi aşeză paharul la loc cu o grijă exagerată.

— Nu auzim decât poveşti glorioase despre război. Ne simţim atraşi de idee, dar gloria şi sacrificiul de sine nu sunt decât poveşti pentru adormit copii. Războiul e o afacere murdară, demonică. Frate contra frate, prieten contra

prieten. Aşa că m-am trezit şi eu pe front, făcând-o pe doctorul în mijlocul bătăliilor, ca într-un iad pe care numai omul, sau însuşi Diavolul îl poate crea. Într-o zi, ne-au adus ca de obicei o mare de răniţi din ambele tabere. I-am tratat pe ai noştri mai întâi, apoi pe prizonierii yankei. Mă bălăceam până la genunchi în noroi şi sânge. Şi pe cine crezi că am văzut? Exact, pe bătrânul Reed, ofiţer în corpul medical al armatei, la fel ca şi mine. Numai că Reed nu arăta prea bine. Nimerise în mijlocul unei explozii care aproape îi smulsese braţul drept de la cot. M-a implorat să-i salvez braţul chiar în momentul în care eu număram picăturile de cloroform pentru a-mi adormi prietenul. Şi apoi i-am ciopârţit braţul. I l-am tăiat de la umăr. Poftim. Braţul lui preţios dispăruse ca prin farmec. Braţul ăla puternic cu care mă salvase în urmă cu atâţia ani. Am făcut-o în ciuda faptului că mă rugase să n-o fac. Aşa i-am răsplătit tot ceea ce făcuse pentru mine.

James tăcu brusc, pierdut în gândurile lui.

— James, ştii foarte bine, o ştiu şi eu, şi probabil o ştia şi Reed că niciun doctor din lume nu i-ar fi putut salva braţul. Ar fi fost nevoie de un miracol.

— Astea sunt discuţii pur ştiinţifice, dar pot eu oare să mă ascund după ele? Nu, scumpetea mea. Vezi tu, eu nici n-am încercat să-l ajut. Aş fi putut măcar să încerc. Eram obosit. Extenuat, de fapt. Abia dacă mai puteam pune o copcă ca lumea.

Poate ăsta a fost motivul pentru care am procedat în felul ăla. Poate n-am făcut ce trebuia, poate n-am luat cea mai bună decizie. Mă bântuie gândul ăsta... mă bântuie tot ce-am făcut în timpul războiului. Ce i am făcut lui Reed, toate urletele pe care le-am auzit, toate mâinile şi picioarele pe care a trebuit să le...

Se opri din nou. Întinse mâna tremurândă din nou după pahar, dar îşi aminti că era gol. Îl umplu până la refuz, lichidul dând peste margini şi împrăştiindu-se pe suprafaţa lăcuită a pianului, apoi dădu tot conţinutul paharului peste cap. Îşi ridică ochii la mine.

— N-am fost altceva decât un ciopârţitor de carne. Un măcelar în plină glorie. Nu de asta am devenit doctor. După ce-am părăsit frontul, m-am întors aici, dar n-am putut să-mi mai practic meseria. Pur şi simplu, n-am mai putut. Nu mai pot.

James tresări şi gemu uşor. Îşi duse mâna la gamba stângă şi se masă cu o grimasă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, scumpetea mea.

— James!

— O prostie. Un glonţ rătăcit. Au vrut să-mi taie piciorul, dar am refuzat. I-am ţinut la distanţă cu Colţul meu. Nişte barbari. Iar eu... eu sunt unul dintre ei. *Am fost* unul dintre ei. Şi ceea ce-i mai rău e că sunt şi un ipocrit. Aşa că nu mă deranjează că mă doare, nu e ca şi cum n-aş

merita-o. Măcar pentru ce i-am făcut bătrânului Reed.

Mi-am pus mâna pe braţul lui şi l-am strâns uşor, încercând parcă să-l drenez de mâhnirea aceea adâncă. Fusese eroul copilăriei mele, îmi îndreptase paşii către cariera medicală la care eram pregătită să mă înham. Îmi începusem studiile cu el, desluşind tainele corpului omenesc. Îl văzusem alinându-şi bolnavii de mii de ori, iar gândul că nu avea s-o mai facă vreodată mă întrista foarte tare. Ştiam că durerea pe care o simţea în picior era o nimica toată pe lângă durerea pe care o simţea acolo unde odată avusese o inimă. Pierduse totul... James îşi pierduse pur şi simplu inima.

— Of, James... N-am ştiut ce altceva aş mai fi putut spune.

Nu mi-a răspuns, doar m-a bătut uşor pe mână. Am rămas acolo amândoi pentru un timp îndelungat, fără să mai scoatem o vorbă. Tristeţea umplea tăcerea şi toate golurile din jur.

— Unde e? Unde e păpuşa mea? am auzit o voce al cărui timbru m-a dus cu gândul la miere şi whisky.

Catherine Larson. Puteam recunoaşte vocea aceea dintr-un milion. Pe coridor s-a auzit clinchetul pantofilor cu toc şi foşnetul fustelor de mătase. Catherine a intrat în salon, o splendoare de femeie, înaltă şi suplă, îmbrăcată într-o rochie trăsnet. Parcă era zeiţa Atena, dominând totul în

jur. Nu-i mai lipsea decât un trident şi-o coroană din frunze de palmier.

Lumea spunea că arătăm mai mult a surori decât a nepoată şi mătuşă. Eu nu vedeam asemănarea dintre noi. Poate moştenisem statura ei şi ochii albaştri ca cerul, puţin arcuiţi pe la colţuri de la vreun strămoş tătar rus. Dar în rest eram foarte diferite. Ea era extrem de fină. Oricum, mult mai fină decât mine. Avea păr blond deschis, la fel ca al meu, dar era buclat şi strâns la spate într-un stil elegant la care eu nici măcar nu puteam visa. Nu moştenisem drăgălăşenia mamei şi nici frumuseţea şocantă a lui Catherine. Mătuşa mea era mai vie decât însăşi viaţa. Îţi tăia respiraţia. Dacă aş fi fost altcineva, probabil s-ar fi oprit un moment la intrarea în salon, pozând pentru un impact mai puternic. Dar eram aproape fiica ei şi mai că nu alergă până ajunse la mine. Mă prinse în braţe şi mă învârti de câteva ori, făcându-mă să mă simt din nou ca o fetiţă cu codiţe. Am îmbrăţişat-o şi eu, inhalând adânc mirosul familiar compus din eternul parfum de liliac şi ţigările cubaneze pe care le fuma. Catherine era ancora mea în acea lume nesigură, fie că-mi plăcea sau nu.

M-a sărutat pe obraji, apoi m-a pus jos şi mi-a şters urmele de ruj de pe obraji.

— Păpuşa mea, te-ai întors! Arăţi... Se trase puţin mai în spate şi mă măsură din cap şi până în picioare. Diferit. Ceva s-a întâmplat.

— Bineînţeles. Sunt mai bătrână.

— Ei, nu chiar aşa de bătrână. O doamnă nu vorbeşte niciodată despre vârsta ei, numai despre... calităţile ei. Pe buzele ei înflori un zâmbet maliţios. Nu, nu... e altceva. Aş spune că e vorba despre un... un... în ochii ei licări surpriza în timp ce se apropia mai mult de mine, de parcă m-ar fi adulmecat. De un bărbat! O văd, o simt. Oh, Nathalie, ce frumos. O poveste de dragoste pe o corabie. Baronii aceia bogaţi călătoresc pe ruta asta, de la băncile din Marele Est către minele din Comstock, ori cel puţin aşa am auzit. Oh, te rog, spune-mi totul despre el. Toate detaliile fără importanţă. E bătrân, cu conturi bancare foarte, foarte grase?

— Catherine!

Obrajii îmi ardeau. Cum putea spune aşa ceva? Să stea acolo arătând ca o zeiţă şi să rostească asemenea cuvinte? James chicoti amuzat. Nu era pentru prima oară când auzea textele mătuşii mele.

Catherine clătină din cap.

— N-o mai face pe ruşinoasa cu mine. Spune că n-am dreptate şi că n-ai întâlnit un bărbat răscolitor. Hai, spune.

— N-ai dreptate. E totul numai în mintea ta! Mi-am încrucişat braţele la piept cu un aer încăpăţânat.

Toată treaba asta cu bărbaţii începuse încă de când îmi apăruseră chestiile alea enervante care

se numeau sâni. Pentru mine, transformarea din fată în femeie însemnase dintotdeauna un accident nefericit. Îmi fuseseră interzise lucrurile pe care iubeam să le fac numai pentru motivul că începusem să mă schimb din punct de vedere fizic. Îi ascultasem tiradele lui Catherine de mii de ori, plictisindu-mă până la lacrimi. Nu aveam timp şi nici interes pentru arta fină a seducţiei.

— Serios, Catherine. Îţi imaginezi lucruri care nu există. Poate ar trebui să-ţi cercetez ochii. Stai să-mi iau instrumentele. Fă zece paşi înapoi şi acoperă-ţi un ochi.

— Hmmm... întotdeauna ai avut gura mare. Mă întreb de unde-ai învăţat asta. În mod sigur, nu de la mama ta. Chiar dacă eram surori, Isabelle nu semăna deloc cu mine. N-am auzit-o niciodată spunând cuiva nici *dă-te mai încolo.*

Catherine şi-a aranjat părul cu un aer absent. I-am aruncat o privire furioasă. Cu un gest melodramatic, îşi duse la piept mâna încărcată de bijuterii.

— Insinuezi că de la mine ai învăţat asta? Ai gura asta mare de la mine? îşi lăsă capul pe spate, râzând în hohote. Ei, atunci mă bucur că ai învăţat ceva şi de la mine, chiar dacă nu vrei să-mi asculţi sfatul în ceea ce priveşte lucrurile practice, aşa cum ar face orice fată deşteaptă. Dar nu-i nimic. Dacă tu spui că nu se află niciun bărbat la orizont, atunci aşa să fie. Te cred pe cuvânt. Îmi oferi un zâmbet seducător, luându-mă din nou în braţe.

Nici n-ai idee cât de mult mă bucur să te văd, păpuşa mea. Dar ia spune-mi, unde e fratele tău? Am putea avea o mică reuniune de familie, chiar aici în salon.

Am privit-o descurajată.

— Dar… dar credeam că ştii tu.

— Eu? Niciodată n-am ştiut pe unde umblă Claude. Eu aflu de aventurile lui numai când e prea târziu. Ţii minte când m-au dat afară din Kansas, nu-i aşa? Prostia aia cu *Pomada lui Leon…* nu mai vorbesc de *Tonicul Tinereţii.* Jumătate din populaţie a chelit! Cealaltă jumătate au făcut nu ştiu ce eczemă…

Mi-am pus mâna la gură, chicotind.

— Ce era chestia aia? Vreo invenţie de-a ta, James? Parcă lucrai la o formulă pentru regenerarea părului.

— Păi, cred că da, scumpetea mea. Parcă-mi amintesc ceva. Numai că până la urmă am vărsat-o pe birou şi-am descoperit că era extraordinară pentru lustruirea mobilei. Excelentă, chiar. Accidentele sunt mama tuturor invenţiilor. Dar nu sunt responsabil pentru ce-a făcut Claude cu ea, se grăbi să se scuze James, cu toate că-i revenise licărirea jucăuşă în ochi.

— Apropo de Claude…

— Mmmm hmmm?

— L-ai văzut de curând? l-am întrebat, studiindu-l cu atenţie.

— Claude? La care Claude te referi? E un

nume extrem de comun, scumpetea mea.

— Ştii foarte bine la cine mă refer. La fratele meu, i-am răspuns pe un ton răbdător.

— Care frate?

— Am un singur frate. Claude Montague Arnaud. Tipul ăla de care mamele trebuie să-şi ascundă fiicele şi portofelele.

— A, acel Claude.

— Deci?

Deveneam tot mai suspicioasă. Mai văzusem expresia aceea conspirativă şi clipitul des al ochilor ori de câte ori James şi Claude inventau poveşti de acoperire unul în favoarea celuilalt. Se asemănau ca două picături de apă, unul mai rău ca celălalt.

— Încă aştept un răspuns.

— Aşteptăm amândouă un răspuns. Ce-a mai făcut de data asta? Pe cine trebuie să mai mituiesc? îmi ţinu isonul Catherine.

Băteam amândouă din picior la unison. James privi exasperat la tavan, contemplându-şi răspunsul.

— Mă gândesc... încerc să-mi amintesc ceva, dar nu-mi vin în minte toate detaliile.

În timp ce aşteptam răspunsul lui, ochii mi-au căzut pe ziarul pe care-l cumpărasem în port. *Piraţii!* urlau titlurile. Am rămas cu gura căscată, un nou val de îngrijorare străbătându-mi tot corpul.

— A, nu-mi spune! Claude mi-a scris ceva

despre oportunităţi şi aur. Doar nu vrei să-mi spui că... nu, n-a făcut aşa ceva... nu poate fi amestecat în toată nebunia asta! El a furat aurul?

James mă privi cu părere de rău.

— Hei, hei... ce te-am învăţat eu pe tine? Un doctor bun nu pune niciodată întrebări la care se poate răspunde cu da sau nu. Sunt la fel de bune ca pliciurile de alungat muşte. Trebuie să pui întrebări care pot avea un înţeles dublu. Astea sunt ca mierea. Atrag muştele de fiecare dată. Pacientul îşi dezleagă limba şi primeşti informaţii valoroase. Şi acum, fii atentă. Mă auzi? Ai grijă ce fel de concluzii tragi, că s-ar putea să nu-ţi placă unde aterizezi. Şi, oricum, priveşte partea frumoasă a lucrurilor. Poate Claude nici nu e amestecat în toată povestea asta cu aurul. Poate l-a răpit Shanghai Kelly şi acum Claude munceşte pe un vapor cu aburi în drum spre China. Băiatul a fost atât de ocupat în ultima vreme, încât chiar i-ar prinde bine odihna şi liniştea pe care ţi-o oferă o călătorie îndelungată pe ocean. Da, chiar l-ar ajuta.

James îmi făcu jucăuş cu ochiul.

— Foarte amuzant, am murmurat.

— Voi, doamnele, vă agitaţi imediat ca un cuib de viespi. Bâzâiţi, vă frământaţi, vă îngrijoraţi pentru orice prostie. Eu zic să vă calmaţi înainte de-a forma un nou comitet moravuri.

— Poate ai dreptate, am spus pe un ton neconvingător.

Până la urmă, poate Claude nu era din nou implicat în ceva rău. Fratele meu era un tip destul de stăpân pe sine şi pe picioarele lui. Îmi tot repetam asta în gând pentru că-mi doream din tot sufletul s-o şi cred. Păcat că, de cele mai multe ori, dorinţele noastre n-au nicio legătură cu realitatea.

Am privit balansul clopoţelului pe frânghia ce făcea legătura cu camerele de deasupra. După câteva secunde, liniştea se aşternu din nou în bucătărie.

— Camera zece. Domnul Green vrea să servească masa, spuse doamna Bernard. Ridică un pic capacul de metal care acoperea o farfurie plată şi adulmecă mâncarea deja pregătită, declarându-se mulţumită cu o înclinare a capului. Estrella, fii drăguţă şi du scoicile astea la camera zece.

Servitoarea scundă cu piele măslinie şi ochi negri îşi ţuguie buzele a nemulţumire.

— A, nu trimiteţi la mine, nu la ăla, replică într-o engleză stricată. *Señor* Green bancher, dar zgârcit. Niciodată bacşiş. Lorena duce scoici, e rândul ei.

— Ba nu, o contrazise Lorena în timp ce amesteca într-o oală mare care fierbea pe aragaz.

Arăta la fel de subţire şi deşirată precum lingura de lemn pe care o mânuia cu abilitate. O scoase din oală şi o îndreptă spre Estrella ca pe o armă de foc.

— Mereu spui că e rândul meu. Eu vreau

camera unu. Ai-ai-ai… Oftă melodramatic, bătând din gene şi punându-şi o mână pe inimă. *Muy guapo...* frumos bărbat. Şi foarte… *hombre.* Chicoti şi desfăcu mâinile ca şi cum ar fi măsurat ceva de aproximativ douăzeci de centimetri, apoi mai adăugă vreo doi centimetri. *Mucho hombre. Mucho, mucho.*

— Prea *hombre* pentru tine, o repezi Estrella.

— Douăzeci de centimetri, sau nu, asta nu e treaba voastră, le apostrofă doamna Bernard. Puteţi admira, dar nu aveţi voie să atingeţi. Oricum, sunteţi amândouă mult prea tinere pentru aşa ceva. Dacă află Catherine, vă trimite să vă împachetaţi boarfele mai repede decât aţi zice *hombre.* Asta vreţi? Puse farfuria cu scoici pe o tavă, pe care i-o înmână îmbufnatei Estrella. Fă-ţi treaba şi fii atentă pe unde mergi, că doar nu vrei să împrăştii scoicile astea prin toată casa, nu-i aşa?

Înainte să iasă din bucătărie, Estrella îi aruncă o privire veninoasă Lorenei. Fata mai tânără îşi vedea din nou de treabă, amestecând în oala mare de pe aragaz, un zâmbet galeş plutindu-i pe buzele pline. După părerea mea, expresia aceea nu avea ce căuta pe faţa unei fete de vârsta ei. Faptul că părea atât de cunoscătoare în ceea ce privea bărbaţii mă călca pe nervi. Mi-am dres glasul.

— Păi, văd că s-a rezolvat. Totul merge ca pe roate, doamnă B, şi asta numai datorită dumitale. Catherine e foarte norocoasă că-i eşti alături.

— Satisfacţia clienţilor e garantată la noi. Şi aşa şi trebuie, din moment ce ne frecventează toţi aristocraţii. Îşi lasă toate problemele la uşă şi se distrează de minune. Chiar şi fetelor le place să lucreze la noi.

— Mda, se pare că le place foarte mult. Şi se pare că se bat pe o anumită cameră. Cine stă în unu?

Mi-am mai luat o bucată de carne de vită din castronul mare de porţelan pe care doamna Bernard îl aşezase în centrul mesei.

— Camera unu e rezervată în permanenţă pentru Don Cabrillo.

— Don Cabrillo! Cum e posibil să se bată fetele pe el? Are... câţi ani are? Cel puţin şaizeci şi cinci? Le-ar putea fi bunic... ba chiar străbunic. Nu-mi pasă că face parte din primele cinci familii spaniole, nu contează cât e de bogat, ori că-i aparţine mai mult de jumătate din oraş. Tipul e o mumie, cu toţi cei douăzeci de centimetri ai lui. E de-a dreptul dezgustător.

— Sfinte Sisoe, ce tot vorbeşti acolo? Nu, nu... nu vorbim aici de bătrân. Don Juan Cabrillo a murit anul trecut.

M-am încruntat. Deci bătrânul Don murise. Rămăseseră cei doi fii. Se zvonea că cel mare avea o slăbiciune pentru băutură şi femei. Ştiam câte ceva şi despre cel mic, dar nu-mi puteam aminti ce anume. Ceva ciudat... Cum îi chema oare? Cele două nume îmi stăteau pe limbă... Edmundo. Da,

asta era. Edmundo şi Ricardo.

— Şi cum e noul Don?

Doamna Bernard îşi puse mâinile în şolduri şi mă privi cu un zâmbet sugestiv.

— Hei, sunt doar curioasă. Oricum, nu contează, am murmurat, trasând linii imaginare cu degetul pe faţa de masă. Te întreb pentru că tu ştii cam tot ce mişcă pe aici. La etaj, la parter... pe peste tot. Pun pariu că de cele mai multe ori ştii ce se întâmplă chiar înaintea lui Catherine.

Doamna Bernard încuviinţă din cap.

— Aşa e. Nimeni nu ştie mai multe decât mine.

— Bun, atunci zi-mi de noul Don.

— Are preferinţe foarte clare. Numai Bordeaux, întotdeauna cu o tocăniţă de ciuperci alături. Numai camera unu. Şi o vrea numai pe Michelle. Umblă zvonul că i-ar aduce aminte de soţia lui, care a murit într-un accident oribil pe ocean. Nu au mai găsit-o niciodată. Atât de misterios, atât de tragic. Se mai zvoneşte... în fine, ştii cum bârfeşte lumea care nu are altceva mai bun de făcut. Don Cabrillo e un om bun, poţi să mă crezi pe cuvânt. O simt în adâncul sufletului şi eu nu mă înşel niciodată. Plus că e foarte politicos, întotdeauna spune *te rog* şi *mulţumesc.* Nu pipăie niciodată fetele şi nu scuipă tabac pe covoare. E fin şi elegant. Într-un fel, îmi pare rău pentru Michelle. Săraca fată. E ambiţioasă, încearcă din greu, dar unii bărbaţi nu-şi doresc decât un anumit gen de plăcere de la fete ca ea, dacă

înţelegi ce vreau să spun. Iar Don Cabrillo nu e interesat de altceva. E un aranjament clar... mai mult o afacere. Doamna Bernard abordă o expresie conspirativă, continuând cu voce mai joasă. Şi n-are nevoie de scoici, ori altă bazaconie de afrodiziac, să ştii. Michelle ar trebui să se mulţumească cu ce are. N-are niciun sens să viseze la luna de pe cer. Mai bine s-ar bucura de ceea ce i s-a oferit. E o fată foarte norocoasă. Altele trăiesc toată viaţa visând la aşa un noroc.

— Aha, am înţeles. Sigur. Norocoasă.

Ca de obicei, n-am mai continuat o discuţie care intra pe un teritoriu periculos, acela al relaţiilor dintre un bărbat şi o femeie. Doamna Bernard se asemăna cu Catherine în multe privinţe. Ştiam că erau mândre de mine, dar nu credeam că mă înţeleg cu adevărat. În ochii lor, noua mea profesie nu reprezenta decât un capriciu. Ar fi fost cu mult mai încântate dacă mi-aş fi găsit un tătic cu bani mulţi, care să-mi asigure un viitor îndestulat. Dar ştiam că iubirea lor e necondiţionată şi asta era ceea ce conta. Nu le puteam cere mai mult, cu toate că mi-o doream. De când mă întorsesem acasă, simţeam că lipseşte ceva ce nu puteam identifica.

Sentimentul acela îmi apărea de niciunde şi în cele mai neaşteptate momente, ca o fantomă care-mi strângea stomacul precum o senzaţie agasantă de foame.

O săptămână mai târziu, doamna Bernard încă

mă mai îndopa cu mâncare.

— Eşti numai piele şi os, mormăia în timp ce-mi punea în faţă cine ştie ce bunătăţi.

Nu mă deranja deloc. Amintirea supei chioare şi a pâinii râncede cu care supravieţuisem pe toată durata călătoriei pe corabie se estompa tot mai mult.

— O cină minunată, doamnă B! E atât de gustos.

Mestecam de zor, aşezată la masa din bucătărie. Chestia asta era o specialitate de-a lui Frankie şi avea un gust delicios: bucăţele de carne fragedă cu sos de vin şi unt. Îmi venea să plâng de bucurie că simţeam din nou gustul untului curat. Nu-mi mai era teamă că mi-aş putea rupe vreun dinte în ceva. În timpul călătoriei din jurul Capului Horn, uitasem că există astfel de mâncare.

— Ce-i asta? Pui?

— *Lapin au vin à la François.* Cu toate că nu înţeleg de ce trebuie să se maimuţărească Frankie cu numele astea în franceză şi să le numească după el. Zău că nu înţeleg. O prostie. De parcă el ar fi inventat toate mâncărurile de pe faţa pământului! Omul ăsta şi le-a pus pe toate pe numele lui, când de fapt asta e reţeta mea.

Furculiţa mi-a căzut din mână. M-am luptat împotriva impulsului de-a scuipa mâncarea din gură, forţându-mă s-o înghit, dar îmi rămase în gât ca un nod unsuros. M-am înecat şi-am început să tuşesc, lovindu-mă cu pumnul în piept.

— Ce-ai spus că e?

— *Lapin au vin à...*

— Da, mi-era teamă că asta ai spus.

Iepure. Nu se putea să fie iepure! Chestiile alea drăguţe şi pufoase pe care obişnuiam să le tentez cu bucăţele din prăjitura mea pe vremea când eram copil. Stomacul îmi bolborosi în semn de protest.

— Dar are gust de pui.

— Totul are gust de pui, draga mea. Totul. Te-ai săturat? Arăţi ca şi cum te-ai fi săturat.

— Da, da, am mâncat chiar prea mult!

M-am şters cu şervetul la gură şi m-am ridicat de pe bancheta de lemn. Dacă aveam noroc, poate reuşeam să nu vomit.

— Scumpo, cineva trebuie să ducă gunoiul. Mă ajuţi tu, te rog?

— Sigur că da.

Am luat găleata grea de lemn şi-am ieşit din bucătărie. Găleata se izbea de coapsa mea în timp ce străbăteam coridorul îngust. Am urcat scările care dădeau în aleea întunecată dintre al nostru *maison,* aşa cum spunea Catherine când juca rolul matroanei fine, şi celelalte clădiri din South Park.

Era tare bine să mă aflu din nou afară. După căldura din bucătărie, aerul nopţii părea curat şi răcoros. Ceaţa se înfăşura în jurul meu în timp ce treceam pe lângă grădina de zarzavaturi, îndreptându-mă către secţiunea izolată unde se aflau cazanele de gunoi. Auzeam nechezatul cailor

şi scârţâitul roţilor de la trăsurile care-şi transportau stăpânii aristocraţi la teatru pentru reprezentaţia de seară. Tocmai ridicam capacul unui cazan de gunoi, când am simţit că cineva se află în spatele meu. Ceva umed ateriză la picioarele mele. Am privit în jos. Un amalgam maroniu, salivă şi inconfundabila putoare a tabacului ieftin.

— Ia să vedem, ce avem noi aici? spuse o voce de bărbat din spatele meu.

M-am întors încet. Mă privea cu ochi pofticioşi, cântărindu-mi trupul din priviri. Mi s-a zbârlit părul pe mine. Cămaşa din tartan şi pantalonii murdari de lână nu aparţineau cartierului nostru. Bărbatul care mă privea cu un rânjet insinuant era din cartierul aflat în apropierea docurilor şi n-avea ce căuta aici. Cu toate astea, se afla în faţa mea, iar eu eram lipsită de orice apărare. Ce naiba fusese în capul meu să ies pe aleea aceea întunecoasă fără ceva ce-aş fi putut folosi pe post de armă? Inima începu să-mi bată cu putere.

— N-am niciun ban.

— Nicio problemă, drăguţă, am o idee mai bună. Hai, vino cu mine să ne jucăm de-a prinţul fermecat. Ţine-ţi gura şi vino la bătrânul Peter să te învăţ câteva poziţii noi. Haide, drăguţo, fii fată cuminte şi-o să-ţi placă şi ţie.

Se apropie de mine, deschizându-se deja la pantaloni. Îmi întinse mâna, dar eu m-am tras

înapoi, clătinând din cap. Pe faţă i se citi nerăbdarea, apoi furia.

— Vino încoace imediat. Lasă fiţele, o să-ţi ofer plăceri la care nici nu visezi. Vino, am spus!

Se afla deja foarte aproape de mine, înaintând mai repede decât mă retrăgeam eu. Nu mai aveam timp să ajung la uşa clădirii noastre. M-am rotit brusc, folosind găleata de gunoi pe post de buzdugan. *În tâmplă. Tare. Îl termin.* Am simţit impactul şi-am auzit zgomotul surd. Peter a urlat cât îl ţinea gura.

— Mi-a spart nasul!

S-a aplecat în faţă, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Mi-am luat elan şi l-am lovit cu piciorul în testicule. Asta avea să-i aranjeze bijuteriile moştenitoare suficient de mult cât să-i reducă hernia inghinală. Dacă suferise vreodată de aşa ceva.

Bun, acum puteam să-mi permit s-o rup la fugă către intrarea noastră de serviciu. Numai trei paşi până la uşă, apoi doi, unul. Am pus mâna pe clanţă şi-am apăsat. Ceva tare m-a pocnit în moalele capului. Durerea s-a propagat valuri prin tot corpul meu. Am încercat s-o ignor, ştiind cât era de important să deschid uşa, dar nu m-am mai putut mişca. M-am prăbuşit, simţind pământul rece şi tare sub obraz. Gândurile mi-au îngheţat, dispărând într-un fulger gigantic care a înghiţit totul. Apoi, la fel de brusc, am fost înghiţită de o gaură neagră. Mai neagră decât cea mai

întunecată noapte. Mintea mi-a devenit la fel de întunecată şi n-am mai ştiut nimic.

Când m-am trezit, era foarte multă linişte. Genul acela de linişte care te calcă pe nervi în loc să-ţi aducă pace interioară. O linişte atât de adâncă semnalizează mereu pericolul, ori apropierea morţii. Nici nu ştiam cât timp trecuse. Am simţit un fior rece, cu toate că era mai cald ca în iad în camera întunecată în care mă aflam. Era prea întuneric pentru a putea încerca să desluşesc ceva în jurul meu. Întunericul mă înghiţea, sufocându-mă. Mirosea a aer stătut, mucegai şi praf. Nu mai intrase nimeni aici de mult timp. Puteam rămâne în întuneric pentru totdeauna, singură şi pierdută, frica fiindu-mi singurul aliat.

Mi-am mişcat cu grijă mâinile şi picioarele amorţite, apoi mi-am dorit să n-o fi făcut. Am fost invadată de furnicături prin tot corpul, de parcă mă înţepau mii de ace. Peste tot. Am încercat să mă ridic. Capul îmi zvâcnea atât de tare, încât am fost convinsă că era în flăcări. Mă simţeam foarte ameţită. Am căzut înapoi pe spate, lovindu-mă cu coatele de podeaua tare. Am gemut, dar nu m-am lăsat învinsă. A durat ceva timp până când am reuşit să mă ridic în şezut. Mi-am strâns genunchii la piept şi mi-am sprijinit fruntea pe ei.

Aveam gura foarte uscată, iar gâtul mă ardea de parcă înghiţisem o şosetă de lână. Deshidratare. Probabil pierdusem prea mult sânge. Mi-am pus două degete pe gât şi mi-am

luat pulsul, apoi l-am căutat pe cel mai adânc, aşa cum învăţasem. Mda. Mai rău decât mă aşteptam. Şi lucrurile de care aveam nevoie ca să-mi revin nu se puteau găsi în locul ăsta întunecat. Cu toate astea, nu eram vreo floricică leşinată. A naibii să fiu dacă aveam să le permit s-o învingă pe Nathalie Arnaud. În niciun caz. Aveam să lupt cu toate puterile mele. Da, exact ca o tigroaică. Aveam s-o fac. Imediat ce terminam să-mi vomit creierii. Acidul din stomac mă arse în stomac, apoi pe gât în sus.

Respiră. Acum. Încă o dată. M-am concentrat să respir adânc până când am biruit valurile de greaţă. Mi-am pipăit gura umflată, partea din mine care mă băga mereu în bucluc. Mi-am amintit că mă trezisem la un moment dat pe podeaua unei trăsuri care mă zdruncina de colo-colo şi mă apucasem să pun întrebări unor oameni pe care nu-i puteam vedea. Probabil sărisem calul, pentru că răspunsul a sosit cu ajutorul unui pumn păros în maxilar. Al doilea a întărit fermitatea răspunsului. Chiar nu fusese nevoie, înţelesesem tot ce aveam de înţeles din primul. Iar acum aveam să iau aminte.

Am rămas tremurând preţ de câteva momente, încă simţind gustul metalic al sângelui pe buze. Apoi am început să-mi trec în revistă contuziile şi durerile: posibilă fractură de craniu, o julitură urâtă cam în dreptul celei de-a şasea coastă toracică. S-a auzit un zgomot şi o bulină albă

apăru în întunericul care mă înconjura. Prin ea pătrunse o rază anemică de lumină. Un vizor. Deci eram urmărită. Interesant. De către cine?

— E trează, domnule, aşa cum am prezis. Harry i-a pus botniţa potrivită, spuse o voce de bărbat tânăr.

Chiar dacă nu-l vedeam, puteam auzi linguşeala din tonul lui. Slugarnic. Dezgustător. Speram să aibă coşuri peste tot. Cât mai multe.

— E pregătită.

Pregătită pentru ce? m-am întrebat temătoare. Capul încă mi se odihnea pe genunchi, faţa parţial acoperită de braţe.

Vizorul s-a închis, apoi am auzit zgomotul unui zăvor tras. Uşa se deschise cu un scârţâit lugubru, lovind peretele. Lumina invadă încăperea, atât de orbitoare încât pentru un moment am avut impresia că mă aflam pe soare. Mă dureau ochii. Orbită pe jumătate, n-am văzut decât foarte vag contururile a două siluete, dar le-am simţit mirosul mult mai bine decât mi-aş fi dorit. Cel scund puţea a colonie ieftină şi bomboane mentolate. S-a apropiat de mine cu paşi fermi de parcă defila într-o paradă militară. Silueta bărbatului înalt a rămas lângă uşă. Îl vedeam mai estompat, dar tot i-am simţit respiraţia care puţea a tabac turcesc şi whisky, plus pomada pe care o folosea pentru păr, şi care mirosea a stătut şi a moarte.

L-am recunoscut într-o fracţiune de secundă.

Cum aş fi putut să nu-l recunosc? El îi folosise tatii drept ghid pe drumul spre ruină.

Îl ucisese la fel de sigur ca şi cum ar fi apăsat personal pe trăgaci, era Diavolul în persoană, Maiorul Moore. William Moore. Încă în viaţă şi, aparent, sănătos. Deci din cauza lui mă aflam acum aici.

El fusese autorul tuturor nenorocirilor pe care le suferisem în viaţa mea destul de scurtă. Şi acum ne aflam din nou faţă în faţă. Cred că aş fi fost mai bucuroasă să mă fi întâlnit cu ciuma călare pe mătură.

— Opreşte-te imediat, Sergent Hollinger. Menţine o distanţă de cel puţin trei paşi de prizonier. Asta e regulamentul, spuse Moore pe un ton mai rece decât şuieratul şarpelui.

Ghetele îşi opriră marşul, iar eu le-am privit posesorul pe după braţ. Sergentul era încă un băieţaş cu puf maroniu care încerca să se dea drept perciuni. Uniforma îi era călcată impecabil, nasturii lustruiţi. Dorinţa legată de coşuri mi se îndeplinise.

— Pare destul de inofensivă, domnule.

Bine. Cine eram eu să-l contrazic? Mi-am plecat mai tare capul şi mi-am relaxat umerii. Oare ar fi trebuit să încerc un leşin? Poate ar fi mers mai bine. Rezistenţa îmi adusese numai două scatoalce bune.

Gestul meu îl făcu să râdă pe Maiorul Moore.

— Inofensivă? E la fel de inofensivă ca o

leoaică. Ai face bine să fii foarte atent. Am văzut-o cu ochii mei cum i-a rupt gâtul unui bărbat de două ori cât ea. N-o să uit niciodată.

Nici eu nu puteam uita. O smucitură zdravănă plasată între primele două vertebre cervicale. Măduva spinării secţionată. Moarte instantanee. Prima mea lecţie accidentală în neurologie. Viaţă versus moarte.

— Doar o singură dată şi atunci numai în scop de auto-apărare, am murmurat.

Încă mai aveam în faţa ochilor imaginea beţivului ţintuindu-l pe Claude la pământ, lumina lunii reflectându-se de pe lama cuţitului de vânătoare cu care se pregătea să-i taie beregata. Şi imaginea mea sărind în spatele lui. M-am ţinut de gâtul lui cu toate puterile mele, disperarea făcându-mă mai puternică, cu toate că încercase să mă arunce cât colo. L-am muşcat, simţind gust de praf şi carne transpirată. Apoi, dintr-odată, am căzut amândoi pe spate. Mi-am înfăşurat braţele mai bine în jurul gâtului gros şi m-am ţinut cât de bine am putut în timp ce cădeam şi cădeam prin timp şi spaţiu. Totul păruse o eternitate, beţivul înjurând înfundat şi încercând să scape din strânsoarea mea, eu sugrumându-l, iar Claude trăgându-se speriat în spate pentru a se proteja. Încă mai puteam simţi gâtul beţivului transpirat, rezistenţa, apoi cedarea bruscă sub braţele mele. Am auzit pocnitura şi suspinul surprins al bărbatului în timp ce-i scăpa ultima suflare.

Corpul a devenit inert în braţele mele. Bănuiesc că nu poţi uita niciodată primul om pe care l-ai ucis. Nu conta că fapta mea ne salvase vieţile de beţivul înarmat cu un cuţit de vânătoare. Nu mai conta nimic. Oricum fusese o greşeală. O greşeală oribil de ireversibilă. Mi se făcea rău numai când îmi aminteam. Dar, într-un mod ciudat, mă şi motivase. Bănuiesc că tot ceea ce făcusem de atunci încolo fusese ca un fel de ispăşire. Probabil încercasem să aplic magia medicinei pentru a şterge acea teribilă greşeală în urma căreia viaţa familiei noastre se schimbase pentru totdeauna. William Moore îşi făcuse apariţia şi nimic nu mai fusese la fel.

— Aveam numai zece ani. A fost un accident, am repetat cu voce slabă.

— Un accident? Draga şi dulcea mea copilă, dar toţi criminalii spun acelaşi lucru. Fiecare om cu un ştreang în jurul gâtului îşi susţine inocenţa. E mereu la fel, zău aşa. Aceeaşi poveste.

— Ce mai vrei de la mine?

Moore mi-a zâmbit cu un aer răpit.

— Nathalie, ce şocant! Aşa îţi saluţi tu unchiul?

— Unchi?! Nu eşti unchiul meu! Niciun fir de sânge de-al tău nu curge prin venele mele.

Mi se făcea pielea ca de găină numai auzind acel cuvânt.

— Mă rog era un titlu de curtoazie, dar oricum…

Ochii îi sticliră ca cei ai unei reptile. Îi făcea plăcere toată mascarada asta, ceea ce mă făcea să-l urăsc şi mai tare, dacă asta era posibil.

— Ce vrei de la mine? mi-am repetat întrebarea pe un ton ferm, de parcă mă adresam unui pacient înapoiat. Parcă spuneai c-am terminat. Că suntem liberi după ce termin cu slujba aceea pe care am făcut-o pentru tine. Şi de făcut, am făcut-o. Ţi-am făcut rost de hârtiile pe care le voiai de la Ministrul francez.

— Aşa-i, aşa-i, ai fost extrem de utilă. Acum ştim că Franţa va rămâne neutră. Până la urmă, nu vor ajuta Confederaţia. Te-ai descurcat foarte bine, Nathalie, chiar dacă a trebuit să calci în picioare confidenţialitatea pacientului. Sunt foarte curios ce-ar spune soţia Ministrului dacă ar şti că doctorul ei i-a cotrobăit prin casă după ce-a adormit-o cu somnifere... Hmmm? Un comportament nu prea etic.

— Şi mai e şi mica problemă a furtului, adăugă Hollinger.

— Am furat pentru voi. Şi pentru guvernul american. N-am luat nimic pentru mine. N-aş face asta niciodată.

Fusese prima şi singura dată. Îmi amintesc cât de surprinsă am fost să descopăr că era cu mult mai uşor decât aducerea pe lume a unui bebeluş care se încăpăţâna să se aşeze de-a curmezişul pântecelui mamei. Ambele experienţe avuseseră şi puncte comune. Era nevoie de judecată limpede şi

de nervi tari. Din fericire, eu aveam din belşug. Hârtiile secrete erau deja în siguranţă când l-am depus pe micul Gustave în braţele mamei lui. Fusese o zi complet nebună. Nu-mi doream să mai trăiesc o alta la fel.

— Bun, am făcut-o. V-am ajutat. Mi-ai promis că dacă vă mai ajut o singură dată, mă laşi în pace. Aşa că s-a terminat.

— Nu se termină niciodată. Nu mai fi atât de naivă. Tatăl tău era la fel. Arătos, genial, dar simplu. Prea simplu pentru lumea noastră, unde nimic nu e alb sau negru, rece sau fierbinte. Totul e gri şi nu se termină nimic niciodată, îmi explică Moore pe un ton catifelat.

— De ce mă aflu aici? Din cauza lui Claude?

Moore încuviinţă din cap.

— Da.

Panica m-a invadat în valuri, crescând din stomac în piept, gât, sufocându-mă. Deja ştiau. Era ca şi prins. Îl puteau trimite la Alcatraz, poate chiar Rock Island, cele mai teribile închisori ale Uniunii. Ar muri cu siguranţă, fie de dezinterie, fie din cauza subnutriţiei. Ori poate l-ar executa prin împuşcare, ori spânzurătoare. Claude era tot ce-mi mai rămăsese pe lume, aş fi făcut orice, absolut orice pentru a-l proteja.

— Sunt sigură că habar n-a avut în ce s-a băgat. Nu cu adevărat. Da, de acord, e un jucător împătimit, un artist când vine vorba de înşelătorii, dar trebuie să recunoşti că joacă în liga

amatorilor. Lovitura asta nu e de nasul lui. E o afacere mult prea mare. Cea mai mare. Iar Claude n-ar face rău nici unui broscoi râios.

— Cincizeci de marinari ai Uniunii au murit când s-a întâmplat ce s-a întâmplat pe *USS Columbia.* Cincizeci de oameni buni. Patrioţi, spuse Hallinger pe un ton furios.

— Nu mai vorbim de detaliul neînsemnat al milionului de dolari în aur dispărut. Nu s-a găsit nici urmă de el, adăugă Moore cu voce calmă.

— Să presupunem că aurul e la Claude. Nu spun că e la el, dar să presupunem c-ar fi. Dacă într-adevăr aurul se află în posesia lui, poate să-l returneze. Pe tot, până la ultimul cent.

Mi-am încrucişat degetele, sperând să fie adevărat. Când aveam să dau de Claude, plănuiam să-l leg fedeleş şi să-l oblig s-o facă.

— E prea târziu pentru asta. Mult prea târziu. Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat şi orice faptă are consecinţe, promise Moore.

Mă privi cu subînţeles în timp ce scotea un trabuc din buzunarul hainei. Scăpără un băţ de chibrit pe perete. Flacăra se aprinse, licărind jucăuş când o înconjură cu mâna. Îşi aprinse meticulos trabucul, pufăind până când capătul deveni un punct roşu incandescent. Îşi reîntoarse privirea la mine.

— Şi ce propui mai exact?

— Spune-mi unde e Claude şi vorbesc eu cu el. O să-l conving să dea aurul Uniunii înapoi.

— Şi eu ce primesc la schimb?

Vedeam deja cum se deschidea prăpastia la picioarele mele. Largă, tot mai largă. Mă balansam chiar pe marginea ei. Mi-am umezit buzele, inspirând adânc, făcându-mi curaj. *Spune-o. Haide. Spune-o odată.*

— Fac… orice. Absolut orice-mi ceri.

— Orice? Serios? Cât mă bucur să aud asta.

Moore trase cu poftă din trabuc, apoi îşi lăsă capul pe spate. Fumul albăstrui îi ieşea pe nări, ondulându-se către tavan. Continuă să pufăie în tăcere, până când vârful trabucului deveni de un roşu şi mai aprins. O pală de aer venită de nicăieri trimise scrumul într-un zbor scurt până la podea. Faţa i se încordă într-o expresie satisfăcută. În momentul acela arăta ca Lucifer care tocmai reuşise să semneze încă un pact cu un muritor suficient de disperat încât să-şi vândă sufletul împărăţiei focurilor şi-a pucioasei.

— Coincidenţa face să existe ceva ce-aş vrea să faci. O mică slujbă. Începi imediat. Şi se pare că numai tu poţi s-o faci.

— Ce anume?

Stomacul mi s-a strâns într-un ghem nervos. Eram pregătită pentru ce era mai rău.

Maiorul Moore a rămas tăcut pentru un timp îndelungat, continuând să pufăie ca un bărbat care se bucură de un trabuc bun, nepărând deranjat de ideea că mă şantaja după ce mă aruncase într-o celulă de închisoare. Nonşalanţa

lui mă înfuria cel mai tare. În momentul acela îmi doream să-l pot răni cumva, poate chiar să-l ucid. Cred că a citit-o în ochii mei şi cred că ideea l-a amuzat teribil. A chicotit, examinând cu atenţie vârful incandescent al trabucului. Părea să se bucure din plin de disconfortul meu. Tăcerea s-a prelungit, întreruptă numai de zgomotul pufăiturilor lui interminabile. Într-un final, m-a privit drept în ochi.

— Vreau să faci cunoştinţă cu un bărbat. Numele lui este Don Miguel Samuelle Cabrillo.

Foc şi Gheaţă

Unii oameni spun că pe măsură ce trece timpul, câinii încep să arate la fel ca stăpânii lor. Oare asta e adevărat şi în privinţa caselor? Spre exemplu, casa lui Don Cabrillo. La început n-am fost sigură, apoi pe măsură ce l-am cunoscut, n-am mai fost sigură de nimic. Era ca şi cum aş fi navigat printr-un labirint; cu cât mă afundam mai mult în el, cu atât deveneam mai confuză. Don Cabrillo şi casa lui erau un adevărat mister pentru mine, ca o boală necunoscută pe care nu reuşeam s-o diagnostichez, oricât de tare m-aş fi străduit. Era fascinant şi câteodată frustrant. Un mister care nu-mi dădea pace.

Îmi voi aminti mereu de momentul în care i-am văzut casa pentru prima oară. M-a indus în eroare. O confundasem cu o *hacienda* impunătoare de la marginea drumului, dar am fost îndrumată către o vilă albă cu aspect auster. Nu avea nimic în comun cu vilele ca din turtă dulce care erau foarte la modă în perioada aceea. Grădina îngrijită aproape obsesiv şi perdelele lucrate manual lipseau cu desăvârşire, ceea ce atesta lipsa unei femei în viaţa noului Don. Vila părea foarte... simplă, şi tocmai simplitatea ei o făcea unică printre toate căsoaiele împopoţonate în stil Victorian din jur. Părea foarte izolată acolo pe marginea falezei din Black Point, de unde se putea vedea priveliştea golfului imens în toată splendoarea lui.

Cu excepţia acelei *haciendа* de la marginea drumului, nu se mai zăreau alte locuinţe pe mile întregi. Zona aceea, cât vedeai cu ochii, făcea parte din Rancho Cabrillo şi, după câte puteam să-mi dau seama, nu se încumetase nimeni s-o ocupe în mod abuziv, aşa cum făcuseră în alte părţi. Reputaţia temutului Don îi ţinea pe toţi la respect şi distanţă. Cei câţiva temerari care încercaseră să se stabilească în mod ilegal pe proprietăţile familiei Cabrillo fuseseră evacuaţi. În mod permanent. Zvonurile se împrăştiaseră cu iuţeala focului, poate exagerate, poate nu, despre apariţia în miez de noapte a unui bărbat tăcut ce părea mai mult o fantomă, care opera cu o eficienţă mortală. Până la urmă, oricare ar fi fost adevărul, potenţialii chiriaşi ilegali deciseseră că o bucată de pământ nu merita riscul pierderii propriei vieţi, sau cel puţin aşa îmi povestise Maiorul Moore. Aşa că în afară de pământurile pe care bătrânul Don le vânduse, Rancho Cabrillo arăta la fel încă de când se stabiliseră primele familii spaniole în zona aceea.

Am urcat pe verandă, privind în jurul meu şi încercând să-mi simt picioarele amorţite datorită călătoriei lungi cu trăsura. În partea de vest se desfăşurau mile întregi de dune de nisip, asortate cu smocuri de iarbă şi ocazionalele grupări de stejari, iar în spatele lor, prea departe pentru a putea vedea, se afla întinderea albastră a Oceanului Pacific. Vedeam vasele pescăreşti, cu

carenele mult afundate în apa sărată datorită greutăţii capturilor din acea dimineaţă, navigând agale pe sub Podul Golden Gate, întorcându-se triumfătoare către portul Yerba Buena. Vedeam velele marilor corăbii şi hangarele de pe docuri, tot mai înghesuite din cauza oraşului care se extindea precum o furtună de nisip. Panorama oraşului San Francisco era spectaculară. Mă simţeam precum o pasăre care plutea pe curenţii puternici de aer de deasupra, putând vedea totul de unde mă aflam.

Palmele îmi transpirau înăuntrul mănuşilor, dar nu din cauza căldurii. Mi le-am şters în van de fusta voluminoasă de culoare albastră precum cerul, încercând să mai fur un moment de pace, poate încercând să amân inevitabilul. Incertitudinea care mă stăpânea nu-mi ajuta cu nimic situaţia şi nu avea sens să mai pierd timpul. Un chirurg bun nu ezită niciodată, nu aşa învăţasem? Am scrâşnit din dinţi şi am apucat ciocanul din alamă şlefuită fixat în mijlocul uşii masive, lovindu-l cu putere de lemnul de stejar. Am păşit înapoi, inspirând adânc şi amintindu-mi de afurisita de fustă elegantă, care mi se boţise în trăsură pe drumul până aici. Datorită răpirii prin care trecusem, încă mă mai simţeam ca un dovleac rostogolit de colo-colo într-o ladă cu pereţi tari, crăpat în unele locuri şi învineţit în altele. Am încercat să-mi netezesc poalele fustei, dar era deja prea târziu. Materialul şifonat părea că se

încruntă la mine dezaprobator. Şi puţin deasupra tivului, apăruse o pată uleioasă. De unde mă mai procopsisem şi cu asta? Ce dezastru! Acesta era motivul pentru care nu purtam niciodată haine pretenţioase din satin. Nu-mi păsa că albastrul materialului se asorta cu ochii mei.

Şi ce dacă? De ce-i permisesem oare lui Catherine să mă convingă s-o fac acum, în loc să mă fi îmbrăcat în hainele mele bleumarin obişnuite? Nu-mi păsa de argumentele ei, potrivit cărora o femeie deşteaptă trebuie să-şi pună în evidenţă calităţile fizice. Din punctul meu de vedere, nu era decât o mare pierdere de timp. Parcă eram costumată într-un costum de carnaval, nu în haine. Singura mea contribuţie fusese ceva ce n-ar fi trebuit să port deloc. Mă simţeam ca o impostoare, dar acum era prea târziu pentru regrete. Am strâns mânerele de os ale genţii medicale atât de tare, încât aproape îmi dădură lacrimile la durerea din palmă.

Nu se simţea nicio mişcare în vila din faţa mea. Uşa de la intrare rămase nemişcată. Am încercat să privesc înăuntru prin ferestrele o idee cam murdare. Nu era nimeni pe acolo? Poate erau ocupaţi. Poate se mişcau foarte încet. Sau poate nu era nimeni acasă. *Ei, asta e. Va trebui să vin altă dată. Poate niciodată.* Tocmai mă întorceam să plec, când uşa s-a întredeschis. Am privit peste umăr.

— Bună dimineaţa. Mă numesc Nathalie

Arnaud. Am o întâlnire cu Don Cabrillo.

Uşa se deschise mai mult, o femeie asiatică apărând din penumbra holului. Era micuţă peste tot, dar foarte bine proporţionată, ca o păpuşă de porţelan, de la faţa fină şi ovală, la oasele delicate ale mâinilor şi până la picioarele în miniatură care se iveau de sub fusta neagră de in. Se înclină cu spatele foarte drept.

— Vino, Missy. Înăuntru. Vino, vino.

Am urmat-o în holul de la intrare, apoi pe un coridor lung şi îngust. M-a condus printr-un salon splendid, decorat în stilul clasic spaniol, cu mobile generoase din lemn masiv şi canapele din piele. Era foarte reconfortant să văd un stil diferit faţă de obişnuitele briz-briz-uri victoriene fără sens, unde trona catifeaua cu franjuri aurii. Când am văzut-o pe femeia asiatică deschizând o altă uşă, cu intenţia clară de-a trece mai departe, m-am oprit, crezând că nu înţelesese ce-i spusesem.

— Nu trebuie să aştept aici? Am o întâlnire cu Don Cabrillo. Vizită. Salon. Eu.

S-a întors către mine. Cheile pe care le avea agăţate de cureaua de piele din talie zornăiră zgomotos.

— Nu, nu, clătină viguros din cap. În birou. Aşa spus el. Aşteaptă la tine.

Mă aşteaptă? Hmmm... Amănuntul acela mă cam deranja. Sperasem să am avantajul surprizei. Mi-am făcut o notă mentală să nu-l mai subapreciez pe misteriosul Don Miguel.

Mi-am urmat escorta ciudată fără niciun alt comentariu. Mi-a făcut semn să intru într-o încăpere şi apoi să iau loc pe un scaun din piele care se afla în faţa biroului sculptat în lemn de stejar.

— Vrei *chaw*? Ceai? Eu aduc.

— Nu, mulţumesc...

— Lin-Mei. Eu Lin-Mei. Eu spun la el Missy e aici. Dar probabil ştie. Chicoti uşor. El ştie tot. A mai făcut o plecăciune, apoi a ieşit. Zgomotul uşii închizându-se după ea mi-a creat sentimentul că mă aflam într-o celulă de închisoare.

Am sărit în picioare. Ce căutam eu aici? Eram doctor, nu un spion. Nu asta-mi dorisem de la viaţă şi totuşi, iată-mă aici. Din nou. Mi-am spus că nu mai conta. *Nu te mai gândi. Nu mai simţi nimic. Fă ce trebuie să faci.* Nu există altă posibilitate. Trebuia să trec şi prin asta. Să supravieţuiesc.

Mi-am pus geanta pe podea şi mi-am scos pălăria nouă, aruncând-o pe scaun. Pana decorativă avea capătul îndoit. Bineînţeles. *Am distrus-o deja.* Atâta bătaie de cap să fii în ton cu moda şi încă şi mai multă pentru a nu distruge totul din prima zi. Oare cum reuşeau femeile să jongleze zilnic cu aşa ceva? Un adevărat mister. Eu mă descurcam binişor cu guta şi cu cazurile de hernie. Eram chiar foarte bună. Dar asta era complet diferit. Era o prostie. Nu eram vreo femeie fatală; talentele mele puteau fi valorificate

în sala de operaţie, nu în dormitor. Maiorul Moore avea să fie foarte dezamăgit.

Am oftat şi mi-am scos pelerina incomodă, pe care tot Catherine mă convinsese s-o port. Am aruncat-o peste pălărie. Gata. Ascunse. Mi-am promis că nu aveam să le mai port niciodată.

M-am plimbat prin cameră, învârtind cu un deget globul pământesc imens care trona pe un colţ al biroului. Hărţi, dosare de contabilitate, corespondenţă în legătură cu un motor cu ulei. Pe o măsuţă de lângă geam, se afla o corabie în miniatură. Era foarte frumoasă. Construită cu mare meşteşug. Linii clare, o carenă perfectă. Mi-ar fi plăcut să pot naviga cu ea. Mi-am ridicat ochii şi-am privit afară pe fereastră, admirând peisajul golfului. Am luat ocheanul de pe pervaz şi mi l-am pus la ochi. Nu vedeam decât ceaţă. L-am reglat şi, dintr-odată, portul îmi apăru extrem de clar, de parcă mă aflam la doar câţiva paşi. Am urmărit un bărbat, o fetiţă cu codiţe şi un băieţel cum se distrau cu manevrarea unui zmeu pe plaja din Black Point. Păreau că se distrează copios. Fetiţa bătea fericită din palme, în timp ce băieţelul fugea cât îl ţineau picioarele, încercând să ridice zmeul de la pământ. Un salt, apoi încă unul.

— Haide, haide, am murmurat.

Zmeul căpătă ceva înălţime, apoi se prăbuşi în picaj până la pământ.

— Ahhh… Ce păcat. O să reuşeşti data viitoare.

— Poate chiar acum, spuse o voce cu o moliciune înşelătoare de catifea din spatele meu.

Cum? Probabil visam. Am simţit că mi se opreşte inima în piept. Mă durea de parcă cineva mi-o strângea în pumn. Am uitat să respir preţ de câteva secunde. Braţele mi-au amorţit atât de tare încât nici nu mai simţeam ocheanul pe care-l ţineam în mâini. Senzaţia mi-a cuprins tot corpul. Vocea aceea mă şocase. O cunoşteam. O auzisem de milioane de ori, spunându-mi milioane de lucruri imposibile. Lucruri frivole pe care n-ar fi trebuit să mi le imaginez, pentru că nicio femeie cu bun simţ nu şi le-ar fi imaginat. Vocea aceea îmi bântuia visele şi gândurile. Bineînţeles că nu-i spusesem nimic lui Catherine; aş fi murit mai degrabă decât s-o recunosc. Am pus ocheanul la loc pe pervaz, simţindu-mă ridicolă de parcă aş fi fost prinsă făcând ceva ce n-ar fi trebuit să fac. Am inspirat adânc şi m-am întors încet, neîncrederea încă războindu-se cu mintea mea.

Căpitanul. Era chiar acolo în faţa mea, pe uscat şi nu pe ocean. Era aici. Din toate locurile de pe pământ şi mare unde s-ar fi putut afla, el era tocmai aici? Un gând m-a izbit în plexul solar mai ceva ca un pumn. Am fost străbătută de un val de îngrijorare care a înghiţit cu totul bucuria acelei revederi. Decese întâmpla asta tocmai acum? Mă cunoştea, iar asta era extrem de rău. Mintea mea începu să analizeze situaţia, trăgând concluzii aproape de una singură. Mă simţeam ca un

spectator. Implicaţiile acestei întâlniri erau de rău augur. De foarte rău augur. Ce conexiune era între Căpitan şi Don Cabrillo? Se cunoşteau bine? Căpitanul ar fi putut distruge totul cu un singur cuvânt. Trebuia să-l opresc, dar nu ştiam cum. Şi totuşi trebuia s-o fac.

Nu eram un spion bun; nu aveam experienţă şi, sincer, nici nu-mi doream să fiu. Dar eram un doctor al naibii de bun, aşa că trebuia să mă bizui pe ceea ce ştiam. Cu mult timp în urmă, James mă învăţase prima şi cea mai importantă regulă de care trebuie să ţină cont un doctor bun: spiritul de observaţie. *Nu te grăbi să tragi concluzii. Observă totul foarte atent.* Aşa că i-am urmat sfatul. Am rămas nemişcată în faţa ferestrei şi l-am studiat cu atenţie pe Căpitan.

Uitasem cât de înalt şi de impunător era. Haina lungă şi pantalonii strânşi pe picior îi scoteau în evidenţă muşchii sculptaţi. Obrajii şi maxilarele păreau mai cizelate decât îmi aminteam, adâncitura din bărbie parcă mai accentuată. Ce ciudat. Marea majoritate a marinarilor se îngrăşau după câteva săptămâni pe uscat, arătând ca nişte cimpoaie umflate. Căpitanul nu avea niciun kilogram în plus, ba parcă mai pierduse în greutate de când îl văzusem ultima oară.

Era oare bolnav? Am încercat să disting orice semn că ceva nu era în regulă, dar n-am reuşit. Pielea îi era curată şi încă bronzată, ca urmare a

călătoriei recente. Apoi l-am privit drept în ochii verzi ca jadul şi-am observat că-mi evita privirea. Părea că atenţia îi fusese atrasă de altceva.

La ce se uita? La fusta mea? La şoldurile mele ascunse sub kilometri întregi de material pompos? Nu. Privea undeva mai jos. La mâinile mele?! O, nu! Privirile îi erau fixate pe blestematele alea de mănuşi pe care mi le făcuse cadou. Ce jenant. Mi-aş fi dorit să mă pot transforma într-o muscă şi să zbor afară pe fereastră. Probabil credea că le purtam şi visam la el cu ochii deschişi, ori ceva la fel de prostesc. Ce impresie greşită îşi făcea! Oh, ce mă apucase oare să port mănuşile acelea tocmai acum? Mi-am dus mâinile la spate. Faţa mi-a luat foc când am observat o umbră de zâmbet în colţul gurii lui. Am aşteptat să spună ceva, dar a rămas tăcut. O secundă mai târziu, zâmbetul dispăruse deja. Probabil mi-l imaginasem.

Am păşit în jurul biroului până am ajuns la marginea covorului turcesc, oprindu-mă la doar câţiva paşi de Căpitan. L-am privit fix în ochi.

— Ce cauţi aici?

Făcu o mişcare cu capul către modelul corăbiei care trona pe mica măsuţă de lângă geam.

— Ah, bineînţeles. Navighezi. Eşti căpitanul unei corăbii. Lucrezi pentru Don Miguel?

— Nu.

— Nu?

Speram că-mi va da mai multe lămuriri, dar n-

a făcut-o. S-a mulţumit să mă privească cu o intensitate care aproape m-a năucit. Am simţit că mi-a pătruns până în adâncul sufletului, analizându-mă pe toate părţile, descoperindu-mi toate defectele. Gândul acela m-a deranjat. Iritarea mi-a crescut în piept precum erupţia unui vulcan rebel. Nu-mi venea să cred cât putea fi de enervant bărbatul acela. Conversaţiile cu el erau la fel de dificile ca extragerea dinţilor unui pacient recalcitrant.

— Dacă nu lucrezi pentru Don Miguel, atunci probabil eşti angajatul companiei Cabrillo Shipping. Bănuiesc că eşti unul dintre cei care sfidează blocada. Risc mare, profituri la fel de mari. Sper că n-o faci. Căpitanul vasului *The Cunning* a fost prins săptămâna trecută. L-au pedepsit extrem de aspru şi l-au dat drept exemplu. După părerea mea, nu prea merită. E mult prea periculos.

— Nu mă deranjează pericolul, îmi răspunse cu voce fermă.

Vorbea cu o siguranţă de sine absolut tulburătoare, fără să sune câtuşi de puţin încrezut. Se referea cu o simplitate uimitoare la realităţile dure ale vieţii. Ale morţii. Tonul vocii lui mă făcu să mă cutremur.

— Asta-i o prostie. Nu-ţi pasă? Ar trebui.

— Iar ţie îţi pasă, *señorita.* Mă întreb de ce oare?

— Pentru că aşa e normal. Dacă ne-ar păsa

mai mult tuturor, poate n-ar mai fi atâta război în lumea asta a noastră. Ar trebui să ne pese mai mult unii de alţii. Doar suntem fiinţe umane, nu animale.

— Văd că nu te prefaci, chiar crezi în ceea ce spui.

— Bineînţeles, i-am răspuns poate un pic cam prea virulent. Nu eşti de acord cu mine?

— Atât de pasională, se mulţumi să murmure mai mult pentru sine. Şi atât de tânără.

A, *nu tâmpenia asta din nou.* Deci fusesem catalogată încă o dată. De data asta, datorită vârstei şi nu a sexului.

— Dar nu sunt…

Cuvintele mi-au rămas în gât când am observat că se afla mult mai aproape de mine decât îmi dădusem seama. La doar câţiva centimetri. Când se apropiase de mine? Era suficient de aproape încât să-i pot simţi mirosul, un amestec de colonie, apă sărată şi vânt, de parcă tocmai s-ar fi întors dintr-o călătorie pe mare. Poate tocmai coborâse de pe corabia lui, ori se plimbase prin târgul din port. Poate… mintea mea începu să ţească zeci de povestioare legate de mirosul acelui bărbat misterios.

Opreşte-te! Ai face bine să încetezi cu prostiile! Toate speculaţiile acelea mă făceau să pierd contactul cu realitatea. Trebuia să mă controlez mai bine. Halal observator mai eram. Analizam unele lucruri mult prea mult, în timp ce

altora nu le acordam atenţia cuvenită. Oare cum de nu observasem că se apropiase atât de mult de mine? Era mult prea aproape. Suficient de aproape încât să sar pe el. *Nu te mai purta ca o idioată. Fă ceva. Spune ceva.* Mă simţeam ameţită, fără nici cea mai mică adiere de vânt în pânze. Aveam nevoie de ajutor, de ceva cu care să-l pot domina. Aşa că mi-am imaginat că era un infirmier enervant şi murdar în loc de Căpitanul înalt şi misterios, care avea capacitatea să mă intimideze cu o singură privire. M-am simţit imediat mai bine, străbătută de un val de curaj.

— Nu ştiu ce cauţi aici, dar ai face bine să nu-i spui lui Don Miguel că am călătorit pe corabia ta, l-am atenţionat împungându-l cu un deget în piept. Nu vreau să creadă că sunt vreo vagabondă. Ai înţeles?

— Cred că e un pic cam prea târziu pentru asta, *niña.*

— Oh, nu! Dar cum a aflat? I-ai spus tu despre mine? Cum ai fi putut? N-am ajuns aici decât de câteva minute. La fel ca şi tine.

Prin minte îmi trecură cuvintele lui Lin-Mei. *El ştie tot.* Mă scăldam în ape mai adânci decât mă aşteptasem. În ce naiba mă băgasem? L-am înjurat pe Maiorul Moore în gând.

— Cum de ştie deja Don Miguel?

— Ştie pentru că era acolo.

— Poftim?

— A fost acolo tot timpul.

— Ba n-a fost. Nu l-am văzut şi n-am auzit o vorbă despre el timp de trei luni cât a durat călătoria.

Căpitanul părea puţin surprins, ca şi cum nu era obişnuit să-l contrazică cineva.

— Echipajul meu este foarte discret. Aşa e felul meu.

— Felul *tău?*

— Dă-mi voie să mă prezint. Eu sunt Don Miguel.

— Tu?! Aproape m-am înecat, simţindu-mă ca o idioată. Tu eşti Don Miguel Samuelle Cabrillo? Nu poţi fi tu!

— Ba sunt, îmi răspunse pe un ton grav.

— Dar eşti prea tânăr.

— Am vârsta potrivită. Treizeci şi doi.

L-am privit cu suspiciune. Ar fi trebuit să-i cer Maiorului Moore o poză cu Don Miguel. Greşeala mea. Şi nu-mi mai puteam permite o a doua. Siguranţa lui Claude depindea numai de mine.

— Păi, bine atunci. Să-i dăm drumul. Unde e dormitorul?

Sprâncenele i se arcuiră. Era rândul lui să fie surprins.

— Dormitorul e mai intim, dar n-am o preferinţă anume, am continuat pe un ton indiferent. Cum e mai confortabil pentru tine. Putem s-o facem chiar aici în birou. Scoate-ţi hainele.

E o vorbă cum că *omul sfinţeşte locul,* dar

chestia asta era puţin cam prea mult pentru mine. Dormitorul lui Don Miguel se afla chiar lângă birou. Foarte neobişnuit. Uşă în uşă. Ce convenabil. *Cam prea convenabil.* Oare câte femei profitaseră de această convenienţă? în mod sigur, Michelle era una dintre ele. Ştiam că-şi etala talentele şi în afara localului *The Golden Catherine,* oferindu-şi serviciile la domiciliul clientului. Mi-i puteam imagina pe Michelle şi pe Căpitan în dormitorul acela, înlănţuiţi într-o pasiune arzătoare. Şi apoi mai era păpuşica aceea minionă, Lin-Mei, mult prea tânără şi atrăgătoare pentru o simplă servitoare. Mie-mi părea mai degrabă o concubină cu îndatoriri multiple. Oare cine mai făcea parte din harem? întrebările nu-mi dădeau pace.

Don Miguel era un bărbat cu obiceiuri şi gusturi foarte bine definite, aşa-mi spusese doamna Bernard. Probabil avea câte o femeie pentru fiecare zi a săptămânii, fără să încurce zilele, ori femeile. Auzisem destule poveşti despre el de la fetele care lucrau în localul lui Catherine. *Don Miguel? Numele e greşit,* declarau cu un zâmbet tâmp. *Mai degrabă Don Juan.* Dar eu? Cum mă comportasem pe corabia lui? Oricât de greu îmi era s-o admit, reacţionasem la fel ca toate gâsculiţele din jurul lui. Cum am putut să mă transform într-o femeiuşcă prostuţă? Eu?! Să mă cobor la nivelul acela? Eram oripilată. Gustul amar pe care mi-l lăsa gândul acela mă ajuta. Nu-mi mai

păsa. Şi dacă nu-mi mai păsa, atunci nu mai conta că mă aflam în dormitorul lui.

Era o cameră destul de mică, dar părea mult mai spaţioasă datorită tavanului foarte înalt. Lumina caldă pătrundea prin ferestrele imense decorate cu vitralii, reflectându-se în diferite culori pe pardoseala bine lăcuită. Un violoncel era sprijinit de un scaun îmbrăcat în piele maro închis, în faţa căruia se afla un stativ pentru note. Câteva măsuţe joase erau împrăştiate prin cameră, iar într-un colţ trona o masă mare şi lungă pe care se aflau câteva bucăţi de lemn şlefuit şi unelte pentru sculptat aranjate la fel de ordonat ca la muzeu. N-am văzut nimic care nu părea la locul lui. Pereţii erau decoraţi cu măşti colorate: un jaguar, un luptător Zulu, un clovn cu nasul lung şi ascuţit a la *commedia dell'arte* şi alte măşti ciudate, probabil suveniruri culese de prin locurile misterioase pe unde călătorise. Dormitorul mi-a reamintit de cutia de lemn pe care mi-o dăruise. Ambele erau la fel: aparent simple pe dinafară, dar ascunzând un secret extrem de plăcut. Nu puteai bănui sculptura delicată din interior. Aveam impresia că tocmai păşisem în interiorul cutiei. Ştiam că mai există multe alte lucruri ascunse. Cu mult mai multe decât îmi puteam imagina.

M-am oprit în faţa unui tablou, admirând culorile vii: albastru, verde, mov. Atingeri discrete de roz şi auriu pe ici pe colo. De aproape arăta ca un peisaj obscur. De la câţiva paşi depărtare însă,

culorile se îmbinau, dând la iveală apă, cer, lumină. Probabil un lac.

— Ăştia sunt nuferi?

— Da.

— Nu e ceea ce pare. Ca un puzzle, nu-i aşa? Am mai văzut o dată ceva asemănător. La Paris. Cine l-a pictat?

— Un student la arte. Monet.

L-am privit uimită.

— Claude?

— Îl cunoşti.

— Sigur că-l cunosc. Îl cheamă ca pe fratele meu, dar n-ai putea găsi doi oameni mai diferiţi nici dacă ai încerca. E de modă veche... are impresia că toate femeile sunt făcute să devină ori mame, ori modele pentru tablouri. Nimic altceva. Ne-am cunoscut la Cafe Guerbois. Paul m-a dus acolo.

Căpitanul se încruntă uşor.

— Paul?

— Paul Cézanne. Alt student. Ne ştim de la universitate. Venea de fiecare dată când disecam un cadavru. Pictorii trebuie să înveţe la fel de multă anatomie ca şi doctorii. Ştiai asta?

Am mai privit tabloul pentru câteva secunde. Îi apreciam arta lui Monet, chiar dacă nu mă prea dădeam în vânt după el ca om. Era ceva neaşteptat să descopăr tabloul acela în casa unui Don Surpriza îmi provoca vibraţii în toate terminaţiile nervoase. Am privit în jurul meu,

evitând piesa centrală de mobilier care domina încăperea. Până la urmă însă, nu m-am mai putut eschiva. Ochii mei se opriră pe patul cu baldachin, suficient de mare pentru o familie întreagă. Ori pentru o orgie. Baldachin şi aşternuturi din mătase chinezească de culoare turcoaz. Mătase! Razele soarelui se alintau pe materialul lucios, creând iluzia întinderii imaculate a unui lac cristalin cu apă rece ca gheaţa. Nu mai văzusem aşa ceva niciodată.

Cumva, asta îmi reaminti motivul pentru care mă aflam aici împreună cu acel bărbat misterios care mă privea tăcut. Ochii ni s-au întâlnit. *Acum ori niciodată.*

Parcă citindu-mi gândurile, Don Miguel îşi desfăcu încet nasturii de fildeş ai hainei. O scoase şi o aranjă cu grijă pe spătarul unui scaun. Aruncă o privire la ceasul de buzunar, după care-l strecură înapoi în buzunarul vestei.

— E vreo problemă? Ai altă… întâlnire? l-am întrebat pe un ton sarcastic.

— Nu. Mi-am rezervat toată ziua numai pentru tine.

Toată ziua… Inima începu să-mi bată mai puternic.

I-am urmărit degetele în timp ce-şi descheia nasturii aurii ai vestei din mătase neagră. I-am zărit conturul muşchilor prin materialul transparent al cămăşii de pânză topită. Şi-a desfăcut cravata, apoi a trecut la nasturii cămăşii.

Materialul s-a depărtat, dezvăluind pieptul tare şi neted, apoi muşchii abdomenului.

Stomacul mi-a căzut în călcâie. Am încercat să-mi reamintesc ce reputaţie avea acest bărbat, dar nu mă mai ajuta nimic. *Controlează-te! Ai mai văzut şi alţi bărbaţi dezbrăcaţi. E acelaşi lucru.* Dar nu era. Era o diferenţă de la cer la pământ.

— Bun, am spus, întorcându-i spatele cu obrajii în flăcări. Bun, am repetat, comportându-mă din nou ca o idioată, dar chiar nu mă puteam abţine. Ai cumva un halat? Poate ar trebui să-l foloseşti.

— Dacă te face să te simţi mai bine... îmi răspunse cu voce joasă, repetând cuvintele mele de mai devreme.

I-am auzit paşii, apoi zgomotul uşii de la dulap. Au urmat bufniturile cizmelor din piele aruncate pe podea. Foşnet de material, alunecarea lui pe piele. Din nou paşi, apoi sunetul înfundat al saltelei şi pocnetul unui arc.

Mi-am luat inima în dinţi şi m-am întors cu faţa la el. Don Miguel se schimbase într-un halat verde ca acele de pin. Stătea pe marginea patului cu genunchii uşor desfăcuţi, halatul dezvăluind privirilor mele partea superioară a coapselor musculoase. Gambele arătau de parcă fuseseră sculptate de un student la arte, iar labele picioarelor erau arcuite şi incredibil de frumoase. Părea chiar mai impunător fără haine pe el. Ameţitor de impunător, emanând o masculinitate

copleşitoare.

— E foarte cald aici, am murmurat. Prea cald. O să deschid o fereastră.

— Nu. Putem fi auziţi.

Auziţi? Oare ce credea că aveam să facem?

— Trage draperiile.

— Dar îmi place lumina soarelui, am protestat.

— Iar mie îmi place intimitatea.

— Plus că am nevoie de lumină bună, altfel…

M-am oprit, luptându-mă cu mănuşile. Perlele ce ţineau loc de nasturi rămâneau neînduplecate la încercările mele febrile de a le descheia. M-am agitat şi mai tare, simţindu-mă tot mai ruşinată pe măsură ce treceau secundele. Blestemate să fie tendinţele modei! Tocmai mă pregăteam să uit de manierele elegante şi să trag cu dinţii de ele, când am auzit vocea calmă a lui Don Miguel:

— Dă-mi voie.

I-am întins mâna. A desfăcut cu dexteritate prima perlă, apoi a doua şi a treia. Mănuşa s-a desprins, ascultătoare la comenzile lui. Aerul răcoros al camerei mi-a atins încheietura, apoi palma. I-am simţit degetele calde pe mâna mea în timp ce se ocupa de restul de perle. Apoi a tras uşor de materialul ce-mi acoperea degetele, până când mâna mea se afla în a lui. Un fior mi-a străbătut tot corpul la atingerea pielii pe piele. Căpitanul nu părea deloc stânjenit. Cu aceeaşi dexteritate şi răbdare, mi-a scos şi cealaltă mănuşă.

— Sunt pregătit, spuse într-un final.

Tentaţia se afla chiar în faţa mea, înfăşurată într-un halat verde, tocmai bună să fie despachetată. Don Miguel mă privea cu sprâncenele arcuite, parcă sugerându-mi tăcut: *E rândul tău.* Ca un vânător care ştia deja ce tactică să abordeze, şicanându-şi puţin prada înainte de-a ataca.

Prada eram eu. Eu?! Ideea mi-a urcat cu fiori de gheaţă pe şira spinării, apoi a coborât în stomac cu o căldură plăcută, chiar dacă m-a şi înfuriat în acelaşi timp. Nu-mi mai înţelegeam reacţiile. Eram conştientă numai de ceea ce simţeam. Mi-am strâns mâinile în pumni până când mi-au intrat unghiile în carne.

Tentaţie! Nu merge mai departe! Pericol! Nu e bine! mă avertiza o voce interioară. *Ba nu,* insista o alta cu moliciune de catifea. *E bine. Pentru prima oară în viaţa ta, e bine. Nu mai diseca atât de mult totul cu mintea aia paranoică. Dă-ţi voie să simţi, nu-ţi mai lăsa viaţa să-ţi scape printre degete. Relaxează-te şi bucură-te de aventură.*

— Dar nu ştiu nimic despre tine, am gândit cu voce tare în semn de protest, aşezându-mă pe pat cam la trei metri de el.

Trei metri foarte importanţi. De distanţa aceea depindea sănătatea mea mintală. Mi-am pus mănuşile pe noptieră.

— Nici măcar nu te cunosc. Spune-mi mai multe despre tine.

Aşa. *Ascultă-ţi pacientul.* A doua regulă de aur a unui doctor bun. Tocmai păşisem înapoi în partea mea de teren şi mă simţeam deja mai bine. L-am privit încurajator.

— Spune-mi orice.

— Nu e nimic de spus.

— Asta e foarte greu de crezut. Mereu e ceva de spus, chiar şi despre ultimul ţăran care munceşte pământul. Cu atât mai mult despre cineva atât de important cum este Don Miguel. Pun pariu că oamenii au impresia că te cunosc, dar de fapt n-au nici cea mai vagă idee cine eşti cu adevărat.

Colţurile gurii i s-au arcuit într-un zâmbet minuscul. Era totuşi ceva, obţinusem o reacţie câtuşi de mică. Excelent. Am luat unul dintre portretele înrămate de pe noptieră.

— Cine e? Seamănă izbitor de mult cu tine. Aceleaşi trăsături, aceeaşi expresie serioasă a ochilor, cu toate că văd o umbră ironică oglindită în ei. Cine e?

— *Mon pere.* Rene Samuelle.

— Exploratorul? *Acel* Rene Samuelle? L-am privit surprinsă. I-am citit toate articolele. Sunt grozave.

— Articolele au fost scrise de *mia madre.*

— Nu mai spune... bravo ei. Păcat că nu i s-a recunoscut meritul, cu toate că probabil n-ar mai fi fost publicate dacă s-ar fi ştiut că sunt scrise de o femeie. Iar familia n-ar fi aprobat aşa o

necuviinţă, nu-i aşa?

Ignorând expresia dezaprobatoare de pe faţa noului meu pacient, am întins mâna după un portret înfăţişând o femeie tânără, al cărui păr şaten închis era acoperit de un voal lucrat manual. Am privit fotografia cu atenţie. Pe chipul femeii plutea o umbră de ironie sfredelitoare. O pasiune mocnită îi sclipea în ochii verzi, dându-mi impresia că încerca să se protejeze de curiozitatea lentilei fotografului. Nicidecum o *señorita* cuminţică şi supusă. Ba din contră.

— E mama ta?

— Da. Anna Cabrillo.

— Îmi amintesc poveştile despre călătoriile tatălui tău. A explorat Strâmtoarea Bering, Insulele Aleutine, apoi Noua Californie, până a ajuns înapoi aici, pe timpul când încă se mai numea Yerba Buena, înainte să i se schimbe numele în San Francisco. Aşa s-au cunoscut părinţii tăi. Navigatorul şi frumoasa *señorita.*

Don Miguel încuviinţă din cap.

— Mama ştia că zilele celor care se numeau *ranchero* se apropiau de sfârşit.

— Da. Fiecare corabie în parte aducea cu ea tot mai mulţi oameni. Mai mulţi oameni, mai puţin pământ. Mai puţin pământ, mai puţine vite. Din cauza asta a pus familia ta baza companiei de transporturi?

— A fost o afacere mică la început. Transportau numai produsele noastre, piele de

animale şi untură, dar *papa* era foarte priceput în ale afacerilor şi compania a crescut văzând cu ochii.

— Cabrillo Shipping. Toată lumea a auzit de voi. Comercianţii de la Capul Horn, ba chiar şi cei din Orient. Sunteţi una dintre cele mai mari şi mai puternice companii de transporturi maritime.

Am aşezat portretul la loc pe noptieră, având grijă să-l poziţionez chiar lângă cel al tatălui lui. Îmi plăcea ideea că până şi acum se aflau unul lângă celălalt.

— Deci tatăl tău nu numai că a intrat în familia Cabrillo, ci le-a luat şi numele.

— Nu, răspunse Don Miguel pe un ton cam aspru. Noi am fost dintotdeauna Samuelle. Până de curând, oricum. Unchiul meu, Don-ul cel bătrân, a murit, urmat de verişorul meu, Edmundo. Când am devenit noul Don, am fost nevoit să-mi schimb şi numele. Era de datoria mea.

— Aha, am înţeles. N-a existat niciun alt moştenitor, aşa că a trebuit să-ţi asumi responsabilitatea, ori vă luau tribunalele americane toată averea. Dar parcă mai aveai un verişor... Edmundo, dacă nu mă înşală memoria?

Expresia feţei lui Don Miguel păru că se înmoaie. Scăpă un chicotit uşor în timp ce înclina capul în semn de încuviinţare.

— Ricardo. *Si.* O inimă mare, dar... puţin cam incapabil. Totul a căzut în cârca mea. Ridică din

umeri în timp ce-şi îndesa mâinile în buzunarele halatului.

— Deci acum eşti încarcerat pe uscat. Pun pariu că ai o groază de responsabilităţi. Păcat. Te-am văzut pe mare, pe corabia ta. Sunt convinsă că acolo e locul tău. Eşti al apei şi al vântului, sarea face parte din sângele tău la fel cum face parte din ocean. Adevărata ta casă, nu-i aşa? Probabil navighezi tot mai rar.

— Contează?

Sigur contează. Numai că de data aceasta nu mi-am mai exprimat opinia cu voce tare. Şi nici părerea de rău. Mi-aş fi dorit să întind mâna să-l ating numai pentru a-i semnala că-i eram alături, dar n-am făcut-o. Am rămas nemişcată. Nu cred că ar fi apreciat gestul meu de consolare.

— Tu nu vrei să ştii nimic despre mine?

Mă privi serios, cu o lumină ciudată în ochi.

— Ştiu ce e de ştiut.

Chestia asta m-a iritat. Bărbaţii. Măsoară o femeie din cap până în picioare şi asta-i tot: aspectul fizic. Ceea ce nu spune absolut nimic despre acea femeie, despre cine este ea cu adevărat. Dar la ce altceva mă aşteptasem de la Don *Juan* Miguel? Compătimirea pe care o simţisem pentru el se evaporă precum bruma în bătaia soarelui.

— Ştii totul despre mine? Deja? Am înţeles. Aşa, pur şi simplu! Ce-ai putea să ştii oare despre mine? Pentru cultura ta generală, nu sunt doar o

pereche de ochi mari şi albaştri. Nici măcar nu ne cunoaştem. Abia dacă am schimbat câteva vorbe. Nu mă cunoşti deloc.

Buzele lui se arcuiră din nou într-un zâmbet amuzat.

— Ştiu tot ce se întâmplă pe corabia mea. Absolut totul, *niña.* Când a născut doamna Lefevre, ai furat cărămizi din marfa pe care o transportam, pe care le-ai încălzit ca să-i ţină bebeluşului de cald. După care i-ai tras o sticlă în cap aghiotantului meu pentru că te-a acuzat de furt.

— M-a hărţuit, vrei să spui. Şi, oricum, am făcut-o pentru o cauză bună. Micuţa Sophie ar fi murit dacă nu avea parte de căldură. Iar aghiotantul tău e cam obraznic, şi-a meritat-o. N-am folosit niciodată o sticlă într-un scop atât de bun.

— Săracul Domingo... nici nu se mai atinge de Madeira de atunci.

— Foarte bine. Oricum bea prea mult. Nu-i făcea bine.

Pentru o fracţiune de secundă, Don Miguel păru că avea să izbucnească în râs, dar n-o făcu. Buzele îi tremurară pentru o fracţiune de secundă, apoi se relaxară.

— Ai absolvit *L'École de Medicine,* prima pe listă. De-a dreptul impresionant.

— Pentru o femeie, vrei să spui.

Îşi înclină puţin capul într-o parte.

— Nu, impresionant şi atât. Decanul a vrut să te tragă mai jos. O femeie să iasă prima într-o clasă plină ochi cu bărbaţi? Imposibil. Dar profesorii tăi au refuzat să fie părtaşi la complotul acela. Aşa că ai rămas prima, după cum meritai, acolo unde-ţi era locul, în vârf.

— De unde ştii toate astea? Nu ştie nimeni din afara facultăţii. Nici măcar marea majoritate a studenţilor. Nici măcar Maiorul Moore...

M-am oprit brusc, nesigură de ceea ce i-aş fi putut spune. De ceea ce-ar fi trebuit să-i spun. M-am întrebat dacă tocmai dădusem cu bâta în baltă, pentru că Don Miguel deveni dintr-odată mai tensionat.

— Maiorul Moore. Ah... îşi aşează palma pe abdomen, trasând un cerc. Cunoştinţa noastră comună.

— Te are şi pe tine la mână? Te foloseşte ca spion? Pe tata îl folosea din când în când. Era navigator, umbla peste tot prin lume, o acoperire foarte bună pentru colectarea de informaţii. Nu-i nimic dacă faci şi tu acelaşi lucru, eu nu te judec. Nu cred că e o muncă murdară. Mă rog, nu prea murdară. Lucrezi pentru Moore?

— Nu. Dar se bazează pe mine.

— Pentru ce?

Don Miguel mă privi cu reproş, de parcă tocmai îmi scăpase un râgâit în mijlocul unei cine elegante.

— Bănuiesc că n-ar fi trebuit să te întreb asta.

Clătină din cap şi-mi aruncă o privire rece.

— Nu.

— Bine, o întrebare deplasată. Ştiu, ştiu, nu e treaba mea. Dar cu toate astea, îţi voi mai pune o ultimă întrebare şi-ai face bine să-mi răspunzi. Gata cu secretele. Haide, Don Miguel, ştii că poţi avea încredere în mine.

Ochii i se îngustară de parcă tocmai l-aş fi ameninţat cu un pistol, sau poate o seringă veterinară cu un ac cât un băţ de frigăruie. Părea uşor îngrijorat.

— Trebuie să-mi spui, e absolut necesar. Ce e-n neregulă cu tine?

Don Miguel rămase tăcut pentru un timp îndelungat, de parcă nici nu-l întrebasem ceva. Privea prin mine, ca şi cum dispărusem. Mă simţeam invizibilă, ignorată, dată la o parte ca o farfurie de supă care nu mai prezenta interes. Cu toate astea, am rămas acolo, aşteptându-i răspunsul, cu toate că m-aş fi simţit mai în largul meu la pescuit de balene. Tipul era la fel de comunicativ ca un bolovan. La şcoală nu mă învăţaseră cum să pun diagnosticul unei pietre. Eram doctor, nu geolog! M-am ridicat în picioare şi m-am plimbat prin cameră cu paşi lenţi. Câteodată, apropierea fizică intimidează pacienţii, îi sperie. Poate dacă-i ofeream puţin spaţiu îl ajutam să se simtă mai în siguranţă. M-am oprit în dreptul scaunului şi mi-am pus mâna pe haina pe care o aranjase pe spătar. Părea o distanţă

rezonabilă, dar Don Miguel tot mai privea în gol către peretele decorat cu măşti.

— Cum te simţi? l-am întrebat din nou.

— Sunt... bine.

— Eşti bine. Am înţeles. N-ai probleme, nu te doare nimic? Spune-mi orice te deranjează, oricât de nesemnificativ ar părea. Să ştii că uneori bolile grave au simptome aproape insesizabile. Nimic nu trebuie trecut cu vederea.

Abia dacă ridică un umăr a nepăsare.

— Maiorul Moore mi-a spus că ai fost foarte bolnav în ultimul timp. Povesteşte-mi despre asta. Ce anume te-a deranjat?

Ceasul părea că ticăie cu încetinitorul, ca şi cum s-ar fi reglat după pulsul camerei. Un minut întreg a trecut înainte să-mi răspundă:

— *Nada.*

— Nimic? Absolut nimic? Maiorul părea foarte îngrijorat din pricina sănătăţii tale. Poate-şi face griji fără sens, dar poate nu, şi atunci te pot ajuta cu ceva.

Din nou ridică din umeri, părând total neinteresat de conversaţia noastră. În mintea mea am oftat prelung şi mi-am dat ochii peste cap. *Bărbaţii ăştia! Toţi sunt la fel!* Ori pretind că n-au nici pe naiba când li se scurge tot sângele din ei, ori se miorlăie ca o babă ştirbă pentru o tăietură minusculă. Nu există cale de mijloc.

— Te deranjează dacă te examinez?

— Doar am spus că voi coopera cum pot mai

bine.

Asta numea el cooperare? Ha! Atunci nu eram curioasă să-l văd îndărătnic.

— Poate preferi să mai fie cineva de faţă? Un servitor de sex masculin?

— Nu. Se încruntă. E foarte important să nu mai afle nimeni, trebuie să-mi promiţi.

— Bineînţeles, totul e confidenţial. N-aş spune nimic nimănui fără permisiunea ta.

— Nici lui Moore?

Mi-am muşcat buzele, ezitând să-i răspund. O promisiune mai greu de respectat. M-am gândit la Claude, apoi la responsabilitatea morală pe care o aveam faţă de orice pacient. Culmea era că responsabilitatea aceea reprezenta exact lucrul de care aveam nevoie pentru a-i câştiga încrederea lui Don Miguel.

— Nu, nici lui Moore. Repet, relaţia doctor-pacient este confidenţială. Ce discutăm aici este un secret la care nu mai are nimeni acces în afară de noi doi, am declarat pe un ton ferm, sperând că păream suficient de indignată încât să-l conving de integritatea mea.

Probabil i-am părut suficient de sigură pe mine, pentru că s-a relaxat în mod vizibil.

Mi-a îngăduit să-i iau mâinile în ale mele, iar eu am constatat cu uimire că atingerea aceea, care cu numai câteva minute în urmă mă tulburase peste măsură, nu mă mai afecta în niciun fel. I-am examinat palmele. Erau destul de

aspre, marcate de bătături, iar în palma mâinii drepte am descoperit o cicatrice lungă, probabil de la vreun cuţit mânuit cu neatenţie. M-a surprins faptul că nu avea mâini fine ca cele ale unui nobil cu prea mult timp liber şi prea mulţi bani pentru bunul simţ, ci mai mult ca cele ale unui matelot. I-am răsucit palmele, descoperind pe dosul mâinilor câteva linii fine abia vizibile. Inima a început să-mi bată mai tare. Cineva se distrase copios în timp ce aplicase acea pedeapsă barbară.

— Văd că ai fost bătut cu băţul. La şcoală?

— Da, îmi răspunse pe un ton neutru.

— Iezuiţii sunt foarte stricţi, nu-i aşa? După părerea lor, durerea te apropie de sfinţenie.

— Am fost un copil destul de neastâmpărat.

— Asta nu e un motiv care să justifice un astfel de abuz.

— După ce-au murit părinţii mei, bătrânul Don m-a trimis la şcoala din cadrul mănăstirii. Nu mi-a plăcut şi mă tot încăpăţânam să fug.

— Aşa că te-au bătut. Şi nu numai o singură dată. Sigur, sigur... o modalitate minunată pentru educarea unui copil. Foarte distractiv. Ca şi cum te-ar fi putut convinge să rămâi acolo ca s-o mai iei pe coajă din când în când. O logică impecabilă.

A râs încetişor şi-am simţit cum mâinile i s-au relaxat în ale mele. Eram pe drumul cel bun.

Mai departe, i-am examinat unghiile de forma unor migdale mari. Erau tari, netede şi impecabil de curate. N-am observat niciun fel de pată care

să sugereze o carenţă în nutriţie. Mi-am aşezat degetele pe încheietura lui, numărând bătăile pulsului cu ochii pe ceas. La început era lent şi puternic, ca cel al unui atlet de performanţă, dar în câteva secunde a luat-o razna. Şaizeci, optzeci, nouăzeci... mult prea rapid! Mi-am ridicat ochii la Don Miguel. Părea la fel de calm şi de serios ca întotdeauna, respiraţia îi era regulată. Privirea mi-a coborât mai jos. Zvâcnetul puternic de la baza gâtului îl dădea de gol. Ce se întâmpla?

— Te simţi bine?

— Nu, îmi răspunse cu voce răguşită.

M-am speriat de-a binelea când am observat că i se accelera respiraţia, în timp ce i se dilatau pupilele.

— Spune-mi ce ai. Unde te doare?

Îşi mişcă buzele, dar nu scoase niciun sunet. M-am apropiat mai mult de el ca să pot desluşi ce încerca să-mi spună. Degeaba, îi simţeam respiraţia pe piele.

— Ce se întâmplă? Spune-mi... măcar încearcă să-mi arăţi.

Mi-a luat mâna şi mi-a strecurat-o sub halat, aşezând-o pe inimă ca să-i pot simţi bătăile rapide.

— Acolo, îmi şopti la ureche. Chiar acolo.

Pulsul i s-a accelerat şi mai tare sub palma mea. Dumnezeule! Făcea un atac de cord chiar sub ochii mei? *încearcă pastilele cu nitrat, poate tinctura de degetar-roşu.* Bine că-mi adusesem medicamentele cu mine.

— *Nina...* vocea îi tremură, probabil din cauza durerii.

Mă privea cu ochi trişti, totul părând şi mai îngrozitor datorită tăcerii dintre noi. Era oribil să-l văd suferind atât de mult pe acel bărbat mândru. Să văd cum îmi cerea ajutorul din priviri. Dar compătimirea este un medicament destul de ineficient. Avea nevoie de mult mai mult decât atât, iar pentru asta trebuia să am mintea clară şi să-mi stăpânesc emoţiile. Trebuia să fac ceva şi încă repede.

— Stai liniştit. Sunt aici şi te ajut.

Mă pregăteam să-mi scot medicamentele, când şi-a înfăşurat braţul pe după umerii mei mai rapid ca fulgerul şi m-a tras înspre el. M-am împiedicat şi-am căzut peste el cu respiraţia tăiată. Corpul mi s-a mulat imediat pe al lui, am simţit impactul cu muşchii tari. Mâinile lui s-au strecurat în cocul la care muncisem aproape toată dimineaţa. Agrafele au zburat care încotro, părul mi s-a revărsat pe umeri. Palma lui s-a fixat pe ceafa mea ca şi cum nu avea să-mi mai dea drumul niciodată. Apoi buzele lui le-au atins pe ale mele.

Aţi căzut vreodată în foc? Mie mi s-a întâmplat o dată. Aveam trei ani şi-mi amintesc că jarul era foarte frumos, strălucind ca un rubin imens. M-am întins să-l ating şi m-am dezechilibrat. Cu o fracţiune de secundă înainte să mă pomenesc în mijlocul focului, tata m-a smucit înapoi, dar am simţit dogoarea flăcărilor în fiecare celulă. Nu mai

exista nimic altceva în jurul meu în timpul acelei milisecunde, mă aflam într-un loc mai teribil decât o puteau percepe simţurile mele. Dincolo de simţiri. Dincolo de cuvinte.

Iar acum mă aflam din nou în foc. Don Miguel mă săruta, iar eu eram copleşită de acelaşi sentiment straniu. Un sărut? Ce însemna asta? Un simplu cuvânt format din cinci litere? Cât de insipid îmi părea, cât de limitat pentru a descrie ceea ce-mi făcea, cum mă simţeam în timp ce buzele lui le dezmierdau pe ale mele, delicat, rugător, apoi tot mai insistent, parcă ordonându-mi să mă supun. Mă trase mai aproape, tot mai aproape de foc, devorându-mă, consumându-mă complet.

Iar eu i-am răspuns. Timid la început, apoi tot mai îndrăzneţ, pe măsură ce mi-o doream tot mai mult. M-a încurajat cu un geamăt şi, aproape fără să-mi dau seama, m-am trezit că-l gustam cu toată fiinţa mea. M-am delectat cu gustul lui, un amestec delicios de vin, condimente şi… Miguel. Am gustat tot mai mult, copiindu-i mişcările de asalt şi retragere ale limbii, aventurându-mă tot mai adânc din proprie iniţiativă. Eram dornică, nerăbdătoare să descopăr tot mai mult, curioasă. O recunosc. Mi-o doream mai mult decât orice, mi-o dorisem din prima clipă. Încă de pe corabie, când îmi ordonase să mă reîntorc sub punte. Îmi doream să-i şterg aroganţa din priviri, poate chiar şi tristeţea aceea misterioasă. Nu avea absolut

niciun sens, dar nu puteam să nu mă transform în jar la atingerea focului lui.

Sărutul lui se adânci, deveni tot mai înfocat, mâinile lui cotropindu-mi tot trupul, atingându-mă, explorând, provocându-mă, înfierbântându-mă tot mai mult. Oare cât de fierbinte puteam deveni? Cât de fierbinţi puteam deveni împreună? Doar un sărut, câteva atingeri şi tot raţionamentul meu ardea din temelii. Foarte interesant.

M-am lăsat purtată de rugul pe care-l aprinsese în interiorul trupului meu până în momentul în care am simţit aer rece pe pielea spatelui. Aer? Cum? Am rămas şocată la senzaţia aceea paradoxală. Mi-am descleştat mâinile din halatul lui şi mi-am pipăit spatele. Nasturii rochiei erau descheiaţi, şireturile corsetului desfăcute. Când se întâmplase asta? M-am tras înapoi, dar el m-a urmat.

I-am pus palmele în piept şi l-am împins până când n-a avut încotro şi a trebuit să-şi dezlipească buzele de ale mele, nu înainte de a mă mai muşca o ultimă dată de buza de jos. Am gemut înfundat, provocându-i un zâmbet satisfăcut. În ochi i se oglindea un soi de mândrie masculină care mi-a spulberat pe loc toată fierbinţeala care-mi curgea prin vene precum lava unui vulcan.

Nu! *Trebuie să încetez cu aiureala asta!* Ce naiba făceam? I-am tras un pumn în piept, apoi m-am rostogolit de pe trupul lui, înfăşurându-mă în fustă precum o mumie trezită la viaţă. M-am

luptat preţ de câteva clipe, dar am reuşit să mă ridic în picioare. L-am privit cu reproş, încercând să-mi controlez respiraţia întretăiată. Am observat cu satisfacţie că şi el respira de parcă tocmai terminase un maraton. Plus că şi alte părţi ale corpului dovedeau că nu rămăsese indiferent la episodul care tocmai se încheiase. Mi-am ridicat rapid privirea la buzele lui afurisite, care acum păreau şi mai senzuale, roşii şi umflate de la săruturile mele. Şi cu toate astea, Don Miguel avea acelaşi aer serios şi misterios. Părea o persoană complet austeră, ale cărui simţuri se limitau la strictul necesar, însă acum îmi dădeam seama cât de mult puteai fi indus în eroare de aparenţe. Acum ştiam ce pasiune mistuitoare mocnea sub exteriorul acela impenetrabil. Mult prea multă pasiune, din care gustasem mai mult decât mi-aş fi dorit.

Mi-am amintit despre privirile şi zâmbetele complice pe care le schimbaseră între ele fetele lui Catherine, simţind un gol de aer îngheţat în stomac. Nu eram cu nimic mai bună decât ele. La fel ca restul turmei. Cum îmi pierdusem oare şi ultima urmă de bun simţ şi raţionament de care mai dispuneam? Sărutul lui fusese precum cloroformul, anihilându-mă fără drept de apel. Iar efectele colaterale încă mai stăruiau, amorţeala care mi se răspândise în corp încă afectându-mi simţurile, oricât de mult încercam să lupt împotriva ei. Era de-a dreptul înfricoşător.

Am încercat să-mi leg la loc şireturile corsetului, apoi am renunţat şi mi-am încheiat la nimereală nasturii rochiei. Am cules câteva agrafe de pe jos şi mi-am strâns părul cum am putut mai bine. Aşa. Am încercat să ignor o buclă care mă gâdila pe ceafă. Nu-mi mai păsa cum arăt. Important era că-mi acoperisem din nou pielea goală a spatelui. În fine, cea mai mare parte a ei. Am pufnit pe nas, încercând să par indignată.

— Nu te deranja să-ţi mai ceri scuze. Ar fi oricum de prisos.

Don Miguel arcui o sprânceană.

— Nici nu intenţionam s-o fac.

Am ignorat complet rolul meu în toată afacerea aceea. Nu mai făcusem niciodată aşa ceva. Fusese greşit şi lipsit de orice dram de profesionalism. Nu mă deosebeam cu nimic de doctorii de sex masculin care profitau de vulnerabilitatea pacientelor. *Dar dacă...?*

Am mijit ochii la acel gând. Dacă era invers şi de fapt Don *Juan* Miguel profitase de vulnerabilitatea mea? Da. Chiar o făcuse. Folosise arma care-i fusese cel mai la îndemână, o armă letală. El. O făcuse. Mi-am îndreptat un deget către el.

— Ai încercat să mă seduci.

— Am încercat numai?

Mă rog probabil că fusese mai mult decât o încercare, care aproape reuşise, dar n-aveam de gând să recunosc asta în faţa lui... sau a mea.

— E clar că ai face orice să-mi distragi atenţia. De ce? Ţi-e frică să nu descopăr ceva? Ei bine, deja am făcut-o.

În adâncurile ochilor lui se oglindi îngrijorare pură. Se sprijini de pernele din spatele lui şi-şi aranjă halatul, devenind din nou inabordabil.

Cu un gest deliberat, mi-am şters buzele cu dosul palmei.

— N-am simţit gust de migdale şi nu m-au furnicat buzele. Deci n-a fost cianură şi nici cantaridă. Şi n-ai gust dulce, aşa că n-ai făcut exces de zaharuri. Din cauza asta te-ai simţit rău în ultima vreme. Ba chiar ai pierdut în greutate, nu-i aşa? îmi pot da seama. Spune-mi, Don Miguel, ţi-a fost greaţă? Ai vomitat? Poate ai avut scaun moale?

— Cum? Scaun moa... *Cristo!* bombăni vehement, părând extrem de jenat.

— Haide, mie poţi să-mi spui totul. Când au început problemele?

Am deschis geanta şi mi-am scos stetoscopul. Ochii lui îmi urmăreau fiecare mişcare, de parcă ţineam în mână un pistol nu un instrument medical.

— De când m-am întors din ultima călătorie pe mare, admise cu jumătate de gură.

— Nu te mai purta ca un ţânc încăpăţânat. N-ai de ce să-ţi fie frică. Ţine minte, pericolul nu contează. Doar tu ai spus asta. E deviza ta, nu-i aşa? Eşti un super *hombre.* Cât de periculoasă

poate fi o femeie labilă emoţional?

Ah, cu asta chiar lovisem la ţintă. M-a privit cu ochi reci. I-am aruncat un zâmbet satisfăcut în timp ce mă apropiam de el. I-am pus conul de lemn pe burtă înainte să se poată retrage şi-am privit în gol, concentrându-mă doar la sunetele redate de stetoscop. O mare ghiorăitură. Bun, deci nu era constipat. Probabil doar înfometat după cum îi suna stomacul. Mi-am scos aparatul din urechi şi l-am palpat în dreptul coastelor, tot mai jos, până am dat de o uşoară denivelare. Am repetat procedeul, cu acelaşi rezultat. Hmmm... avea ficatul cam mărit. Oare de ce? Mi-am înfipt mâna mai adânc, simţind marginile organului. Don Miguel a tresărit, pe faţa lui apărând o grimasă de durere. Deci ficatul lui nu era numai mărit, ci şi inflamat. Şi, evident, îl durea. Ceva nu era deloc în regulă.

— Ai avut febră, frisoane?

Buzele lui au rămas nemişcate.

— Te rog, trebuie să-mi spui. Călătoreşti prin locuri afectate de malarie şi câteodată se întâmplă ca din cauza febrei să ai probleme cu ficatul. Al tău, spre exemplu, este extrem de mărit. Dar te pot ajuta. Am un medicament numit chinină care-ţi va face bine.

— Nu e din cauza malariei.

— De unde ştii?

Oftă şi privi într-o parte.

— Pentru că n-am avut febră.

— Asta-i bine. Ce poţi să-mi spui despre urina ta? Are culoare închisă? Sper că n-o să mă forţezi s-o controlez personal...

Din nou, niciun răspuns. În schimb, îşi încrucişă mâinile la piept. Mânecile halatului se ridicară, dând la iveală vânătăile rotunde de pe antebraţe.

— Cine ţi-a pus ventuze?

Apoi am observat crestăturile presărate peste tot pe piele. Scurte. Precise. Oribile. De o cruzime inimaginabilă.

— Şi cineva ţi-a provocat sângerarea. Nu-mi vine să cred că încă se mai foloseşte metoda asta barbară în timpurile noastre.

I-am ridicat mâneca până sus şi i-am examinat zona de la subraţ. Aceleaşi vână tăi groaznice.

— Dumnezeule mare, ţi-au tăiat şi artera brahială! Ai fi putut sângera în neştire, până la moarte.

Don Miguel îmi oferi un zâmbet aproape imperceptibil. Nu-şi mai dădea silinţa să fie atrăgător şi nici seductiv, ci mai degrabă rece şi sigur pe el. Al naibii de sigur pe el.

— L-am oprit, fu tot ceea ce spuse.

Mi-era frică să-l întreb cum, aşa că i-am pus a doua întrebare de pe listă:

— Cine ţi-a făcut asta?

— Doctorul Alien. Tot Moore l-a trimis şi pe el. De fapt, eşti al treilea doctor care mă examinează.

— Şi la ce concluzie au ajuns ceilalţi doctori?

— La niciuna. Mi-au făcut numai o grămadă de chestii dureroase. Don Miguel părea plictisit, de parcă începea să-şi piardă răbdarea. Aşa că, hai, fă-o odată şi apoi pleacă. La fel ca toţi ceilalţi.

— Stai liniştit, nu-ţi fac nimic care să te doară.

Mă privi cu neîncredere, cu toate că nu părea să-i mai pese.

— Şi nu plec nicăieri până nu-mi dau seama ce se întâmplă cu tine. Trebuie să te pot ajuta cumva. Acum ştiu cu certitudine că eşti bolnav... mai bolnav decât vrei să admiţi. Nu există decât o singură soluţie. Va trebui să rămân.

— Aici?

— Da, aici. O să fiu cu ochii pe tine, te voi urmări pas cu pas până voi da de cauza misterioasă care-ţi provoacă tot răul. N-ai cum să te ascunzi la infinit, trebuie să te însănătoşeşti. Dacă nu cooperezi, te voi forţa.

— Forţa? Tu? A trecut mult timp de când nu m-a mai forţat nimeni să fac ceva. Dar poţi încerca. Don Miguel închise ochii pentru un moment. Când îi deschise din nou, am văzut o licărire amuzată în adâncurile lor. Dar cu o singură condiţie, spuse rar.

— Ce condiţie?

— Nu trebuie să ştie nimeni.

— Am discutat deja despre asta. Nu voi spune nimănui nimic. Nici măcar lui Moore. Buzele mele sunt pecetluite.

— Dar lumea e foarte curioasă. Îşi vor pune

întrebări. Ce cauţi tu aici? Speculaţiile sunt cele mai periculoase.

Pe faţa lui se ivi o nouă grimasă. Mâna i se aşează pe stomac.

— Ah... da, la asta nu m-am gândit. Mi-am muşcat buza de jos. Păi, ce-ar fi să spunem că sunt noua servitoare, sau... sau guvernantă? Da, asta e. Pentru copiii de pe plajă care se joacă cu zmeul. Fata şi băieţelul?

Îşi arcui o sprânceană şi mă măsură cu o privire critică, de la părul ciufulit şi până la poalele fustei boţite. Apoi clătină din cap.

— Nu merge să te dai drept guvernantă. Nu te-ar crede nimeni. Nu, *niña.* Trebuie să devii *mi querida.*

Am ridicat din umeri.

— Bine, cum spui tu. Ce înseamnă asta? Un fel de administratoare? Cred că pot face asta.

Don Miguel mă privi cu ochi miraţi, un sunet ciudat erupându-i din gât. Alarmată, am început să mă apropii de el, dar mi-am amintit ce se întâmplase ultima oară. M-am oprit la o distanţă sigură. Oare i se făcuse rău? L-am studiat cu atenţie şi mi-am dat seama că se abţinea din răsputeri să nu izbucnească în râs. Mi-aş fi dorit să-i trag un pumn, dar am încercat să-mi reamintesc că un doctor adevărat nu are voie să lovească un pacient, indiferent cât ar fi de enervant.

— Ce-i aşa de amuzant? Poate râdem

împreună.

— *Mi querida* nu înseamnă un fel de administratoare.

— Şi atunci ce înseamnă?

Neliniştea mea a atins cote maxime, la fel şi suspiciunea. Ce mai punea la cale?

Mi-a zâmbit larg.

— Trebuie să te prefaci că eşti iubita mea.

Am deschis gura, apoi am închis-o la loc, fără să scot niciun sunet. Probabil nu auzisem bine. Nu era posibil să fi spus aşa ceva.

— Iubită? Cuvântul mi-a vâjâit din gură precum răsuflarea unui bolnav de astm. *Querida* înseamnă iubită? Adică un fel de... amantă? Dar nu pot fi iubi... nu pot face asta. Chiar dacă am o mătuşă precum Catherine, asta nu înseamnă că sunt o... eu nu...

Îşi arcui o sprânceană întrebător.

— E vreo problemă? Te dezgust atât de mult? Te rog, spune-mi sincer.

Dezgust? Mi-aş fi dorit să nu simt nimic altceva pentru el în afară de dezgust. Mi-aş fi dorit ca Don Miguel să fie un moş fără dinţi, cu mâini tremurânde, plin de varice. Dar nu era. Don Miguel era un bărbat mult prea atrăgător pentru binele amândurora, făcându-mi sarcina cu atât mai dificilă.

— Nu, i-am răspuns sincer în timp ce-mi culegeam boneta de pe scaunul pe care o lăsasem, răsucind panglicile în mâini ca să-mi dau ceva de

făcut. Nu mă dezgusti deloc, nu asta e problema. Doar că... eu nu sunt aşa. Şi nu e bine să pretindem ceva ce nu-i adevărat. Plus că nu sunt o mincinoasă prea bună, am adăugat, simţindu-mă mizerabil. Mi-am îndesat boneta pe cap. Toată lumea o ştie. Nici nu ştiu cum să mint.

— Şi crezi că ăsta e un defect, *niña*? Nu e, crede-mă. Onestitatea e mai rară decât aurul.

M-a studiat cu atenţie, privirea lui stăruind pe toate locurile unde mă atinsese nu cu mult înainte. M-am încălzit imediat, ca şi cum fiecare amintire în parte ar fi înviat până în punctul în care puteam să jur că încă îi mai simţeam mâinile pe trupul meu. Să-l ia naiba! Eram convinsă că o ştia şi el foarte bine. Ochii i-au devenit dintr-odată parcă mai verzi, un zâmbet mijindu-i în colţul gurii, îşi înclină capul într-o parte, continuând să mă studieze.

— Dar de ce să minţim? De ce să pretindem, când poate fi adevărat?

Cuvintele lui mi se învârtiră prin minte. Gura mi s-a uscat brusc. *Adevărat. De ce să minţim? De ce să pretindem?* Era tentant, mult mai tentant decât mi-ar fi plăcut s-o recunosc. În mintea mea, dorinţa declarase război bunului simţ.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Ba da. Cu cât este mai real, cu atât mai convingător. Bănuiesc că nu poţi nega asta. Până la urmă, lucrezi pentru Moore.

Ba nu. Nu cu adevărat. Sunt doctor, nu spion.

Dar negarea mi-a rămas în gât când i-am văzut privirea cinică cu care mă fixa. Probabil ştia deja despre rolul meu în povestea cu Ministrul francez. Don Miguel ştia mult prea multe despre mine. Aproape că-mi venea să cred că ştia tot ce era de ştiut. Totul, în afară de ceea ce era cel mai important – adevărul adevărat. Dar oricum nu m-ar fi crezut şi, chiar dacă m-ar fi crezut, nu avea încredere în mine.

— Înţeleg. Tu şi cu mine... şi aranjamentul ăsta e numai pentru credibilitatea rolului pe care-l avem de jucat, nu-i aşa? Ca o slujbă. Până la urmă, nu mai există nimic altceva. Niciun alt motiv. Faci des genul ăsta de aranjamente?

Nu puteam citi nimic pe faţa lui. Timp de un minut întreg singurul zgomot din cameră a fost ticăitul acelor ceasornicului. Apoi mai trecu încă unul.

— Fac orice e necesar, îmi răspunse într-un târziu.

— Necesar? Aproape m-am înecat, invadată de un val de greaţă.

Pasiune rece, servită în numele datoriei. Ei, asta chiar mă dezgusta. Stomacul mi s-a revoltat dureros ca în ziua în care mâncasem piftie de ţipar pe când mă aflam la Brighton. Nu puteam înţelege conceptul acela. Şi dacă nu-mi păsa, aşa cum încercam să-mi sugerez, de ce mă durea atât de tare? Nu avea niciun sens. I-am aruncat o privire furioasă.

— Din punctul meu de vedere, nu e necesar. E dezgustător. Nu pot face aşa ceva. O să descopăr cauza bolii tale şi chiar accept să fiu părtaşă la şarada asta a ta. O să-mi joc rolul. Dar nu mai mult de atât.

— E alegerea ta, *nina,* murmură el, făcându-mă cumva să simt că făcusem alegerea greşită. Poate pentru motivele corecte, dar oricum, alegerea nu era cea potrivită.

Am simţit că mă sufoc, ca şi cum tocmai îmi opărisem traheea cu cafea fierbinte. Mă dureau şi amigdalele.

— Exact, e alegerea mea. Şi-ai face bine să ţii cont de ea. Bun, şi de când începem să punem în scenă acest... aranjament? De mâine?

Mi-am cules geanta cu medicamente de pe jos.

— De acum.

— Dar lucrurile mele... am nevoie de timp să mi le împachetez.

— Te referi la haine?

Ochii lui mă măsurară din nou, de la coafura neglijentă, la hainele mototolite şi pantofii vechi, pe care nici regele cizmarilor n-ar fi putut să-i facă să arate mai decent. În ochii lui se oglindea dezaprobarea.

— Nu-i nevoie. O să-ţi găsim ceva mai potrivit.

— Nu e nimic în neregulă cu hainele mele, i-am răspuns arţăgoasă. Catherine mi le-a cumpărat.

— Catherine? Atunci se explică totul. Sunt

prea simple. Iubita unui Don n-ar putea niciodată să... Se întrerupse şi făcu un gest cu mâna înspre mine, aruncându-mi o privire mai mult decât grăitoare.

— Mă rog, oricum e total lipsit de importanţă. Fă ce vrei, mie nu-mi pasă de prostiile astea. Mă îmbrac şi într-un sac de făină dacă asta-ţi doreşti, şi-mi pun un candelabru pe post de pălărie. Nu la asta mă refeream, ci la echipamentul de care am nevoie. Trusa chirurgicală, instalaţia de distilerie, fineturile, medicamentele... Toate sunt necesare pentru un diagnostic corect. Şi pentru tratament. M-am îndreptat către uşă. Pe curând, Don Miguel. Terminăm discuţia asta drăguţă mai târziu.

Poftim. În sfârşit, avusesem şi eu ultimul cuvânt. Am apăsat pe clanţă.

— Nu se termină nimic... abia acum începem, îmi răspunse cu voce joasă. Acum, aici. Totul începe acum. Şi primul pas este că trebuie să-mi rosteşti numele. Miguel.

Buzele mele au format numele lui, dar n-am reuşit să-l rostesc cu voce tare. Parcă nu se cădea. Mă ardea gura, simţind numele acela la fel de interzis ca şi săruturile lui. Prea intim. Jenată, mi-am dorit să pot avea tăria să ies afară pe uşă şi să plec. Nu era chiar atât de greu. Puteam s-o fac, ar fi fost chiar foarte uşor. Şi cu toate astea, nu era. N-o puteam face.

— Uită-te la mine, *querida.*

Cererea lui mă învălui, încălzindu-mi

stomacul. Părea atât de reală, de caldă, încât aproape îmi venea să cred că era sincer când mi se adresa în felul acela. Aproape. Şi cu toate astea, naivitatea din mine îl credea pe cuvânt, pentru că m-am trezit asaltată de valuri de fericire. M-am împotrivit sentimentului aceluia. *E numai un cuvânt,* mi-am spus, furioasă pe prostia de care dădeam dovadă. *Doar un cuvânt tâmpit, pentru un rol tâmpit.* Nu însemna nimic. Probabil chiar mai puţin decât atât.

— Uită-te la mine.

Hipnotizată de sunetul vocii lui, m-am trezit că-l ascult, cu toate că-mi ordonam în minte să n-o fac. Am întors capul şi l-am privit. Întinse mâna către mine, cu palma în sus.

— Rosteşte-mi numele.

— Miguel, am şoptit.

Îşi strânse mâna brusc, ca şi cum ar fi prins cuvântul în pumn ca pe un fluture. Şi apoi mi-a zâmbit.

Nu sunt o femeie laşă şi nici proastă. Şi cu toate astea, m-am simţit şi una şi alta după ce-am părăsit dormitorul lui Don Miguel. Poate dacă aş fi fost mai puternică, aş fi rămas să joc în focul lui. Poate dacă aş fi avut mai mult bun simţ, aş fi plecat şi nu m-aş mai fi întors niciodată, chiar dacă prin fapta mea l-aş fi condamnat la închisoare pe sărmanul meu frate. Dar n-am făcut-o. Datoria m-a forţat să mă întorc, dar mă îndoiesc că fapta mea a contribuit vreun pic la ceea ce-a

urmat. Oare era chiar atât de greşit să tânjesc la puţină fericire şi să gust din ea cu toată fiinţa mea? Pentru că exact asta am făcut. Înainte niciun alt bărbat nu mă mai tratase ca pe o femeie. Don Miguel mă trata ca pe o femeie complexă şi nu ca pe o ciudăţenie cu aere de bărbat. Era intoxicant, entuziasmant, făcându-mă să-mi simt trupul uşor, de parcă aş fi călărit un val, ori aş fi mestecat frunze de coca. Mă simţeam vie în compania lui, mai vie decât oricând. Vie şi păcătoasă. Don Miguel ştia să îmbine la perfecţie cel puţin două dintre cele mai afurisite păcate.

Înţelegerea cu Maiorul Moore părea din ce în ce mai mult un pact cu diavolul. Nu mă avertizase în legătură cu acea tentaţie. Nu-mi spusese decât că trebuie să pun un diagnostic şi apoi să-l tratez pe cel mai bun agent de care dispunea Uniunea, şi care fusese lovit de o boală misterioasă. Don Miguel era singurul care putea opri extinderea ameninţătoare a Confederaţiei către vest. Fără el, furtul aurului şi a muniţiei ar fi continuat nestingherit, la fel şi canalizarea fondurilor către rebeli. Aşa că soarta Californiei şi a Uniunii depindeau de însănătoşirea lui grabnică. Era imposibil să fie înlocuit de altcineva, era absolut necesar să fie gata de acţiune în cel mai scurt timp posibil. În fine, agentul în cauză părea extrem de gata pentru acţiune, numai că nu pentru cea la care se gândea Maiorul Moore. Genul de acţiune pe care şi-o dorea Miguel era

extrem de diferită. Mi-o spusese pe şleau chiar în propriul lui dormitor.

Apoi se purtase absolut normal în timpul cinei. Extrem de şarmant, desigur, dar nimic ieşit din comun. Fără pipăieli pe sub masă între felurile de mâncare, ori tras cu ochiul la decolteul meu în timp ce-mi mai turna nişte vin. Nimic din obiceiurile astea libidinoase. Mai că-mi venea să cred că halucinasem… sărutul pasional şi tot flirtul care urmase fusese probabil numai rodul imaginaţiei mele bolnave. Până la urmă, Miguel nici măcar nu părea să fie bolnav. Se comporta ireproşabil, într-un mod silenţios, dar alert, nicidecum letargic ori obosit şi, cu toate că mânca cu măsură, avea un apetit sănătos.

— Încearcă asta.

Îmi oferi o farfurie pe care se afla ceva ce arăta precum un smoc de trandafiri de culoare verde închis. Una dintre chestiile alea despre care nu ştii niciodată dacă e mâncare ori numai o extravaganţă decorativă. Oare ce naiba era? Şi mai ales, era comestibilă? Greu de spus.

L-am privit în timp ce rupea o petală, pe care o înmuie în unt şi apoi o supse, trecându-şi în acelaşi timp dinţii albi perfecţi pe toată lungimea ei. L-am imitat. Interesant. Un gust puţin ciudat, consistenţă cam mâloasă, dar, în linii generale, nu era deloc rău.

Oricum, în combinaţie cu untul, totul avea gust bun. Am mestecat chestia aia timp de

aproape un minut, apoi m-am forţat s-o înghit. Am luat o gură de vin să alunece mai bine.

— Ce-i asta? Ciulini?

— Anghinare. Îmi indică partea de jos. Mănâncă numai din zona asta, e mai fragedă.

— Nu, mulţumesc. Mi-a ajuns.

— Dar n-ai încercat cea mai bună parte, murmură ca pentru sine.

L-am ignorat şi m-am ocupat de supă, care era cu adevărat delicioasă. Pâinea franţuzească era proaspăt scoasă din cuptor. Am sărit peste felul următor, care semăna cu o bucată de cauciuc tăiată bucăţele.

— Trufe? l-am întrebat cu suspiciune.

Înclină din cap.

— Ah.

— Sunt foarte bune. Perigord, aduse tocmai din Franţa.

— Sunt alergică la orice fel de ciuperci. Şi, oricum, nu prea mă atrage ideea să mănânc o chestie care extaziază porcii.

Furculiţa îi încremeni la jumătatea distanţei dintre farfurie şi gură. Pe faţă i se aşternu un aer uşor uimit.

— Porcii?

— Da. Trufele conţin o substanţă care înnebuneşte porcii. Devin foarte agitaţi după ce le mănâncă. Grohăie, tropăie, tremură din toate alea.

— Ce sălbăticie, comentă ironic.

— Mi se pare cam dezgustător. Sunt puţin cam

ciudată din punctul ăsta de vedere.

— Înţeleg.

Mestecă tacticos şi apoi înghiţi. În ochi îi apăruse o expresie pe care n-o puteam identifica. Poate se abţinea din răsputeri să nu izbucnească în râs. Îşi tamponă buzele cu un şerveţel, faţa redevenindu-i la fel de imobilă ca întotdeauna. Probabil îmi imaginasem că văzusem altceva. Îmi indică o altă farfurie.

— Atunci poate ar trebui să încerci fasolea. N-am auzit să aibă efecte secundare.

Fasolea, după cum am descoperit, era chiar foarte bună. Am discutat despre Paris în timp ce savuram peştele cu orez. Plimbările de pe malul Senei, cafenelele, mirosul ploii de primăvară.

Amândoi frecventasem Café Moulin Rouge, dar nu în acelaşi timp. Am căzut de acord că serveau o cafea delicioasă. Conversaţiile, cel puţin la fel. Miguel îl ascultase acolo pe Flaubert. Îi plăcuse foarte mult. Mie nu.

— Madame Bovary? O carte execrabilă. Gustave n-are nici cea mai mică idee despre ce simte o femeie. Nici n-ar avea cum, n-a avut niciodată una. Înţelegi la ce mă refer? Genul ăla... stă mereu lângă mămica. Aşa că nu înţeleg cum ar putea scrie despre femei. Nici măcar nu le cunoaşte.

Miguel selectă un fruct rotund şi gălbui de pe farfuria cu deserturi. Îl duse la nas, inhalând, apoi zâmbi satisfăcut. Scoase un briceag din argint.

— Ce te-a deranjat atât de mult la povestea asta?

— Emma Bovary moare la sfârşit.

— A riscat şi i-a plăcut. Ce-i atât de rău în asta?

— Dar moare. Nu e un final prea fericit. De fapt, e groaznic.

— Eşti o romantică incurabilă.

— Ba nu! Chiar deloc… sunt numai realistă. Nici nu-mi pot permite să fiu altfel.

— Ah… cum doreşti.

Miguel curăţă fructul cu mişcări elegante, apoi îl tăie în felii. Era foarte priceput la mânuirea cuţitului. La fel ca un chirurg… ori un asasin. Îmi întinse farfuria, oferindu-mi şi mie.

— Ce fruct e?

— Atât de prevăzătoare, îmi spuse pe un ton ironic. Gustă, nu-ţi mai face atâtea probleme, *querida.*

Am făcut o grimasă, privind peste umăr. Eram singuri în salon, iar casa părea pustie. Copii erau probabil deja în pat.

— Nu-mi mai spune aşa. Nu mai e nimeni aici. Ce rost are să ne prefacem?

Ridică o sprânceană, ca şi cum din punctul lui de vedere totul avea un rost foarte bine definit. Luă o felie din fructul misterios şi-o apropie de buzele mele. Sucul i se prelinse pe degete.

— E rezultatul ingeniozităţii servitorului meu, Xiang, îmi explică pe un ton binevoitor. Piersică

altoită cu prună. Yin şi yang. O uniune ciudată, din care s-a născut un fruct uimitor.

Îmi făcu semn să deschid gura. În schimb, am luat o altă felie de fruct de pe farfurie şi-am băgat-o repede în gură. O consistenţă plăcută, moale şi puţin rece. Sucul dulce îmi invadă papilele gustative cu delicateţea razelor de soare ale dimineţii. Am închis ochii, oftând de plăcere. Sublim. Când mi-am deschis din nou ochii, i-am surprins zâmbetul mulţumit.

— Se numeşte nectarină. Îţi place?

Am încuviinţat din cap, incapabilă să vorbesc.

— Mă bucur. Mai avem o grămadă.

Mi-am dat seama că vorbea serios. Încă o plăcere păcătoasă pe lista mea. Am devorat în tăcere toate feliile din farfurie.

— După câte am văzut, ţi-ai adus lucrurile de la Catherine.

— Unele dintre ele, am răspuns cu jumătate de gură.

Mătuşa mea oportunistă susţinuse că puţinele mele haine fuseseră trimise la spălătoreasă şi nu aveau să fie gata decât peste două, trei zile. Dar, vai, ce noroc că Don Miguel îmi făcuse o ofertă atât de generoasă, adăugase pe un ton încântat. Aşa că fusesem nevoită să accept mărinimia lui Miguel, care se materializase printr-o rochie din mătase bleu, garnisită cu o cantitate îngrijorătoare de panglici şi broderii. Eram convinsă că aveam s-o distrug în cel mai scurt

timp.

Am observat că-mi studia umerii dezgoliţi.

— Eşti mulţumită de noua locuinţă? m-a întrebat, mutându-şi privirea pe faţa mea.

— Nu, i-am răspuns cu voce scăzută. Am o problemă. Una foarte mare.

Puse briceagul pe masă şi se şterse pe mâini cu şervetul.

— Spune-i lui Lin-Mei.

— Dar ea e problema. Nu cred că înţelege prea bine limba engleză. M-a instalat în dormitorul tău. Cred c-a înţeles greşit...

— Nu.

— Nu, ce?

— Aşa i-am spus eu. La ce altceva te aşteptai, *nina*? Unde altundeva credeai că poţi dormi?

— Din câte văd, ai o casă destul de mare. E imposibil să nu existe o cameră pentru oaspeţi.

— Şi în felul ăsta, ar apărea tot felul de zvonuri. Lumea va crede că sunt la fel ca sărmanul de Gustave. Locul tău e în dormitorul meu şi nu vreau să mai aud discuţii pe tema asta. Nu e nicio greşeală.

Dar mie îmi era foarte teamă că era o greşeală majoră. Şi trebuia să fac ceva înainte de-a fi ispitită să mai comit încă una. Una ireversibilă.

Nu sunt genul care să se panicheze la orice sunet, dar de data asta ceva era în neregulă. Toată nebunia asta se transforma într-un coşmar. Îmi pierdeam minţile? Unde naiba era? îmi aminteam

foarte clar că-mi împachetasem cămaşa de noapte, iar acum n-o mai găseam în valiză.

Uşa dormitorului se deschise. Am îngheţat la sunetul paşilor pe covor. Am rămas nemişcată, întrebându-mă cât timp mă puteam ascunde în garderobă. Nici măcar nu mai puteam încuia uşa şi mă aflam acolo mai mult dezbrăcată, numai cu corsetul pe mine. M-am apropiat în vârful picioarelor de uşa întredeschisă şi-am aruncat o privire în dormitor. Îi puteam vedea spatele. Îşi schimbase hainele cu care fusese îmbrăcat la cină cu un costum sobru de culoare închisă.

Miguel s-a aplecat în dreptul biroului pentru a deschide un sertar. A extras ceva din el, apoi l-a închis la loc. Şi-a ridicat ochii către garderobă, dar n-a schiţat niciun semn că m-ar fi zărit prin uşa întredeschisă.

M-am grăbit să închid uşa. *Repede. Pune ceva pe tine.* Am golit conţinutul valizei pe podea. Cămaşa de noapte era de negăsit şi mă temeam că trebuia să-i mulţumesc mătuşii mele pentru acea dispariţie misterioasă. Am luat de pe un raft una dintre cămăşile de noapte care mi se pregătiseră, am despachetat-o furioasă şi-am adulmecat-o. Mirosea a proaspăt, dar nu a săpun, şi nici nu avea impregnat parfumul altui corp. Judecând după cutele lungi verticale, stătuse împachetată destul de mult timp. Poate chiar era nouă, nu împrumutată de la o fostă amantă aşa cum bănuiam. Puţin mai liniştită, mi-am scos corsetul

şi-am tras-o pe mine. Mătasea uşoară mă învălui ca o şoaptă, moale precum aripile unui fluture.

M-am privit în oglinda de cristal. Materialul nu era complet transparent, dar suficient încât să-mi zăresc prin el silueta trupului. Am atins dantela Chantilly din zona pieptului, care mai mult îmi scotea sânii în evidenţă decât să mi-i acopere. Oricine crease deliciul acela de culoare crem deschis, o făcuse cu intenţia să tenteze mai mult decât un trup complet gol. Am oftat. Care era rostul unei astfel de risipe de material? De ce se mai oboseau femeile să-şi pună aşa ceva pe ele, în loc să rămână în pielea goală? Din fericire, pe raft se mai aflau încă trei cămăşi de noapte. Le-am tras pe toate pe mine, una peste cealaltă, având grijă ca două dintre ele să fie invers, cu dantela destinată pieptului în spate. M-am privit din nou în oglindă. Mult mai bine. Nu se mai zărea nimic pe nicăieri, trupul fiindu-mi protejat ca într-un cocon de dantele şi mătăsuri. Am răsuflat uşurată, simţindu-mă suficient de curajoasă încât să pot părăsi garderoba.

Am inspirat adânc şi-am deschis uşa, păşind în dormitor. Nu se mai afla nimeni acolo. M-am uitat în direcţia ferestrelor, dar nu l-am zărit nici acolo. Patul monstruos de mare era gol. Oare unde dispăruse? Am traversat camera, ocolind cu grijă sofaua din dreptul rafturilor cu cărţi, şi m-am oprit în dreptul unei ferestre. Am încercat să disting ceva în întunericul de afară. O siluetă întunecată

se îndepărta cu paşi rapizi, pierzându-se prin ceaţa deasă. Miguel. Oare unde pleca? Şi ce mai conta?

Am păşit înapoi, felicitându-mă în gând pentru faptul că reuşisem să evit acea întâlnire nocturnă. Era mai bine aşa. În locul entuziasmului, însă, am simţit un gol în stomac în timp ce mi-am amenajat un culcuş pe sofa cu ajutorul plapumei şi a unei perne. *Să-şi facă rost de altă plapumă,* m-am gândit furioasă. M-am întins, simţindu-mă extenuată şi alertă în acelaşi timp. M-am întors pe o parte şi m-am înfăşurat în plapumă. Îmi vâjâia curentul pe la urechi. Am aşteptat să mă încălzesc, dar picioarele îmi rămaseră reci ca gheaţa. Casele astea în stil Victorian aspirau aerul rece de afară şi-l circulau mai ceva ca maşina de vânt Bernoulli pe care o văzusem odată la o expoziţie. Oare cum putea nobilimea să locuiască într-un frigider? începeam să tânjesc după căldura sufocantă de care mă plânsesem tot timpul cât locuisem în casa lui Catherine. Hmmm... toată cocoloşeala aia mă transformase într-o pipiţă sensibilă. Probabil mi se subţiase sângele şi mă obişnuisem să trăiesc în lux. Oh, cât îmi lipsea cămaşa mea de noapte din flanel gros. Ale naibii cămăşuţe din mătase... nici măcar patru una peste alta nu făceau cât a mea. La ce-mi folosea moda şi senzualitatea dacă mă îmbolnăveam şi muream de pneumonie?

M-am dat jos din pat cu dinţii clănţănind de

frig şi-am controlat ferestrele. Toate erau bine închise. Poalele cămăşilor de noapte mi-au fluturat când am trecut prin dreptul rafturilor cu cărţi.

M-am aplecat şi-am întins mâna, simţind în palmă un curent de aer foarte rece. Părea că vine de undeva din spatele rafturilor. Am încercat să le împing, dar nu s-au clintit. Frustrată, am lovit cu palma centrul unuia dintre rafturi. S-a auzit un zgomot şi rafturile au început să se mişte într-o parte, dând la iveală un pasaj secret, la capătul căruia am zărit o parte din grădină. Am rămas cu ochii pierduţi în noapte.

Fără să mă gândesc prea mult, am străbătut micul tunel şi-am păşit afară. Ceaţa m-a înghiţit imediat, făcând să mi se zbârlească pielea pe mine. Unde era Miguel? Nu vedeam mai nimic în jurul meu. Am ocolit cu grijă casa până am ajuns în curtea din spate, unde ştiam că se aflau mai multe construcţii mici. Nu se distingeau decât siluetele lor vagi în întunericul dens, totul la fel de straniu ca într-un coşmar veritabil. Eram dezorientată, nesigură de ceea ce se afla în faţa mea. Am continuat să înaintez, bâjbâind cu mâinile ca un orb. Un pas, al doilea, al treilea... apoi ceva m-a prins de poalele cămăşilor de noapte. Mi-a stat inima şi-am început să dau cu coatele în toate direcţiile. După câteva momente, mi-am dat seama că atacatorul meu avea doar un metru înălţime şi rămăsese nemişcat. Un boschet. Doar o tâmpenie de boschet. Am fost invadată de

un sentiment de uşurare, încercând să mă eliberez. Materialul s-a sfâşiat. Ceva mi-a zgâriat dosul palmei, apoi am auzit zgomotul crengilor printre care mă strecuram. Am călcat pe ceva moale şi în aer s-a răspândit un miros dulce de mure.

Am început să merg mai repede, căutându-l pe Miguel. Simţeam pământul rece şi tare sub tălpile mele goale. Am început să alerg, dar am călcat pe o piatră ascuţită. Durerea s-a propagat în valuri prin tot piciorul. *Idioato,* m-am apostrofat, în timp ce săream într-un picior. Ce fusese oare în mintea mea? Ce intenţionam să fac? Să-l urmăresc îmbrăcată în nimicurile alea, desculţă şi înarmată numai cu bunele mele intenţii? Şi să zicem că l-aş fi găsit. Ce-aş fi făcut mai departe? Probabil avea motivele lui s-o şteargă aşa pe nesimţite. Poate o întâlnire secretă cu un alt spion. Sau cu Michelle. Oare asta era seara ei?

M-am întors şchiopătând în dormitor, meditând îmbufnată la plăcerile şi obiceiurile pe care i le oferea localul condus de propria mea mătuşă. Speculaţiile de genul ăsta erau inutile. Iar eu fusesem trimisă aici cu o misiune foarte clară. Mai bine mă concentram pe asta şi-mi adunam minţile. Cu un gest ferm, am închis trapa din spatele rafturilor.

M-am aşezat pe sofa şi mi-am masat piciorul care încă mă durea. Ha! Rănită la datorie! Oare aveam să primesc o medalie pentru asta? Mă

îndoiam. Ce spirit slab de observaţie... nici nu-mi dădusem seama când o ştersese. În fine, eram doctor, nu spion. Doctorul şi pacientul fugar. Şi nici măcar nu mă plătise încă, asta era partea cea mai amuzantă.

Aţi avut vreodată un vis atât de real încât să fiţi convinşi că totul s-a întâmplat cu adevărat? Eu am avut de câteva ori, dar cel din noaptea care a urmat le-a întrecut pe toate. Când m-am trezit a doua zi de dimineaţă, am rămas în pat un timp îndelungat, simţindu-mă fericită şi confuză. Nu ştiam dacă fusese vis, ori realitate. Părea foarte vag dar şi foarte clar în acelaşi timp, trupul meu încă păstrând amprenta amintirii ce se disipa în eter cu fiecare secundă care trecea. Îmi aminteam mâinile calde şi degetele care îmi mângâiaseră părul de pe faţă, atingând apoi poalele cămăşilor de noapte pătate cu mure.

— *Zarzamora,* şoptise o voce în care se desluşea un amestec de exasperare şi afecţiune.

Apoi linişte. Cineva m-a privit mult timp, dar senzaţia pe care o percepeam nu era stranie, ci reconfortantă. M-am simţit complet protejată. În siguranţă. Era un sentiment nou, ceva ce nu mai simţisem din timpul copilăriei mele haotice. Ştiam ce era dragostea, dar chestia asta era diferită... parcă mult mai puternică. Ciudată, dar sigură, ca şi cum aş fi încălţat pentru prima oară o pereche de botine care mi se potriveau cu adevărat.

Sentimentul acela m-a învăluit cu totul şi-mi

amintesc că mi-a plăcut. Îmi amintesc şi că mirosea a apă sărată de mare, a lemn de corabie şi a ceva amărui. Ceva ce nu puteam identifica. Transpiraţie. Sulf. Praf de puşcă. Mirosul pericolului pur. M-am încruntat şi am început să mă mişc, dar o mână m-a mângâiat pe păr cu blândeţe.

— Şşşşş...

Mângâierile au continuat un timp, apoi am simţit cum a căzut ceva moale peste mine. La fel de moale precum un nor. Cald şi pufos. Siguranţă şi confort absolut.

Oare chiar se întâmplase cu adevărat? Totul păruse foarte real. Am încercat să-mi amintesc cât mai multe amănunte, lăfăindu-mă în lumina caldă a soarelui. Dar cu cât încercam mai mult, cu atât mai repede se evapora claritatea imaginilor, precum roua sub soarele dimineţii. Ceva a alunecat de pe mine, aterizând pe podea. Am întins mâna şi l-am ridicat în faţa ochilor. *De unde a apărut?* Un şal din caşmir de un albastru ca adâncul oceanului. Mai văzusem aşa ceva la femeile bogate şi elegante de pe străzile Parisului şi ştiam că valora cam La fel de mult ca o blană de nurcă Siberiană. Materialul era mai fin decât mătasea şi mai moale decât orice altceva. Era splendid, decorat cu cercuri brodate în fir auriu. Nu-mi venea să cred că ţineam în mâinile mele ceva ce probabil costa cât salariul lunar al unui miner. Părea cerul cu soarele. L-am dus la obraz.

Norul meu cald. Al meu.

Amour

Întotdeauna auzisem spunându-se în jurul meu că orientalii sunt oameni foarte stoici, care nu-şi arată niciodată adevăratele sentimente. Sigur, sigur. O poveste pe care o crede toată lumea, la fel ca cea despre existenţa lui Bigfoot. Eu însă simt o idee mai deşteaptă, sau cel puţin aşa-mi place să cred. Nu cred în stereotipuri, aşa că reacţiile servitorilor m-au luat complet prin surprindere. Sau mai bine zis, lipsa lor completă. Probabil Miguel îi instruise foarte bine. N-aveam de unde să ştiu, din moment ce nu-l mai văzusem de când dispăruse fără urmă în întuneric.

Dar absenţa lui nu părea să-i deranjeze pe servitori. Poate erau obişnuiţi cu dispariţiile lui misterioase. Totul mergea ca pe roate chiar şi în lipsa lui, în ciuda faptului că nu văzusem decât trei servitori: Lin-Mei, gigantul Xiang şi secretarul George, care vorbea cu accent englezesc şi se ocupa mai mult cu treburile din port. Niciunul dintre ei n-a comentat în legătură cu apariţia mea subită în casa lui Don Miguel, tratându-mă de parcă eram stăpâna casei. Probabil erau obişnuiţi cu tot felul de femei care apăreau şi dispăreau la fel de brusc din peisaj. Poate era ceva obişnuit.

Spre exemplu, Lin-Mei nici n-a clipit când m-a descoperit fierbând ierburi în bucătărie. Nu credeam că doamna Bernard ar fi fost la fel de îngăduitoare. Soarele după-amiezii pătrundea

vesel prin ferestrele largi şi înalte, în timp ce trebăluiam amândouă una lângă cealaltă într-o atmosferă destinsă. Pe aragazul Windsor sfârâia ceva într-un fel de cratiţă ciudată – care se numea *wok,* după cum aflasem de la Lin-Mei – în aer răspândindu-se arome îmbietoare: usturoi, ciuperci, peşte proaspăt. Masa lungă din lemn de pin era încărcată cu felurite castroane din ceramică în care se aflau tot felul de mâncăruri pe jumătate pregătite, o farfurie cu prăjituri tăiate cubuleţe şi acoperite cu un strat fin de zahăr pudră, şi smocurile de ierburi pe care le culesesem în acea dimineaţă. Lin-Mei îmi oferise un satâr foarte bine ascuţit cu care să despic capsulele de mac fără a afecta seminţele. Lichidul lăptos se revărsa din plin, iar eu întorceam imediat lama satârului într-o parte, pentru a aduna tot materialul preţios şi a-l depozita într-un flacon de sticlă. Din greşeală, am scăpat înăuntru şi o bucată din tulpină.

— La naiba!

Am încercat s-o culeg cu vârfurile degetelor, dar mi le simţeam pe jumătate amorţite. Nu dormisem prea bine, aşteptând întinsă pe sofa o întâlnire care nu mai avusese loc. Eram cam somnoroasă şi puţin iritată. Nimic nu-mi ieşea ca lumea, făceam numai greşeli.

— Foloseşte astea, Missy. Repede, repede, îmi înmână Lin-Mei o pereche de beţişoare chinezeşti.

Nu mai mâncasem de mult cu ustensilele

acelea incomode şi nu eram sigură că mai ştiu să le folosesc. Le-am introdus cu grijă în flacon şi, după câteva încercări nereuşite, am reuşit să extrag bucata de tulpină.

— Aşa, aşa. Nu e bună pentru ceai. Părţi bune, părţi rele.

— Da, chiar dacă toate părţile provin de la aceeaşi plantă.

Am mai introdus câteva capsule tăiate de mac în flacon.

— Asta ceai vesel? chicoti Lin-Mei, acoperindu-şi gura cu mâna. Don Miguel nu nevoie ceai vesel.

— Serios? Bravo lui.

Afrodiziacele chinezeşti aveau mereu nume legate de fericire. Şi de unde ştia Lin-Mei ce avea şi ce nu avea nevoie Miguel în domeniul ăsta? O serie de întrebări indiscrete îmi stăteau pe limbă, dar n-am îndrăznit să le rostesc cu voce tare. Am mai luat o mână de capsule, le-am curăţat bine de petale, apoi le-am pus pe fundul de lemn.

— Tu ştiu bine ce e nevoie la Don, Missy Arnaud, continuă Lin-Mei pe un ton serios.

Doctor Arnaud, am corectat-o în gând, dornică să fiu apelată cu titlul pe care-l câştigasem cu atât de multă trudă. Dar niciunul dintre apelative nu părea potrivit, de parcă aş fi încercat să-mi îndes picioarele mele gigantice în pantofii delicaţi ai lui Lin-Mei. Am fluturat o mână pătată în verde.

— Mă cheamă Nathalie. Spune-mi pe nume.

Plescăi dezaprobator cu limba, clătinând din cap.

— Nu politicos.

— Te rog, îmi face mare plăcere.

— Na-tha-lie. Cu intonaţia ei suna precum cântecul unei păsări. Mi-a repetat numele şi a râs.

— Te pricepi la ierburi?

— Ghimbir pentru căldură, coajă pepene galben pentru răcoare. Da, pricep. Ierburi bune, ajută. Te fac puternic. Medicament alb face rău. Doctor cu pălărie înaltă irosit sânge la Don. Pierdut *chi,* devenit tot mai slab. Eu făcut puternic când doctor plecat. Până când venit altul... început din nou.

— Ce-a început din nou?

— Demoni.

Se întoarse brusc şi scuipă pe podeaua curată. Surprinsă, am luat o cârpă să şterg, dar m-a oprit, punându-mi o mână pe braţ.

— Pentru noroc, mi-a explicat.

Mi-am şters mâinile pe şorţ.

— Ce-i cu povestea asta cu demonii?

Lin-Mei a dat frenetic din cap, împungându-se cu degetul arătător în stomac.

— Demoni de foc. El... Se întrerupse şi trasă o linie de la stomac la gât, apoi îşi aşează mâinile în dreptul gurii. Demoni vor ieşit afară. Asta bun. Eu ajutat. Dat asta.

Deschise un sertar şi extrase o sticluţă pe care mi-o întinse. Am înclinat-o, privind lichidul uleios.

— Ce-i asta?

Am desfăcut cu grijă capacul şi-am adulmecat. Am strâmbat din nas la mirosul înţepător. Săracul Don Miguel. Nici nu era de mirare că era atât de bolnav. Servitoarea îl îndopase cu ulei de castor, binecunoscut drept un iritant foarte puternic. Eram convinsă că eliminase şi umbrele demonilor. Se curăţase complet. Am pus capacul la loc.

— Gata cu asta, i-am spus, încercând să găsesc o explicaţie care să nu-i rănească egoul lui Lin-Mei. Oricât de bine intenţionată era, trebuia să înceteze cu tratamentul acela oribil. I-ai alungat demonii, dar se întorc şi acum sunt furioşi. Trebuie să-i păcălim. Lasă-mă pe mine să am grijă de Don Miguel.

— Sigur. Datorie nevastă... sau concubină.

Şi-a plecat capul, dar tot am zărit o expresie sceptică în ochii ei. Mi-a întors spatele şi s-a apropiat de aragaz. A amestecat cu mişcări cam bruşte în mâncarea care sfârâia în wok.

M-am reîntors la flaconul meu. Se ascundea ceva ciudat în spatele expresiei aceleia. Ceva putred.

— Mai ai să-mi spui şi altceva în legătură cu Don Miguel? Poate despre... ăăă demonii lui?

— Nu, nu. Eu nu ştie mai mult. Ghinion vorbeşti. Eu spui şi se face adevărat, clătină frenetic din cap.

— Te rog, Lin-Mei. Ştii cum sunt bărbaţii, ar prefera să moară înainte să vorbească despre

problemele lor. Mai ales Don Miguel. Are nevoie de ajutorul tău. *Eu* am nevoie de ajutorul tău ca să-l pot trata cum se cuvine. Te rog, spune-mi. Ce s-a mai întâmplat? Ce alte leacuri i-ai mai dat?

— Dat ofrande, ars smirnă. Scris rugăciune tămăduitoare pe zmeu şi înălţat la cer. Dar zei nu ascultat, nu ajutat la el. Nu aju-

Lin-Mei turnă o cană de apă în wok. Mâncarea sfârâi, un nor de abur dens ridicându-se către tavan.

— Acum mai rău... tot mai rău, murmură ca pentru sine.

— Cum aşa?

— Demoni de foc rău. Acum şi mai rău. Înainte la stomac, acum mers la cap. Făcut nebun la el. Vorbit ca demoni. El schimbat mult... eu nu mai cunoscut la el.

— Ce vrei să spui?

N-o înţelegeam pe Lin-Mei. Poate şi datorită faptului că vorbea limba engleză destul de prost. Căpitanul nebun? Mie mi se păruse mai degrabă încântător, seducător şi foarte misterios. Dar nebun? Evident că nu. Nu mai întâlnisem niciodată până atunci o persoană mai normală la cap care mă aducea pe mine în pragul nebuniei.

Şi cu toate astea, Lin-Mei părea foarte îngrijorată. În timp ce trebăluia printre oalele ei, părea că întoarce situaţia pe toate părţile, probabil punând în balanţă loialitatea ei faţă de Don Miguel şi întrebându-se dacă se putea încrede

în mine, dând apoi din cap ca şi cum ar fi luat o decizie importantă. Deschise gura să vorbească, dar scârţâitul uşii de la intrare o întrerupse.

— Ma-ma! Ma-ma! se auzi o voce piţigăiată.

Din gura lui Lin-Mei se revărsă un şuvoi de cuvinte în cantoneză, tonul ei părând furios, dar expresia feţei sugerând exact opusul. Vocile de copii răspunseră ceva, apoi am auzit paşi care se apropiau de noi. Ceva scârţâi pe podea. Cei doi copii dădură buzna în bucătărie, cărând un zmeu imens roşu între ei.

Faţa băieţelului era rotundă precum o lună plină, ochii lui oblici privind-o acuzator pe fata cu păr şi ochi negri de lângă el. Codiţele lungi, împletite, împodobite cu fundiţe roz, îi ajungeau până aproape de talie, rochiţa roz cu alb părând imaculată. Ţinea de zmeu cu ambele mâini, privind cu ochii aproape în lacrimi la o gaură care apăruse într-un colţ. Aşchiile de bambus perforaseră materialul, arătând ca nişte oase rupte. Urâtă treabă. O adevărată fractură deschisă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Ca şi cum ar fi aşteptat un semnal, lacrimile începură să se scurgă pe obrajii îmbujoraţi ai fetiţei. Suspină sfâşietor în timp ce băieţelul o trase către o măsuţă joasă de lângă fereastră. Depozitară cu grijă zmeul pe masă, privindu-l cu respect de parcă era o persoană decedată.

— Ricardo a lăsat-o pe Alicia să înalţe zmeul,

explică băieţelul. S-a dus sus, sus, sus, mai sus ca niciodată. Vântul şi-a schimbat brusc direcţia şi s-a auzit un zgomot, după care zmeul s-a prăbuşit la pământ.

Alicia suspină înăbuşit, în ochii ei citindu-se o tristeţe fără de margini.

— Nu mai plânge, încercă s-o consoleze băieţelul. Ricardo o să-l repare. Poţi să-l repari, nu-i aşa? întoarse capul spre un bărbat cu piele măslinie care tocmai intra în bucătărie, cărând o ladă cu scule.

— Sigur că pot, Ling-Shen. Ştii doar că pot repara orice, răspunse Ricardo puţin cam prea tare, folosind acelaşi ton inocent cu care obişnuiesc să vorbească copii.

Era înalt şi se mişca destul de iute, cu umerii aduşi puţin în faţă, legănându-şi larg braţele ca şi cum nu era prea sigur de echilibrul propriului corp. Mâna lui stângă rată la milimetru un borcan cu gem de pe marginea mesei. Faţa îi înflori într-un zâmbet larg.

— *Pan dulce.* Favorita mea.

Brusc, dădu drumul cutiei cu scule, care se prăbuşi cu zgomot pe podea, şi întinse mâna după o prăjitură, pe care o scufundă în borcanul cu gem cu atâta putere încât sucul dulce zbură în toate direcţiile. Scoase mâna şi luă o muşcătură mare din prăjitura de pe care se prelingea gemul pe podea, apoi mestecă satisfăcut cu gura pe jumătate deschisă.

— Ricardo, cămaşa ta, murmură Lin-Mei.

Nasturii cămăşii cu care era îmbrăcat erau încheiaţi strâmb. În zona stomacului se vedea o despicătură, acolo unde câţiva nasturi fuseseră lăsaţi descheiaţi.

— Am reuşit, spuse el pe un ton entuziasmat. M-am îmbrăcat singur.

Se apropie de mine, oprindu-se o idee cam prea aproape. Mă studie curios cu ochi rotunzi maro închis ca două pastile de ciocolată.

— *Hola.* Bună, bună... tu cine eşti?

— Nathalie.

Ricardo îşi termină prăjitura de mâncat, apoi îşi linse degetele. Era murdar de gem pe la colţurile gurii.

— Eşti o doamnă? *Señora,* sau *señorita*? Mie îmi plac mai mult *señoritas,* dar *señoritas* nu mă plac pe mine. Nu vor să se joace cu mine... toate se joacă numai cu verişorul meu.

— Verişorul tău? l-am întrebat puţin confuză.

— Miguelito. Numai că acum nu mai e micul Miguel, e marele Miguel pentru că tocmai a devenit Don. Ştiai asta? Don Miguel. Eu sunt numai *Señor* Ricardo. Dar tu poţi să-mi spui simplu Ricardo. Oricum, nimeni nu-mi spune *señor,* nu sunt chiar atât de înfricoşător.

— Nu, nu eşti, i-am zâmbit.

Mi-a zâmbit înapoi, un zâmbet larg şi inocent, arătându-mi dinţii murdari de gem. Deci acesta era tânărul verişor Cabrillo, cel despre care se

vorbea mereu pe un ton scăzut. Auzisem că ceva era în neregulă cu el şi acum ştiam de ce. Rămăsese un copil care trăia în trupul unui adult. Mintea lui pur şi simplu refuzase să se maturizeze. Don Cabrillo cel bătrân fusese tatăl lui, aşa că Ricardo ar fi trebuit să moştenească titlul şi averile la moartea fratelui său. Numai că nu se întâmplase aşa. Miguel moştenise totul şi acum înţelegeam de ce.

L-am privit în timp ce mânca direct cu mâna din castroanele înşirate pe masă. Plescăi mulţumit, apoi se şterse pe pantaloni şi se îndreptă către zmeul rănit. Îşi puse mâinile pe şolduri şi-l examină cu atenţie.

— Poţi să-l repari, Tio Ricardo? întrebă Alicia cu voce tremurătoare.

Încuviinţând din cap, Ricardo îşi recuperă lada cu scule de pe podea, din care scoase o sticluţă de lipici şi o foarfecă, aranjându-le ordonat pe masă. Apoi scoase un mănunchi de beţe de bambus, alegând câteva în funcţie de lungime şi flexibilitate. Fredonând fals o melodie, desprinse cu îndemânare beţele rupte şi le înlocui. O operaţiune destul de delicată, pe care o efectuă fără probleme. Stângăcia şi maturitatea pe care le observasem mai devreme păreau numai o iluzie în timp ce repara zmeul. Am rămas cu gura căscată.

— Ar trebui să vezi zmeele pe care le-a construit, îmi şopti Ling-Shen. Are un miriapod, o rândunică şi unul imens în formă de dreptunghi. E

cel mai mare zmeu pe care l-am văzut vreodată. Te înalţă pe sus, poţi zbura.

— Oamenii nu pot zbura, l-am corectat.

— Ba da, pe mine mă ridică de la pământ şi pot zbura, îmi explică entuziasmat Ling-Shen. Ca o pasăre phoenix, un dragon. Sus, sus de tot. Vedeam totul mic jos, ca o pasăre.

I-am aruncat o privire întrebătoare lui Lin-Mei, care-i confirmă spusele cu o înclinare a capului.

Ricardo se opri din reparatul zmeului şi mă privi peste umăr.

— Nu-ţi plac zmeele, *señorita?*

— Îmi place să le înalţ, dar nu vreau să mă ridic în aer. Îmi place să rămân cu picioarele pe pământ.

— Cât de adevărat, spuse o voce în spatele meu.

Am tresărit. Don Miguel. Se întorsese. La naiba cu bărbatul acesta misterios care se putea furişa în spatele cuiva mai ceva ca o pisică. Trebuia să-mi amintesc mereu asta. M-am întors cu faţa spre el, afişând un calm pe care nu-l simţeam.

— Puţin *chaw*? îi oferi Lin-Mei o cană ciudată fără toartă.

Miguel îi mulţumi cu un zâmbet şi sorbi din lichidul aburind, trecându-şi o mână prin părul ciufulit de vânt. Deci fusese din nou pe afară, numai Dumnezeu ştia pe unde. Pantalonii şi haina

neagră păreau impecabil de curate, dar pe cizme avea urme de noroi şi încă ceva verde, care arăta ca mătasea broaştei din jurul pontoanelor. Oare ce căutase pe sub pontoane? M-am gândit cum să-l fac să-mi spună, dar judecând după expresia lui impenetrabilă, bănuiam că nu aveam nicio şansă. Eram complet în ceaţă, ceea ce devenise un lucru obişnuit în compania lui Don Miguel.

— Un zmeu nou? Foarte bine, comentă, oprindu-se lângă masa unde meşterea verişorul cu minte de copil.

Ascultă răbdător lunga poveste pe care i-o spuse Ricardo, scoţând exclamaţiile necesare şi dând înţelegător din cap la detaliile prăbuşirii zmeului, examinând apoi beţele înlocuite. Cei doi bărbaţi se aflau unul lângă celălalt, cap lângă cap. Se vedea clar că erau înrudiţi. Aveau aproximativ aceeaşi înălţime şi constituţie. Dar similarităţile se opreau aici. Cei doi bărbaţi avea aluri complet diferite. Ricardo părea moale, deschis şi inocent ca un copil, pe când Miguel era un bărbat puternic, dur, care-şi pierduse toată inocenţa datorită circumstanţelor. În mod esenţial, era complet opusul lui Ricardo. Dar era oare diferit în ceea ce privea sănătatea mentală? Până la urmă, nu-l cunoşteam mai deloc. Nu-l întâlnisem decât de câteva ori, ceea ce nu reprezenta o bază solidă pentru stabilirea unui diagnostic. Probabil un amănunt extrem de important îmi scăpa şi de aceea nu reuşeam să desluşesc semnele.

Mi-am adus aminte de spusele lui Lin-Mei şi l-am studiat cu mai mare atenţie pe Miguel. Părea extrem de lucid. Nu vorbea prea mult, dar ceea ce spunea era mereu coerent. Nu vedeam nici urmă de nebunie în privirea lui pătrunzătoare. Dacă Miguel era într-adevăr bântuit de demoni, atunci în momentul acela rămăseseră ascunşi. Nu reuşeam să găsesc nici măcar o umbră din nebunia care-i afectase verişorul. Poate Miguel era doar un actor excelent. Mai văzusem şi înainte nebuni de legat care funcţionau perfect în societate. Nu ştiai niciodată când treceau prin perioadele de depresie până când nu era deja prea târziu. Din punctul meu de vedere, nebunii se aseamănă cu mareele: nebunia creşte şi scade, câteodată în cicluri mai rapide ori mai lente, până când un flux gigant le înghite mintea în totalitate.

Am păşit înapoi, observând că nu eram singura care-l privea. Alicia îl adora din priviri. Încercă să-i atragă atenţia cu o reverenţă, apoi îi zâmbi timid.

— Papa.

Papa? Cuvântul acela m-a luat prin surprindere precum un pumn în stomac. Deci Miguel era şi tată. Ce alte secrete mai ascundea? Mi-am mutat privirea de la tată la fiică. Amândoi aveau părul negru, dar, în afară de asta, nu mai vedeam nicio asemănare. Nu era nici urmă de Don Miguel în fetiţa aceea drăguţă. Probabil semăna cu mama ei, în mod curios absentă din peisaj, şi

nu cu tatăl tăcut şi misterios care se afla în faţa mea.

Mă deranja, o admit. Cum era posibil să-i fie tată? Nici măcar nu se purta ca un părinte; nu observasem nicio mângâiere drăgăstoasă ori zâmbet secret adesat Aliciei. Aşa cum îmi aminteam că făcea tata cu mine şi cu Claude. De câte ori o privea, Miguel părea rezervat şi rece. Putea seduce orice femeie pe mare ori pe uscat, dar nici măcar nu încerca să se apropie de propriul lui copil. Ce ciudat. O tristeţe acră mi se zvârcoli în stomac de parcă mâncasem un sac de mere verzi. Nu ştiam pentru cine să simt mai multă părere de rău: pentru tată, ori pentru fiică.

Dar n-am mai avut timp să mă gândesc la asta, pentru că Lin-Mei bătu din palme şi goni copii din bucătărie:

— Hai, hai, voi spălat acum. Cina aproape gata. Azi cina devreme.

— Ah, aşa e. În seara asta are loc Marele Bal, comentă Miguel.

Sorbi şi ultima gură de ceai, apoi puse cana pe masă, privindu-mă fix cu un soi de intimitate oglindită în ochii aceia schimbători care îmi dădu fiori. Exact când simţeam că nu mai pot suporta privirea aceea nici măcar o secundă în plus, întoarse capul către verişorul lui.

— Tu mergi? îl întrebă pe un ton serios.

Ricardo făcu o grimasă în timp ce introducea o pensulă în lipici.

— Nu, nu, nu. Adulţii vorbesc mult prea mult, apoi dansează şi mănâncă. Şi apoi vorbesc din nou. Nu-mi place, nu se joacă niciodată.

— Sau cel puţin nu joacă jocurile care-ţi plac ţie, fu de acord Miguel.

— Tu mergi, *señorita?*

— Aăă... eu? am bolborosit surprinsă. Nu.

Miguel îmi luă mâna şi-mi mirosi palma. Analiză curios petele de pe piele şi şorţ, apoi îşi ridică ochii la mine.

— De ce nu?

— Pentru că... pentru că n-am ce căuta acolo. Nu aparţin acelei lumi.

— Ţi-e frică?

— Bineînţeles că nu, l-am contrat imediat, postura mea devenind înţepată de parcă m-ar fi imobilizat cineva într-un corset de oţel.

— Foarte bine. Eşti curajoasă şi capabilă. Cu siguranţă nu poate fi mai intimidant decât alte lucruri la care eşti atât de pricepută.

Am roşit, ştiam că făcea referire la talentele mele medicale, dar intuiam că insinua cu totul altceva.

— Haide, *querida,* nu mai fi aşa timidă. Şi, te rog, fără scuze de virgină care nu are ce pune pe ea. Îmi zâmbi cu subînţeles, dându-mi de înţeles că ar fi preferat acea alternativă.

Aproape mi-am smuls mâna din a lui, dar mi-am amintit la timp de rolul pe care-l aveam de jucat. Ricardo ne privea cu ochi mari şi rotunzi. I-

am îngăduit lui Miguel să-mi sărute degetele, zâmbindu-i provocator.

— Mă supun dorinţei tale, Miguel. Până la urmă, tu eşti Căpitanul.

— Nu, *niña,* tu eşti. Căpitanul inimii mele.

Am aşteptat în faţa uşii dormitorului lui... dormitorul *nostru,* simţindu-mă cât se poate de ridicol. Adică, iată-mă, gătită ca o damă din lumea bună, transpirând mai ceva ca un cal în călduri pe sub toate dantelăriile alea fine. În ciuda faptului că aveam umerii dezgoliţi, restul trupului îmi era înfăşurat în straturi peste straturi de dantele şi mătase fină de culoarea lavandei. Poate arătam ca un noruleţ pufos, dar mă simţeam ca un elefant lovit de insolaţie. Moda Parisului? Mai degrabă tortură. Era prea mult, nu mai puteam suporta. Cum puteau oare femeile să suporte toată maimuţăreala asta? Eram convinsă că intestinele îmi ajunseseră pe undeva prin dreptul urechilor din cauza corsetului. Definitiv. Plămânii îmi erau presaţi până ajunseseră probabil de grosimea unei foi de hârtie, aşa că nu puteam trage decât foarte puţin aer în piept.

Pe cine încercam să păcălesc? Nu eram o *lady* şi nici nu pretinsesem vreodată că aş fi fost. Eram o ignorantă în ceea ce priveşte regulile pe care trebuie să le respecte o *lady,* şi oricum, regulile de genul acela mă cam lăsau rece. Reguli prostuţe, create numai să-ţi aducă aminte de ceea ce n-ai voie să faci şi care-ţi sunt limitele. Nu le-aş fi

putut învăţa niciodată. Din punctul meu de vedere, era mai simplu să mă ghidez după propria-mi logică în loc să mă ghidez după logica societăţii.

Spre exemplu, regula conform căreia o *lady* trebuie să ajungă mereu cu întârziere la o întâlnire. La naiba cu ea! Eu eram mereu punctuală la întâlnirile cu pacienţii. N-am înţeles niciodată de ce ar fi trebuit să las un gentleman respectabil să mă aştepte. Când aştepţi pe cineva, timpul se iroseşte ca apa turnată în nisip.

Aşa se irosea acum timpul meu, aşteptându-l pe Miguel să se pregătească pentru bal. Întârziase cu aproape o jumătate de oră şi răbdarea mea se apropia de sfârşit. Ceva era în neregulă. Miguel nu părea genul de bărbat care să se lase aşteptat de o femeie.

Am bătut la uşă.

— Trăsura ne aşteaptă de o jumătate de oră! Trebuie să plecăm!

N-am primit niciun răspuns, aşa că am bătut mai tare.

— Miguel!

Am ridicat mâna să bat din nou, dar uşa s-a deschis. M-am oprit chiar la timp, înainte să-l pocnesc pe Xiang, care apăruse în pragul uşii. Mă privea cu o expresie calmă şi impenetrabilă, care ar fi putut rivaliza cu cea a stăpânului său. Îmi arătă cele zece degete de la mâini, dând din cap împăciuitor.

— Încă zece minute? Aştept deja de o jumătate

de oră. Unde e Miguel? am întrebat, strecurându-mă pe lângă el pentru a păşi în cameră.

Şi apoi l-am simţit. Mirosul acela. Indiferent cât de mult cureţi ori aeriseşti, nu scapi prea uşor de mirosul acela acid de vomă. L-am recunoscut imediat. Săracul Miguel. M-am simţit ruşinată pentru că mă lăsasem cuprinsă de iritare în loc de îngrijorare. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu se simţea bine. L-am apucat pe Xiang de mâneca chimonoului.

— Unde e? Du-mă la el.

— Nu-i nevoie... sunt aici.

Miguel îşi făcu apariţia din camera de garderobă, păşind cu graţia lui obişnuită. Nu se poticnea deloc, nu ezită nici măcar pentru o fracţiune de secundă. Hainele negre de seară pe care le purta erau de o eleganţă ireproşabilă, de la haina ce-i ajungea până la jumătatea coapselor şi până la pantalonii uşor cambraţi pe picior. Gulerul de un alb imaculat al cămăşii era aranjat cu o precizie aproape matematică, dar faţa îi era o idee cam palidă.

I-am pus mâna pe frunte, în timp ce el continua să înainteze cu paşi hotărâţi. Nu avea febră. Şi nu era transpirat.

— Ce s-a întâmplat? Când ţi s-a făcut rău?

Scoase un oftat iritat, continuând să se îndrepte către ieşire. Părea că se blindează cu câte un strat de determinare la fiecare pas, în aşa fel încât atunci când ajunse la uşă, toate acele

straturi se transformară într-un scut negru care anihila orice semn de boală. Părea puternic şi proaspăt, domnul sănătate în persoană. Nu-mi venea să cred că era acelaşi bărbat palid care ieşise din garderobă cu câteva minute mai înainte.

— Nu te mai preface, ştiu prea bine că ţi-e rău. Nu trebuie să mergem neapărat la balul ăsta stupid. Poţi anula.

— Nu, îmi răspunse cu voce joasă.

— Nu? Eşti nebun? Imediat ce-am rostit acele cuvinte, mi-a părut rău că le folosisem. Nu-i poţi spune niciodată unui nebun că e nebun. Nu faci decât să-l înfurii şi mai tare. Îmi puteam da seama după felul în care i se întunecaseră ochii. Ajunse lângă mine din câţiva paşi şi mă apucă de braţ, trăgându-mă după el în direcţia uşii.

— Hei, hei. Ia-o mai uşor.

— Unde ţi-e evantaiul? De obicei e foarte aglomerat la balurile astea. Te vei sufoca fără evantai. Vorbea pe un ton neutru, de parcă îşi certa câinele care tocmai i se urinase pe cracul pantalonilor. Şi ai nevoie de mănuşi, nu se cade să apari fără.

Am oftat, oprindu-mă din drum.

— Mereu uit câte ceva. Nu pot face asta.

— Ba sigur că poţi. Mă apucă de încheietura mâinii. Hai să mergem.

— Stai, aşteaptă, l-am oprit. Măcar spune-mi dacă te simţi ameţit. Ai vomat, aşa că probabil eşti deshidratat. Ai nevoie de lichide. Nu de alcool,

fireşte, aşa că nu poţi consuma bere, vin, ori altă tărie în seara asta. Te-ai deshidrata şi mai tare. Ai nevoie de apă, limonadă, poate chiar lapte. Şi trebuie să mănânci ceva. Până nu faci asta, nu merg nicăieri. Şi nu mi-ai răspuns la întrebare. Te simţi ameţit?

— Numai când mă aflu lângă tine, *querida.* Numai cu tine, îmi răspunse, privindu-mă într-un fel care mă făcea să mă simt ciudat pe dinăuntru.

Privirea aceea... directă, întunecată, periculoasă. În mod clar periculoasă.

— Nu merg nicăieri dacă nu mănânci şi bei ceva înainte, am repetat pe un ton categoric.

Ochii i se umplură de amuzament.

— Prea bine, doctorul inimii mele. Cred că ştiu pe unde-şi ascunde Ricardo biscuiţii preferaţi şi cred că pot găsi şi nişte lapte.

Am încuviinţat din cap.

— Perfect. I-am făcut semn spre bucătărie. Ia-o înainte, te urmez.

Biscuiţii dubli cu cremă de cacao se aflau în dulăpiorul de deasupra chiuvetei. Ne-am întins amândoi în acelaşi timp după carafa cu lapte. Umărul meu se atinse de pieptul lui. Un impuls ca de curent electric îmi străbătu tot corpul. Un semn nu prea bun. Ne-am aşezat la masă, cu biscuiţii şi laptele între noi, ca doi copii năzdrăvani care fură dulciuri din bucătărie în toiul nopţii. Am muşcat dintr-un biscuit şi-am luat o gură de lapte. L-aş fi băgat pe tot în gură, dar nu

voiam să par complet lipsită de maniere.

— Mie-mi place să-i desfac ca să ling partea cremoasă, spuse el, privindu-mă fix cu ochii aceia verzi scânteietori.

La naiba, m-am gândit în timp ce încercam să înghit biscuitele care-mi rămăsese în gât. Nu mă puteam gândi decât la lucruri depravate în prezenţa acestui bărbat? Chiar atât de disperată devenisem? Dintr-odată, n-am mai simţit nimic altceva în afara panicii. Era inevitabil. Până la urmă, Miguel avea să mă seducă total. Poate ar fi trebuit să mă mozolesc pe la gură cu cremă de cacao. L-aş fi pus pe fugă pentru încă o noapte.

Dar dacă aş fi făcut eu primul pas? Oare l-aş fi lăsat cu gura căscată? Dacă m-aş fi aplecat peste masă şi l-aş fi sărutat în colţul gurii? Oare m-ar fi refuzat? Nu prea-mi venea să cred. Simţeam că mă dorea la fel de mult pe cât îl doream şi eu. Dar oare era suficient? Mi-aş fi dorit să-mi declare iubirea lui, cu toate că eram sigură că n-o va face. La naiba cu el! Nici nu mai ştiam ce-mi doream cu adevărat. Ardeam după atingerea lui şi cu toate astea…

— Ce s-a întâmplat, *querida?*

— Nu s-a întâmplat nimic. Mănâncă-ţi biscuiţii şi termină-ţi laptele, i-am răspuns pe un ton cam răstit.

Într-un mod cu totul neaşteptat, se întinse peste masă şi-mi ridică bărbia cu un deget. L-am privit direct în ochi.

— Încearcă să uiţi de tot, îmi spuse pe un ton blând. Uită de toate problemele, de toate minciunile şi secretele. Trăieşte numai acest moment. E tot ce avem. Poţi face asta?

Am încuviinţat din cap.

— Da, pot face asta.

La naiba, aş fi mers de-a buşilea pe sticlă pisată pentru el. Aş fi făcut orice. Să trăiesc momentul? Numai atât? Nicio problemă!

Se ridică în picioare şi se aşeză pe scaunul de lângă mine, apoi mă trase la el în braţe. Am fost nevoită să-l încalec, picioarele atârnându-mi de o parte şi de alta a coapselor lui. Mă privi tăcut în ochi timp de o eternitate, cu fruntea aproape lipită de a mea. Îi puteam simţi bărbăţia, tare şi proeminentă prin materialele care ne separau. M-am foit încurcată. Ochii lui s-au închis de parcă i-aş fi cauzat durere. A expirat aproape forţat, deschizându-şi din nou ochii.

— Nu te mai mişca, *querida,* te implor, îmi şopti cu voce gâtuită.

Era reconfortant să văd că-l puteam afecta atât de tare cu o simplă contracţie a muşchilor. Îşi trecu mâinile peste exteriorul coapselor mele, peste şolduri, şi apoi în sus peste coaste, observându-mi atent orice reacţie la atingerea lui. Îmi luă faţa în mâini.

— Sărută-mă, *querida.* Fă-o tu.

Gândurile mi se învălmăşeau prin minte. M-am întins şi mi-am lipit gura de a lui. Mi-a dat voie să-i

mângâi buzele cu ale mele, până în momentul în care i-am atins buza de jos cu limba. Atunci s-a tras brusc înapoi, aproape speriindu-mă, apucându-mă de ambele încheieturi ale mâinilor. Tremura. Datorită dorinţei, mi-am imaginat. Ori poate era numai teama de ce avea să se aleagă de noi în cazul în care ne îndrăgosteam unul de celălalt împotriva voinţei Maiorului Moore.

— Chiar îţi doreşti asta? mă întrebă pe un ton serios.

Am rămas tăcută, privindu-l cu ochi mari. El dădu din cap şi-şi apropie din nou buzele de ale mele. Şi-a înfăşurat braţele în jurul meu, împingându-se cu putere în pelvisul meu. Am gemut în gura lui aproape fără să-mi dau seama. Oh, sărutul acela minunat de sălbatic. Mă copleşea, îmi inunda simţurile cu masculinitatea lui covârşitoare. I-am băut cu nesaţ gustul unic al gurii, m-am îmbătat cu senzaţia mâinilor lui pe trupul meu, a limbii lui explorându-mă adânc.

S-a ridicat cu mine în braţe, iar eu mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui. M-a cărat aşa până în dormitor. Aproape m-a scăpat pe cele câteva scări care separau camera de zi de restul încăperilor, iar eu m-am lovit cu capul de un colţ al şemineului şi-am început să râd pe înfundate. Bolborosea cuvinte fără noimă în spaniolă şi franceză. I-am spus să mă pună jos, dar a refuzat, spunându-mi că nu avea să-mi dea drumul niciodată, în timp ce continua să mă sărute pe

buze, pe gât, pe umeri şi pe decolteul generos. La un moment dat, m-a proptit de un perete pentru a-mi devasta din nou buzele cu un sărut sălbatic. Apoi s-a împiedicat de o măsuţă joasă, dărâmând vaza cu flori din centrul ei. Apă şi trandafiri zburară în toate direcţiile. Mi-a spus să nu-mi fac griji. Respiram din greu amândoi până când am ajuns în dormitor.

— Sărută-mă, i-am cerut suspinând.

Ochii lui verzi ca jadul se fixară în ochii mei.

— Trebuie să fii sigură că asta îţi doreşti, îmi şopti.

I-am privit buzele făcute pentru a păcătui, ştiind că nu-mi doream altceva decât să păcătuiesc alături de el. Simţeam că mor dacă nu mă săruta, dar nodul pe care-l simţeam în gât mă împiedica să rostesc cuvintele. Inima îmi bătea într-un ritm înnebunitor. Eram surprinsă că el nu părea s-o simtă. Camera începu să se învârtească în jurul nostru.

Îmi puse o mână pe obraz, mângâindu-mi buza de jos cu degetul mare. Îşi apropie uşor faţa de a mea, continuând să mă privească. Buzele lui se întredeschiseră şi se atinseră de ale mele. Nu chiar un sărut, dar mai dulce decât orice altceva. Începu să-mi lingă buzele, dar apoi se retrase.

— Te simt ca în visul pe care l-am avut ieri noapte, îmi şopti. Te-am visat mereu de când te-am întâlnit pe corabie.

— Şi eu te visez, Miguel. Asta e ce facem

acum? Totul e numai un vis? vocea îmi suna ciudat de tristă şi dintr-odată am simţit că-mi dau lacrimile.

— Nu-mi pasă dacă e numai un vis, îmi răspunse cu îndârjire. E ceea ce vreau. Tu o vrei?

Vocea lui Lin-Mei ne trezi la realitate.

— Don Miguel, trăsura aşteptat mult! Vizitiu adormit în post! Don Miguel!

Ne-am îndepărtat unul de celălalt ca doi adolescenţi prinşi în flagrant.

Vara se instalase în toată splendoarea ei, îndepărtând orice urmă de ceaţă. Căldura se strecurase pe nesimţite în sala de bal a reşedinţei Calhoun. Coafurile savante păreau că se topesc, gulerele înalte arătau ofilite, evantaiele se agitau pretutindeni precum un stol de fluturi multicolori între pereţii decoraţi într-un mod cam exagerat de patriotic cu roşu, alb şi albastru. Am zâmbit, am transpirat din plin, apoi am zâmbit din nou, strângând mâini şi executând reverenţe interminabile. Cu prilejul aniversării constituirii statului California, se părea că absolut toţi invitaţii se înghesuiau să-i adreseze câte o urare tânărului Don Miguel. Faima numelui şi a averii de care dispunea cereau un respect desăvârşit. Putere veche şi putere nouă, le puteai intui pe ambele în jurul lui. Iar eu, ca însoţitoare a lui, eram studiată intens şi în mod deschis.

Îmi amintea de prima dată când păşisem într-un auditorium plin ochi cu studenţi la medicină,

toţi bărbaţi. Mă studiau cu o curiozitate nemascată, unii chiar cu ostilitate, câţiva părând indecişi de cum ar fi trebuit să mă trateze. Cu toţii aşteptau să fac un pas greşit. Nobilimea prezentă în seara aceea la balul Californiei era absolut la fel. Nişte animale de pradă care-mi dădeau târcoale, aşteptând *une faux pas* din partea mea, blonda cu carieră de bărbat care era gătită într-o rochie de căpătat. Nu aparţineam acelei lumi. O ştiam şi eu, o ştiau şi ei. Eram testată în mod constant. Am ignorat o remarcă răutăcioasă din partea unei roşcate de o frumuseţe răpitoare, afişând o maree de rubine şi nici măcar un dram de bun simţ. Ugh... oare văzusem bine? Chiar îşi linsese sugestiv buzele pline în timp ce-l privea languros pe Miguel? Mi-aş fi dorit să-i pot arunca paharul cu lichior în ochi. Poate asta ar fi oprit-o să mai saliveze cu ochii la el.

— Mai doreşti puţin lichior, draga mea? mă întrebă Miguel cu voce joasă.

M-am cutremurat fără să vreau. Gustul acela dulceag nu era deloc pe placul meu.

— Nu, mulţumesc. O să gust puţin din băutura ta.

I-am luat paharul încă plin din mână şi-am gustat din lichidul arămiu. Lămâie, cu o atingere de nucşoară şi restul foc lichid. O minge de foc îmi erupse în stomac, urcând în sus, aproape sufocându-mă. Miguel mi-a luat paharul din mână, în timp ce tuşeam discret în spatele evantaiului,

încercând să-mi recapăt suflul. Am reuşit să trag un pic de aer în piept.

— Ce… naiba e porcăria aia? E cel mai tare whisky pe care l-am gustat.

Bărbaţii din jurul nostru zâmbiră îngăduitori. Gazda serii, Christopher B. Calhoun, râse cu poftă. Avea nasul roşu, străbătut de vinişoare, fără îndoială un efect datorat consumului exagerat de alcool.

— E punch Pisco. Brandy peruvian, îmi explică pe un ton amuzat.

— Amestecat cu cocaină. Extrem de energizant, îmi şopti Miguel la ureche.

L-am privit cu ochi măriţi. Cocaină? Din planta de coca? Fusesem otrăvită! M-am întrebat unde mi-aş fi putut clăti gura şi scuipa. Poate în ghiveciul acela imens în care era sădit un palmier? Am reflectat la reuşita acelui plan, în timp ce bărbaţii îşi reluară conversaţia.

— Şi cum vă spuneam, federalii au vrut să cumpere muniţie de la mine cu verzişori. Banii ăia noi din hârtie. Christopher plescăi din buze în timp ce clătina din cap, perciunii gri tremurându-i indignaţi ca blana unui motan prins la borcanul cu stridii. Ha! Nici mie nu-mi vine să cred. Vouă vă vine să credeţi? Ce să fac eu cu verzişori?

— Să te ştergi cu ei la fund în loc de invenţia aia numită hârtie igienică. Să mă scuze doamnele, dar eu am vorbit întotdeauna pe şleau. Spun ce cred. Nu înţeleg care e rostul prostiei ăsteia…

auzi, să tipăreşti bani de parcă ar fi ziare. Da, le creşte circulaţia, dar le scade valoarea. Nu e bine, comentă un gentleman tânăr cu un trabuc în colţul gurii. Nu e bine deloc. Nu-i aşa, Don Miguel?

— Tu ştii mai bine decât mine, Bill. Doar eşti bancher.

William Sherman clătină din cap cu dezamăgire, continuând să pufăie din trabuc.

— La cum merg lucrurile, nu pentru mult timp. Prea multă politică. Până la urmă, cred că mă întorc în armată. Lucrurile sunt mult mai simple acolo. Cel puţin ştii când te angajezi într-o bătălie şi de ce parte eşti. Toată lumea îşi arată culorile adevărate pe câmpul de luptă, nu ca în bârlogul ăsta de hoţi.

Christopher pufni dezaprobator ca o morsă bolnavă de gripă spaniolă.

— Ei, nu, nu, fără expresii din astea, Bill. Aici suntem cu toţii californieni. Chiar dacă m-am născut şi-am crescut în Virginia, rădăcinile mi le-am înfipt în pământurile astea. Aici e casa mea. Şi nu iau partea nimănui.

Asta numai ca să poţi profita din vânzarea armelor şi muniţiei către ambele părţi, m-am gândit cu cinism. Mă îngreţoşau ipocriţii aceia. Războiul era o afacere profitabilă, mai ales pentru turnătoriile de fier şi producătorii de arme şi muniţii. Cea mai profitabilă. Şi dacă zvonurile care circulau aveau un sâmbure de adevăr, Cristopher B. Calhoun făcea tone de bani cu indiferenţa unui

bandit. Nu alegea nici albastrul şi nici griul[1], singura culoare în faţa căreia îşi depunea jurământul de credinţă fiind auriul. Aurul pur.

Bărbaţii se mai dondăniră puţin, până când Sherman ridică mâinile în semn că se predă.

— Bine, bine, îndreptaţi-vă armele în altă parte. Îmi cer scuze. Gata cu politica în seara asta. Dar îmi voi permite să-ţi dau un sfat, hristopher, în primul rând în calitate de prieten, apoi în calitate de bancher şi, în ultimul rând, în calitate de susţinător al Uniunii. N-o face. Banii de hârtie n-au nicio valoare, sunt toană de moment a guvernului. Nu vinde decât pe aur. Ăsta e cel mai bun sfat pe care ţi-l pot da. Mă scuzaţi. Doamnelor, se înclină mai întâi în direcţia mea, apoi în direcţia unei femei de vârstă mijlocie care tocmai se alăturase grupului.

Era învăluită într-un nor invizibil de parfum de genţiană şi în foşnetul rafinat al dantelăriilor. Era clar că ştia cum să păşească sub greutatea straturilor acelora de material, părând că plutea ca o floare pe apele învolburate ale unui râu. Nu ca mine, care străbătusem sala de bal ca un elefant şleampăt. Părul ei strălucitor de un castaniu închis era coafat elegant şi decorat cu boboci de trandafiri de culoare mov. În ciuda căldurii înăbuşitoare, rămăseseră surprinzător de proaspeţi. Rochia din mătase asortată nu avea

1 Albastrul era culoarea uniformelor Unioniste (de nord) şi griul al celor Confederale (de sud) – n.r.

nicio cută. Era perfecţiunea întruchipată. O invidiam pentru graţia pe care o emana prin toţi porii. Din tot sufletul.

— Dragilor, păreţi atât de serioşi. Mult prea serioşi pentru o seară festivă ca asta. Parcă v-aţi afla la o şedinţă a predicatorilor calvinişti, discutând despre înfrângerea păcatului prin auto-flagelare. Despre ce vorbiţi de sunteţi aşa de încruntaţi? M-aţi făcut curioasă.

Îi întinse mâna înmănuşată lui Cristopher, care se aplecă imediat să i-o sărute.

— Daţi-mi voie să v-o prezint pe soţia mea, Margaret LaRue Calhoun. Provine din faimoasa familie LaRue a Louisianei. Draga mea, bănuiesc că-l cunoşti deja pe Don Miguel.

— Desigur, murmură ea dulceag pe deasupra evantaiului. E o reală plăcere să-l întâlnesc... din nou.

Insinuarea din vocea ei era la fel de greţoasă precum parfumul pe care-l folosise în mod exagerat. Miguel păru s-o ignore, înclinându-şi aproape imperceptibil capul.

— Şi aceasta este Miss Nathalie Arnaud, continuă galant Cristopher.

Margaret îşi mută privirea de la Miguel la mine, părând că vrea să mă despice în două cu ochii ei de un căprui închis. Apoi îşi plecă genele lungi şi, când le ridică din nou, n-am mai văzut nimic altceva în afară de expresia dulceagă pe care o afişase mai devreme. Îmi oferi un zâmbet

strălucitor.

— Ah, Miss Arnaud, îmi pare bine, foarte bine. Vai, dar eşti foarte înaltă... mă simt ca un pitic pe lângă tine.

— De la vitamine şi exerciţiu fizic. Ar trebui să încerci, nu strică niciodată, am murmurat, simţindu-mă şi mai stânjenită de neîndemânarea cu care mă comportam în înalta societate. Mi-aş fi dorit să mă pot transforma în praf fin pentru a mă ascunde sub covoarele scumpe.

— Probabil chiar am s-o fac, îmi răspunse, părând puţin mirată de comentariul meu, dar aprobându-l în mod evident. Şi acum, spuneţi-mi despre ce discutaţi atât de încruntaţi şi supăraţi.

Cristopher chicoti pe înfundate. Guşa proeminentă şi grăsimea de pe abdomen îi tremurară precum o budincă gelatinoasă. Îşi ţuguie buzele şi depozită un sărut cast pe obrazul soţiei lui.

— Despre afaceri plictisitoare, draga mea. Chestiuni neinteresante.

— Afaceri? Oh! Eu, una, las discuţiile de genul ăsta numai în seama bărbaţilor. Nu pot suporta cuvântul acela dezgustător. E prea mult pentru o minte simplă ca a mea.

Cristopher se întoarse spre mine şi adăugă pe un ton conspirativ:

— Margaret are propriile ei pasiuni. Munca ei de calitate, aşa cum o numeşte. Parcă văd că în curând va deveni primarul oraşului San Francisco.

— Cristopher, mi se pare mie, ori te amuzi pe seama mea? Primar! Să conduc eu un oraş întreg? Sfinte Sisoe... pentru ce-aş face asta? îşi închise evantaiul şi-şi plesni soţul cu el peste braţ. Eşti un prostuţ absurd.

— Într-adevăr absurd, când te gândeşti că femeile nici măcar nu pot vota, am intervenit. Avem nevoie să fim ghidate în chestiunile astea de către bărbaţii noştri. Implică prea multă gândire, iar asta nu poate decât să ne facă rău. Riscăm să devenim sterile.

— Teoria asta ai aflat-o dintr-o carte? mă întrebă Miguel pe un ton solemn.

— A, nu, nu... eu nu citesc. Nu citesc niciodată. Am auzit că cititul e cel puţin la fel de periculos ca şi gândirea.

Margaret îmi zâmbi cu subînţeles.

— Chiar aşa, îmi întări spusele. Imaginează-ţi, e un risc public. Ar trebui interzis imediat. În momentul ăsta. Şi este foarte adevărat că doamnele n-ar trebui să gândească. Niciuna dintre noi. De fapt, propun să declarăm vacanţă eternă gândirii, chestia asta atât de periculoasă. Fără gândit. Absolut deloc.

— Ne prieşte numai dansul. Şi munca de calitate, am adăugat.

— O, da... munca de calitate. Eu mă implic mereu în tot felul de proiecte interesante. O ştiţi pe draga de Clara Barton. În ultima lună, am tăiat împreună sute de haine vechi şi le-am transformat

în bandaje. Foarte drăguţ.

Îşi strecură braţul pe sub al meu, ca şi cum devenisem dintr-odată aliate. Ne-am îndepărtat puţin de bărbaţi, ori mai bine zis, eu am urmat-o în timp ce mă trăgea după ea.

— Da, toate doamnele din lumea bună confecţionează bandaje zilele astea. Absolut toate. Părerea mea este că ar trebui să facem ceva diferit. Ceva ce ne-ar capta imaginaţia. Tu ai ceva idei în sensul ăsta?

Am clătinat din cap, dar m-am oprit brusc când am simţit alunecarea unui ac de păr. Bucla pe care o susţinea începu să se pleoştească, atrăgând privirea lui Margaret ca un magnet. La naiba! Un zâmbet suav îi pluti pe buze.

— Chiar cred că ar trebui să trecem de bariera asta, draga mea. M-am gândit deja la alte proiecte. Spre exemplu, clinica. Infirmeria pentru femei şi copii. Mare păcat că a rămas închisă atât de mult timp.

— Clinica?

Se referea la clinica lui James? Nu m-am putut abţine şi mi-am tras braţul din strânsoarea ei. Doar nu ştia despre mine! Cum ar fi putut şti că eram doctor?

— Ei, linişteşte-te, mă bătu Margaret pe mână. Nu caut pacienţi, doar pe cineva care ar accepta să conducă clinica. Cineva cu capul pe umeri şi inima largă. Vai, tocmai mi-a venit o idee minunată! Ai putea s-o faci chiar tu! Dispunem de

toate fondurile necesare, ne trebuie numai persoana potrivită.

— Eu?

Am rămas mută de uimire. Ce slujbă perfectă! Ştiam prea bine cum se chinuiau toţi colegii mei după terminarea şcolii. Şcoala de medicină era extrem de dificilă, dar era mult mai dificil să-ţi găseşti de lucru după terminarea ei. Mulţi dintre colegii mei aleseseră să rămână în Europa tocmai datorită acestui lucru. Dar poate pentru mine exista o posibilitate să-mi practic cariera pentru care muncisem atât de mult şi să pot rămâne lângă Catherine şi Claude. Cu sponsori atât de influenţi precum Margaret, îmi puteam permite să mă ocup de pacienţii care nu aveau alte alternative. Le puteam oferi îngrijire medicală de calitate fără să-mi fac griji pentru notele de plată. Ar fi fost prea frumos să fie adevărat. Era tentant, foarte tentant.

— Hai, vino, nu se poate să nu dispui de puţin timp liber. Nu pot să cred că Don Miguel te ţine ocupată în permanenţă. Toată ziua *şi* toată noaptea. Cel puţine *eu* nu aşa îmi amintesc…

Îşi deschise evantaiul şi-şi făcu vânt, privindu-mă cu subînţeles. Avea o expresie triumfătoare, ca şi cum se bucura că în sfârşit putea să împărtăşească cu altcineva un secret pe care-l ştia numai ea. Nu era o expresie răutăcioasă ori crudă, dar m-a rănit ca şi cum ar fi fost. Era ceva între ea şi Don Miguel, ori poate fusese la un moment dat,

şi voia s-o ştiu şi eu. Fără subtilităţi inutile. Mi-o spusese pe şleau, limpede ca lumina zilei, la fel ca un caz clasic de vărsat de vânt. Şi la fel ca în cazul vărsatului de vânt, senzaţia unui pumn în plexul solar mi se răspândi prin tot corpul. N-aveam ce face în privinţa asta. Durerea pe care o simţeam în inimă nu putea fi alinată cu un ceai miraculos. M-am simţit complet sfâşiată pe dinăuntru în timp ce mă târa după ea prin sala de bal. Am trecut de ghivecele cu palmieri, apoi de cvartetul care-şi acorda instrumentele.

— Sper că nu te-am jignit în vreun fel, continuă Margaret fără să mă privească. N-am avut deloc intenţia asta. Dumnezeule, Nathalie, doar suntem două femei emancipate. Am ştiut-o din primul moment în care te-am văzut. Mi-am spus imediat: *Margaret LaRue, iată altă femeie la fel de puternică ca şi tine. Cu oţel în coloana vertebrală, nu numai în corset. O femeie care ştie ce vrea şi ştie şi cum să procedeze ca să obţină ce vrea.* Şi nu-i nimic rău în asta, doar viaţa nu e un carnet gol de bal. Dacă stai pe loc şi aştepţi ca oportunităţile să vină la tine, rişti să rămâi printre plantele decorative la fiecare dans. Ai văzut o oportunitate în Don Miguel. Foarte bine. Îţi doresc succes. Dar să ştii că nu ţi-ai ales pe cineva uşor de strunit. Cum spuneţi voi, cei din vest? E la fel de nărăvaş precum un cal sălbatic. Nu-ţi va fi uşor să-l îmblânzeşti, să-l faci să-şi lase nasul jos. Nu va aparţine cu adevărat niciunei femei. Şi numai

Dumnezeu ştie cât de multe au încercat. Am încercat şi eu... dar e mult prea puternic. Sigur, e plăcut la vedere... mmm... hmmm, foarte atractiv. Dar după un timp, asta nu mai e suficient.

Suficient? Acum chiar că mi se făcuse rău de-a binelea. Greaţa îmi cuprinse stomacul şi-mi venea să vomit.

— Chiar crezi asta? am reuşit să îngaim.

— Absolut, draga mea. De fapt, dă-mi voie să-ţi dau un sfat... aşa, ca de la femeie la femeie.

Mă trase mai aproape de ea şi mă lipi de peretele din spatele meu, ridicându-şi evantaiul ca pentru a ne ascunde de restul lumii. O, nu! Aveam sentimentul că nu-mi doream să aud ce avea de spus, dar îmi blocase orice cale de scăpare cu corpul ei. Buzele ei rujate se arcuiră într-un zâmbet răutăcios.

— Ştii vorba aia că niciodată nu-i poţi schimba direcţia calului în mijlocul unei ape curgătoare? Ei bine, e fals. Poţi. Şi noul drum poate fi mult mai avantajos pentru tine. Pari o femeie deşteaptă, aşa că te sfătuiesc să te comporţi ca atare. Alege pe cineva mai uşor de manevrat, cineva cum e Cristopher al meu. E mult mai bine să-ţi alegi un bărbat mai în vârstă decât să devii sclava unui bărbat tânăr şi atrăgător. Te-aş putea ajuta, ţi-aş putea prezenta o droaie de bărbaţi perfecţi chiar în seara asta. Bărbaţi în vârstă. Minunaţi. Cu o mână în bancă şi un picior în groapă.

Ne-am oprit la intrarea în camera de jocuri.

Lacheul în livrea deschise uşa şi o voce gravă ajunse la urechile noastre.

— Domnilor, vă rog să vă plasaţi pariurile.

Urmară clinchetul galbenilor de aur, zgomotul cărţilor de joc, exclamaţiile de triumf şi furie, apoi uşa se închise la loc.

— Obişnuieşti să joci vreun joc de noroc, Nathalie?

Am clătinat din cap. Erau suficienţi jucători înrăiţi în familia Arnaud. Văzusem cu ochii mei consecinţele, aşa că nu eram interesată.

Margaret îşi închise evantaiul, rămânând o clipă pe gânduri.

— Asta mă surprinde. Probabil că te-am judecat greşit. Îmi cer scuze dacă am făcut-o. Nu contează, draga mea. Dacă n-ai jucat niciodată, atunci ar trebui să încerci. Risc maxim, câştiguri fabuloase. Câştigi ori pierzi totul. Gândeşte-te la oferta mea.

Cu aceste cuvinte îmi întoarse spatele şi se îndepărtă prin mulţime, lăsând în urma ei duhoarea greţoasă a parfumului de genţiană. Am rămas pe loc, privind prosteşte în gol. Încă îmi mai era greaţă, mă simţeam de parcă m-ar fi călcat o şaretă cu patru cai. Fusesem luată complet prin surprindere. Mi-am pus o mână la gură şi-am inspirat adânc de câteva ori, rugându-mă să nu izbucnesc în plâns.

Cineva s-a apropiat de mine. Am sperat din tot sufletul că nu era Margaret care se întorcea să-mi

mai destăinuie câteva detalii picante ale aventurilor ei cu Miguel. Nici de sfaturile ei înţelepte de viaţă nu aveam chef. Era foarte posibil să uit de etichetă şi să mă dezlănţui într-o combinaţie Kung Fu pe care o învăţasem de la Ling-Shen. HA-IAAA! O lovitură cu piciorul fix în plexul solar. Mai mult ca sigur un comportament complet neadecvat în înalta societate, dar care m-ar fi satisfăcut la maxim!

— Bună seara, scumpo.

— James!

M-am întors brusc, nepăsându-mi de straturile de fuste care se înfăşurară în jurul meu. Faptul că-i auzeam vocea era echivalentul unei brize răcoroase în atmosfera aceea înăbuşitoare. Revitalizant. O alinare de care aveam nevoie cu disperare după conversaţia cu Margaret. Un tonic binecuvântat! I-am zâmbit cu toată gura, fără să-mi mai pese că nu se cădea.

— Ce cauţi aici?

— Chemarea datoriei, scumpo.

— Zău? E ŞI Catherine aici? Trebuie să vorbesc cu ea, să-i spun vreo două. Ştii ce mi-a făcut?

Mi-am întins gâtul, încercând să privesc pe deasupra coafurilor savante şi a diamantelor, sperând să-mi zăresc mătuşa în marea aceea de oameni înfierbântaţi care vorbeau şi râdeau prea tare. Trebuia să fie pe acolo pe undeva. Doar ăsta era elementul ei.

— Unde e?

— Nu te bucuri că mă vezi?

Am oftat din greu.

— Nici nu-ţi poţi imagina cât de tare.

— Hmmm... ba cred că-mi imaginez. Te-am văzut stând de vorbă cu Margaret.

— Doamna Calhoun?

— Chiar ea. Draga şi dulcea mea cumnată. Untul nici nu i se topeşte în gură.

I-am indicat cu capul locul unde îşi desfăşura acum Margaret forţele. Am urmărit-o în timp ce spunea ceva, gesticulând larg cu mâinile. Bărbaţii care o înconjurau izbucniră în hohote de râs.

James dădu din cap.

— Săracul Cristopher. Să se însoare el cu vipera aia. Şuşoteşte destul de dulce, dar muşcătura ei e mortală. Ar fi trebuit să i se fi scos colţii de la naştere. Din fericire, eu sunt oaia neagră a familiei şi nu i-am stârnit interesul. A sărit peste mine şi s-a orientat către o pradă mai apetisantă. Cristopher a fost perfect.

Se cutremură din tot corpul, indicându-mi buzunarul secret unde ţinea ascuns bidonaşul din argint care era în permanenţă plin cu alcool.

— Vrei un antidot împotriva muşcăturii de şarpe veninos?

Am clătinat din cap.

— Felicitări, atunci. Eşti unul dintre puţinii supravieţuitori.

Nu mă simţeam aşa deloc.

— Poate. Urmărea ea ceva, dar nu ştiu sigur ce anume. Şi mai e ceva ce nu înţeleg... Margaret ştie totul despre mine. Cum a aflat că sunt doctor?

James şi-a mângâiat gânditor bărbia pentru câteva momente.

— Tanti Marge are metodele ei pentru a afla orice, dar s-ar putea ca în cazul ăsta să fie ceva cu mult mai simplu. S-ar putea să fi pomenit chiar eu de tine în conversaţiile pe care le-am avut ca de la cumnat la viperă.

L-am privit şocată.

— Şi de ce să fi discutat tocmai despre mine? Ce era atât de interesant de povestit?

— Nu-mi mai aduc aminte foarte bine... aş fi putut spune orice. Poate i-am povestit cum i-ai adus singură pe lume pe gemenii Flores când aveai numai opt ani. I-ai spălat şi i-ai înfăşat perfect, ca pe nişte păpuşi, până am ajuns eu.

— *Señora* Flores a dus tot greul. Eu numai am fost atentă ca gemenii să nu cadă pe jos.

— Cum spui tu, scumpo, cum spui tu. Sau poate i-am povestit despre cum s-a înecat Dick cu tabac. Se făcuse albastru la faţă, ochii îi ieşiseră din orbite şi începuse deja să horcăie. Toate muierile ţipau cât le ţinea gura. Numai tu i-ai sărit în spate şi l-ai altoit între omoplaţi, exact aşa cum te învăţasem. Dopul de tabac i-a zburat cât colo din gât şi s-a lovit de tabloul lui Venus de pe peretele opus. Fleoşc. Chiar deasupra ombilicului. N-a mai reuşit nimeni să cureţe pata aia. James se

plesni peste pulpă, chicotind amuzat. Întotdeauna ai fost pe față și-ai gândit la rece. Încă de când nu erai decât o gâgâlice care mi se cățăra pe genunchi. Probabil i-am povestit toate lucrurile astea lui Marge... cu toate că nu pot spune cu exactitate când și cum.

— În fine, nu mai contează. Să știi că mi-a oferit o slujbă la clinica ta.

James m-a privit cu un calm remarcabil. Și-a coborât privirea pentru a-și studia vârfurile unghiilor, apoi și-a ridicat din nou ochii la mine.

— Chiar așa? Și tu ce i-ai răspuns?

— Nu contează. Oricum, cred că nu încearcă decât să mă cumpere, probabil nici nu e o ofertă reală. Sau dacă este, ascunde prea multe secrete murdare ca să pot accepta. Nu, mulțumesc.

— Hmmm... nu te grăbi să spui nu. S-ar putea să descoperi că te poți lupta cu șerpii veninoși mai bine decât credeai. Dar să lăsăm asta. Sunt puțin cam indolent din moment ce nu te-am complimentat pentru felul în care arăți în seara asta. Făcu un pas înapoi și mă apucă de mâini, răsucindu-mă puțin pentru a mă studia mai bine. Măi, măi, măi, ia te uită. Arăți ca o pictură.

— O pictură înfățișând ce? Nimic din ce-aș pune pe propriii mei pereți.

— Ei, aici te înșeli. Te înșeli foarte tare. Mereu ai fost o idee cam pe dinafară când vine vorba despre modă. Poate ar trebui să te mai privești încă o dată în oglindă, doctore Arnaud. Să te

priveşti cu mare atenţie.

— Nu, mersi.

Mi-am aranjat fustele cu prea mult elan, simţind imediat pe propria-mi piele că legea gravitaţiei chiar exista cu adevărat. Balansul tonelor de material aproape mă dărâmă din picioare.

— Am nevoie de hârtia ta creponată cu lipici, i-am mărturisit roşind. Cum se numea? Bandă adezivă? Cine a făcut rochia asta, habar n-are de ideea de stabilitate şi confort. Nici măcar nu mi se potriveşte.

— Mie mi se pare că ţi se potriveşte perfect, mă contrazise james, ochii scânteindu-i amuzaţi. Şi sunt convins că elegantul tău partener e de acord cu mine. E un bărbat pe cinste care nu alege pe oricine să-i stea alături. Apropo de asta, Catherine e foarte impresionată. E pe jumătate nebună de fericire datorită *prăzii* tale, după cum a spus-o extrem de poetic. Şi când mă gândesc că aveam impresia că noi, bărbaţii, suntem vânătorii speciei umane. Se pare că nimic nu e mai departe de adevăr. Acum, femeile au devenit agresorii. Chiar şi tu. Aveam speranţe mari de la tine, Nathalie, dar se pare că eşti la fel de femeie ca toate celelalte. Dar nu contează, nu contează. Ia spune-mi, unde ţi-e *prada*? Specimenul acela atât de atrăgător şi scump la vedere… Don Miguel?

— Nu ştiu, pe undeva prin nebunia asta. Tipul apare şi dispare ca o fantomă. Nu prea reuşesc să-

l ţin lângă mine.

— Ahhh… eterna şi universala nemulţumire a femeii. Scumpo, nici nu e nevoie să-l ţii lângă tine pe Don, atâta timp cât se întoarce mereu acasă. Ăsta-i esenţialul. Nu-ţi mai face griji pentru nimic.

— Pentru nimic? Dar nu înţelegi! S-ar putea să aibă…

Era să spun *probleme,* dar mi-am muşcat limba şi m-am oprit la timp.

james m-a privit într-un mod ciudat, dându-mi de înţeles că era la curent cu ceea ce se întâmpla şi fără să-l informez eu. Numai că noţiunea lui de *probleme* era cu mult diferită faţă de a mea.

— Poate te-aş putea ajuta în legătură cu asta. Te-aş putea îndruma pe drumul cel bun, ca să mă exprim aşa.

— Cum adică?

james privi în jurul lui.

— Măi, să fie, e îngrozitor de cald aici. Probabil din cauza conversaţiilor fierbinţi. Toţi invitaţii ăştia pompoşi şi exprimările lor bombastice. Vrei să dăm o tură prin grădină? Cred că o gură de aer proaspăt ne-ar face bine la amândoi.

— Bine, bine. Şi să ştii că am înţeles aluzia.

Mi-am ridicat fustele şi m-am îndreptat spre ieşire, dar James tuşi discret de câteva ori. Am întors capul. Bătea darabana cu degetele mâinii stângi pe braţul lui drept, privindu-mă pe sub sprâncene. Oh, uitasem. Nu se cădea ca o *lady* să

se fâţâie printr-o sală de bal pe contul ei, fără o escortă de sex masculin. Mi-am strecurat braţul pe sub al lui, iar el mă bătu liniştitor pe mână.

— Nu mă mai ţine atâta în suspans, i-am şoptit. Ce se întâmplă?

— O mică surpriză, murmură.

— Ştii cât de mult urăsc surprizele.

— Asta o să-ţi placă, ţi-o garantez. Mergi mai încet şi zâmbeşte, că doar nu participăm la vreun maraton.

— Pardon.

Stomacul mi se făcu ghem pe măsură ce ne apropiam de uşile duble care dădeau spre grădină. Fustele îmi tot intrau între picioare, încercând parcă să mă oprească din drum. Îmi auzeam bătăile rapide ale inimii în urechi, ca nişte tobe însoţind ultimul drum al condamnatului către eşafod. Zumzetul discuţiilor aprinse din jurul meu şi acordurile muzicii dispărură ca prin farmec. Aerul nopţii era răcoros şi proaspăt, dar nu-mi alină fierbinţeala ce-mi cuprinsese tot trupul. James mă strânse încurajator de mână, apoi se îndepărtă, lăsându-mă singură pe terasă.

Caprifoiul luxuriant în plină floare se căţărase pe arcadele din lemn, parfumând discret aerul nopţii cu o aromă dulceagă ce-mi amintea oarecum de parfumul lui Margaret. Ugh... m-am luptat să-mi menţin greaţa sub control. Ochii mei au scrutat întunericul. Gardul viu era mai înalt decât mine, la fel de înalt ca bărbatul zvelt care se

ascunsese în umbrele lui înşelătoare. Vârful aprins al ţigării strălucea în întuneric precum un far salvator pe timp de furtună. I-am zărit sclipirile dinţilor albi în timp ce-mi zâmbea. Schiţă o mişcare bruscă din încheietura mâinii drepte. Am auzit un fâsâit, apoi o bufnitură în momentul în care un cuţit mic de vânătoare se înfipse în pământ chiar lângă vârful pantofului meu. Un milimetru mai aproape şi mi s-ar fi înfipt în degetul mare de la picior. Mi-am ridicat din nou privirea la el. Bărbatul îşi deschise braţele larg, părând că mă invită într-o îmbrăţişare grandioasă.

Oh, gestul acela dramatic. L-am recunoscut într-o fracţiune de secundă, la fel cum recunoscusem prostia aia de cuţit de vânătoare şi felul în care-şi lăsa capul pe spate când râdea în hohote. N-am îndrăznit să păşesc spre el. Mă aflam oare într-un vis? Poate în secunda următoare pământul avea să se despice, iar eu aveam să cad, trezindu-mă în patul meu. Am rămas cu ochii aţintiţi asupra lui. Era imposibil şi, cu toate astea, totul părea real. Cine altcineva ar fi putut semăna atât de mult cu el?

— Claude?

— Fă-te încoace, iubire. Ce-ai rămas aşa înţepenită? Nu mă recunoşti? Ce s-a întâmplat, ai văzut o fantomă?

Ha! Cât de adevărat. Îmi doream atât de mult să-mi văd fratele încât probabil începusem să am vedenii. Nimeni nu mă înţelegea mai bine ca el. Şi

nimeni nu mă cunoştea mai bine ca el, cu bune şi cu rele. Numai el mă putea ajuta să-mi fac puţină ordine în învălmăşeala de gânduri haotice. Singură n-aveam nicio şansă.

— Ce s-a întâmplat? Pari cam şocată, ca atunci când i-ai sărit beţivului în spate. Mi-ai salvat fundul, asta pot să ţi-o spun cu toată sinceritatea. Ai zburat prin aer ca un spiriduş... n-am mai văzut niciodată aşa ceva.

Şi nici n-o să mai vezi. Numai amintindu-mi şi mi se făcea pielea ca de găină. Am făcut doi paşi spre el, dar Claude îmi făcu semn cu o mână să mă opresc.

— Nu, nu, stai pe loc. Nu te apropia, doar nu vrei să-mi şifonezi noul costum. Ultima găselniţă în materie de modă apărută la *gay Paree.* Sau cel puţin aşa susţine croitorul.

Îşi netezi reverele lucioase ale hainei cu o grijă exagerată, apoi pretinse că-şi aranja gulerul.

— Suficient, domnule. Gata cu pălăvrăgeala. Nu eram sigură că eşti tu, dar acum m-am convins. Cine naiba ar putea fi?

Claude rânji cu toată gura.

— Ce m-a dat de gol? Perciunii?

— Nu.

— Atunci trebuie să fi fost şarmul meu irezistibil. Trebuie să recunoşti că am un anumit *savoirfaire.* Da, da, probabil aşa m-ai recunoscut.

— Presupun că glumeşti.

— Atunci ce-a fost? Vechiul meu truc cu

cuţitul? Destul de interesant, nu-i aşa?

— *Interesant* nu e tocmai cuvântul care ar putea descrie faptul că aproape mi-ai amputat degetul mare de la picior. Sfidare ar fi mai potrivit. Riscant. Extrem de riscant.

— Ce nu e riscant în viaţă? Ridică din umeri şi pufăi din trabuc, apoi îşi ridică privirile către cer şi oftă. Bine, bine, mă predau. Cum m-ai recunoscut?

— Eşti unic. Nu mai există altul ca tine.

Rânjetul i se lărgi.

— Serios?

— Da, da, foarte serios. Vezi, tu, Claude, hai să-ţi explic o chestie. Eşti atât de… nesimţit. Un adevărat golan.

L-am privit cu un zâmbet triumfător în timp ce se dezumfla ca un balon. Rânjetul i se ofili vizibil. Aşa-i trebuia.

— Suficient de nesimţit încât să pomeneşti de accidentul acela îngrozitor, am continuat. Ştii cât de mult urăsc să vorbesc despre asta. A fost cel mai oribil lucru pe care l-am făcut vreodată.

— Ba a fost cel mai bun. Mi-ai salvat viaţa, mă contrazise fratele meu pe un ton blând.

— Dar am devenit o uci…

— Nu spune asta, mă întrerupse. Nici măcar n-o gândi. Nu-i adevărat, nu eşti. N-ai fost niciodată. Eşti o eroină. Eroina mea. Pot să devin *tu* când mă fac mare?

— Tu, să creşti mare? Ar fi o zi memorabilă.

Idiotule, am murmurat.

— Ei, hai, hai. Nu-mi mai vorbi atât de dulceag. Încep să mă emoţionez de-a binelea.

— Anencefalicule.

Claude chicoti.

— Ei, da, aşa te vreau. Insulte savante pe care le-ai învăţat la şcoala aia fandosită de medicină. Continuă, sunt numai ochi şi urechi.

Îşi aruncă trabucul peste umăr şi din trei paşi ajunse lângă mine. Mă ridică în braţe şi mă învârti ca un bezmetic.

— Nathalie! Măi, măi, măi... uită-te la tine. Uită-te şi tu la tine.

— Sunt murdară la gură? Ce e-n neregulă cu mine?

Mi-am controlat cu o mână cocul în jurul căruia se afla o împletitură complicată de bucle prinse cu agrafe cu safire. Totul părea la locul lui, dar până la urmă, ce ştiam eu? Mi-am verificat corsetul rochiei, dar şi la capitolul acesta stăteam bine. Oare-mi încălţasem pantofii invers?

— Nimic, iubire, absolut nimic. Numai că... la naiba. Arăţi ca o... nu ştiu cum s-o spun altfel, dar... să fiu al naibii! observă privirea mea furioasă şi-mi făcu semn să am răbdare. Bine, bine, gata, am înţeles. Ies la rampă, sau mă duc la culcare. O s-o spun pe şleau... nu-mi vine să cred ce-o să spun, dar o spun. Arăţi ca o *lady*... ca o afurisită de *lady,* spuse într-un final pe un ton uimit.

— Şi asta-i bine, ori rău?

— Amândouă... niciuna nici alta, nici nu mai ştiu. A trecut mult timp de când nu ne-am mai văzut. Când ne-am văzut ultima oară? La cazinoul ăla nou de pe Riviera...

— Domnule Claude Carlo, am rostit cu o reverenţă preţioasă.

Claude pocni din degete, apoi mă împunse cu degetul în piept.

— Aşa-i, uitasem de porecla mea. Am bănuit eu c-o să-mi aducă noroc şi chiar aşa a fost. Oricum, suficient de mult noroc încât să fiu în stare să-mi finanţez loviturile următoare. Râse în hohote şi mă luă din nou pe sus, strângându-mă şi mai tare în braţe. Dumnezeule, cât sunt de fericit să te văd din nou, sor-mea. Al naibii de fericit. Parcă nu ne-am mai văzut de o eternitate. O eternitate, plus încă o zi.

— Cel puţin, Claude, cel puţin... Mi-a fost foarte dor de tine.

— Şi mie, îmi răspunse pe un ton aproape melodramatic.

Expresia feţei îi deveni extrem de serioasă, aerul glumeţ de care era însoţit în permanenţă dispărând cu desăvârşire. Mă sărută pe obraji, apoi îmi trase cu delicateţe trei castane în creştetul capului. I-am plătit cu aceeaşi monedă. Rânjetul îi reapăru în timp ce-şi masa ostentativ scăfârlia.

— Au! Aşa te porţi tu cu fratele tău mai mare?

— Mai mare? Ha! Cu cinci minuţele amărâte, un amănunt minor. Ia ascultă aici, domnule, chiar dacă eşti mai mare, asta nu înseamnă că eşti mai înţelept. Eu sunt înţeleapta familiei.

— Întotdeauna ai avut gura mare, îmi spuse cu afecţiune.

În loc să-i răspund, l-am mângâiat pe părul negru ondulat. Părea real. Real şi sănătos. Nu-i putrezeau oasele prin vreo închisoare a Uniunii. Era liber şi părea prea frumos ca să fie adevărat. Nu ştiam ce mă uimea mai mult: apariţia ca din senin a lui Claude, ori faptul că Maiorul Moore chiar îşi respectase promisiunea. Nu mă aşteptasem la asta, dar acum nu mai conta. Important era că fratele meu se afla în siguranţă... cel puţin pentru moment. Mi-am apropiat obrazul de al lui, străbătută de un val de uşurare. Braţele lui mă înconjurară. Mi-am pus capul pe umărul lui. Ne potriveam perfect, la fel ca întotdeauna, aşa cum o făcusem încă din burta mamei. Toţi anii aceia petrecuţi departe unul de celălalt dispărură ca prin farmec. Parcă nu fusesem separaţi niciodată. Regăsisem o parte din mine pe care o pierdusem. Am rămas aşa un timp îndelungat, legănându-ne uşor pe muzica care se auzea din sala de bal. Acordurile valsului *Valurile Dunării* ne învăluiră complet, anihilând orice alt sunet din jur. Am auzit paşii în ultimul moment, dar nici prin cap nu mi-a trecut să-mi ridic capul de pe umărul lui Claude pentru a vedea cine se apropie de noi.

— Sper că nu întrerup un moment important, spuse Don Miguel pe un ton din care reieşea că oricum nu-i păsa, indiferent de situaţie. Cuvintele rămaseră suspendate în aer precum primele acorduri ale valsului.

Am încercat să mă extrag din îmbrăţişarea aceea care probabil transmitea un mesaj extrem de greşit, dar Claude îmi înfăşură un braţ în jurul taliei şi mă trase lângă el.

— Nicidecum, răspunse fără să-mi dea drumul, nici măcar atunci când i-am băgat un cot în coaste.

— Miguel! Dă-mi voie să ţi-l prezint pe fratele meu, Claude Amaud. Claude, acesta este...

— Don Miguel Cabrillo, mă întrerupse Claude, strângându-mă de şold pentru a mă atenţiona să-mi ţin gura. Pe faţă îi apăru un zâmbet pe care-l cunoşteam prea bine: sfidare totală, cu un dram de maliţiozitate. Interesant, foarte interesant, murmură în timp ce-i întindea mâna lui Miguel.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile rapid şi nu prea cordial, mai mult ca o primă încrucişare a două săbii inamice decât ca o manifestare a bunelor maniere.

— Ne-am mai întâlnit cumva? întrebă Miguel într-un târziu.

— Nu.Îl cunosc pe Edmundo, verişorul tău. Sau mai bine spus, l-am cunoscut înainte de moartea sa complet neaşteptată. Mare păcat... imaginează-ţi, să fie ucis în felul acela. Acum se

simţea bine, cântând cât îl ţinea gura la barul Golden Boar, şi în momentul următor, bang! Nici măcar nu l-au lăsat să termine ultimul vers. Ucigaşii nu prea apreciau un muzician de valoare. Un public foarte aspru, aş spune. O cădere de cortină extrem de inedită. Dar, desigur, dacă vărul Edmundo n-ar fi fost împuşcat cu sânge rece, atunci n-ai mai fi moştenit titlul şi averea.

Rânjetul lui Claude se lărgi, cu toate că pe faţa lui nu apăruse nicio urmă de amuzament. Din contră.

— Aşa este, se rezumă să răspundă Miguel, apropiindu-se de mine. Se opri în faţa mea, executând o plecăciune formală cu un aer sfidător. Aveam de gând să-ţi cer să-mi acorzi favoarea primului dans, dar...

Îşi mută privirea de la mine la Claude. În ochii lui se aşternuse o expresie rece ca gheaţa. Părea la fel de distant ca atunci când îl văzusem pentru prima oară pe corabie. Bărbatul încântător cu care servisem cina dispăruse cu desăvârşire. Miguel al meu fusese înlocuit cu Don-ul.

— Dar probabil am ajuns puţin cam prea târziu, îşi termină ideea.

— Nu fii prostuţ, i-am răspuns pe un ton iritat, ignorând implicaţiile remarcei sale.

Cum îndrăznea? Nu eu aveam reputaţia unui Don Juan modern, nu beneficiam nici măcar unu la sută din experienţa lui vastă în acel domeniu. Don fac-orice-e-necesar.

— Ia stai puţin, interveni Claude. Insinuezi cumva că...

— E-n regulă, l-am întrerupt, punându-i o mână în piept pentru a-l opri. Mă ocup eu de problema asta. N-am nevoie să-mi aperi onoarea. M-am îndepărtat de el şi l-am luat de braţ pe Miguel. E doar un vals, nu-i aşa? Cât poate fi de dureroasă o astfel de experienţă? Nici măcar n-avem nevoie de cloroform.

— Depinde, îmi răspunse Miguel în timp ce mă conducea către intrarea în sala de bal.

Atmosfera înăbuşitoare mă izbi drept în faţă: tabac, punci şi băuturi alcoolice mult mai tari. Duhoarea specifică nobilimii în plină desfăşurare mă sufoca precum o mână criminală ce mă strângea de gât.

Toată lumea părea să ne privească. La ce naiba se uitau? Ce era atât de interesant de văzut? Nu eram decât doi oameni care se reîntorceau în sala de bal după ce luaseră o gură de aer curat. Şi ce dacă rochia îmi era cam şifonată? Nu însemna mare lucru, nu-i aşa? M-am abţinut cu greu să nu-mi aranjez din nou ţinuta. Mulţimea se despică precum o cortină pentru a ne face loc să trecem.

Aparent, nimeni nu-şi dorea să se afle în calea lui Don Miguel. Ultimul cuplu păşi înapoi, bărbatul potrivindu-şi mai bine monoclul, femeia făcându-şi vânt cu evantaiul. Perechile de dansatori se învârteau pe ringul de dans, etalându-şi cu mândrie mătăsurile şi diamantele. Parchetul părea

o oglindă în lumina zecilor de lămpi cu gaz. Rochiile galbene, mov şi roşii precum vinul de Burgundia se înfoiau ca nişte boboci de flori în adierea vântului. Valsul se dezlănţuise, iar mişcările de rotaţie al cuplurilor deveniseră suficient de rapide pentru a provoca un atac de vértigo unei persoane normale la cap.

Am încercat să-i încetinesc înaintarea lui Miguel, dar mai degrabă aş fi avut şanse cu un bolovan la vale.

— Ce-ar fi s-o iei mai încet? i-am sugerat printre dinţi. N-a fost ideea mea să mă cocoţ pe tocurile astea. Şi, oricum, ce-ai vrut să spui mai devreme? Depinde de ce?

Mă conduse pe ringul de dans fără să-mi răspundă. Nu mai irosi niciun moment şi mă trase în braţele lui, folosindu-şi mâna de pe talia mea pentru a mă ghida în mişcarea de rotaţie. În ciuda faptului că purta mănuşi din piele de căprioară, iar eu eram încotoşmănată în straturi peste straturi de material, îi simţeam căldura palmei pe spate. Aluneca pe deasupra podelei cu aceeaşi abilitate care-i însoţea orice mişcare, evocând mai degrabă graţia unui spadasin decât cea a unui dansator. Îi simţeam mişcarea picioarelor musculoase prin materialul rochiei, corpul lui propulsându-mă cu uşurinţă în orice direcţie dorea. Buzele i se lipiră de urechea mea. Îi simţeam zâmbetul şi răsuflarea fierbinte.

— Depinde de cât de bine ne potrivim, îmi

şopti.

Unu, doi, trei. Unu, doi, trei... Matematică pură. Mereu se întâmpla aşa. *O joacă de copii,* încercam să mă conving singură, fără prea mare succes. Dacă era atât de simplu, atunci de ce mă mişcam cu uşurinţa şi graţia unei balene eşuate? *Unu, doi, trei. Întoarcere. Unu, doi, trei...*

— Nathalie.

Valsul era o operaţiune la fel de complicată ca sutura unei artere hemoragice. Aveai nevoie de rapiditate şi îndemânare, iar eu beneficiam de ambele calităţi. În mod normal, ar fi trebuit să mă ţin ceva mai bine pe picioare. Problema era că stăteam mult mai bine la capitolul suturi decât la dans.

— Uită-te La mine, *niña.*

M-am împiedicat şi mi-am sucit glezna, simţind cum o iau în picaj spre spate. Miguel m-a susţinut, aproape luându-mă pe sus, direcţionându-mă cu trupul lui. Fiind complet lipită de el, i-am simţit bărbăţia în zona burţii. Obrajii mi-au luat foc.

— Încetează, am şoptit.

Sprâncenele i se arcuiră în semn de întrebare.

— Suntem mult prea aproape, mi-am continuat ideea.

Pe buze îi apăru o umbră de zâmbet.

— Nu suficient de aproape.

Îşi răsfiră degetele pe spatele meu, trăgându-mă şi mai aproape. Am încercat să pun o distanţă

sigură între noi, dar Miguel nu era de acord cu intenţiile mele. Am încercat cu mai mult elan. În timpul acelui război subtil, agrafa slăbită cedă complet. Şuviţa de păr pe care o susţinea se descolăci precum un şarpe la soare, căzându-mi pe lângă obraz. Degetele lui Miguel îmi trasară o linie pe şira spinării, urcându-mi pe umăr şi continuând pe curbura gâtului, apoi îmi trecură şuviţa rebelă pe după ureche. Femeia care dansa lângă noi tresări vizibil la îndrăzneala lui.

— Miguel, l-am avertizat cu voce joasă.

Din nou, buzele i se arcuiră într-un zâmbet aproape insesizabil. Respiraţia i se îngreunase, la fel ca şi a mea. Am pornit din nou într-o mişcare de rotaţie, trupurile noastre atingându-se de la umeri şi până la genunchi, nasturii hainei lui elegante de seară agăţându-se în broderia rochiei mele. Miguel se folosi de prilejul acela pentru a se presa mai tare cu şoldurile în mine. O, Doamne, oare simţeam...? Nu era cu putinţă. Acum nu mai era vorba doar de conturul anatomic, ci de mult mai mult! Probabil diferenţa dintre un bărbat mort şi unul cât se poate de viu. Cum era posibil să fie atât de excitat? Dansam doar un amărât de vals, nu-i aşa? Şi cu toate astea, dovada clară mă împungea aproape sfidător în burtă. Valuri de căldură mă străbătură din cap şi până în picioare. Maxilarul lui se încordă, ochii întunecându-i-se până deveniră aproape negri. I-am simţit dorinţa de parcă mi-ar fi mărturisit-o cu voce tare.

Probabil era reală, pentru că propria mea dorinţă o urma îndeaproape asemenea unui ecou. Mă întrebam dacă şi el simţea aceeaşi fierbinţeală în abdomen, dacă-l consuma la fel de aprig. Nu avea nicio legătură cu decenţa în spiritul căreia fusesem crescută şi educată. Şi nici n-ar fi trebuit. Oricum, nu mai conta. Miguel părea să-mi ceară tacit consimţământul, în timp ce trupul lui mi-l domina deja pe al meu.

Nu, îmi şopti o voce din interior. *Da,* o contracară alta. *De ce nu?* Şocată, mi-am smuls privirea din a lui şi-am ridicat-o către tavan. Rotonda din centru era un amalgam de chihlimbar şi sticlă albastră de culoarea cobaltului, presărat cu steluţe argintii. Am simţit că mă înalţ către cer în braţele lui, plutind amândoi pe aripile muzicii. Sala de bal dispăru cu desăvârşire. Mirosurile, înghesuiala de pe ringul de dans, zgomotele. Am uitat să-mi mai număr paşii. Am uitat de tot şi de toate. Am uitat de logică şi decenţă. Ne aflam în aer, Miguel şi cu mine. Plutind în tăcere, cu trupurile unite. Ne aflam sus… mai sus decât luna şi stelele. Timpul păru că încetineşte, apoi se opri în loc. Inimile ne băteau în contratimp cu fiecare secundă eternă. Apoi, unul dintre noi vorbi. Cred că el, dar nu pot fi foarte sigură.

— *Muchas gracias, niña.*

Am tresărit la sunetul vocii lui.

— Mulţumesc? Pentru ce?

— Pentru asta.

Am revenit brusc la realitate când am auzit aplauzele mâinilor înmănuşate şi rumoarea conversaţiilor, dându-mi seama că valsul se sfârşise. S-a oprit brusc şi l-am călcat pe picior. M-a privit fără nicio expresie, ajutându-mă să-mi menţin echilibrul.

— Te simţi bine? l-am întrebat îngrijorată.

— Mă simt foarte bine.

Ochii lui cercetară atent zona din jurul nostru, încercând parcă să ghicească dacă ne auzise cineva conversaţia. Oh, acum înţelegeam. Probabil se temea că s-ar fi putut afla despre boala lui misterioasă.

— Mă refeream la picior, m-am grăbit să adaug. Te-am călcat de câteva ori. Bine, bine, recunosc. De prea multe ori. Îmi cer scuze.

Ochii i-au strălucit într-un mod ciudat.

— Cred că voi avea nevoie de îngrijiri speciale.

— Mi-ai distras atenţia.

— Plăcerea mutuală e mult mai mult decât atât. Desigur, numai în cazul în care ştii ce faci.

— Şi cine altcineva ştie mai bine ca tine, nu-i aşa? l-am întrebat retoric.

— Poate doar tu.

— Eu? Ce tot vorbeşti acolo?

— Poate *fratele* tău te-a învăţat câte ceva.

— Te referi la Claude?

Jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica mă obosea, făcând să-mi zvâcnească tâmplele.

— Mai ai şi alţi... *fraţi?*

Mă privi încruntat, ba chiar am avut impresia că a mârâit la mine, ca de la animal la animal sălbatic. Alţi fraţi? Despre ce naiba vorbea? Pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva Miguel avea un nou atac cu demoni, ca cele la care făcuse referire Lin-Mei. Trebuia să mă port cu luare aminte.

— Nu. Claude e singurul meu frate. Nu-l am decât pe el. Claude şi cu mine.

— Claude şi cu tine... înţeleg. Scuză-mă. Mulţumesc pentru dans. *El gusto es mio.*

Se înclină, apoi îmi întoarse spatele şi se îndepărtă prin mulţime.

— Stai!

Mi-aş fi dorit să arunc cu evantaiul în el, să-i trag una chiar între omoplaţi. Dar un amalgam de beţe şi mătase nu era suficient pentru a-l opri pe Miguel. Aş fi avut nevoie de un harpon cu un lanţ gros. Să-l ia naiba pe bărbatul ăsta! Chestia asta trebuia să înceteze. Unde se ducea acum? M-am simţit ca o idioată părăsită la marginea ringului de dans. M-am luat după el, menţinând o distanţă sigură între noi.

Se mişca rapid şi cu agilitate prin mulţime, dar se opri pentru un moment când se întâlni cu secretarul lui, George, care apăruse de niciunde, îmbrăcat în hainele de zi. Arăta ca o vrabie micuţă şi cenuşie printre păuni. George îi întinse o hârtie, pe care Miguel o citi rapid. Schimbară câteva cuvinte, apoi George înclină din cap şi părăsi sala

de bal.

Miguel îşi continuă drumul fără să mai privească în direcţia angajatului său. L-am urmărit, strecurându-mă printre fanfaroni în mătăsuri şi catifele. Brusc, o coti la dreapta, ca şi cum ar fi vrut să evite ori să se întâlnească cu cineva. Grăbi pasul, dar fu nevoit să se oprească atunci când Margaret apăru chiar în faţa lui. Ea îi spuse ceva, iar el încuviinţă din cap, atingând-o pe braţ în timp ce o depăşea. Ce fusese asta? îmi doream din tot sufletul să aflu şi-mi doream la fel de mult să nu ştiu nimic. Am auzit un zgomot înfundat şi-am privit în jos la evantaiul pe care-l rupsesem în două.

— Nu se mai fac evantaie ca pe vremuri, comentă o tânără de lângă mine.

Am întors capul s-o privesc. Părea că suferă de acnee acută datorită obrajilor fardaţi cu un roşu ţipător. Stratul gros de fard nu-i putea ascunde calitatea execrabilă a pielii. Oare ştia cât de ridicol arăta cu machiajul acela strident? I-aş fi putut recomanda câteva ierburi care ar fi ajutat-o. În afară de acest detaliu însă, părea că-i pasă foarte mult de felul cum arăta. Purta una dintre cele mai frumoase rochii pe care le văzusem în seara aceea, o creaţie lila cu broderie discretă, care-i punea în evidenţă bustul generos şi umerii atrăgători. Moda avea beneficiile ei. *Deghizează şi scoate în evidenţă,* după cum spunea mereu mătuşa mea. Da. Femeia din faţa mea părea o

adevărată maestră în folosirea acelor principii.

— Văd că-mi admiri rochia. E adusă tocmai de la Veneţia, să ştii. Nu-i adori pe veneţieni? Eu am o pasiune secretă şi pentru greci.

— Desigur, am consimţit pe un ton absent.

Nu prea înţelegeam la ce se referea şi nici nu-mi păsa. Am privit-o cu mai multă atenţie. Figura ei mi se părea cunoscută, dar nu-mi puteam aduce aminte unde-o mai văzusem.

— Îmi cer scuze, dar nu cumva ne-am mai întâlnit?

— E posibil.

Îşi deschise evantaiul lila şi-şi făcu vânt cu mişcări elegante, plasându-l cu dibăcie o idee mai jos de ochi, în aşa fel încât restul feţei îi era acum ascunsă. Cine era oare? Nu uitam niciodată numele ori chipul cuiva, dar, dintr-un motiv sau altul, nu-mi puteam aminti unde o mai întâlnisem. Şi oricum, nu-mi mai puteam permite să-mi pierd timpul cu altceva. Trebuia să-l ajung din urmă pe Miguel.

— Scuză-mă, i-am spus în timp ce o depăşeam, ignorând exclamaţia ofuscată cu care-mi răspunse.

Am refuzat câteva invitaţii la dans şi un pahar de şampanie în drum spre ieşire. Nimeni nu-mi mai acordase atât de multă atenţie înainte. Şi nu cred c-ar fi putut exista un moment mai greşit pentru aşa ceva. Mă simţeam de parcă încercam să alerg într-o cursă presărată cu obstacole. Şi cine naiba inventase moda asta cretină? Nu aveam

nicio problemă dacă rămâneam complet nemişcată, dar eu mă jucam de-a spionul, urmărindu-l pe Miguel. Fustele voluminoase mi se tot agăţau de cele ale altor femei, îmi ceream scuze, apoi o luam de la capăt. Din fericire nu s-a vărsat niciun pahar cu băutură datorită înaintării mele poticnite, dar aş fi dat orice pentru fusta mea despicată şi comodă. Mi-am ridicat fustele şi le-am strâns în faţă pentru a mă putea strecura mai uşor prin mulţime. Şi ce dacă unii rămâneau cu gura căscată la vederea gleznelor mele complet expuse? Nu aveam altă soluţie. Mă aflam într-o misiune extrem de importantă şi n-aveam timp şi nici chef de codul bunelor maniere. N-aveam să-i permit lui Miguel să dispară din nou aşa cum făcuse data trecută. Am scrâşnit din dinţi şi mi-am continuat hotărâtă drumul.

Într-un final, am reuşit să ajung la uşă, gâfâind ca după o cursă pe viaţă şi pe moarte. Miguel se afla deja la capătul coridorului slab luminat. Când ajunse în dreptul ultimei uşi, păşi înăuntru, dispărând din raza mea vizuală. Am privit peste umăr. Nimeni nu-mi acorda nici cea mai mică atenţie. Aşa că mi-am ridicat rochia cât de mult am putut şi-am rupt-o la fugă până am ajuns la un pas de uşa deschisă. M-am lipit de perete, ascultând vocile bărbăteşti care răzbăteau dinăuntru. Mă pregăteam să arunc o privire, când pe peretele opus am observat o oglindă împopoţonată cu o ramă hidoasă în stil Rococo, în

care puteam vedea întreaga încăpere.

Doi bărbaţi mai în vârstă se aflau la o masă, angrenaţi într-un joc de cărţi. Judecând după vestele din brocart şi nasturii din argint masiv, probabil făceau parte din categoria bărbaţilor pe care se oferise să mi-i prezinte Margaret. Unul dintre ei era destul de grăsuţ şi-şi proptise un picior pe un scaun tapisat. Gută, fără îndoială. Şi cu toate astea, continua să bea! Un pahar plin cu un lichid arămiu se afla chiar lângă cotul lui. Celălalt era un bărbat mai degrabă sfrijit, perciunii lungi grizonaţi încadrându-i obrajii cadaverici. *Cu un picior în groapă,* îmi veniră în minte cuvintele lui Margaret. Sfrijitul îşi scoase ceasul din aur masiv dintr-un buzunar al vestei şi-i aruncă o privire, apoi îl introduse la loc. Grăsuţul strânse cărţile şi le amestecă, apoi le aşeză la loc pe masă.

— Mă bucur să te văd, Don Cabrillo.

Miguel stătea lângă masă, drept şi cu o atitudine mândră, cu picioarele uşor depărtate ca şi cum s-ar fi aflat pe puntea corăbiei sale. Căpitanul meu.

— Domnule Hamilton, am înţeles că doriţi să mă vedeţi.

Grăsuţul făcu un semn către un scaun liber.

— Fă-te comod. Statul în picioare nu grăbeşte cu nimic ritmul natural al lumii. Şi chiar dacă ar face-o, n-am şti cum să folosim timpul câştigat.

Miguel îşi încrucişă braţele la piept şi rămase

în picioare, aşteptând în tăcere.

— Vezi tu, Don Cabrillo, tocmai am avut o discuţie cu domnul Buckner aici de faţă şi amândoi am ajuns la o concluzie extrem de nefericită, continuă grăsuţul. Dar avantajoasă pentru tine, se grăbi să adauge. Mi-e teamă că vom avea nevoie din nou de ajutorul tău. Am primit un raport din partea Generalului Beauregard, din care am aflat că în ciuda faptului că Dixie rezistă, blocada începe să aibă efect asupra Statelor Confederate.

Miguel ridică uşor din umeri.

— Armata Uniunii nu reprezintă un obstacol pentru mine.

Cei doi bărbaţi mai în vârstă schimbară o privire satisfăcută.

— Confederaţia are nevoie de bani, declară Buckner cu un zâmbet crispat.

— Când?

— În seara asta.

— E prea din scurt. Miguel clătină din cap. Ce fel de încărcătură?

— Argint din Comstock şi aur, răspunse Buckner.

— Scos direct din mină, ori cumpărat?

Buckner se pregăti să răspundă, dar Hamilton îi făcu semn să-şi ţină gura. Grăsanul arăta ca şi cum tocmai i se oferise o lună gratis la un bordel faimos. Zâmbetul lui jovial nu se potrivea deloc cu atmosfera înconjurătoare. Nu-mi inspira nici cea

mai mică încredere. Hamilton chicoti îndelung, sporindu-mi neliniştea.

— Nu-mi pot imagina ce importanţă ar avea amănuntul ăsta pentru tine, domnule, spuse în cele din urmă. Contează?

— Nu. Doar că e mult mai riscant dacă este vorba despre aur murdar. La fel ca cel de pe USS Columbia. Nimeni nu l-a atins încă. E mult prea mult şi e foarte greu să muţi aur de colo-colo. La ce valoare se ridică transportul de care discutăm?

— Un milion de dolari, admise Hamilton.

Miguel dădu din cap în semn că a înţeles.

— Atunci vom avea nevoie de un vapor extrem de puternic. Rapid, dar puternic. Şi bine înarmat.

Hamilton începu să bată darabana cu degetele pe masă.

— Aşa-i, aşa-i. Şi acum spune-mi, domnule, ne putem baza din nou pe eficienţa dumitale?

Miguel îl privi tăcut pentru câteva momente.

— Mâine la miezul nopţii. Preţul obişnuit. Şi vreau toţi banii înainte.

— Jumătate acum, jumătate când termini treaba, contracară Buckner.

— Nu. Totul înainte. N-am neapărată nevoie de afacerea asta. Voi însă...

— Inacceptabil! Venele de la tâmplele lui Buckner se umflară brusc, părând că aveau să explodeze în orice moment. Aşa ceva nu s-a mai pomenit! Ce garanţie avem că vei duce totul la bun sfârşit dacă-ţi plătim totul în avans?

— Garanţia cuvântului meu, domnilor, pară Miguel pe un ton din care reieşea că ar fi făcut bine să nu-i pună onoarea la îndoială.

Buckner se ridică de la masă şi începu să măsoare camera în lung şi-n lat cu o mână înfiptă în şold, arătând ca o stropitoare uriaşă. Se opri brusc.

— Ştiu că transporţi arme şi bani şi pentru Uniune. Cum crezi că ar reacţiona Unchiul Sam dacă ar afla despre implicarea companiei Cabrillo Shipping în cauza rebelilor? Să afle că faimosul şi respectabilul Don Miguel Cabrillo nu este decât un trădător uns cu bani? Trădarea este pedepsită cu închisoarea, să ştii.

Miguel rămase nemişcat.

— Ameninţările mă plictisesc de moarte. Şi de obicei se întorc împotriva celor care le folosesc. Fiţi cu băgare de seamă.

Se întoarse pe călcâie şi făcu câţiva paşi către uşă.

— Aşteaptă o secundă! izbucni Hamilton. Numai aşteaptă o nenorocită de secundă. Haideţi să nu tragem concluzii pripite. Te rog, Don Cabrillo, nu pleca. Va trebui să-l ierţi pe Horrace. E avocat şi toţi avocaţii sunt prin natura lor negociatori. Îţi acceptăm condiţiile, zâmbi fad, în timp ce-şi reumplea paharul cu mâini tremurânde. Pot să te servesc cu cel mai fin burbon din Kentucky, Don Cabrillo? E foc şi pară. Margaret îl păstrează numai pentru ocazii speciale. Nu există

ceva mai bun pe lumea asta.

— Nu, mulţumesc.

— Nu prea ştiu ce să spun, Hamilton, oftă Buckner. Nu cred că poţi avea încredere într-un bărbat care refuză să bea cu noi. Mie, unul, mi se pare extrem de ciudat. Un gest de pură nerecunoştinţă să refuzi o ofertă atât de generoasă.

— Ei, haideţi, haideţi. Totul e numai o neînţelegere. Dar acum s-a rezolvat. Până la urmă, suntem cu toţii nişte gentleman! Să nu tulburăm din nou apele, de acord?

Hamilton reumplu paharul lui Buckner, apoi încă unul pentru Miguel. Îşi ridică propriul pahar într-un toast.

— Să pecetluim acordul la care s-a ajuns. Domnilor, să bem în cinstea afacerii noastre.

— În cinstea afacerii, bodogăni Buckner cu o mutră acră.

— *Salud.*

Cei trei bărbaţi îşi ciocniră paharele. Miguel îl dădu pe al lui peste cap. M-am cutremurat în timp ce-l priveam, ştiind că în câteva minute avea să plătească pentru acel gest. Ficatul lui nu avea să fie prea încântat, iar un ficat nefericit avea propriile metode pentru a-şi comunica nemulţumirile. Miguel puse paharul pe masă. Fără niciun alt cuvânt, se îndreptă către ieşirea din spate. Uşile franceze se închiseră în urma lui.

Unde pleca acum? în grădină. Oh, nu din nou!

Aveam să-l pierd cu siguranţă! Mi-am ridicat poalele rochiei şi-am rupt-o la fugă cât de tare mă ţineau picioarele.

Luna palidă abia dacă se zărea pe cerul întunecat. Imediat ce-am părăsit căldura şi lumina sălii de bal, am păşit în întuneric total. Copacii şi tufele din jur păreau mai degrabă nişte umbre, iar în depărtare se întrezărea conturul vag al serei. Mi-am întins mâinile în faţă, păşind cu atenţie. Întunericul era atât de dens încât părea aproape palpabil. Am avut o senzaţie de déjà vu. Oare Miguel îşi alegea special cele mai întunecoase nopţi pentru a dispărea, ori era doar o coincidenţă? Şi cum aveam să-l găsesc? Am mers încet pe aleea pietruită, îndepărtându-mă de sunetele petrecerii în plin avânt. Liniştea începea să mă împresoare din toate părţile. Am încercat să văd ceva prin bezna din jurul meu, dar n-am reuşit. Mi-am promis că voi începe o alimentaţie extrem de bogată în morcovi. Zeci şi zeci de morcovi. Pipăiam cu mâinile crengi, frunze, câteodată o statuetă. Am dat peste un gard viu şi l-am ocolit, încercând să merg mai repede. Mi-am încordat auzul, încercând să aud ceva: paşi, voci, poate cineva care-şi vomita maţele, orice. Cum puteam să-l găsesc dacă nu-l puteam auzi ori vedea? Era complet inutil.

Am început să alerg uşor, scrutând împrejurimile. Acolo. În stânga. Auzisem oare un sunet? Am privit peste umăr, cu inima bătându-mi

în gât, şi m-am izbit cu toată puterea de cineva. Mi s-a tăiat respiraţia. Am simţit muşchii proeminenţi, braţele puternice înfăşurându-se în jurul meu.

— Dă-mi drumul! am exclamat pe un ton care nu admitea nicio replică.

Numai că de data asta tehnica intimidării nu funcţiona. Persoana care mă ţinea strâns în braţe nu părea deranjată câtuşi de puţin. Tocmai mă pregăteam să-l calc pe picior cu toată greutatea, ori să-i trag un cap sub bărbie, când i-am simţit mirosul. M-a învăluit la fel ca braţele lui. Ca un răspuns al unei chemări secrete, trupul meu reacţionă prompt, amintindu-mi dintr-odată ceea ce începusem şi nu terminasem în dormitorul lui, totul amplificat de valsul plutit spre cer în braţele lui. Amintiri destul de incomode. Aparent şi el se gândea la acelaşi lucru, pentru că l-am simţit cum încerca să-şi controleze tremurul mâinilor.

— *Niña.*

Tonul acela urgent şi în acelaşi timp blând. Miguel. Căpitanul meu. Căldura şi îngrijorarea se răspândiră prin tot trupul meu într-un amestec incompatibil precum uleiul şi apa. Părea atât de familiar şi cu toate astea diferit. Mai înalt. Mai puternic. Mai misterios. Pericolul pur emana din el ca un farmec personal întunecat şi poate o idee straniu. Mă înspăimânta şi mă atrăgea în acelaşi timp. Bun, şi acum că-l găsisem, habar n-aveam ce să fac mai departe. Mi-am înghiţit nodul din gât.

— Cum te simţi?

— Bine, îmi servi răspunsul standard.

— *Bine,* l-am imitat. Ai spune asta şi dacă ţi-ai da ultima suflare. Dar nu te poţi ascunde de mine la infinit, să ştii. Ţi-a fost extrem de rău înainte de bal. Ce s-a întâmplat?

Ridică din umeri.

— Ţi-a mai dat Lin-Mei vreun medicament ciudat? Poate ceva închis la culoare şi uleios?

— Nu. Păru să ezite pentru un moment, apoi adăugă: Probabil am mâncat ceva care nu mi-a căzut bine. Peştele, ori altceva.

— Nu prea cred. Şi eu am mâncat din peştele ăla şi n-am nimic, mă simt foarte bine. Am mâncat cam aceleaşi lucruri.

Cu toate astea, ceva mă deranja... un amănunt în cel mai îndepărtat colţişor al minţii mele nu-mi dădea pace. Încercam să-mi amintesc ceva, dar de fiecare dată când eram extrem de aproape, îmi aluneca printre degete ca un peşte în apă. Oricum, nu mai conta. Acum aveam de rezolvat alte probleme. Aşa că i-am tras un pumn în partea dreaptă a abdomenului. A făcut o grimasă, îndoindu-se din mijloc. Am bătut enervată din picior.

— Vezi? Uită-te la tine. Nu-mi vine să cred c-ai băut porcăria aia. Cu ficatul tău! Eşti un idiot. O să-ţi vomiţi şi maţele. Dacă o să arăţi ca o lămâie stoarsă, să ştii că aşa-ţi trebuie. *Amarillo* Cabrillo.

Oftă îndelung şi mă apucă de braţ, trăgându-

mă după el către sala de bal. Muzica se auzea tot mai tare cu fiecare pas pe care-l făceam. Mă simţeam ca un evadat care mărşăluia înapoi către închisoare.

— Hei!

Miguel îmi ignoră protestul.

— Nu mă mai întorc acolo. Mi-am înfipt călcâiele în pământ. Avem de discutat. Vorbesc serios, Miguel, nu merg nicăieri până nu lămurim tot ce avem de lămurit. Şi avem nevoie de intimitate ca s-o putem face.

— Intimitate.

— Exact.

— Cum doreşti.

Continuă să mă tragă după el, părăsind aleea şi afundându-ne în grădină. Întunericul deveni tot mai adânc. Probabil avea ochi de pisică pentru că ocolea toate obstacolele din calea noastră fără probleme. Am trecut pe lângă tufişuri de trandafiri, copaci, siluete nemişcate. Am întins mâna să le ating. Reci şi tari, probabil statui din marmură.

— Miguel...

Mă strânse de braţ, avertizându-mă să rămân tăcută. În faţa noastră am desluşit o siluetă pe o bancă. Într-o fracţiune de secundă se separă în două siluete.

— Oh... suspină femeia aranjându-şi coafura, în timp ce bărbatul îşi dădea jos pantalonii.

Am întors capul în partea opusă. Obrajii îmi

luară foc. Am trecut prin faţa cuplului chiar în momentul în care bărbatul îşi împingea şoldurile cu putere în cele ale femeii. Gemură amândoi. Miguel rămase calm şi neafectat, ca şi cum asista zilnic la astfel de scene. Şi poate chiar aşa era. Poate participa la orgii şi la spectacolele acelea erotice pariziene despre care vorbea toată lumea. Mi s-a făcut rău numai gândindu-mă la asta.

— Incredibil, am murmurat, clătinând din cap.

Miguel mă privi peste umăr.

— Se mai întâmplă.

— Da, fără îndoială, dar banca aceea e atât de îngustă. Fier forjat. Destul de incomod, aş putea spune.

— Cum? Se opri pentru câteva secunde, ca şi cum ar fi fost surprins, apoi îşi continuă drumul, râzând în hohote.

— N-am făcut nicio glumă. Ce-i atât de amuzant?

Bănuind că râde de mine, am încercat să-i mai trag un pumn.

Mi-a prins cu uşurinţă mâna şi a dus-o la buze. I-am simţit buzele fierbinţi prin materialul mănuşii. Mi-am smuls mâna din strânsoarea lui.

— Eşti atât de practică, *niña,* îmi spuse în timp ce ne apropiam de seră.

Minunat! Din câte înţelesesem, grădinile acelea acoperite reprezentau mândria şi bucuria lui Margaret. M-am cutremurat numai amintindu-mi de ea.

Construcţia era o replică în miniatură a Palatului de Cristal londonez, numai alamă şi sticlă mată cât vedeai cu ochii. Îngrijirea zilnică a acestui colos impunea probabil o armată de servitori. Iar înăuntru se afla preţioasa colecţie de orhidee a lui Margaret, plante delicate ce necesitau condiţii speciale. Printr-o fereastră întredeschisă se auzeau nişte sunete destul de interesante care creşteau în intensitate pe măsură ce ne apropiam.

— Oh! Oh! Oh! Oh! Cornelius!

M-am oprit brusc.

— Nu pot să cred… şi aici?

— Se pare că e ocupat, comentă Miguel pe un ton amuzat.

— În mod cert, am şoptit, roşind din nou în timp ce ne îndepărtam. Ce-i cu locul ăsta? N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Toată lumea e… în fine, înţelegi ce vreau să spun. Trebuie să fie de la punci. Poate a fost contaminat cu ceva prafuri suspecte, incitând la… la…

— Nu e vorba despre niciun drog, îmi explică Miguel cu voce joasă, indicându-mi luna nouă.

— A, probabil te referi la vechea teorie a schimbării presiunii barometrice. O prostie. Cine mai crede în aşa ceva nu e decât un lunatic.

— Unii oameni simt. Se numeşte romantism.

— Romantism? Ei, haide, zău aşa! Chestia asta nu există decât în nuvelele siropoase de prost gust. Nu credeam că citeşti aşa ceva. Am privit

peste umăr. Dar să încetăm cu subiectul ăsta. Nu trebuie să convingi pe nimeni, din moment ce nu mai e nimeni altcineva pe aici.

— Nimeni?

Miguel îşi fixă privirea în a mea. În ochi i se oglindea ceva ce-am perceput drept pericol şi mister. Părea că încerca să-mi comunice ceva, dar nu înţelegeam ce anume. Mi-am dorit, şi nu pentru prima oară, să existe un fel de traducere automată a acelor priviri şi stări. Eram doctor, nu un afurisit de ghicitor de gânduri. Parcă intuind iritarea mea, îmi întoarse spatele şi mă trase către o fântână arteziană, chiar la marginea unui labirint format din garduri vii.

— Aici?

— Da, aici.

Am pătruns în labirint, înghiţiţi cu lăcomie de umbrele întunecate. Practic nici nu-l mai vedeam, dar eram conştientă de prezenţa lui. Extrem de conştientă. Îi simţeam căldura trupului imprimată pe trupul meu, la fel cum imaginea lui îmi era întipărită pe retină. Poate din cauza punciului pe care-l consumasem... poate lichidul acela aparent inofensiv juca acum feste simţurilor mele. Sau poate nu. Ştiam care era adevăratul motiv. M-am tras un pas înapoi.

— Nu cred că-i o idee prea bună.

— Atunci ne întoarcem la sala de bal.

— Nu, nu. Rămânem aici, m-am grăbit să spun, simţind totuşi că prin acele cuvinte îmi

pecetluiam soarta.

Miguel m-a tras într-un colţ slab iluminat de flacăra muribundă a unei lămpi cu gaz. Mi-a dat drumul la braţ, încrucişându-şi braţele la piept în timp ce mă privea cu o expresie severă. Din nou distant şi rece. Don-ul se reîntorsese.

— Aşadar, mă spionai. Cât de multe ai auzit?

Părea aproape dezinteresat, ca şi cum ar fi ştiut tot timpul că ascultasem pe la uşi. Asta era destul de rău. Chiar foarte rău.

— M-ai văzut?

Miguel încuviinţă din cap.

— Oglinda. Dacă tu mă poţi vedea, înseamnă că te pot vedea şi eu.

— Unghiul reflecţiei... urăsc legile astea precise. Ca să vezi, fizica dă mereu totul peste cap. Şi eu care credeam că mă descurc chiar binişor, am spus pe un ton dezamăgit. Până la urmă, nu sunt decât un amator când vine vorba despre activităţi de genul ăsta. M-au văzut şi ceilalţi?

— Nu cred... sau cel puţin aşa sper.

— Grozav! Ultimul lucru de care am nevoie e să-mi pun şi Confederaţia în cap, am murmurat.

— Cum adică *şi Confederaţia*? Pe cine altcineva ai mai deranjat?

— Nu contează. Şi tu? Tratai cu rebelii. Frumos. Pretinzi să conduci blocada pentru Maior...

Dar n-am mai apucat să-mi termin ideea.

Înainte să mai pot scoate un cuvânt, Miguel m-a cuprins brusc de umeri şi m-a tras către el. Buzele ni s-au întâlnit într-un sărut pătimaş. Mi-a înghiţit cuvintele, logica şi luciditatea, devorându-mă, răpindu-mi fiecare moleculă de aer. Mâinile lui mi s-au plimbat pe trup o dată, de două ori, de fiecare dată mai intoxicant şi mai sălbatic.

— *Querida,* îmi spuse cu voce tare, eliberându-mi buzele. Apoi îmi şopti la ureche: Doi bărbaţi. Se apropie.

M-am crispat în braţele lui. Bărbaţi? Unde? Nu-i auzisem. Ba da... clinchetul unui ceas de buzunar, apoi paşi care s-au oprit când ne-au auzit. Dar în loc să plece, la fel cum procedasem şi noi de două ori în seara aceea, au rămas pe loc, parcă aşteptând să înceapă spectacolul. Am înlemnit.

Miguel îmi spunea cuvinte pasionale în spaniolă, apoi în franceză, trăgându-mă mai aproape până când trupul meu s-a mulat perfect pe al lui. M-a aplecat pe spate, trecându-şi mâinile prin părul meu. Toate agrafele, care oricum abia îmi susţineau coafura, cedară una după alta. Părul mi se revărsă pe umeri. Şoldurile lui se împinseră în ale mele în timp ce-mi captura din nou buzele cu o fervoare reînnoită. Apoi buzele lui îmi trasară o linie pe obraz până ajunseră la ureche, pe care o muşcă uşor şi apoi o linse.

— Trebuie să pară totul real, îmi şopti.

Abia dacă am înţeles cuvintele lui prin ceaţa

erotică ce mi se aşternuse pe creier. Senzaţiile acelea ciudate îmi străbăteau din nou tot corpul. Mă simţeam atât de intoxicată de la fierbinţeala care mă cuprindea în valuri, încât toate băuturile alcoolice din lume mi se păreau o nimica toată. I-am răspuns la sărut cu toată pasiunea care se adunase în mine. Limba mi-a alunecat pe lângă a lui, lăsându-l să mă îndrume aşa cum o făcuse mai devreme în timpul valsului, apoi preluând conducerea. M-am lipit de trupul lui, dorindu-mi să-l simt, dorind satisfacerea plăcerii aceleia care-mi transformase toate terminaţiile nervoase în jar incandescent. Într-un fel sau altul, mi-am strecurat mâna între trupurile noastre şi în haina lui, alunecând de pe piept în jos pe stomac, apoi încă şi mai jos.

— *Mi corazón, mi amor.* Iubeşte-mă... acum... pentru totdeauna, îmi şopti răguşit Miguel.

Mă trase mai adânc în braţele lui, mai adânc în pasiunea lui întunecată, mai adânc în labirint. Rochia mi se agăţă în ceva, apoi se sfâşie, zgomotul părând o împuşcătură în liniştea nopţii. Greierii se opriră şocaţi din cântat. Liniştea deveni aproape palpabilă. Inima mi-a sărit în gât când am auzit vocile. Şi mai aproape. Prea aproape.

— Măi, măi, măi, spuse vocea lui Hamilton. Se pare că Don Cabrillo are sângele chiar mai fierbinte decât s-ar crede. E spaniol, doar ştii asta.

— Şi francez pe deasupra, adăugă Buckner. Capacul ceasului său se închise de parcă ne

cronometrase interludiul. Sânge amestecat.

— Mda... în seara asta vor amesteca altceva, dacă înţelegi ce vreau să spun. Nici nu-i de mirare că n-a vrut să plece azi pe mare. Avea alte planuri. O întâlnire. Nu-l poţi învinui prea tare, Horace. Tânăra e extrem de atrăgătoare, o mânză pe cinste. Una cu picioare lungi, după câte mi-am dat eu seama. Pariez că va fi o cursă istovitoare... pentru amândoi.

Bărbaţii chicotiră în timp ce se îndepărtau. Paşii li s-au dizolvat în întuneric, în timp ce noi continuam să ne sărutăm. Mai adânc, prelung. Niciodată nu era suficient, fiecare gust deschizând drumul pentru un altul. Fiecare atingere mă făcea să mi-o doresc pe următoarea. Miguel îmi spunea ceva, dar nu eram sigură ce anume. Nu mai auzeam. Singurul lucru pe care-l mai puteam face era să-l simt. Mi-am strecurat mâna sub materialul moale al vestei şi i-am tras cămaşa afară din pantaloni, apoi mi-am aşezat palma pe pielea abdomenului plat şi tare. Degetele mele au coborât până la cureaua pantalonilor, dar s-au împletit cu ale lui când am încercat să pătrund mai departe.

— *Niña,* vocea îi suna de parcă ar fi fost drogat cu cloroform. Stomacul îi tresări sub degetele noastre înlănţuite. Au plecat.

— Şi ce dacă?

— Nu, ascultă-mă. Au plecat. Putem... Mărul lui Adam îi tresări spasmodic. Ne putem opri.

Acum.

N-am înţeles prea bine la început. Cuvintele lui îmi sunau cu ecou în minte.

— De ce să ne oprim?

— Pentru că aşa trebuie.

— Care-i problema? Nu mă doreşti?

Un fulger de iritare îi licări în ochi, dar dispăru în secunda următoare. Braţele i s-au relaxat complet în jurul meu. Părea gata să mă împingă cât mai departe de trupul lui.

— Eu nu... împart, îmi spuse pe un ton dintr-odată rece. Ceilalţi...

— Iar începi? Care ceilalţi? Nu există nimeni altcineva. N-a existat niciodată. Eu n-am mai... în fine, înţelegi ce vreau să spun.

— Tu, o inocentă? Ăsta nu e un joc. Nu mă minţi, *niña.* Acum nu e momentul să mai pretindem nimic.

— Dar nu pretind! Ah, de ce-mi pierd oare timpul încercând să vorbesc cu tine? Nu mă asculţi niciodată. Poate vei asculta de asta.

Am îngenuncheat şi l-am sărutat pe stomac, apoi mai jos, tot mai jos. L-am privit. Îşi dăduse capul pe spate, corpul tremurându-i ca şi cum încerca să se opună unei furtuni invizibile interioare, încercând să-şi păstreze o frântură de control.

— Nathalie, opreşte-te. Acum... te rog.

Mi-am frecat obrazul de coapsa lui, simţind materialul moale al pantalonilor şi duritatea

muşchilor. Atât de multă putere şi tensiune. Era înspăimântător şi exaltant în acelaşi timp.

— Pentru binele tău, sau pentru al meu?

— *Cristo,* cuvântul îi pluti de pe buze ca un suspin. Pentru binele amândurora, admise în cele din urmă.

Privi în jos la mine, trecându-şi mâna prin părul meu. Degetul mare mi-a trasat sprânceana, linia obrazului, buzele.

— Dacă nu te opreşti acum, nu ştiu dacă mă voi mai putea opri eu, *querida.*

— Atunci nu te opri, i-am răspuns simplu. Vreau asta. O vrei şi tu. O vrem amândoi. Nu există un motiv mai bun, nu-i aşa? Aşa trebuie să fie. O ştiu. O simt. Vrei să te seduc *eu* pe tine de data asta? Nu ştiu cum, dar pot încerca. Învăţ foarte repede.

Miguel se aşează în genunchi, în aşa fel încât ne aflam faţă în faţă pe iarba moale, ţinându-ne de mâini. Buzele aproape ni se atingeau şi-i simţeam răsuflarea pe faţă. I-am numărat fiecare inspiraţie şi expiraţie, întipărindu-mi-le în minte. Voiam să-mi amintesc totul, mirosul lui, sunetele din jur, toate senzaţiile şi emoţiile. Buzele ni s-au atins uşor de data aceasta, pasiunea sălbatică pe care o simţisem înainte transformându-se în tandreţe. Mă învălui petală cu petală, ca pe o floare delicată, până când m-am deschis complet, expusă, tremurând, dornică.

— Arată-mi, i-am şoptit. Arată-mi totul.

— Eşti sigură că asta vrei, *querida?*

— Sunt sigură.

În ochii lui se oglindea aceeaşi dorinţă care ştiam că se afla şi în ai mei.

— Eşti incredibil de frumoasă, Nathalie, îmi şopti în timp ce-şi apropia din nou buzele de ale mele. Dă-mi voie să devin profesorul tău. Mai târziu îmi poţi arăta ce-ai învăţat, îmi propuse cu ochi strălucitori, încărcaţi de promisiuni secrete.

Inima mi-a fost cuprinsă de exaltare la vederea acelei expresii. Mă sărută din nou, devorându-mă, iar eu mi-am păstrat ochii deschişi pentru a-l studia. Mă privea şi el, bucurându-se la fel de mult de reacţiile mele. Ochii îi deveniseră două fântâni adânci şi întunecate, oglindind pasiune pură. Inima mi-a tresărit dureros, o senzaţie dureroasă şi fierbinte încolăcindu-mi-se în stomac cu moliciunea mierii încălzite la soare. Eu îl făceam să simtă în felul acela, pasiunea pe care o emana îmi era adresată numai mie. Nu înţelegeam ce înseamnă asta, dar îmi dădea un sentiment de libertate şi putere. Buzele lui îmi provocau senzaţii ciudate, atrăgându-mă mai aproape de foc... de focul lui. Am gemut înfundat când îşi afundă limba în gura mea, presând mâinile noastre înlănţuite în zona dintre coapse, acolo unde se concentrau valurile de fierbinţeală din corp, zvâcnind aproape dureros.

A gemut şi el, împingându-se mai mult în mine. Ce paradox încântător, senzaţia trupului

musculos cu unghiuri tari, faţă de cea a limbii moi şi unduitoare. Pielea îi mirosea exotic a mosc şi săpun de santal. Îi puteam gusta excitarea, o aromă delicioasă şi la fel de adictivă precum cea a ciocolatei. Plăcere interzisă. Miguel.

Îşi dezlipi buzele de ale mele, picurând săruturi incandescente pe gât, apoi mai jos pe decolteu.

— Ştii oare cât am visat la asta, *querida?* mă întrebă privind în sus la mine. Să te simt... toată, complet. Şi tu? Ce simţi?

Mi-am trecut degetele prin părul lui moale.

— Simt mai mult decât am simţit vreodată.

Îşi introduse cu dexteritate mâinile în decolteul rochiei şi-mi cuprinse sânii, eliberându-i din strânsoarea corsetului. Îmi atinse uşor sfârcul cu limba, apoi tot mai insistent, trasând cercuri în jurul lui. Am tresărit în răspuns, simţind că mă lichefiam pe dinăuntru. Apoi mă cuprinse cu gura, sugând, lingând, atingând. Am strâns din coapse, lăsându-mă în voia zvâcnetelor fierbinţi ce-mi pulsau între picioare. Îmi dezmierdă şi celălalt sân, apoi exact când simţeam că nu mai puteam suporta acea tortură delicioasă, îmi dădu drumul şi mă întoarse cu spatele la el. Degetele lui îndemânatice îmi desfăcură pe nesimţite rochia, apoi corsetul, împingând faldurile de material pentru a aluneca de pe bustul meu. O boare de vânt îmi adie pe pielea goală, înfiorându-mă. I-am simţit săruturile fierbinţi pe ceafă, apoi în jos pe

coloana vertebrală.

— Relaxează-te, Nathalie. *Fait toi plaisir,* îmi şopti pe piele.

Abandonează-te, fă-ţi toate poftele, îmi şopti o voce ascunsă. Şi de ce nu? Obrajii îmi ardeau, buzele îmi erau întredeschise. Cred că eram o privelişte frumoasă, atrăgătoare. Îmi doream să fiu. Pentru el.

Miguel era extrem de excitat. Îl simţeam prin materialul care încă îmi învăluia partea de jos a corpului. Mă culcă pe spate şi-mi ridică şoldurile pentru a mă scăpa dintr-o singură mişcare de rochie şi de lenjeria intimă. Am suspinat la senzaţia mâinilor lui pe pielea goală. A tras adânc aer în piept, închizând ochii pentru o fracţiune de secundă.

Încă complet îmbrăcat, privi în jos la mine. Îmi admiră sânii, stomacul, picioarele, oprindu-se un moment pe zona întunecată dintre ele. Mă atinse peste tot cu privirea încărcată de dorinţă.

A mea, părea să-mi spună. *Eşti numai a mea.* Am închis ochii, nemaiputând îndura eroticitatea momentului.

— Nu închide ochii, Nathalie. Nu te ascunde de mine. Foloseşte-ţi toate simţurile. Spune-mi, ce vezi?

Mi-am deschis ochii şi l-am privit.

— Văd că încă mai ai hainele pe tine. Cred că aş putea observa mai multe dacă ţi le-ai scoate.

Îşi lăsă capul pe spate şi râse în hohote.

— Cum doreşti, *querida.*

L-am ajutat să se dezbrace cu mâini tremurătoare. Trupul lui mi se dezvălui treptat. Oh, cât de frumos... perfect. Şi cât de mult îl iubeam. Îi iubeam până şi cicatricile misterioase pe care le zăream pe ici pe colo. Am suspinat uşor când şi-a întins trupul peste al meu, închizând ochii la senzaţia pielii pe piele. Mi-am plimbat mâna pe spatele lui, simţind cum îi tresăreau muşchii sub pielea catifelată. Dar ceea ce mă incita cel mai mult era bărbăţia tare pe care o simţeam pulsând pe abdomen. Voiam să-l simt mai mult, tot mai mult. Mi-am desfăcut picioarele, simţindu-i şoldurile în interiorul coapselor mele, apoi m-am tras mai în spate până când pulsul acela fierbinte se afla chiar la centrul dorinţei mele. Miguel râse încetişor la nerăbdarea mea.

— Răbdare, *mi amor.* Nu încă.

Mai întâi m-a iubit cu mâinile. M-a atins cu degetele acelea lungi şi suple, dezmierdându-mă în timp ce-mi şoptea să privesc totul. Mă simţeam ca un spectator al propriei plăceri. Mi-am ondulat trupul sub al lui, iar el îmi înghiţi gemetele în timp ce mă săruta tot mai fierbinte. Tot trupul îmi fusese cuprins de flăcări. Am vrut să-l ating şi eu, dar mi-a prins mâinile în ale lui.

— Nu. E mai mult decât pot îndura.

— Te iubesc, Miguel, i-am şoptit.

Îl iubeam. O ştiam la fel de bine cum ştiam cum mă cheamă. Şi nu aveam de gând s-o ascund.

Nu-l cunoşteam mai deloc şi cu toate astea îl cunoşteam mai bine ca oricine. Eram meniţi să fim împreună, trupurile noastre fuseseră create numai şi numai pentru îmbrăţişarea aceea lichidă, pentru armonia aceea a simţurilor.

Cuvintele mele părură să-i răpească orice urmă de control de sine de care mai dispunea. Îmi ridică şoldurile şi, dintr-o mişcare bruscă, se îngropă complet în mine, gemând prelung. Am simţit o durere pulsândă, înlocuită imediat de un sentiment de împlinire.

A rămas nemişcat câteva momente lungi, privind în jos la mine, precum un animal sălbatic care îşi revendică teritoriul. Eram a lui. Complet, fără limite şi bariere. Apoi a început să se mişte încet, retrăgându-se aproape total, numai pentru a se înfige din nou în mine, din ce în ce mai adânc. L-am tras în jos pentru un sărut. Limbile ni se duelară sălbatic.

Se împinse în mine cu mişcări tot mai puternice şi mai dese. Am gemut, unduindu-mi şoldurile, dorindu-mi să-l simt mai adânc, mai sălbatic. Mă cutremuram de fiecare dată când se îngropa complet în mine, plăcerea dulce spiralându-mi prin tot trupul. Lacrimi de plăcere mi se prelinseră pe obraji. Mă apropiam de un liman necunoscut, un loc secret unde nu mai ajunsesem niciodată, dar pe care îl intuiam în fiecare celulă.

Miguel gemu răguşit, mâinile încleştându-i-se

pe şoldurile mele pentru a se împinge tot mai puternic în mine, ordonând adâncurilor mele să se muleze pe toată lungimea lui.

— Da... ahhh... *Ma vie,* mă simţi... mai mult, şi mai mult...

Se mai îngropă în mine de câteva ori, ritmic, adânc, cu sălbăticie. Am gemut îndelung şi m-am încordat în jurul lui, încercând să-l reţin pentru totdeauna acolo în adâncul meu. Şi-a dat capul pe spate, scoţând un sunet lung precum un lup care urla către lună. Am simţit propriul răspuns fulgerându-mi prin corp.

— Miguel, am oftat, cuprinsă de tremurul extazului.

O bilă de foc îmi explodă în centrul absolut, propagându-se în valuri de plăcere fierbinte. Sângele îmi deveni incandescent, luând-o la goană precum lava prin artere. M-am arcuit, privindu-l pe Miguel în timp ce corpul i se cutremura convulsiv, pierzându-se în mine cu un geamăt prelung. I-am văzut în ochi explozia incandescentă, triumful, apoi pacea. L-am tras în braţele mele în timp ce tremura şi gemea, îngropându-mi mâinile în părul negru şi des. S-a prăbuşit peste mine, îngropându-şi faţa în clavicula mea, presându-mi corpul în iarba moale cu greutatea lui.

— Nathalie, şopti cu voce întretăiată. *Mi amor, mi amor... mon amour...*

Am rămas nemişcaţi şi tăcuţi un timp

îndelungat, cu braţele şi picioarele împletite. Inimile ne băteau din greu, una resimţind vibraţia celeilalte. În jurul nostru, greierii îşi reîncepuseră serenada nocturnă. Apa fântânii arteziene susura cu blândeţe. Miguel se rostogoli de pe mine şi mă luă în braţe. Mi-am aşezat capul pe pieptul lui. I-am ascultat bătăile inimii. Puternice, ritmate, sigure... ceva pe care te puteai baza. La fel ca şi el. Întinse mâna şi învârti pe deget o şuviţă din părul meu. Am ridicat privirea la el. Avea o expresie mai serioasă decât de obicei, ca şi cum ar fi dezbătut mental o problemă extrem de dificilă, una pe care n-o putea rezolva cu uşurinţă. Ceva părea să-l deranjeze.

— Te simţi bine? i-am şoptit.

Degetele îi încremeniră, fără să dea însă drumul şuviţei de păr.

— N-ar trebui să te întreb eu asta pe tine?

— Ai putea s-o faci, i-am răspuns pe un ton amuzat.

Mă sărută pe creştetul capului. Poate acesta era felul lui de-a întreba.

— Sunt bine... mai mult decât bine. De fapt, mă simt uşurată.

— Uşurată?

Se răsuci într-o parte pentru a mă putea privi oarecum întrebător.

— Mă temeam de chestia asta. Valsul e atât de dificil, iar eu sunt atât de neîndemânatică, dar asta... asta e mult mai uşor. Şi mult mai plăcut

decât dansul. Cel puţin nu te-am mai călcat pe picioare.

— Te-am rănit? Te doare? mă întrebă pe un ton uşor îngrijorat.

— Puţin, dar e o durere plăcută. Mă simt încălzită şi aurie peste tot, ca şi cum aş fi înghiţit soarele care mă luminează pe dinăuntru. E minunat. Aşa e mereu?

Păru să se gândească pentru un moment, apoi admise:

— Nu, nu aşa. Niciodată.

— Atunci e ca şi cum ar fi fost prima oară şi pentru tine, Miguel, nu-i aşa? Asta e... nu ştiu...

Am decis că e mai bine să-mi ţin gura, pentru că am simţit cum îmi dau lacrimile văzând confuzia din ochii lui. Poate totul nu era decât o dilemă pentru el. Nu ştia ce să creadă despre toată povestea asta. Navigase în ape tulburi şi necercetate. Ha! Don Miguel Cabrillo, cu toată experienţa lui! Nu avea hărţi ori alte experienţe de acest gen după care să se ghideze. La gândul acesta, m-am simţit dintr-odată mai bine. Nu crezusem că era posibil, dar era. Mă simţeam fantastic de bine.

— Desigur, ar putea fi din cauza punciului. Toată lumea părea motivată într-un fel sau altul în seara asta. Ai băut şi punci?

Mă privi circumspect.

— Nu-ţi face griji, nu te cert. Ca doctor, bănuiesc că ar trebui, dar ca... nici nu ştiu ce-am

devenit pentru tine. În fine, nu contează. Orice aş fi, promit să nu te cert. Spune-mi adevărul.

Buzele i se destinseră într-un zâmbet.

— Adevărul? Atunci, nu, n-am băut.

— Ha! înseamnă că n-ai nicio scuză.

— Nici n-am nevoie de una. Te am pe tine.

— Serios?

Mă privi într-un fel care mă făcu să tremur pe dinăuntru.

— Da, *mi amor,* foarte serios. Cu toate că nu prea ştiu ce să fac cu tine. Mă surprinzi de fiecare dată.

— Asta-i bine.

Miguel mârâi.

— Nu e bine deloc. E foarte rău. Pentru amândoi.

— Nu sunt de aceeaşi părere, dar asta nu-i o problemă, i-am răspuns, continuând să ignor faptul că era în mod clar foarte preocupat şi îngrijorat de ceva.

Nu aveam să permit pentru nimic în lume ca ceva, oricât de grav, să-mi spulbere starea aceea de mulţumire deplină. Eram intangibilă. Şi nu avea rost să mă iau la harţă cu un bărbat cel puţin la fel de încăpăţânat ca şi mine.

— Poţi să-mi răspunzi la o întrebare?

Degetele lui îmi dezmierdară obrazul, apoi îşi lipi fruntea de a mea.

— Dacă pot.

— M-am întrebat mereu… le aud pe fetele lui

Caterine vorbind între ele. De cele mai multe ori glumesc, dar câteodată au şi discuţii serioase. Spre exemplu, Angélique a trebuit să-l ungă pe un tip cu gem din cap şi până în picioare, apoi să-l lingă. Bleah... Oricum, aud tot felul de ciudăţenii şi mă întrebam dacă poţi face asta...

I-am şoptit sugestia mea la ureche. A tresărit mirat. Apoi, a zâmbit. Un zâmbet leneş care i-a luminat ochii până când au devenit de un verde auriu ca razele soarelui pe frunzele proaspăt crescute.

— Ah... da, sigur că pot.

Se întinse pe spate, ducându-şi mâinile peste cap. I-am privit conturul fiecărui muşchi, simţind din nou o fierbinţeală delicioasă între picioare. Mi-am dat seama că tremuram uşor şi-mi era foarte cald. Apoi mă prinse brusc şi mă trase deasupra lui. L-am încălecat, menţinându-mă chiar deasupra mădularului său deja erect. Apoi mi-a permis să alunec în jos, ajutându-mă cu o ondulare a bazinului.

— Te referi la... asta? mă întrebă exact în clipa în care se afundă complet în mine.

— Cred că... oh...

Capul îmi căzu pe spate, valurile de plăcere săgetându-mă până în creier. Îşi mai mişcă o dată şoldurile sub mine. Am simţit cum mă încălzesc în adâncuri, devenind tot mai fierbinte. Infernal de fierbinte.

— Cred că da... am murmurat. Sunt suficient

de...

— Da. *Perfecto.*

Mă privea printre gene, studiindu-mi reacţiile, mâinile lui învăţându-mă cum să mă mişc la rândul meu. Mi-am dat seama din zâmbetul lui minuscul că ştia exact ce simţeam la fiecare ondulare a şoldurilor lui. Şi ştia cum să facă în aşa fel încât să simt următoarea mişcare şi mai adânc. Introduse o mână între noi, căutând ceva, apoi zâmbi mulţumit când îmi provocă un spasm involuntar. Degetele lui masară cu putere acel punct, în timp ce şoldurile lui creşteau ritmul, îngropându-se în mine tot mai repede, mai sălbatic, mai adânc, până când am simţit că nu mai pot rezista nicio secundă în plus, ştiind că într-o altă fracţiune de secundă aveam să explodăm amândoi. Eram complet intoxicată, dar nu din cauza punciului. Era ceva cu totul şi cu totul diferit, mai puternic decât cocaina, opiumul şi romul combinate. Ceva cu mult mai periculos şi adictiv. Eram pe jumătate ameţită din pricina unui drog extrem de puternic şi periculos, pe nume Don Miguel.

— Acum, *mi amor,* îmi şopti.

De data aceasta extazul a sosit agonizant de încet, fiecare undă străbătându-mi trupul în tandem cu pulsul lui Miguel. Am auzit un geamăt prelung, dar nu ştiu de la cine. De la el? De la mine? Fusese un sunet languros şi senzual, dar oricum nu mai conta pentru că mă simţeam ca şi cum m-aş fi dizolvat în soare, fiecare os

transformându-se în praf auriu. În acea stare de beatitudine totală, am avut o revelaţie. Nici nu era de mirare că oamenii riscau totul pentru a se iubi în felul acela, pentru a se simţi în felul acela. Poate până la urmă judecasem complet greşit şi nu era vorba despre niciun fel de nebunie, ci despre acele plăceri misterioase şi intoxicante. Mult mai misterios decât stabilirea diagnosticului de apendicită cronică şi tratamentul ei, şi cu mult mai incitant. Iar eu mă aflam abia la început de drum. Eram nerăbdătoare să descopăr cât mai multe. Eram fascinată de posibilităţile nebănuite ale propriului trup.

— Mmmm... nu mă mai pot mişca, am şoptit, încercând să mă ridic de pe pieptul lui şi nereuşind. Poate încerc din nou mai târziu... mult mai târziu.

Unde-mi erau mâinile? Păreau să fi dispărut.

— Nu, *mi amor.* Acum.

Miguel mă rostogoli pe iarba moale, apoi se îmbrăcă cu mişcări grăbite. Se aplecă să mă sărute, încurajându-mă să mă ridic în capul oaselor. Nu puteam... nu încă. Coloana vertebrală părea că mi se topise cu desăvârşire. Am zăcut pur şi simplu, în timp ce el mă îmbrăca ca pe o păpuşă stricată. Dexteritatea cu care o făcea ar fi trebuit să mă scoată din sărite, dar nu mai eram în stare să mai simt nimic.

— Părul... trebuie să-ţi refac coafura, murmură Miguel, extrăgând agrafele una câte una.

Mă sprijini de el şi-mi aranjă părul într-un coc simplu, apoi mă sărută pe ceafă. M-am arcuit la senzaţia buzelor lui fierbinţi, gemând înfundat când mă muşcă uşor. Apoi şi-a întors brusc capul într-o parte, alert ca un lup care mirosise pericolul. Mi-a pus un deget pe buze, atenţionându-mă să nu mai vorbesc. În momentul acela am auzit şi eu paşii apăsaţi ai unui bărbat şi foşnetul rochiei unei femei. Cei doi se opriră în dreptul fântânii arteziene. Am zărit rochia lila veneţiană. Era tânăra care mă acostase în sala de bal.

— Chestia asta e foarte periculoasă, a spus pe un ton excitat.

Bărbatul s-a desfăcut la pantaloni, apoi i-a ridicat fustele şi s-a împins în ea cu un mârâit satisfăcut. Nu s-a mai auzit niciun cuvânt, doar ritmul inconfundabil al actului sexual, presărat cu gemetele de rigoare. Totul părea aproape grotesc. Impersonal. Animalic.

Mă dezgusta, făcându-mă să mă simt murdară şi obscenă prin asociaţie, forţându-mă să-mi reevaluez propriile acţiuni. Ceea ce păruse sublim şi auriu cu numai câteva minute mai devreme se transformase într-o manifestare oribilă şi scârboasă, pătând ceea ce împărtăşisem cu Miguel. Mi s-a făcut rău. Oare aşa arătasem şi noi? N-am mai putut îndura. Dar nu puteam pleca fără să ne deconspirăm prezenţa, aşa că mi-am astupat urechile şi mi-am ascuns faţa în pieptul lui

Miguel. Braţele lui mă înconjurară protectiv. Am închis ochii şi-am rămas nemişcată pentru ceea ce-a părut o adevărată eternitate.

Într-un târziu, Miguel mă strânse uşor. Mi-am deschis ochii. Cuplul se afla acum pe partea cealaltă a fântânii, cu spatele la noi. Un evantai lila zăcea rupt pe jos, ca şi cum ar fi fost călcat în picioare de un elefant turbat. Mi-am ridicat privirea la Miguel.

— S-a terminat, îmi şopti cu o expresie gravă.

S-a auzit scăpărarea unui băţ de chibrit, apoi o flacără slabă îi învălui pe cei doi. Mirosul de tabac turcesc mi-a ajuns la nări, înecăcios şi amar.

— Ei, bine? întrebă femeia cu voce lascivă. Ce părere ai?

— Satisfăcător, răspunse Maiorul Moore. Extrem de satisfăcător.

Posedat

Întunericul nopţii începuse să se disipeze, fără ca ziua să fi început încă, timpul părând că-şi îngăduie o mică pauză pentru a se pregăti cum se cuvine pentru grandioasa metamorfoză. Luna palidă încă se mai juca de-a ascunselea printre norii răzleţi, aerul devenise destul de rece. Mi-am strâns mai bine şalul din caşmir în jurul meu în timp ce-l urmam pe Miguel în clădirea lungă şi joasă unde se aflau trăsurile. Lămpile cu gaz răspândeau o lumină caldă şi aurie, parcă anticipând-o pe cea a astrului solar.

— Nu ne-a adresat nimeni niciun cuvânt.

Miguel arcui o sprânceană şi ridică nepăsător din umeri.

— Nici măcar n-au îndrăznit să ne arunce o privire. I-ai dresat să te ignore când reapari în sala de bal după o partidă de hârjoneală?

— Nu.

— Oricum, indiferent de motiv, m-a impresionat felul în care navighezi prin mulţime. Cu toată viteza înainte. Plutire lină. Aminteşte-mi să nu te pierd din ochi în cazul unui incendiu.

Trăsura noastră ne aştepta, gata pregătită. Miguel inspectă rapid roţile, ignorându-mi comentariile.

— De unde au ştiut să ne pregătească trăsura? Ai trimis pe cineva să ne anunţe sosirea?

Îmi întinse mâna.

— Xiang ştie întotdeauna.

Mi-am aşezat palma în a lui, ridicându-mi poalele rochiei cu cealaltă mână, şi m-am suit în trăsură. Am încercat să-mi strâng rochia pentru a-i face loc lui Miguel. Faldurile de material arătau ca un tort de bezea îndesat într-o cutie mult prea mică.

— Şi atunci unde e Xiang? Nu-l văd pe nicăieri.

— Mi-e teamă că nu e vina lui. I-am ordonat să plece, s-a auzit o voce din semiîntuneric.

Maiorul Moore, întruchiparea diavolului. Am îngheţat. Spre deosebire de mine, Miguel nu părea surprins de prezenţa lui. A sărit cu o mişcare agilă în trăsură şi-a luat hăţurile.

— Nu acum, l-a avertizat pe Moore pe un ton rece ca gheaţa.

— Acum.

Moore s-a aşezat în calea noastră. Mi-a aruncat o privire rece şi, pentru un moment, m-am temut că ştia totul. Fiecare detaliu pe care-l putea citi în ochii mei. Dar nu, în afară de faptul că părea o idee indispus, nimic din atitudinea lui nu-mi dădea de înţeles că ar fi bănuit ceva.

— Deci, l-ai vindecat pe Don Cabrillo? m-a întrebat pe un ton uşor ironic.

— El spune că da, i-am răspuns, atentă să nu-mi tremure vocea.

— Mă simt bine, interveni Miguel în timp ce potrivea hăţurile. Scuză-ne.

Nu ştiu cum reuşea, dar cuvântul acela sunase mai mult ca un ordin decât ca o formulă de politeţe. Caii fremătară, dar Moore nu se retrase din calea noastră.

Afacerile noastre nu o includ pe ea, continuă Miguel cu voce joasă.

— Ah, nu mă deranjează deloc, am comentat ironic. Puteţi pretinde că nu sunt aici.

— Ai auzit-o pe Nathalie, rânji Moore. N-o deranjează.

Miguel îşi mută privirea de la mine la el, fixând-o apoi într-un punct îndepărtat, dincolo de uşile duble. O dungă verticală îi apăru între sprâncene.

— Nu.

— Oh… atât de protectiv, îl ironiză Moore. N-ai învăţat nimic până acum?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că *USS Chesapeake* a trecut în siguranţă de rebelii locali. Aurul va ajunge în sfârşit la Washington. Primul nostru succes după luni de eşecuri. Felicitări.

— Nu s-a terminat încă.

— Pentru tine s-a terminat. Caz închis. Acum ştim de unde pornea scurgerea de informaţii. Se pare că de la unul dintre oamenii tăi.

Miguel clătină din cap.

— Imposibil.

— Erai prea implicat în toată situaţia asta ca să-ţi poţi da seama. Trădătorul nu era nimeni

altcineva decât George.

— George! am exclamat, gândindu-mă la secretarul elegant. Le oferea mereu bomboane copiilor şi fusese extrem de politicos cu mine. Probabil glumeşti, George n-ar face rău nici unei muşte.

Moore îmi aruncă o privire dispreţuitoare.

— N-am nevoie de părerile tale. Ce ştii tu? Eşti de o naivitate ucigătoare când vine vorba despre caracterul oamenilor. La fel ca şi tatăl tău. Habar n-ai pe ce lume trăieşti, aşa că ţine-ţi impresiile pentru tine. Oamenii mei m-au informat că George a plecat din oraş în seara asta, ceea ce pare foarte ciudat. Plus că a furat bani. Mulţi bani... de la tine, Don Miguel.

Miguel se încordă vizibil, ca şi cum s-ar fi abţinut din răsputeri să nu-i sară la beregată.

— Mi-ai controlat conturile, deduse cu voce calmă, netrădând nimic din tensiunea interioară.

— Am fost nevoit. În situaţia de faţă, nu pot risca să las nici măcar o piatră nerăsturnată. Nu ştii niciodată ce secrete incredibile ascund, ori cât de folositoare se pot dovedi la un moment dat.

— Nu-mi vine să cred că procedezi în felul ăsta cu propriii tăi agenţi, am comentat, incapabilă să mă abţin. Eşti cu adevărat vrednic de tot dispreţul. Nu-ţi ajunge mizeria în care te bălăceşti?

Nu era un lup, ci o hienă, hrănindu-se cu gunoaie şi scursuri. Cum putea oare trăi în felul

acela? Adulmecând permanent aerul în căutarea slăbiciunilor cu care îşi şantaja victimele.

— Mă dezgusti. Singurul sentiment mai puternic decât scârba pe care mi-o provoci este speranţa că într-o zi vei primi ceea ce meriţi. Nu uita că şi alţii ar putea afla secretele tale şi...

— *Niña,* mă întrerupse Miguel înainte să pot dezvălui faptul că asistasem la scena cu tânăra în rochie lila.

Mă privi fix şi clătină din cap, avertizându-mă să-mi ţin gura. Apoi smuci hăţurile, ocolindu-l cu abilitate pe Moore. Roţile trăsurii trecură la milimetru de picioarele maiorului. Am întors capul şi l-am privit, citind în privirea lui veninoasă că tocmai ne acceptase declaraţia de război. Splendid! Absolut splendid...

Am rămas tăcuţi în timpul drumului scurt până acasă, aşezaţi unul lângă celălalt, atenţi să nu ne atingem. Redevenisem doi străini. Nu puteam nici măcar să-l privesc pe Miguel. Când am ajuns, mi-am ridicat poalele rochiei şi-am sărit din trăsură, fără a mai aştepta ajutorul lui.

— Nathalie.

L-am ignorat şi-am dat buzna în casă, străbătând aproape în fugă holul de la intrare până am ajuns la dormitor, oprindu-mă doar în intimitatea garderobei. Am trântit uşa după mine şi mi-am desfăcut cu greu primele copci ale rochiei. Oricât de tare m-am străduit, n-am reuşit să ajung la restul. La naiba! Am deschis uşa fără

prea mare tragere de inimă, păşind în dormitor.

Miguel era întins pe pat, cu pantalonii încă pe el, dar cu cămaşa desfăcută. Se descălţase şi strângea o pernă în braţe, acoperindu-şi stomacul într-un mod protectiv. Respiraţia îi era sacadată, o peliculă fină de transpiraţie acoperindu-i fruntea. Privirea îi era fixată în tavan.

— Sper că n-ai de gând să-mi spui că te simţi bine, i-am spus pe un ton calm. Chiar şi un orb ar vedea că nu-i deloc aşa. Ai nevoie să vomiţi?

I-am luat pulsul. Era bun. Mi-a râs în nas, cu toate că părea cam nervos.

— Cristo! Am mai vomitat şi înainte fără ajutorul tău calificat, aşa că n-am nevoie de asistenţă. Îşi linse buza de jos. Mulţumesc, oricum, adăugă ca şi cum şi-ar fi reamintit de bunele maniere.

I-am întors spatele şi mi-am deschis geanta cu medicamente. Am turnat o varietate de fineţuri într-un pahar, le-am amestecat, apoi m-am întors la el.

— Ia şi bea, i-am întins paharul. Care e cuvântul ăla pe care-l foloseşti mereu? *Salud!*

Miguel îmi aruncă o privire suspicioasă.

— Ce-i asta?

— Serul adevărului. Dacă-l bei, va trebui să-mi spui mereu adevărul. Pur şi simplu nu te vei putea abţine, misteriosule domn.

O licărire amuzată îi apăru în ochi.

— Eu? Misterios?

— Fără nicio exagerare.

Râse scurt, dar nu luă paharul din mâna mea.

— Haide, scuteşte-mă! Vrei să te ţin de nas şi să ţi-l torn pe gât? Câteodată procedez aşa cu copiii încăpăţânaţi. Bea, Miguel, ori...

— Ori ce? îşi încrucişă braţele la piept, privindu-mă sfidător.

— Nu ţi-l mai administrez oral, ci altfel.

— Fără injecţii.

— Ţi-e frică de ace? Un *hombre* aşa de mare şi de puternic? Stai liniştit, nu mă gândeam la injecţii.

Mă privi încruntat.

— A, nu... acolo nu. Nu cred c-ai îndrăzni...

— Ba să crezi, am dat uşor din cap. Nu e plăcut, dar e foarte eficient. O metodă care transportă medicamentele chiar la locul potrivit, să ştii. *Rezultatele contează.* Doar sunt cuvintele tale, nu-i aşa? Deviza ta. *Orice e necesar.* Ei bine, eu am o versiune personală. Orice e necesar din punct de vedere medical. Iar tu, domnule, arăţi ca şi cum ai avea mare nevoie de îngrijiri medicale. Aşa că decide-te. Şi hai să-ţi vând un pont. Dacă eşti băiat cuminte şi bei tot, n-o să-ţi mai reamintesc că te-am avertizat ce vei păţi dacă bei alcool.

Miguel oftă şi luă paharul, învârtind lichidul în timp ce-l privea de parcă s-ar fi aşteptat să sară afară şi să-l muşte de nas. Începeam să-mi pierd răbdarea.

— Bea, Miguel. N-o să mori. O să te simţi mai bine, am adăugat pe un ton ceva mai blând.

— Ce-ai amestecat aici?

— Doar extract de ciulini pentru ficat şi lemn-dulce pentru gust.

A dus paharul la buze şi-a luat o înghiţitură. Apoi alta.

— Şi puţin opium pentru stomac, am adăugat.

Mi-a aruncat o privire iritată şi mi-a întins paharul.

— Opium! Nu mai beau.

I-am împins mâna înapoi.

— Nu e decât un extract extrem de slab. Nu-ţi vei pierde controlul din cauza asta şi nici nu vei începe să uiţi ce faci. Nu e suficient de concentrat pentru asta. Îţi va calma stomacul iritat. Ai încredere în mine, merit măcar atât.

— Bănuiesc că o să stai pe capul meu până beau tot, nu-i aşa?

— Poţi să pui pariu. Sunt cu ochii pe tine, fără scuipat pe ascuns. Am mai văzut trucul ăsta. Haide, Miguel, te rog. Am ezitat o fracţiune de secundă, apoi mi-am pus mâna peste a lui şi i-am împins paharul la gură. Pentru mine. Ştii prea bine că-mi pasă de tine.

Mă privi cu atenţie pe deasupra paharului.

— Da. Dar nu ştiu de ce.

Nici eu nu ştiam, dar n-aveam de gând să i-o spun. Înghiţi tot medicamentul cu o strâmbătură, apoi împinse paharul gol în mâna mea.

— Bravo! Mă bucur că n-a trebuit să ţi-l dau cu forţa. Adică... m-am oprit când îşi arcui o sprânceană. În fine, o să te simţi mai bine şi te va ajuta să te odihneşti.

— N-am nevoie de ajutor în privinţa asta.

Se ridică în capul oaselor, punând picioarele pe podea.

— Unde te duci?

Îmi făcu semn să mă întorc. M-am supus, ridicându-mi părul.

— Aşa deci? N-ai nevoie de ajutor?

— Nu. Ştiu un remediu mai bun.

Îmi desfăcu copcile rochiei şi materialul alunecă de pe umerii mei. Masca de bravadă pe care mi-o aplicasem se topi într-o clipită. Am prins materialul şi l-am ridicat în dreptul pieptului, simţindu-mă imediat o mare proastă. Ce sens mai avea să mă ascund? Era vorba numai despre corpul uman, o adunătură de oase şi carne. Iar el nu numai că mă văzuse deja complet dezbrăcată, ci mă şi atinsese şi gustase în voie. Dar acum era diferit şi nu mă simţeam în largul meu aşa cum mă simţisem la adăpostul întunericului din grădină. M-am simţit extrem de expusă, stomacul transformându-mi-se într-un ghem de nervi. Eram de-a dreptul ridicolă. O parte din mine îşi dorea ca Miguel să mă vadă în întregime şi în mod deschis, la lumina caldă a lămpii cu gaz. Mi-o doream la fel de mult pe cât îmi doream să-l pot vedea şi eu pe el. Acum ori niciodată. Am dat drumul rochiei şi-

am întins mâna după şireturile corsetului.

— Îmi pare rău… nu sunt obişnuită cu chestia asta, am mărturisit după ce n-am reuşit decât să le înnod mai tare.

— Dă-mi mie voie, spuse Miguel cu voce blândă.

Din câteva mişcări, îmi lărgi şnururile celor trei rânduri de fuste, care alunecară la podea. Apoi îşi aşeză mâinile de o parte şi de alta a coloanei mele vertebrale, îndemnându-mă să stau dreaptă pentru a-mi putea desface corsetul. M-am înfiorat la foşnetul taftalei sub degetele lui pricepute. Pielea îmi era atât de senzitivă încât până şi atingerea aerului era prea mult. Miguel slăbi şiretul şi aerul îmi năvăli în plămâni. Am respirat cu nesaţ, ameţind pe loc.

— E mai bine?

— Da.

Am continuat să inspir şi să expir adânc. Ce senzaţie divină! Ameţeala fu înlocuită de un sentiment nedefinit. M-am îndepărtat de pat, masând urma tijelor de metal ale corsetului care-mi rămăseseră impregnate de-a lungul coastelor.

Miguel îşi scoase cămaşa şi pantalonii.

— Te simţi bine? mă întrebă cu voce joasă.

— Da, i-am răspuns fără să-l privesc.

— Nathalie, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nimic. M-am îndreptat către garderobă. O să-mi iau o cămaşă de noapte. Vrei şi tu ceva?

— Nu. *Nada.*

Nu puteam să-i sufăr amuzamentul arogant din voce. Când am trecut pe lângă el, întinse mâna şi mă prinse de braţ. Mă trase în braţele lui în timp ce se ridica în picioare, apoi îşi aplecă capul pentru a mă săruta pe gât. Apucă funda furoului cu dinţii şi trase de ea până o desfăcu, apoi îmi împinse bretelele de pe umeri. Materialul uşor alunecă pe pielea mea.

— *Nada* şi pentru tine.

— O să îngheţ de frig.

— O să-ţi ţin eu de cald.

Se aplecă spre mine să mă sărute, dar m-am tras înapoi.

— Miguel, nu! Vorbesc serios. I-am pus o palmă în piept. O greşeală imensă pentru că genunchii mi se înmuiară la atingerea pielii lui. Nu putem... eşti bolnav.

— Nu chiar atât de bolnav. Poate ar trebui să-mi faci un... examen medical. Amănunţit.

Îmi zâmbi arogant. O şuviţă de păr îi căzuse în ochi, dându-i un aer neastâmpărat. L-am privit cu suspiciune.

— Poate chiar ar trebui. Sper că nu încerci să mă seduci pentru a-mi ascunde iarăşi ceva. Tincturile şi esenţele mele sunt bune, dar nu *atât* de bune. Nu-şi fac efectul atât de repede.

Se aplecă şi mă sărută după ureche.

— Te contrazic, îmi şopti. Mă simt complet restaurat, mai mult ca sigur datorită medicamentului tău. Şi oricum, ai promis.

— Ce-am promis?

— Ai spus că ai face orice.

Mi-am muşcat buza de jos. Miguel s-a aşezat pe marginea patului, trăgându-mă în braţele lui.

— Spune-mi, *querida,* ce te nelinişteşte? Pari puţin schimbată.

— Păi, eu… Mi-am ascuns faţa în umărul lui. Acolo, în grădină… Eram şi noi la fel? Ştii la ce mă refer.

Miguel păru să reflecteze pentru câteva momente.

— Adică la fel ca maiorul Moore şi domnişoara în lila? Din pricina asta eşti atât de necăjită?

Am încuviinţat din cap, cutremurându-mă.

— Nu vreau să fim la fel ca ei…

— Dar nici nu suntem. N-am putea fi niciodată, nu poate exista o comparaţie. Ceea ce-ai văzut acolo era… sex. Pur şi simplu sex, nimic mai mult. O funcţie a organismului care te satisface pe moment, dar nu-ţi lasă decât un gust amar. Crede-mă, ştiu mai bine ca oricine.

Mâna lui alunecă pe părul meu, apoi pe şira spinării, ca şi cum ar fi avut nevoie să facă ceva în timp ce găsea cuvintele potrivite. Inspiră adânc, parcă încercând să se hotărască dacă ar trebui să tacă ori nu.

— Noi suntem diferiţi, continuă pe un ton cu o octavă mai jos. Orice atingere e diferită. Tot ceea ce facem împreună e diferit. Avem asta. Îmi sărută palma şi mi-o puse pe inima lui, apoi şi-o aşează pe

a lui pe inima mea. Şi asta face ca totul să fie complet diferit.

I-am zâmbit cu lacrimi în ochi, gestul lui tandru atingându-mă până în adâncul sufletului.

— Eşti… eşti sigur?

— Încă te mai îndoieşti? Hai în pat şi te conving imediat.

Ne-am prăbuşit pe salteaua moale. Mi-am trecut mâinile peste trupul lui, dorindu-mi să-i pot atinge fiecare bucăţică de piele. I-am conturat muşchii cu degete tremurânde. Cred că-i plăcea, pentru că a gemut îndelung, afundându-şi limba cu nesaţ în gura mea. I-am dezmierdat cicatricile de pe spate, privind cum în ochi i-a apărut o expresie tristă. Scoase un sunet înfundat, dar nu mă opri. I-am şoptit că aveam să-i sărut toate acele cicatrici, una câte una. Miguel oftă în gura mea şi închise ochii.

— Ştii cât de mult te doresc? îmi şopti pe buze, cuvintele părând smulse din gâtul lui.

I-am zâmbit.

— Da. O simt.

M-am căţărat pe el, încălecându-l. Mi-am trecut degetele pe pieptul lui, apoi mi-am strecurat mâna pe după ceafa lui şi l-am tras la mine pentru un sărut, de data asta explorându-i eu gura cu limba mea. A gemut înfundat. M-am oprit pentru a-l privi.

— Îmi pare rău. Sunt prea îndrăzneaţă?

Râse amuzat.

— Nu, îmi place când eşti îndrăzneaţă.

Îmi mângâie sânii, frecându-mi sfârcurile între degete. Mi-am muşcat buzele şi mi-am împins şoldurile în el, simţindu-i bărbăţia chiar la intrarea în mine.

— Te iubesc, i-am şoptit.

Miguel înjură încetişor.

— Nu mă iubi, Nathalie. Te voi face să suferi.

Nu i-am mai răspuns. Nu voiam să plece, ori să mă respingă. Mi-am mişcat din nou şoldurile. Acolo, unde era tare şi imens, pulsând şi aşteptându-mă. Dorindu-mă aşa cum îl doream şi eu. A gemut adânc, lin şi moale precum catifeaua. Senzual şi întunecat precum păcatul însuşi.

— Nu mai pot îndura.

— Atunci n-o face, i-am şoptit în păr.

Cu un mârâit, mă ridică şi se împinse cu putere în mine. Ultimul meu gând coerent înainte ca plăcerea să-mi fure minţile şi să plutesc la cer printre stele, a fost că mai făcusem asta şi înainte. Îl ştiam dintotdeauna.

Singurul lucru mai puţin previzibil decât un joc de poker este vremea. În ciuda noilor invenţii, nu s-a progresat prea mult de la ridicarea degetului umed în vânt. Câteodată există o serie de semne care te avertizează că ceva e pe cale să se întâmple, dar, de cele mai multe ori, te loveşte în moalele capului înainte să-ţi dai seama ce se întâmplă. *Bum!* Şi la fel de repede te afli în mijlocul unei furtuni.

Spre exemplu, seara aceea. Acum mă bucuram de cel mai dulce somn, înfăşurată protectiv în braţele lui Miguel, şi în secunda următoare aerul rece mă împungea într-o parte precum un cuţit ascuţit. Tremurând, simţeam cum mă legăn de pe o parte pe alta, de fiecare dată mai violent, mişcările bruşte alungându-mi treptat somnul dulce.

— Filaţi scota! răcnea cineva ordinele scurte pentru a fi auzite de membrii echipajului în zarva haotică de pe punte, încercând să acopere mugetul vântului. Acum! Blocaţi cambuzele!

O, Doamne, Dumnezeule! Navigasem direct într-o furtună. Trebuia să mă ţin bine. Mi-am întins mâinile pe bâjbâite şi m-am apucat de ceva tare şi rotund. *O gleznă,* a realizat creierul meu încă ameţit de somn, una care lovea aerul cu sălbăticia copitelor unui cal nărăvaş, aterizând apoi temporar pe saltea... Saltea? Mintea mea confuză se împotrivi din răsputeri, respingând impulsul percepţiei senzoriale, informaţiile contradictorii izbindu-se cu forţa furtunii din jurul meu. Nu avea niciun sens... de ce-aş naviga pe o saltea? Plus că era imposibil. Dar atunci unde mă aflam? Mă legănam de pe o parte pe cealaltă, de fiecare dată fiindu-mi teamă că aveam să plonjez peste margini. Dintr-odată, mi-am dat seama ce se întâmpla. Nu mă aflam pe corabia lui Miguel, ci în patul lui. Iar furtuna era chiar el. Trebuia să fie. Ce naiba făcea?

Mi-am deschis ochii, încercând să-mi adaptez vederea întunericului. Miguel se afla în picioare în mijlocul patului. Aşternuturile erau răsucite precum nişte parâme, iar el trăgea cu putere de unul dintre capete. Oare visa? Oamenii puteau să meargă, să vorbească, ba chiar să călărească şi să facă tot felul de nebunii în timp ce dormeau. M-am concentrat să-i observ trăsăturile feţei. Părea complet treaz. Ochii îi erau măriţi, o expresie de groază întipărită în adâncurile lor, gura îi era căscată într-un urlet tăcut. Respiraţia mi s-a oprit în piept. Nu mai văzusem niciodată o expresie care să-mi inspire mai multă teroare, mai ales pe faţa lui. M-am ridicat imediat în genunchi şi l-am prins de braţ.

— Miguel!

Întoarse capul şi mă privi, groaza accentuându-i-se în ochi.

— Nathalie, întoarce-te în cabină! Acum! Fă-o!

— Dar, Miguel…

— Am spus acum, naiba să te ia! îmi strigă isteric, împingându-mă cu o putere supraomenească.

Am căzut pe spate şi m-am ridicat, dar am căzut la loc în momentul în care am primit un pumn în plină faţă. Nu, Miguel nu mă pocnise în mod direct, ci avusesem nenorocul să mă aflu în raza de acţiune a luptei lui imaginare cu furtuna. Splendid! Aveam să mă aleg cu o vână taie de toată frumuseţea. Am lăsat grija pentru comprese

mai târziu, acum nu aveam timp pentru tătănească şi hamamelis. Miguel avea nevoie de mine.

— Nu! am strigat în timp ce mă ridicam din nou, aşezându-mă în spatele lui pentru a apuca aşternutul transformat în parâmă. Poate dacă intram în jocul lui... Te voi ajuta! Ai nevoie de ajutorul meu!

— Ajutorul tău... murmură, privind în gol. N-ar trebui... valurile sunt imense. Ar putea s-o arunce peste bord, deliberă cu sine. Protejeaz-o. Protejează corabia.

— Miguel, putem face asta împreună. Haide, Căpitane, salvează corabia.

— *Şi...* corabia.

Se întoarse brusc pentru a înfăşura parâma imaginară în jurul meu şi apoi în jurul lui, legând-o cu un nod solid marinăresc. Dădu din cap a satisfacţie, apoi începu să se legene violent de pe un picior pe altul, fixându-şi privirea în gol, către ceea ce în mintea lui percepea drept orizontul.

— Nu văd nimic! i-am strigat. E întuneric beznă! Spune-mi, tu ce vezi?

Clătină deznădăjduit din cap.

— Uragan... imediat după ce-au bătut cinci clopote. Catargul e crăpat. Nu mai rezistă mult. Îl auzi cum geme?

Am ascultat scârţâitul patului.

— Da... furtuna e mult prea puternică. Se întâmplă des aşa ceva pe ruta asta?

— În fiecare noapte... toată noaptea. Fără

somn. Echipajul e obosit... mult prea obosit. Începu să se legene tot mai violent, patul ripostând printr-un scârţâit prelung. *Madre de Dios!* Catargul! S-a rupt!

Se întoarse într-o parte şi mă apucă de talie, apoi sări din pat. Am zburat amândoi prin aer, izbindu-ne de podea. Impactul m-a lăsat fără răsuflare. M-am lovit cu capul de piciorul unui scaun. Prea uimită să mai fac altceva, m-am rostogolit cu el înainte şi înapoi, cu aşternuturile legate în jurul nostru. Legătura se strângea tot mai mult.

— Respiră, îmi murmură la ureche. Ne-am încurcat în alge. Valurile sunt uriaşe. Ne vom scufunda...

Miguel s-a rostogolit din nou până când a ajuns deasupra mea. Nu observasem înainte cât de greu era. Mă strivea, unul dintre coatele lui împungându-mă în stomac. Poate nu mă înecam, dar în mod sigur nu puteam să respir. Am încercat să slăbesc strânsoarea aşternutului. Am tras de unul din capete, trecându-l pe după un picior, apoi m-am întins pentru a elibera picioarele lui Miguel. N-am reuşit decât să-l strâng mai tare. La următoarea mişcare de rostogolire, materialul se agăţă de picioarele mele, întinzându-se brusc pe gambele lui Miguel.

— Rechin! urlă cât îl ţinea gura.

Începu să dea cu putere din picioare. O dată. De două ori. Apoi se lansă într-un înot frenetic pe

uscat, ceea ce slăbi strânsoarea materialului din jurul trupurilor noastre. Mă privi drept în ochi.

— Nu arăta că ţi-e frică. Fii puternică. Îi atacă numai pe cei slabi. Dă din picioare. Continuă să înoţi.

Transpiraţia îi curgea în şiroaie pe faţă şi pe spate, în timp ce credea că înoată. Para atacuri imaginare, protejându-mă. Era atât de oribil să trebuiască să-l privesc... groaza întipărită pe faţă, muşchii tremurându-i de efort. Din punctul lui de vedere, totul era real, prins într-un coşmar al nebuniei. Trebuia să-l opresc cumva. Faptul că intrasem în jocul lui nu-l ajutase cu nimic. Ba din contră, agravase totul. Trebuia să-l trezesc... nu ştiam cum, dar ştiam că dacă nu încercam, ne putea omorî pe amândoi.

— Miguel.

— Înoată, *niña.* Mai repede. Aproape am ajuns.

— Miguel, nu e niciun rechin.

— Nu? Se opri în mijlocul unei mişcări de înot, o expresie de confuzie apărându-i pe faţă.

— Nu, dragul meu, nici măcar o umbră de rechin. I-am pus o mână pe obraz. Miguel, ascultă-mă. Eşti în siguranţă. Amândoi suntem în siguranţă. Nu e niciun pericol.

— *Diablo!* Siguranţă... auzi, ce spune... niciun pericol...

Brusc, se rostogoli pe spate şi-şi puse un braţ peste ochi. Timp de câteva minute, care părură

câţiva ani, continuă să respire din greu. Încetul cu încetul, se calmă. Gura i se strâmbă într-un rictus.

— Nathalie?

— Sunt aici. Stai cu mine, Miguel, să nu adormi din nou.

— Cum? Ce... s-a întâmplat?

Braţul îi alunecă de pe ochi, iar acum că masca rece în spatele căreia se ascundea de obicei îi fusese smulsă de pe faţă, am putut vedea totul. Teamă, confuzie, conştientizare. Apoi furie, probabil datorită trădării propriei minţi. Toate acele sentimente şi emoţii, de obicei bine ascunse, făceau parte tot din Miguel. O latură a lui pe care n-o mai văzusem niciodată. Inima mi se strânse în piept. M-am aşezat lângă el şi l-am luat în braţe. Părea că mă vede cu adevărat acum.

— Nathalie? Unde suntem?

— În dormitorul tău. Suntem acasă. Nu pe corabie. Acasă.

— Acasă, repetă după mine.

Tonul trist al vocii lui îmi trimise fiori prin tot corpul. Oftă, parcă relaxându-se o idee. Mă durea tot corpul de la lupta cu el, de la impactul cu podeaua. Apoi, l-am simţit cum se încorda din nou. Părea să vadă ceva în spatele meu. Privirea îi deveni fixă şi începu să se smucească în braţele mele. Un spasm de teroare îi traversă faţa.

— În spatele tău! Peretele... nu, e un val! Un val imens! Se prăbuşeşte peste noi! Repede! Inspiră adânc!

Se ridică în capul oaselor, aplecându-se în faţă ca şi cum ar fi ţinut piept unei forţe invizibile. Mă izbi cu capul în piept. Am gemut, dar l-am împins la loc pe podea şi m-am suit peste el, încercând să-l readuc la realitate. La început, s-a luptat cu mine, dar m-am ţinut tare.

— Miguel! Uită-te La mine! Priveşte-mă în ochi, Miguel! Sunt aici...

Păru să se agaţe de vocea mea ca de un colac de salvare. Am continuat să-i vorbesc pe un ton blând, pe măsură ce se zbătea tot mai puţin. Convulsiile îi deveniră tot mai rare, cu pauze tot mai lungi. L-am ridicat în şezut şi i-am masat muşchii încordaţi ai spatelui şi ai cefei. Era atât de încordat încât îi puteam simţi fiecare fibră musculară. Privirea îi era încă destul de pierdută, ca şi cum luciditatea nu reuşea să răzbată decât foarte slab prin accesele de nebunie. Dar cu fiecare secundă care trecea, ochii i se limpezeau, până când, într-un final, l-am regăsit pe bărbatul pe care-l cunoşteam. Ochii începură să i se închidă. Probabil era extenuat de la tot zbuciumul acela. Deschise gura să spună ceva, dar încremeni aşa. Cuvântul se transformă într-un sforăit. Capul îi căzu într-o parte.

L-am aşezat uşor pe podea. Adormise. Buştean. Dar măcar părea din nou relaxat. Nu voiam să-l deranjez pentru a-l urca în pat. N-aş fi putut oricum, chiar dacă aş fi încercat. Era mult prea greu pentru mine. Aşa că am luat păturile pe

care le azvârlise pe jos în timpul luptei cu furtuna imaginară şi m-am întins lângă el, acoperindu-ne bine pe amândoi. M-am cuibărit în el. Părea o sticlă imensă cu apă fierbinte. Ar fi trebuit să mă simt destul de confortabil, dar nu mă simţeam deloc aşa. Eram mult prea îngrijorată. Demonii care-l bântuiau erau într-adevăr extrem de puternici şi periculoşi, şi mă luaseră complet prin surprindere. L-am privit în timp ce dormea, genele lungi aruncându-i umbre anemice pe obraji. Ar fi trebuit să mă simt obosită, somnoroasă. Dar nu. Nu puteam. Somnul m-a ocolit cu desăvârşire. Ciudat... la fel de ciudat precum Căpitanul meu cu ochi verzi care dormea dus în braţele mele.

Stăteam pe podea, înfăşurată în şalul meu de caşmir, privind cum răsăritul umplea încăperea cu o lumină movulie. Miguel încă dormea cu capul în poala mea, dar începuse să se mişte tot mai mult, ca şi cum somnul îi devenea tot mai uşor. Oricum, părea liniştit şi arăta cu mult mai tânăr, acum că trăsăturile îi erau destinse. Deci Lin-Mei avusese dreptate până la urmă. N-o crezusem, n-aş fi bănuit niciodată ce demoni îngrozitori se ascundeau în spatele feţei aceleia atrăgătoare şi de cele mai multe ori impasibile. Nici într-o mie de ani nu mi-aş fi putut imagina.

Mai întâlnisem şi înainte oameni nebuni. Trăiau în lumea lor, unele oribile, altele cu mult mai bune decât cea reală, dar ceva părea diferit în cazul lui Miguel. El nu trăia în mod permanent în

lumea lui străbătută de furtuni şi munţi de apă. În marea majoritate a timpului, se comporta absolut normal. Ba chiar părea să simtă când aluneca în lumea lui paralelă. Fusese oripilat şi înspăimântat de perspectiva aceea. Oare nebunii simţeau când o luau razna? Nu-mi aminteam de aşa ceva. Pacienţii pe care-i tratasem la sanatoriu nu mai aveau niciun fel de contact cu lumea reală. Nici nu păreau să-şi mai amintească de existenţa ei, ceea ce într-un fel reprezenta o binecuvântare deghizată. Poate că era o binecuvântare şi faptul că Miguel vizita lumea lui paralelă numai din când în când. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă într-o zi nu s-ar mai fi putut întoarce înapoi? Ar fi rămas blocat în nebunia lui, la fel ca verişorul Ricardo? Dragul, sărmanul meu Miguel. Speram ca asta să nu se întâmple niciodată. Mi-o doream din tot sufletul în timp ce-l priveam cum doarme.

Se mişcă din nou şi deschise ochii. Spre uşurarea mea, privirea îi părea limpede. Era clar că niciun fel de ceaţă mentală nu-i mai învăluia creierul. Părea din nou sigur pe el.

— *Buenos dias,* îmi spuse cu voce joasă.

— Bună dimineaţa. Ştii cine sunt?

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet.

— Bineînţeles că ştiu, *querida.*

— Şi ştii unde te afli?

Îmi studie atent faţa, expresia lui transformându-se în una mirată că se afla acolo în braţele mele. Întoarse capul şi-şi presă faţa în

burta mea.

— În rai, răspunse în cele din urmă. Mai mult ca sigur.

— Răspuns corect.

M-am aplecat şi l-am sărutat pe frunte. Îşi ridică bărbia, atingându-mi buzele cu ale lui. I-am îngăduit un sărut. Unul scurt, mai mult pentru un diagnostic. Hmmm… avea gustul lui obişnuit. Nu mirosea a nimic suspicios. Semne bune. Părea că mă recunoaşte, ba chiar reacţiona într-un mod suficient de entuziast. Dar de ce avea pupilele atât de mărite? Mi-am întors privirea şi-am privit în jos. Miguel făcu o grimasă. Am încercat să-i zâmbesc.

— Ce s-a întâmplat?

— Tu.

— Ce-i cu mine?

Oare îşi dăduse seama că-l examinam? Sau se afla pe punctul de a avea încă o criză? Am încercat să-mi controlez teama. *Poartă-te normal. Calm. Încurajează-l.*

Miguel întinse mâna şi-mi atinse vânătaia de pe bărbie. Grimasa i se accentuă.

— Cine ţi-a făcut asta?

Nu pentru prima oară în viaţă, mi-am dorit să fiu mai pricepută la minciuni. Dar nu eram. Şi nu-mi venea niciun răspuns satisfăcător în minte. Numai adevărul. Am rămas tăcută, privindu-l fix.

— Spune-mi, insistă.

— Păi, de fapt, tu ai făcut-o. Noaptea trecută.

— Eu? Ochii i se măriră. Părea complet şocat.

— M-ai lovit... a fost un accident. În pat. Ai crezut...

— Corabia, mă întrerupse pe un ton rece ca gheaţa. Îşi strânse buzele. *Cristo*... erai acolo. Ai văzut şi-ai auzit totul.

— Bineînţeles, că doar nu sunt surdă şi nici oarbă. Şi unde altundeva m-aş fi putut afla, dacă nu în patul tău? Mai ales după munca de lămurire pe care ai dus-o. Nicio fiinţă umană nu s-ar mai fi putut mişca de acolo. Paralizie totală. Nu că m-aş plânge, pentru că nu mă plâng deloc. Cât îţi aminteşti din ce s-a întâmplat?

— Îmi amintesc, îmi răspunse pe un ton aspru. Mi-aş dori să nu-mi amintesc nimic, dar din păcate îmi amintesc totul cu lux de amănunte.

Părea că-şi smulge fiecare cuvânt ca pe un spin dureros. Numai că nu se simţea mai bine după. Ba din contră. Părea că suferă enorm. Şi-i era ruşine. Oare îl puteam acuza pentru asta? Dacă-ţi rupi o mână, ori un picior, cei din jurul tău îţi urează însănătoşire grabnică. Dar e cu mult mai greu să recunoşti că mintea îţi este frântă în două. Nimeni nu vorbeşte despre asta. Şi nimeni n-o poate repara.

Mi-aş fi dorit să putem sări peste discuţia aceea, ori să-l pot ajuta cumva. Să fac în aşa fel încât să fie mai uşor pentru el. Dar nu puteam. Trebuia să ştiu ce anume cauza boala lui misterioasă, altfel s-ar fi putut agrava. Ba chiar se

putea întâmpla o mare nenorocire în timpul uneia dintre crizele lui de nebunie. Speram numai ca insistenţa mea să se dovedească folositoare într-un final, indiferent de cât de multă durere ar fi provocat. Metode, rezultate, justificări. Unde mai auzisem asta? Se putea aplica la orice altceva şi era valabil şi din punct de vedere medical. Speram ca Miguel să mă poată ierta. În timp. Am inspirat adânc.

— Deci auzi şi vezi lucruri care nu există. Treci prin aventuri care nu se întâmplă. De când ai început să te lupţi cu asta?

Miguel se mulţumi să ridice din umeri, fără să-mi răspundă.

— Când a început totul? Haide, Miguel, trebuie să-mi spui.

— De când am acostat în port ultima oară, admise într-un final.

L-am privit gânditoare.

— La fel şi crizele de ficat. Interesant. Din cauza asta e Moore atât de îngrijorat?

Îşi mută privirea într-o parte, oftând.

— Probabil.

— Nu mă lua pe mine cu *probabil.* Sunt sigură că ştii mult prea multe pentru binele maiorului. Aşa că-i e frică să nu-l dai cumva în gât cu ceva în timpul unei crize. Tipic pentru el. E îngrijorat numai datorită secretelor lui, nu pentru tine.

— Şi tu-ţi faci griji pentru mine, afirmă, privindu-mă în mod deschis.

— Normal. Eu m-am născut să-mi fac griji pentru cineva. Asta fac eu cel mai bine. Nu e vreo mare scofală.

— Serios?

Privirea lui Miguel îmi cercetă faţa, oprindu-se pe vânătaia de pe bărbie. Ochii i se umplură de regret. Îşi sărută vârfurile degetelor şi le atinse de zona sensibilă. I-am prins mâna, presând-o pe obrazul meu. Ceva nu era în regulă. Palma lui era foarte rece. Mult prea rece în comparaţie cu restul trupului, care era fierbinte ca un samovar.

— De ce ai mâinile atât de reci?

I-am examinat palmele. Degetele căpătaseră o culoare albăstruie. Am aplicat puţină presiune pe unghii, dar nu-şi schimbară culoarea. Circulaţie capilară proastă. Ceva îi afecta vasele de sânge. I-am luat pulsul.

— Tensiune mărită... deci nu e numai din cauza adrenalinei. Oricum, nu din cauza asta ai circulaţia proastă şi nici datorită nebuniei. Poate până la urmă nici nu este vorba despre nebunie ereditară. Poate e... Mi-am masat fruntea cu un aer gânditor. Delir, am gândit cu voce tare. Da. O condiţie temporară... dacă reuşesc să descopăr cauza. Mi-am aşezat mâinile pe pieptul lui. N-ai febră, ceea ce înseamnă că nu e septicemie. Potenţa nu ţi-a fost afectată câtuşi de puţin. Ba din contră.

Miguel arcui o sprânceană.

— Mulţumesc, *nina,* spuse pe un ton grav.

Era purul adevăr, dar nu intenţionasem să fiu atât de directă. Ce se întâmpla cu mine când mă aflam în preajma acestui bărbat? Mintea mi-o lua mereu razna şi spuneam lucruri pe care de obicei mi-ar fi fost ruşine să le gândesc. Era groaznic, splendid şi al naibii de jenant. Am roşit şi mi-am dres vocea.

— Nu contează. Nu-mi distrage atenţia... încerc să mă gândesc. Sângele nu e otrăvit, deci nu e vorba despre o infecţie. Doar dacă nu... o, la naiba! Am uitat despre reputaţia ta. Sper că n-ai sifilis!

Aproape m-am tras înapoi, străbătută de o undă de dezgust. Aproape, dar nu chiar. Mi-am invocat fiecare gram de voinţă pentru a continua să-l ţin în braţe în timp ce simţeam că mi se răcise capul. *Cum am putut fi atât de idioată? Atât de iresponsabilă?* Poate fusese mult prea convingător... sau eram eu mult prea slabă de înger. *Proasto!* Ar fi trebuit să ştiu mai bine. La naiba, doar eram doctor!

— Dumnezeule, sper că n-ai sifilis...

Deschise gura să spună ceva, apoi o închise. Arăta magnific, părând insultat şi foarte demn, în ciuda faptului că era complet dezbrăcat.

— Nu. Există anumite metode pentru a preveni bolile de genul ăsta.

Şi bineînţeles că tu le ştii pe toate. Gândul acela mi-a lăsat un gust amar. Eram o ipocrită. Cum puteam să mă bucur de beneficiile

experienţei lui, în timp ce o detestam în acelaşi timp?

— Sigur, sigur, cunosc toate detaliile astea. Sunt doctor, îţi aminteşti? în mod normal, ar fi trebuit să folosim şi noi aşa ceva. Nu-i nimic. O să fiu mai atentă data viitoare.

Dacă Miguel păruse insultat înainte, acum părea de-a dreptul furios. Se încruntă, privindu-mă dezaprobator.

— Nu faci nimic până nu discuţi cu mine mai întâi. Fără leacuri băbeşti.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu mă refeream la asta. Dar ce sensibil eşti... aşa faci cu toate iubitele? Credeam că te atrag femeile independente, de genul *sunt emancipată şi ştiu şaptezeci de poziţii diferite.* Ca Michelle, spre exemplu, care poate avea singură grijă de ea, fără să te deranjeze pe tine. Fără complicaţii inutile. Poţi pleca oricând. Fluierând.

Miguel mă privi cu un aer mirat, de parcă îl prinsesem făcând ceva interzis. Clătină din cap.

— Adevărat, dar acum e de domeniul trecutului.

— Ar trebui să fii mulţumit că nu sunt genul de femeie plângăcioasă, care se agaţă de tine.

I-am susţinut privirea fără să clipesc. Domnul era încăpăţânat şi mândru? Foarte bine. Şi eu stăteam excelent la capitolele acelea.

— Prea independentă, murmură.

— Nu schimba vorba, acum vorbim despre

tine. Deci spui că n-ai luat mercur niciodată. N-ai sifilis. Bine, bine, îmi pare rău că te-am acuzat pe nedrept. Ar trebui să am mai multă încredere în tine.

Cuvintele mele îl mai calmară puţin.

— Prea bine.

— E clar că-mi spui adevărul. Nu poţi avea sifilis, pentru că nebunia apare în fazele latente ale bolii. Spre sfârşit. Iar tu nu prezinţi restul simptomelor, în special ulceraţiile. Şi nasul... Am întins mâna şi i-am sucit vârful nasului în dreapta şi-n stânga. Văd că e la locul lui. Bun, acum chiar că te cred. Nu-ţi cade nicio bucată din corp. Eşti un norocos. Singurul simptom care mă îngrijorează este ficatul inflamat. Trebuie să existe o cauză care-mi scapă. Nu prea bei şi nu consumi opiu. De droguri injectabile nici nu mai vorbesc. Nu ai urme de ace pe nicăieri şi oricum n-ai face asta, din moment ce ţi-ai pierde controlul de sine. Iar tu urăşti asta mai mult decât orice, nu-i aşa?

— Da, îmi răspunse pe un ton neutru.

— Atunci trebuie să fie ceva despre care nu ştii. Cineva te droghează sau te otrăveşte fără ştirea ta. Da!

Asta chiar se potrivea. *Ca o mănuşă,* vorba lui James. Mereu se întâmpla aşa cu diagnosticul corect. Concluzia la care ajunsesem vibra în mintea mea, parcă trezindu-mă dintr-un somn adânc. Aveam dreptate. O ştiam, o intuiam cu toată fiinţa mea. Cu toate astea, nu era o soluţie în

sine. L-am privit cu o grimasă.

— Cine ar vrea să te otrăvească, Miguel? Şi de ce-ar face-o?

— Otravă? *Impossible.*

— Ei, se pare că imposibilul e posibil. O ştii la fel de bine ca şi mine. Gândeşte-te la alternative. Vrei să-mi spui că de fapt îţi pierzi minţile? Eşti pregătit să accepţi faptul că înnebuneşti?

— Nu. Nu părea foarte convins, dar posibilitatea aceea îi adusese o licărire de speranţă în ochi. Nu se poate să înnebunesc ca Ricardo. *Cristo.* Dacă ar fi adevărat… închise ochii şi oftă din greu. Şi dacă ajungem la concluzia că e într-adevăr vorba despre otravă, atunci cine? Cine ar face asta?

— Mda, asta e întrebarea de un milion de dolari.

— Nu există decât un singur răspuns.

— Zău, şi care-i ăla?

Oare îşi dăduse deja seama ce se întâmplă cu adevărat? Să fie oare atât de perspicace? Eram impresionată.

— De acum încolo, trebuie să-mi găteşti.

— A, nu! am exclamat cu groază, amintindu-mi de cele câteva încercări nereuşite în sensul ăsta, toate rezultând în chestii carbonizate şi complet necomestibile.

— Nu mai pot avea încredere în nimeni altcineva.

— Dar nu poţi avea încredere nici în mine la

capitolul ăsta. Întreabă-l pe fratele meu. Crede-mă, nu vrei să te atingi de ceva gătit de mine. Mi-am muşcat buzele. Nu dacă ţii la viaţa ta.

— Chiar eşti o bucătăreasă atât de rea?

— Mai rea. Dacă otrava nu te omoară până la urmă, mâncarea gătită de mine o va face cu siguranţă.

Întinse mâna şi mă trase la el. Şalul îmi alunecă de pe umeri. Miguel mă sărută uşor pe buze.

— Atunci se pare că viaţa mea e în mâinile tale, *doctora,* îmi şopti.

Am oftat exasperată, întinzându-mă lângă el şi punându-mi capul pe pieptul lui. Părea gestul cel mai natural din lume.

— Bine atunci. Dar să nu spui că nu te-am prevenit

— Promit că nu mă voi plânge niciodată.

M-am cuibărit mai bine în braţele lui. Îşi plimbă degetele pe spatele meu, provocându-mi fiori prin tot corpul. Mă simţeam mai bine. Mult mai bine. Mă simţeam divin de fiecare dată când mă aflam în braţele lui. Uitam de tot şi toate.

— Miguel.

— Hmmm?

— Sper că-ţi plac ouăle fierte.

Oftă.

— Da.

— Pentru că e singurul lucru pe care ştiu să-l gătesc. Şi mai ştiu să încălzesc apă. Ba aş putea

spune că sunt un adevărat expert la fiert apa.

L-am simţit cum tremură din tot corpul şi-am ridicat capul să-l privesc. Râdea în hohote.

— Hei, nu e nimic amuzant. Dacă pot curăţa o vezică biliară, asta nu înseamnă că pot scoate din cuptor o plăcintă pufoasă. Talentele mele sunt de altă natură.

— Cum spui tu, *querida.* Cum spui tu, îmi răspunse încă zâmbind.

Imagini din trecut

Jurasem că nu aveam să mai fac asta niciodată. Preferam să valsez cu zece crinoline pe mine şi încălţată cu pantofi cu toc. Orice, dar să nu trebuiască să gătesc. Cerealele pe care încercasem să le prepar zăceau arse pe fundul unei cratiţe. Şi acum, asta. Mi-am coborât privirea la ceea ce se afla în castronul din faţa mea. Micul dejun se rezuma la ouă fierte de culoare maro închis, care păreau mai degrabă nişte găluşte din noroi, mirosind a sulf precum beţele de chibrit arse. Nu mi-aş fi putut imagina că era posibil ca cineva să ardă ouăle fierte, dar eu reuşisem performanţa asta. Mi-am vânturat mâna pe deasupra lor, încercând să scap de mirosul greţos. N-am reuşit. Putoarea persista. În cel mai rău caz, Miguel putea mânca numai pâinea prăjită, dar asta numai dacă reuşea să râcâie arsura de pe ambele părţi. Cu toate că dacă stăteam să mă gândesc mai bine, poate nici n-ar fi trebuit s-o facă, din moment ce cărbunele era un antidot excelent împotriva otrăvii. Poate ar fi trebuit să ard mai multe felii de pâine. În mod cert, aş fi incinerat toţi germenii. La fel şi orice fel de otravă.

Oricum, nu mai aveam timp să-mi mai demonstrez talentele culinare. Nu mă puteam ascunde toată ziua în bucătărie. Lin-Mei nu comentase nimic în legătură cu decizia mea

neaşteptată de a pregăti micul dejun, dar i-am surprins amuzamentul din priviri. Sugestiile ei de bun simţ nu mă ajutaseră cu nimic. Nu era vina ei; nici Dumnezeu în persoană nu m-ar fi putut ajuta. Eram complet lipsită de speranţă când venea vorba despre arta culinară.

Mi-am luat inima în dinţi şi m-am îndreptat către camera de zi. Prin uşa deschisă, mi-au ajuns la urechi sunetele tacâmurilor şi a lichidelor turnate în pahare. Când m-am apropiat mai mult, am desluşit murmurul vocilor. Una de copil şi alta care-mi era extrem de cunoscută.

— Aaa, ia priveşte ce avem aici. Un zece şi-un valet. Dar să ştii că valetul tău valorează numai zece puncte. Deci zece plus zece, aşa-i? Ia sa vedem, cât înseamnă asta, drăguţo?

Claude? Ce naiba căuta aici? Desigur, în afară de faptul că-şi făcuse rost de un mic dejun gratuit. M-am oprit în cadrul uşii şi l-am privit cum îşi încărca farfuria cu *huevos rancheros,* tradiţionalele ouă prăjite mexicane. Alicia îl privea cu ochi mari, adoratori.

— Douăzeci. Asta înseamnă douăzeci de puncte.

— Corect! Văd că le ai cu cifrele. Bun, şi acum ce faci? Mai rişti, sau stai?

— Stau? ghici Alicia, privind la cărţile de joc înşirate lângă farfuria ei.

— Bine aşa, foarte bine. Aşa se joacă. Douăzeci pentru tine. Dealer-ul trebuie să se

oprească la şaisprezece, aşa că ai câştigat. O să-ţi dau banii puţin mai târziu. Claude întinse mâna după o cafetieră din argint. Puţină cafea, Don Miguel? *Señor* Ricardo? E într-adevăr foarte bună. Nectarul zeilor. Pe legea mea, aş putea bea chestia asta cât e ziua de lungă şi probabil n-aş mai avea nevoie de somn. Vă daţi seama cât de mult timp aş câştiga? Sigur nu vreţi? Haideţi, nu fiţi timizi.

Miguel clătină din cap cu o expresie impasibilă, dar Ricardo îi întinse cana lui.

— Eu vreau. Îmi place cu lapte şi zahăr. Cu mult lapte şi zahăr.

Am păşit în cameră. Toţi ochii se întoarseră spre mine. Am înghiţit în sec în timp ce m-am apropiat de masă şi-am lăsat castronul jos. Ouăle fierte se rostogoliră şi se pocniră unele de altele precum mingile de crochet. O, Dumnezeule! Oare se pietrificaseră? M-am forţat să mă aşez pe un scaun.

— Bună dimineaţa, am spus cu o voioşie exagerată. Claude, ce surpriză plăcută! Dar ce vânt te aduce pe aici?

— Niciun fel de vânt. Am venit călare pe cal, ca de obicei. Nasul lui Claude se încreţi. Ce-s astea? Chiftele deshidratate? îmi observă şorţul de bucătărie şi-şi trase o palmă peste frunte. Oh, nu-mi spune... Doar n-ai... gătit?! Preamăriţi numele Domnului şi aduceţi degrabă bicarbonatul de sodiu!

— Ce maniere, am mormăit.

Claude îmi oferi un rânjet larg.

— N-am maniere. De obicei nu-mi aduc niciun beneficiu, doar mă încurcă. E mult mai uşor fără. Indică *huevos rancheros* cu un deget. Dar astea nu sunt pregătite de tine, nu-i aşa?

— Nu.

— Splendid, înseamnă că le pot mânca fără să mă tem pentru viaţa mea.

Claude urmări cu un zâmbet ironic cum Miguel întinse mâna să ia unul dintre ouăle fierte de mine. Îl lovi de farfurie şi apoi începu să-l cojească. A naibii coajă, părea de neclintit. Dar Miguel nu s-a lăsat, chiar dacă aproape a trebuit să sape cu degetele pentru a elibera partea comestibilă. O bună parte din albuş a rămas lipită de coajă, restul bălăngănindu-se precum cauciucul în mâna lui. Gălbenuşul avea o culoare nedefinită, un fel de maro-gri închis. Claude chicoti.

— Am auzit spunându-se că eşti un bărbat curajos, Don Miguel. Acum însă îmi dau seama că poveştile nici măcar nu se apropie de realitate. Curajul tău este de neegalat dacă îndrăzneşti să mănânci ceva gătit de Nathalie. Ştiai că a pus odată pe butuci o ceată de marinari? Un echipaj întreg, pe legea mea! Numai matahale cu pântece de oţel. I-a făcut praf, complet otrăviţi. Ce-ai gătit atunci? îşi întoarse privirea către mine. Tocăniţă Mulligan? Am folosit-o mai târziu pe post de smoală pentru întreaga carenă.

— Exagerezi, am pufnit iritată. Ca de obicei.

Am sorbit din cafea, încercând să-mi ascund zâmbetul.

— Aşa e, îmi cer scuze. Numai jumătate de carenă. Dar chestia aia era grozavă! mai ceva ca smoala... apa n-avea nicio şansă. Oricum, nu te lăsa prostit de sora mea. Chiar dacă arată ca un înger, câteodată e de-a dreptul diabolică. Şi răutăcioasă ca un copil mic. S-a săturat să vindece păpuşile, aşa c-a plecat în lumea largă să-şi găsească pacienţi vii cu care să se joace. Descurcăreaţă, cu un tupeu fantastic. Dar trebuie să-i recunoaştem meritele. N-a avut niciun deces, nici măcar unul. Şi-au revenit cu toţii din indigestia acută... mă rog într-un final.

— Nu m-am jucat niciodată cu păpuşile.

— Nu, le-ai mutilat ca să le poţi înfăşa ca pe mumii. Mai ţii minte cea pe care ţi-a adus-o tata de la Paris? I-ai ciopârţit tot părul pentru că ai spus că suferă de febră tifoidă, sau ceva de genul ăsta. Apoi ai vopsit-o cu galben. Săraca păpuşică, arăta jalnic. Alicia, draga mea, dacă-ţi iubeşti păpuşile, nu-i da voie lui Nathalie să se apropie de ele. O să le facă tot felul de lucruri oribile.

Ochii copilului se măriră de groază, buza de jos tremurându-i uşor în timp ce-şi muta privirea de la Claude la mine şi înapoi. Grozav! Acum probabil îşi imagina că sunt un asasin de păpuşi. Tocmai mă pregăteam să-i spun să nu-l bage în seamă pe fratele meu, când Alicia izbucni în râs.

— Nu mă mai tachina atâta.

Clătină din cap şi continuă să-şi mănânce micul dejun.

I-am aruncat o privire furioasă fratelui meu, care îmi zâmbi angelic.

— Care-i treaba, scumpo? Cafeaua e prea amară? Poate mai ai nevoie de o linguriţă de zahăr.

— Claude, n-ai treabă pe nicăieri? Nicio afacere dubioasă de care trebuie să te ocupi? De preferabil în momentul ăsta.

— Nicidecum, azi mă relaxez. Am tot timpul din lume. Vezi ce norocoasă eşti? Don Miguel, te sfătuiesc să scapi rapid de oul ăla. Crede-mă, nu vrei să muşti prea mult din el. Măcar încearcă o bucăţică mică mai întâi şi în felul ăsta n-o să-ţi distrugă stomacul. Chiar şi un bărbat îndrăgostit ar trebui să-şi ia măsuri de precauţie.

Miguel îşi arcui sprâncenele şi muşcă jumătate din ou. Mestecă şi mestecă. Şi apoi continuă să mestece. După câteva minute, dădu pe gât un pahar cu apă. Claude clătină din cap cu o expresie plină de regret.

— Să nu spui că nu te-am avertizat.

— Ce-ar fi să-ţi termini micul dejun şi s-o iei din loc? i-am spus în timp ce-mi mai turnam puţină cafea.

— Nimic nu e mai dulce pe lume decât dragostea între fraţi. Şi mie mi-a fost la fel de dor de tine.

Alicia se şterse la gură cu un şervet brodat.

— Am terminat. Pot să mă ridic de la masă, Papa?

— *Si.*

— Mulţumesc. Copila îşi împinse scaunul în spate şi se ridică în picioare. La revedere, Papa, Nathalie. *Tio* Ricardo, ne vedem mai târziu. *Tio* Claude.

Îşi aranjă scaunul perfect lângă masă, apoi ieşi din încăpere demnă precum un adult, nu ţopăind aşa cum ar fi trebuit s-o facă un copil.

Mi-am întors privirea către Claude.

— *Tio* Claude? De unde şi până unde? Acum eşti unchiul ei?

Claude ridică din umeri, sorbindu-şi cafeaua.

— Păi, cam aşa şi e, nu? Dacă tu eşti... în fine, orice ai fi tu pentru ea, iar eu sunt fratele tău, aproape că devin unchiul ei. O familie mare şi fericită. Şi oricum sper c-ai observat că mă place. Cel puţin se poartă ca o copilă inocentă. Nu e nimic rău în asta.

— Nimic rău? O învăţai să joace cărţi. Blackjack. Te-am auzit.

— Blackjack, ne-blackjack... şi care-i problema? E doar matematică. Aşa ne-a învăţat şi Papa pe noi, îţi aduci aminte? De fapt, aşa am învăţat să adunăm, să scădem, să plănuim. E un joc foarte bun pentru memorie. Şi n-am auzit pe nimeni altcineva că s-ar fi plâns. De ce-ai face-o tu?

— Pe Miguel nu-l deranjează, interveni Ricardo cu gura pe jumătate plină. Continuă să mestece pentru un moment, apoi înghiţi şi-şi linse degetele mânjite cu gem. Matematica e bună. Şi eu învăţ la birou. Miguel o să mă ia şi azi cu el.

— De fapt, ceea ce înveţi tu se numeşte contabilitate, preciză Miguel pe un ton îngăduitor. Înveţi repede şi mi-ai fost de mare ajutor. Iar acum, trebuie să mergem, spuse, ştergându-se la gură cu un şervet şi ridicându-se de la masă.

Ricardo îi urmă exemplul, dar mişcările îi erau cu mult mai ţepene, ca şi cum îl durea ceva. Îşi masă şalele cu o grimasă.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Oh, am căzut… poc. Am făcut buba mare.

L-am crezut pe cuvânt, privindu-l cum şchiopăta către uşă.

— Vrei să-ţi dau un medicament?

— Sunt bine, îl copie pe Miguel ca într-o parodie ciudată, apoi ieşi din cameră.

Miguel se apropie de mine şi mă sărută uşor pe obraz.

— Pe curând, *querida.*

— Ţine minte, nu poţi avea încredere în nimeni, i-am şoptit la ureche.

— Numai în tine, murmură el, atingându-mi gâtul cu buzele.

Imediat ce Miguel ieşi din cameră, Claude îşi dădu ochii peste cap.

— *Numai în tine.* Atât de european, de intens.

Puţin cam prea siropos pentru mine, dar intens. Trebuie să ţin minte replica asta. E chiar foarte bună.

— Termină. Nu e o replică... cu el nimic nu e o simplă replică.

— Nu mi-o lua în nume de rău, dar nu cred că eşti cea mai în măsură să-ţi dai cu părerea. Îţi petreci prea mult timp cu nasul vârât în cărţile tale ca să mai ai tangenţă cu lumea reală. Nu ştii prea multe despre bărbaţi. Poate ştii ce le face rău din punct de vedere medical, dar habar n-ai cum le funcţionează mintea. Ai putea să înveţi dacă ai asculta o pe Catherine, dar tu nu asculţi niciodată de nimeni. Eşti cam aşa.

Claude îşi astupă urechile cu mâinile şi făcu o faţă grotescă precum garguii de la Notre Dame, cu ochii bulbucaţi, gura strâmbă şi limba atârnând afară. Arăta oribil. Începea să mă enerveze, dar m-a buşit râsul.

— S-ar putea să ai dreptate. Nu ştiu.

— Eu ştiu. Şi din câte am auzit, n-aş pune prea mare preţ pe tot ce debitează Don Miguel. Tipul e uns cu toate alifiile. Un adevărat vrăjitor şi asta dacă pleci urechea numai la un sfert din toate bârfele care circulă pe seama lui. Ai grijă să nu te îmbrobodească şi pe tine. Şi de unde naiba te-ai ales cu vânătaia aia pe bărbie? Să nu-mi spui că te-ai ciocnit de o uşă, că nu te cred.

— Bine, atunci n-o să-ţi spun.

— El ţi-a făcut asta?

— Nici măcar nu mă doare. Mă rog, nu prea tare.

Răspuns greşit. Claude mă străfulgeră cu privirea.

— Cum?!

— N-a fost decât un accident.

— Pe toţi zeii, asta le întrece pe toate! Cum îşi permite fanfaronul ăsta să te trateze ca pe un sac de box, după care te giugiuleşte şi-ţi şopteşte dulcegării dimineaţa la micul dejun? într-adevăr, un client cu sânge rece. Stai să vezi ce-i dau eu borşul pe nas. Praf îl fac. Da, da, poţi să pui pariu. Claude sări în picioare. Îl omor chiar în clipa asta. Nu-mi pasă că e mare zmeu, nimeni nu te poate trata în felul ăsta fără să nu şi-o ia peste bot de la mine. Nimeni!

— Hei, calmează-te. Stai jos. M-am întins peste masă ca să-l prind de braţ şi l-am forţat să se aşeze din nou pe scaun. Vorbesc serios, oricum nu poţi să omori pe nimeni.

— Nu mă umili în halul ăsta. Care-i treaba, nu crezi că sunt în stare s-o fac? Crezi că numai tu te descurci în situaţii din astea? Pot să...

Se întrerupse când văzu expresia de pe faţa mea. Sări din nou în picioare şi se repezi la mine, îngenunchind la picioarele mele pentru a mă lua în braţe.

— Of, la naiba... iartă-mă, iubire. N-am vrut să spun asta. M-a luat afurisita asta de gură mare pe dinainte. Se trase în spate şi deschise gura. Cât

putea de mult. Părea un pui uriaş de pasăre în aşteptarea hranei. Toarnă-mi ceva pe gât. Un medicament cu gust de găinaţ. Învaţă-mă minte să nu-mi mai dau drumul la gură ca un idiot. N-ai vreo tinctură de rahat de porc?

— Nu te-ai lecui nici dacă aş avea, i-am răspuns pe un ton resemnat. Mi-am pus coatele pe masă şi mi-am sprijinit capul în mâini. Până una alta, ascultă-mă şi înţelege ce-ţi spun. Sunt bine, n-am nimic. Chiar a fost un accident nenorocit. Miguel nu mă bate. Mă scoate din minţi, dar nu mă bate. Din contră, mă tratează ca şi cum... ei bine, ca şi cum aş fi foarte specială. Ca pe o adevărată *lady.* Oricum, nu pentru mine îmi fac griji, ci pentru el. Are probleme mari. Şi, colac peste pupăză, acum începe şi Ricardo. Mă îngrijorează toată povestea asta. Cum să cadă aşa pur şi simplu?

Claude pufni iritat.

— Are rinichii praf.

L-am privit mirată.

De unde ştii?

— Uite ce e, habar n-am despre ce vorbeşti, dar pot să-ţi garantez că Ricardo n-a căzut deloc. Chiar vrei să ştii ce-a păţit? Şi-a luat câţiva pumni în rinichi, asta s-a întâmplat. Claude făcu o grimasă. Ştiu exact ce simte. Te pişi roşu cam o lună... nu-i o privelişte prea frumoasă.

— Dar e îngrozitor! De ce l-ar bate cineva pe Ricardo? E la fel de inofensiv ca un copil.

Claude îşi masă gânditor bărbia.

— După cum văd eu lucrurile, copiii mari intră în belele la fel de mari. Plus că rolul inocentului e cea mai veche şmecherie dintre toate. Prosteşte imediat pe toată lumea. Am testat-o şi eu pe tine de vreo câteva ori.

— Câteodată-mi vine să te strâng de gât. Zău, Claude, chiar cred c-aş putea s-o fac. Să uit de jurământul lui Hipocrate şi să te gâtui ca pe un gâscan beteag.

Claude izbucni în râs.

— Ascultă-te şi tu un pic. Mai întâi vrei să mă protejezi de mânia marelui Don şi două minute mai târziu, vrei să-mi suceşti gâtul. Tipic femeiesc. Nu vă hotărâţi niciodată în ce direcţie s-o luaţi. Oricum, te iert. Şi n-o iau ca pe ceva personal.

Îşi compuse o expresie inocentă, bătând din gene. Clovnul familiei. Nu mă puteam supăra niciodată pe el.

— De data asta ai scăpat, domnule, dar să ştii că nu de tot. Am altă problemă de rezolvat cu tine. Şi de data asta ai face bine să-mi spui adevărul.

— Absolut, surioară. Ia zi, care-i treaba? îşi trase un scaun şi se aşează lângă mine.

— Vreau să discutăm puţin despre aur. Şi despre puşcărie.

Claude mă privi mirat, de parcă tocmai mi-ar mai fi crescut încă un cap.

— Ce-ai spus?

— E-n regulă, mie poţi să-mi spui. Numai

Dumnezeu ştie de câte ori a dat greş şi *Papa* cu micile lui găinării. Doar ştii că a fost şi pe la mititica.

— Despre ce naiba tot vorbeşti acolo?

— Nu te mai juca cu mine, Claude. Ştiu că te-au prins federalii. Unde te-au trimis, la Rockville? Cât de rău a fost?

— Să mă prindă? îşi dădu capul pe spate şi râse cu poftă. Pe mine nu m-a prins nimeni niciodată. Oi fi eu un bastard jalnic, dar nu sunt prost. Aterizez mereu în picioare, mai ceva ca o pisică. Doar ştii asta, sau măcar ar trebui s-o ştii.

— Vrei să-mi spui că n-ai furat tu aurul?

— Aş vrea eu. Nici nu ştii de când visez să pun mâna pe un maldăr de aur. Să mă scald în el... să mă tăvălesc în el.

L-am fixat cu privirea, încercând să-mi dau seama dacă mă minţea. Prea multe secrete şi mult prea multe posibilităţi. Încetul cu încetul, mi-am dat seama de adevăr. Mă crezusem o mare deşteaptă şi nu făcusem altceva decât să-mi întind o cursă de una singură. Cât de proastă fusesem.

— Adică tu ai fost bine mersi în toată perioada asta? N-ai păţit nimic?

— Ei, n-aş putea spune că n-am păţit chiar nimic. Am transpirat puţin prin Virginia City. A trebuit să dispar de acolo urgent. Atmosfera devenise puţin cam... agresivă, aş putea spune.

— Maiorul Moore mi-a dat de înţeles că te are la mână cu ceva.

— Moore? La menţiunea numelui maiorului, ochii lui Claude se întunecară. Fir-ar să fie, iubire, în ce belea te-ai mai băgat de data asta? încă o cascadorie ca aia cu ministrul francez?

— Habar n-ai ce vorbeşti, am mormăit. N-am încercat decât să te ajut pe tine. Of, Claude. Dac-ai ştii ce prostie am făcut... nici măcar nu bănuieşti.

— Ba da.

— Ba nu, l-am contrazis cu un suspin. Mi-am şters ochii umezi cu dosul palmei. *Eşti o proastă. Încetează!* Nu era momentul să mă comport ca o gâsculiţă.

— Cu ce te pot ajuta?

— Aşa, pur şi simplu? Fără alte întrebări? Nici măcar nu ştii în ce te bagi.

— Pe tine te-a interesat atunci când te-ai băgat în rahat până la gât? După câte-mi dau seama, te-ai aruncat cu capul înainte numai pentru că ai crezut că mă ajuţi pe mine. E-n regulă, surioară. Acum sunt aici lângă tine.

— Din păcate, nu mai poţi face nimic.

— N-aş fi atât de sigur. S-ar putea să fiu mai valoros decât crezi. Ştii vorba aia: *îţi trebuie un hoţ ca să prinzi un hoţ.* Cred că se potriveşte şi în cazul spionilor.

Am rămas cu gura căscată. Cred că nu m-ar fi şocat mai tare nici dacă ar fi început să dea din mâini şi şi-ar fi luat zborul.

— Eşti spion? La fel ca *Papa?*

Claude oftă, privindu-mă ironic.

— N-am spus asta. Dar sunt un cameleon al naibii de bun. Am văzut multe şi ştiu încă şi mai multe, declară cu mândrie, făcându-mi cu ochiul.

Claude avea să pocnească. Dacă mai băga ceva în gură şi înghiţea, mă aşteptam ca din moment în moment să-i plesnească burta chiar în dreptul ombilicului.

Micul dejun se terminase de mult. Trecuse şi prânzul, iar cina era aproape pe sfârşite, dar fratele meu continua să bage în el fără oprire de parcă ar fi fost complet gol pe dinăuntru, depozitând mâncarea din călcâie şi până în creştetul capului. Ne aflam la umbra unui arbore de eucalipt, pe coama unui deal de unde puteam admira întreaga panoramă a golfului. Rămăşiţele unui picnic copios erau împrăştiate în jurul nostru. Alicia rupea boabe de struguri dintr-un ciorchine imens şi-l hrănea pe Claude, care zăcea culcat pe o parte ca un cangur borţos. L-am privit cum înfulecă două boabe perfect rotunde, oftând satisfăcut.

— Ah, asta da viaţă... mâncare bună, prieteni dragi şi compania unei domnişoare frumoase. Îi făcu cu ochiul Aliciei, care chicoti. Mai mult de-atât nici nu se poate. Mai avem ceva din puiul ăla delicios?

— Nu. L-ai mâncat pe tot.

Nu mă puteam enerva datorită fratelui meu. Încerca să mă scoată din sărite, dar nu-i dădeam

voie. Eram prea plină de soare cald, vin delicios şi de prezenţa lui Miguel, care stătea lângă mine îmbrăcat într-o cămaşă albă de in fără mâneci şi pantaloni scurţi. M-am prefăcut că scotocesc în coşul cu mâncare.

— Hmmm... Se pare că au mai rămas câteva ouă fierte. Vrei unul?

Claude se ridică brusc în şezut.

— Aăă... nu mersi, cred c-am mâncat destul. Cu toate că aş vrea să încerc chestia asta. Ridică un borcan în care se afla o cremă de un maroniu închis. Ce-i asta? N-a deschis nimeni borcanul.

— E *Tapenado,* îl lămuri Alicia. Numai *Papa* mănâncă din el. E făcut din nişte peşti plaţi cu ochii bulbucaţi.

— Anşoa? am râs.

Alicia încuviinţă din cap cu o expresie scârbită.

— Şi ce altceva mai conţine?

Am dezlegat sfoara şi am scos materialul ce acoperea borcanul. Mda, avea dreptate. Nu exagerase cu nimic. Zeci de ochi mă priveau fix. Cam straniu şi mă îndoiam că aveau gust de pui. Am mirosit cu grijă.

— Capere, ulei şi... ce simt chestiile alea maro?

— Ciuperci, răspunse Miguel în timp ce se căznea să cojească unul dintre ouăle mele fierte.

Am clătinat din cap şi mi-am pus mâna peste a lui.

— Nu trebuie să faci asta, i-am spus cu voce joasă. Nici măcar eu nu le pot mânca.

— Îmi plac, mi-a mărturisit pe un ton serios, cu toate că am zărit o umbră de amuzament în ochii lui. Dar nu puteam fi sigură.

— Îţi plac?! Fără supărare, Miguel, dar nu pot exista decât două explicaţii pentru asta. Ori eşti nebun de legat, ori probabil eşti complet îndrăgostit. Mi-e greu să spun care din două. De fapt, dacă stau să mă gândesc bine, probabil amândouă înseamnă acelaşi lucru. Sper numai că nu e contagios. Claude îşi afundă un deget în *Tapenatido* şi-l linse. Dădu din cap. Nu e rău. Îmi aminteşte de nopţile cataloniene şi de... cum o chema oare? Helena. I se mai spunea şi *îngerul.*

— Un înger adevărat? întrebă Alicia cu ochi mari şi strălucitori, îmi plac îngerii. Şi mama mea e un înger şi ne priveşte chiar acum de sus din Rai. Aşa spune Lin-Mei.

Urmă o pauză, timp în care ochii lui Claude se fixară în ai mei. Am aşteptat ca Miguel să spună ceva, dar el continua să-şi mănânce oul. Până la urmă, Claude îşi drese vocea.

— Păi, nu era chiar un înger adevărat, scumpo, cu Helena era dumnezeiască. Şi talentată, extrem de talentată.

M-am strâmbat la fratele meu.

— Cred că putem supravieţui şi fără să auzim restul poveştii.

Dar, ca de obicei, Claude mă ignoră.

— Era nemaipomenită. Toţi bărbaţii credeau asta. Excepţională, chiar. Putea să atingă…

— Claude! l-am avertizat.

— Trei octave. Făcu o pauză, buzele lui formând un cerc perfect rotund, ochii lui adoptând o privire inocentă. Care-i treaba, surioară? Despre ce credeai că vorbesc? Helena era o cântăreaţă de prim rang. Îi făcea pe toţi bărbaţii să plângă. Hohoteau ca nişte ţânci, îşi suflau şi creierii în batiste. În fiecare seară. Nu rămânea niciun ochi uscat în tot localul.

— Care local? întrebă Miguel.

— *Running Bull,* răspunse fratele meu, privirea devenindu-i dintr-odată tăioasă. De ce mă întrebi? Ai fost pe acolo?

Miguel ridică din umeri şi mai luă o gură de ou.

— Numele mi se pare familiar. Îi mai aud vorbind din când în când pe oamenii din echipaj.

— Mda, probabil. Ei, Alicia, am hotărât că formăm o echipă, îţi aminteşti? Eşti pregătită să culegem murele alea pentru Lin-Mei? Claude îşi curăţă nisipul care i se lipise pe gambe, apoi se ridică în picioare şi luă un coşuleţ de lângă pătură. Cred c-ar trebui să adăugăm ceva în plus aventurii. Ce zici de-o cursă contra cronometru? învingătorul câştigă tot. Dublu sau nimic.

— De acord. Alicia îl luă de mână. Hai să mergem, ştiu eu nişte locuri foarte bune. Şi nu-l mai aşteptăm pe *Tio* Ricardo. Încă se mai joacă cu

zmeul lui.

— Zău? E foarte dedicat. Orice bărbat are nevoie de un hobby. Şi eu am unul. Îmi place să observ. Poţi învăţa o grămadă de lucruri utile dacă studiezi oamenii. E o regulă de aur pentru un jucător ca mine. Studiază-ţi oponentul. Orice om are slăbiciunea lui, nimeni nu e aşa cum vrea să pară. Răbdare şi un spirit ascuţit de observaţie, scumpo. Ăsta-i secretul succesului. Şi tatăl tău?

— *Papa*? Alicia îl privi uimită, ca şi cum i-ar fi propus să navigheze cu o corabie pe lună. El nu se joacă niciodată. E un bărbat grozav, toată lumea spune asta.

— Mda, aşa am auzit şi eu. Bine, ajunge cu trăncăneala. E timpul să mergem la cules de mure. Mai ţii minte ce cântec te-am învăţat? Ăla despre femeia tatuată? Hai să-l cântăm încă o dată.

O porniră ţinându-se de mână peste dunele de nisip, cântând şi legănând coşuleţele.

Cu cât analizam mai mult situaţia, cu atât deveneam mai confuză. Nu mai eram sigură că-l cunosc cu adevărat pe fratele meu şi în mod sigur habar n-aveam despre ce naiba povestea. Claude vorbea mult şi repede ca o tornadă care se deplasa cu viteza luminii. Nu puteai să ţii pasul cu el indiferent cât de mult ai fi încercat. Mă lăsa tot timpul în ceaţă, nevoită să mă întreb dacă pot avea încredere în el ori nu. Inima îmi şoptea că da, mintea exact opusul. Era fratele meu geamăn,

cealaltă jumătate a mea. Cum aş fi putut să nu mă încred în el?

Înainte de cină, decisesem amândoi ca iresponsabilul meu frate, acum devenit brusc responsabil, să aibă grijă de maior, în timp ce eu mă îngrijeam de Miguel. Sau cel puţin asta fusese justificarea mea. Pentru că în acel moment, Miguel nu părea să aibă nevoie de îngrijirile nici unui doctor. Arăta bine. Mai mult decât bine, de fapt, cu cămaşa albă din in descheiată la patru nasturi şi scoasă din pantalonii scurţi. Părul îi flutura în vânt. Într-o mână ţinea un coşuleţ, în timp ce culegea mure cu eficienţa lui obişnuită. Nici măcar nu se zgâria, ori dacă se agăţa în vreun spin din când în când, nu se plângea deloc.

— *Mi amor,* spuse pe un ton blând, arătând înspre tufişurile cu mure şi apoi spre coşuleţul meu, ca şi când ar fi vrut să-mi reamintească ce aveam de făcut.

El era şeful echipei în concursul de adunat mure, aşa că mă dusese la nişte tufişuri pline de fructe, de existenţa cărora nu mai ştia nimeni, pe undeva prin apropiere de Black Point, câteva dealuri mai departe de locul unde părăsisem resturile picnicului. Chiar şi de la distanţa aceea, tot aveam o panoramă splendidă a întregului golf. Din vârful dealului puteai cuprinde totul cu o singură privire, de la Golden Gate şi până la cheiul Broadway, acolo unde se afla sediul central al companiei Cabrillo Shipping. În fine, mersesem pe

jos cam vreo două mile pentru a ajunge la tufişurile acelea de lângă un pârâu, iar eu transpirasem mai ceva ca un pinguin într-o pădure amazoniană.

— La naiba, chiar trebuie să fii atât de competitiv? Lasă-i pe Claude şi Alicia să câştige. Nici măcar nu-mi pasă dacă reuşesc să culeagă mai multe mure decât noi. Oricum ai cules mai mult decât suficient pentru amândoi. Cât de mult gem poate să facă Lin-Mei?

— Foarte mult.

— Grozav! Nici nu ştiu de ce m-am băgat în chestia asta. Atât de multă muncă pentru un fruct amărât. Plus că nu-mi plac murele… seminţele îmi intră tot timpul între dinţi. Am oftat, încercând să-mi oblojesc o zgârietură urâtă de pe antebraţ. Îmi era foarte cald şi mă simţeam plină de praf din cap până în picioare.

Miguel mă studie tăcut.

— Astea nu sunt mure obişnuite.

Culese una mai mare şi-mi făcu semn să deschid gura. Papilele gustative îmi fură invadate de o savoare aparte, gustul dulceag amărui amplificându-se precum un foc de artificii. Sucul încălzit de soare mi se revărsă în gură, o picătură prelingându-se pe buza de jos şi apoi pe bărbie.

Miguel întinse mâna şi mă şterse cu degetul mare. Felul în care mă privea îmi stârni armatele de fluturi din stomac.

— Ştii ce, Miguel? Tocmai mă gândeam la

ceva. Am observat că Alicia are o voce foarte frumoasă. Poate ar trebui să ia lecţii de muzică. E talentată. Probabil te moşteneşte, din moment ce şi tu cânţi la violoncel.

Mă privi cu o figură imobilă, ca şi cum n-aş fi spus nimic.

— Ne moşteneşte pe amândoi. Pe mine şi pe mama ei, spuse într-un târziu.

Am aşteptat să dezvolte, dar, ca de obicei, n-a făcut-o. N-o făcea niciodată.

— Mama Aliciei. Soţia ta. Am auzit că a murit. Îmi pare foarte rău, am adăugat repede.

La naiba, tipul era la fel de comunicativ precum o scoică mumificată. Care era marele secret? Viaţă. Moarte. Ne atingeau în mod egal pe toţi. O conspiraţie a tăcerii era absolut inutilă. Observasem că nu existau nicăieri în casă fotografii cu mama Aliciei, nici măcar în dormitorul copilei. Sărăcuţa fată.

— Nu vorbesc niciodată despre ea.

Nu zău! Subiectul acela era precum o poartă imensă de fier, încuiată şi ferecată. Bine, am hotărât s-o las baltă pentru moment. Mi-am promis s-o trag de limbă pe Lin-Mei. Plus că o aveam întotdeauna pe Catherine, care era la curent cu ultimele bârfe. Puteam să pun pariu că se va dovedi o informatoare nepreţuită, într-un fel sau altul, tot aveam să aflu ce voiam să ştiu.

Miguel puse coşuleţul jos şi păşi spre mine.

— Sper că ţi-a venit mintea la cap în legătură

cu întâlnirea de la miezul nopţii. Eşti prea bolnav pentru asta. Doar n-ai de gând să te duci.

Miguel nu-mi răspunse, ci continuă să se apropie.

— Am terminat pe aici? După părerea mea, am jefuit tot ce se putea din tufişurile astea. Poate ar trebui s-o luăm din loc. Şi de ce-am venit tocmai până aici? E mult prea departe.

— Am motivele mele, îmi răspunse, fixându-mi buzele cu privirea.

Mă studia atât de atent încât părea că vede prin mine, la fel ca noua maşinărie pentru radiografii a lui Roentgen. Aproape că nu mai puteam suporta. Gura mi se uscă brusc. N-am mai spus nimic. Chiar dacă aş fi încercat, n-aş fi putut rosti nici măcar un singur cuvânt. Nu puteam decât să-l privesc cum se apropie cu pas sigur, ca o felină pregătindu-se de atac. Ce mai voia acum? Mâinile lui mă atinseră, buzele lui căutându-le cu înfrigurare pe ale mele. În momentul acela n-am mai avut niciun dubiu în privinţa intenţiilor lui. Mi le demonstra cu lux de amănunte.

— Miguel, am murmurat. Nu...

— Da, îmi şopti pe buze, apoi mă trase jos pe iarba moale.

Ne-am rostogolit peste flori sălbatice multicolore şi mentă. Nu mai mirosisem niciodată ceva atât de îmbietor. Mi s-a părut că am auzit pe cineva râzând, dar era foarte posibil să fi râs chiar eu. Ceva mă gâdilă. O fierbinţeală puternică îmi

erupse în pântece.

— Acum? Aici? am şoptit. Dar nu avem pat.

— Nu mai vorbi, *querida.* Nu mai gândi. Poţi? Acum joci după regulile mele. Îmi linse buzele. *Zarzamora,* gemu, coborând tot mai jos.

Am tresărit, dar mâinile lui puternice nu-mi permiseră să mă mişc. Am uitat de toate. Mă tortură, gustând, lingând, sugând şi împingând, la fel cum făcuse cu gura mea. Eram pierdută într-o lume a senzaţiilor pure. Îi simţeam fierbinţeala, muşchii braţelor şi cei ai pieptului încordându-se şi tresărind spasmodic, erecţia care mă împungea între picioare. Tot trupul îi era ca de oţel, în contrast complet cu moliciunea buzelor trandafirii, frumuseţea ochilor umbriţi de genele lungi, părul mătăsos care căpătase nuanţe roşiatice şi aurii în soare. Se ridică pe braţe şi mă studie cu o privire înfometată. Respiram din greu. Mi-am imaginat că-mi putea vedea zvâcnetul nebun al inimii, goana sângelui înfierbântat pe sub piele.

— Eşti perfectă, Nathalie, îmi spuse cu voce joasă, înclinându-şi capul pentru a-mi săruta sânii prin materialul rochiei. Am visat dintotdeauna la tine.

Îmi desfăcu rochia şi mă dezbrăcă rapid, apoi îşi scoase şi el hainele. Mă culcă din nou pe iarbă, sărutându-mi urmele de pe piele, acolo unde corsetul îmi săpase nemilos în carne. Ochii îi erau pe jumătate închişi, în ei oglindindu-se pasiunea şi dorinţa. Mâna păru să-i tremure o idee atunci

când mă atinse acolo unde îl doream cel mai mult.

— Îmi doresc ca momentul ăsta să dureze o veşnicie, îmi şopti înainte să-mi sărute din nou sânii, dezmierdându-i cu buzele lui fierbinţi.

Aproape nebună de dorinţă pentru el, m-am lăsat purtată pe valurile extazului imediat ce mă pătrunse cu degetele. Privi în jos la mine, cu o expresie de uimire întipărită pe faţă. Am întors capul, ruşinată că dorinţa mea pentru el era atât de puternică, iubirea ce i-o purtam în suflet atât de evidentă. Mă prinse de bărbie şi mă forţă să-l privesc în ochi.

— Nu te ascunde de mine, *querida.* Mă încântă că poţi simţi atât de mult. Pentru mine. Eşti a mea, Nathalie. Îmi aparţii complet.

Imediat ce spuse acele cuvinte, mă pătrunse dintr-o singură mişcare. Îmi şopti să am încredere în el. Să-l iubesc. Indiferent de ce s-ar fi întâmplat în viitor. L-am privit, fascinată de pasiunea care se dezlănţuia mereu între noi. I-am sorbit fiecare gest în timp ce mă poseda total, umplându-mi inima şi sufletul cu o căldură dulce, ştiind că se afla extrem de aproape de propriul extaz. Mă mai pătrunse de câteva ori, puternic, aproape sălbatic, apoi deveni nemişcat, privirea fixându-i-se în a mea.

— *Dios... Mon Dieu,* gemu. Îşi aplecă capul şi-mi atinse buzele cu o tandreţe care mă făcu să mă sufoc. Nathalie... *te amo... je t aime...* te iubesc.

— Eşti al meu, Miguel, i-am şoptit. Pentru

totdeauna.

Se rostogoli de pe mine şi mă trase la pieptul lui. M-am cuibărit mai bine, mulându-mă pe trupul lui precum o corabie la doc. Perfect. Uşor. O potrivire perfectă. Mi-am pus capul pe pieptul lui, căscând cât mă ţineau fălcile. Oboseala mă copleşi dintr-odată, un efect dulce al combinaţiei dintre căldură, Miguel şi împlinire senzorială. Pleoapele îmi deveniră grele.

— Să înţeleg că asta se numeşte siestă în mod oficial? Dacă da, să ştii că-mi place. O tradiţie minunată. Programează-mă pentru încă una.

— Atât de curând? Poate mai târziu.

Am întors capul să-l privesc, surprinzând un zâmbet satisfăcut, superior, tipic masculin. Dar, dintr-un motiv sau altul, de data asta nu mă mai deranja. Până la urmă, nu aveam niciun motiv să mă plâng. I-am zâmbit, căscând din nou.

— M-ai adus aici. De ce?

Îşi arcui o sprânceană.

— Oare trebuie să-ţi mai demonstrez încă o dată?

Mâna lui îmi alunecă pe spate, apoi peste şold, tot mai jos. Probabil *mai târziu* însemna chiar acum. Mă înfiora gândul că încă îl mai doream. Atât de curând. Fierbinţeala îmi năvăli din nou în pântece.

— Nu mă referem la asta. Dumnezeule, doar asta ai în cap? M-am ferit de mâna lui iscusită, încercând să mă concentrez. Locul ăsta e special,

nu-i aşa?

— Da, admise. Îmi luă o şuviţă de păr şi-o înfăşură pe deget.

— De ce?

Mâna îi rămase nemişcată.

— Mama mă aducea aici... a trecut o eternitate de atunci. Era locul ei magic.

Mi s-a topit inima în timp ce mi-l imaginam pe micuţul Miguelito culegând mure în locul acela: nasul cârn, poate nu mai mare decât un nasture, obrajii bucălaţi, gropiţa din bărbie. Probabil şi atunci era la fel de serios ca acum. Mereu serios, în legătură cu orice.

— Ai adus-o şi pe Alicia aici?

— Nu. Niciodată.

— De ce nu? Doar e sânge din sângele tău, nu-i aşa?

Miguel nu-mi răspunse, evitându-mi privirea. Părea că toată culoarea îi fugise din obraji, expresia lui devenind distantă, stoică. Nenaturală. Am simţit cum mă cuprinde iritarea.

— La naiba, Miguel, doar e fiica ta! O ignori cu desăvârşire. Îi oferi o casă frumoasă, haine scumpe, mâncare bună, dar copila are nevoie de mult mai mult de la tine. Are nevoie de dragostea ta. Ar face orice să-ţi intre în voie, e disperată după atenţia ta.

— Nathalie, murmură, încă evitându-mi privirea.

Rămase tăcut un timp îndelungat, continuând

să se joace cu părul meu. Îmi doream să-mi ofere o explicaţie, un motiv pentru comportamentul acela. În loc de asta, nu i-am auzit decât respiraţia şi susurul apei de izvor. Sus pe cer, zmeul lui Ricardo plutea jucăuş pe curenţii de aer. Părea aproape viu. L-am privit cu încântare, aşteptând ca Miguel să spună ceva.

Într-un târziu, când simţeam că-mi pierd răbdarea, l-am auzit murmurând:

— N-ai înţelege nici dacă ţi-aş explica.

— Încearcă. Sunt mai matură decât par.

— Nu, mă contră cu voce joasă.

Să-l ia naiba de încăpăţânat! Exasperată, mi-am sprijinit bărbia pe pieptul lui. Probabil o idee cam prea tare, pentru că tresări.

— Mă rog, faci cum vrei. Simte-te liber s-o dai cu bâta-n baltă rău de tot. Eşti invitatul meu.

Se încruntă puţin, ca şi cum se gândea la ceva. Ezită pentru câteva momente, apoi clătină din cap.

— Nu ţi-am spus chiar totul.

— Ştiam eu.

— După ce au murit părinţii mei, am fugit de acasă. Am venit aici. În locul ăsta. Nu m-a găsit nimeni timp de două săptămâni.

— Câţi ani aveai? Cinci? De aceeaşi vârstă cu Alicia. Cum ai supravieţuit?

— Cu apă şi mure.

M-am gândit la bărbatul care se afla întins pe iarbă lângă mine, acel bărbat misterios şi ciudat pe care acum îl iubeam. O altă dilemă de

diagnostic. Nu era deloc bărbatul pe care l-aş fi ales. Nicio femeie sănătoasă la cap n-ar fi ales pe cineva atât de sălbatic precum un cal nărăvaş.

Mi-am lipit fruntea de a lui.

— Mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai spus despre asta. Ştiu că nu ţi-a fost uşor.

Într-un mod cât se poate de ciudat, m-am simţit mai aproape de el atunci decât după ce făcusem dragoste. L-am luat în braţe, încă mai exista o speranţă pentru el. O speranţă pentru amândoi.

— Miguel?

— Da, *querida.*

— Spune-mi ceva.

Se trase puţin în spate pentru a mă privi.

— Dacă pot, răspunse prevăzător.

— Mi-ai şoptit un cuvânt. *Zarza... Zarzamora.* L-am mai văzut şi înainte. Era sculptat în cutia de lemn pentru mănuşi. Tu ai făcut-o?

Încuviinţă din cap.

— Aşa credeam şi eu. M-am întrebat şi atunci ce înseamnă. E numele vreunui oraş pe care l-ai vizitat? Vreun loc exotic ca Timbuktu ori Zanzibar? Sau poate e numele unei zeiţe? O prinţesă amazoniană?

Buzele i se destinseră într-un zâmbet.

— Eun cuvânt în limba spaniolă.

— Aha, ştiam eu! Un oraş în Spania. Unde? Pe

lângă Golful Biscay? Sau poate mai spre sud? Castile? Cadiz? Am fost la Cadiz.

— E un cuvânt, nu un loc.

— Ah... M-am apropiat mai mult de el, curiozitatea alungându-mi somnolenţa. L-am privit în ochi. Atunci spune-mi odată. Ce înseamnă?

Îşi feri privirea şi murmură ceva. Incredibil. Nu credeam că putea vorbi mai încet decât de obicei, dar iată că putea. Mi-am înclinat capul şi l-am privit cu atenţie. Roşise? Ei, acum chiar că trebuia să aflu totul. Trebuia să fie ceva romantic, ceva incredibil de romantic. Atât de ruşinos de romantic încât nici măcar nu putea rosti cuvântul acela în faţa mea. Oh, presimţeam că avea să-mi placă!

— Mură, şopti într-un final.

— Poftim?!

— Înseamnă...

— Am auzit ce înseamnă.

— Îmi aminteşte de tine.

Eu? O mură?! M-am încruntat dezamăgită. Toate ideile poetice se năruiră zgomotos în mintea mea. M-am abţinut din greu să nu-i scot limba. Ce naiba era în neregulă cu acest bărbat? Nu ştia şi el cuvinte drăguţe precum *trandafir* ori *miere*? Nu-l înţelegeam deloc. M-am uitat pe furiş la tufişurile asimetrice. Spini. Peste tot. Cu asta mă compara el pe mine? Am făcut o grimasă.

Degetul lui mare îmi alunecă pe buze.

— Mai ţii minte ce mi-ai spus? *Atât de multă*

muncă pentru un fruct amărât. Eu cred exact contrariul. Rezultatele sunt extrem de satisfăcătoare.

— Satisfăcătoare?

— Spune-mi tu. Nu-i aşa?

Admiteam în sinea mea că avea un gust bun. De fapt, mai mult decât bun. Incredibil. Dar tot nu înţelegeam de ce mă asemăna cu aşa ceva. Se referea la personalitatea mea, ori la mine ca femeie? M-am încruntat, evaluând posibilităţile. Apoi am tresărit, aducându-mi aminte că-mi şoptise cuvântul acela pe buze după ce-mi făcuse ceva ce nu mi-aş fi imaginat niciodată că aş putea îngădui vreunui bărbat. Doar nu se referea la... chestia aia. Era imposibil!

Miguel chicoti de parcă mi-ar fi auzit gândurile, apoi mă atinse acolo ca şi cum ar fi dorit să-mi confirme suspiciunile.

— Acolo? am şoptit, înfiorată.

— Acolo, murmură cu un zâmbet. E nevoie de o atingere foarte delicată. La fel ca atunci când culegi murele.

— Văd că eşti foarte experimentat. Şi foarte rău.

— *Si.* Iar tu eşti o elevă foarte bună. Înveţi foarte repede.

— Cât de repede? M-am căţărat pe trupul lui, prinzându-l de braţe. Ah! în sfârşit. Îl dominam şi eu măcar o dată. Am rânjit la el, imobilizându-l.

Mi-a zâmbit. M-a sărutat o dată, de două ori,

apoi s-a răsucit. M-a aruncat de pe el, ajungând deasupra mea.

— Mereu am fost bună la anatomie, i-am spus gâfâind. Cea mai bună. Îmi place să aflu cum funcţionează lucrurile. Cum le pot influenţa.

— Sunt un norocos, îmi spuse, vârându-mi un genunchi între picioare.

— Amândoi suntem norocoşi.

Mister în întuneric

Era aproape miezul nopţii. Ziua fusese înghiţită rapid de întuneric. Odată cu ea, dispăruse şi Miguel. Din nou! Probabil data viitoare ar trebui să-l leg de pat. Mă gândeam în mod serios la asta în timp ce m-am împiedicat de un bolovan în grădină. Era îngrozitor de întuneric, nu vedeam absolut nimic. Morcovi. Trebuia să mă apuc de ronţăit tone de morcovi, poate aşa mai aveam vreo şansă. Din când în când, în faţa mea zăream o siluetă întunecată care dispărea apoi în neant. Mai degrabă aş fi încercat să urmăresc o fantomă.

— Mişcă-te mai repede, îl pierdem, am murmurat, trăgându-l pe fratele meu după mine.

Claude se opri.

— O să mor. De ce nu mă împuşti ca să mă scuteşti de calvarul ăsta? Promit să-ţi las cărţile mele de joc norocoase, iubire. Alea măsluite. De câte ori vei juca Black Jack, o să te apuce nostalgia şi-o să regreţi că te-ai purtat atât de urât cu dragul tău frate. O să-ţi faci procese de conştiinţă că m-ai târât afară din hotelul Zeus, unde-mi era cald şi bine.

— Unde te jucai cu…

— Zeiţa Persefona, mă completă el printre gemete.

— Halal Zeiţă Persefona! Cam coaptă pentru o zeitate a tinereţii. Cât are? Treizeci şi cinci de ani?

Cel puţin! Şi, la urma urmelor, ce naiba căutai tu în coşmelia aia? Catherine spune că e un loc viciat unde te poţi afunda în păcate inimaginabile. De toate pentru toţi. Se vorbeşte despre animale, biciuiri şi legat cu frânghii, perversiuni de tot felul. Te poţi îmbolnăvi de cine ştie ce într-un loc ca ăla. Plus că mi-ai promis că nu te mai bagi în jocuri de noroc.

— Dar nu jucam nimic. Urmăream o pistă. Orice bărbat are o slăbiciune şi maiorul o are şi el pe-a lui, îmi explică Claude. Domniţa în lila. Am văzut-o acolo, împreună cu celelalte nimfe. E ciudată, îţi spun eu. Ceva e foarte în neregulă cu ea.

— Ce anume?

— Nu ştiu, felul în care... ahhh. Claude gemu din toţi rărunchii şi se aplecă în faţă, ţinându-se de burtă. Gata. Asta e. Mi-am primit biletul către rai. Şi de data asta, nu cred că mă mai întorc. Am plecat.

— Nu fii ridicol. N-a murit nimeni până acum de la prea multă mâncare. Mă mir că încă n-ai diaree. Aşa faci mereu, mănânci ca un elefant înfometat şi regreţi mai târziu. Am un preparat din mentă care o să te ajute.

— Pe legea mea, nu şi de data asta. Acum e diferit faţă de alte dăţi. Nu cred că...

Se opri brusc, sprijinindu-se de un copac. O peliculă de transpiraţie îi acoperi fruntea, ochii îi ieşiră din orbite. Apoi vomă violent.

— Claude!

L-am susţinut, ţinându-l de frunte în timp ce dădea totul afară din el. Când termină, se îndreptă clătinându-se către o fântână publică. În mod ciudat, rămase tăcut în timp ce se spăla cu apă pe faţă. Pupilele îi erau atât de dilatate încât din iris nu mai rămăsese decât un contur verzui. L-am palpat cu blândeţe în partea dreaptă a abdomenului. Îmi împinse mâna la o parte.

— Încetează! E gol, n-a mai rămas nimic. De data asta, chiar am încurcat-o. Nu m-aş supăra dacă n-aş mai trece niciodată prin aşa ceva. Încetează. Hei, opreşte-te! întotdeauna îţi bruschezi pacienţii?

— Nu te bruschez deloc. Se numeşte palpare.

— Numai când o fac doctorii. Dacă ar face-o altcineva, s-ar numi asalt. E criminal, asta e.

— Interesant. Ai ficatul mărit.

— Nu m-a mai acuzat nimeni de aşa ceva înainte. Gură mare, sigur. Bărbăţie... ei, la naiba, nu mai contează. Doar n-o să încep să vorbesc despre asta cu propria mea soră. Claude îşi trecu o mână tremurândă prin părul ciufulit. Spune-mi, doctora, fii sinceră. O să mor?

— Ai ficatul foarte mărit... la fel ca Miguel. Hmmm. Pulsul e bun.

— Deci, care-i treaba?

— O să supravieţuieşti, am mormăit.

Indiferent cât fusese de neplăcut, faptul că vomase fusese un lucru foarte bun. Mi-am

strecurat mâna într-un buzunar secret al fustei pentru a scoate o mică trusă medicală. Am deschis-o, lumina anemică a lunii strălucind pe metalul bisturiului.

— A, nu! Să nu-mi faci una ca asta. Soră, nesoră, nu-ţi permit să mă tai pe nicăieri.

— Taci din gură măcar o dată în viaţă. Am scos im flacon mic, din care am ales două pilule cu cărbune. Deschide-ţi gura aia mare. Ascultă, domnule, să ştii că ai fost otrăvit. La fel ca şi Miguel. Aşa că trebuie să-ţi aminteşti cu exactitate ce-ai mâncat pe ziua de azi.

— Să-nţepenesc dacă-mi mai aduc aminte. Ar trebui să fiu nebun de legat ca să ţin minte toate detaliile astea. Întreabă-mă altceva. Spre exemplu, despre jocul de cărţi de aseară. Am avut o mână splendidă, numai aşi şi regi, la fel ca întotdeauna. Nu mi-a ţinut nimeni piept. Praf i-am făcut, le-am luat toate paralele. Serios, a fost o feerie. O dulce feerie. Înghiţi pilulele cu puţină apă şi se strâmbă. Pe de altă parte, chestia asta n-a fost prea dulce. Are acelaşi gust ca mâncarea pe care-o găteşti. Ce naiba te-au învăţat ăia la Paris? Medicină, sau tortură?

Îmi era uşor să mă prefac că nu-l auzeam. Aveam experienţa. I-am mai dat încă două pastile şi i-am făcut semn să le înghită. Apoi l-am pus să deschidă gura ca să mă asigur că nu le pitise sub limbă.

— Perfect, acum gândeşte-te bine. Ai mâncat

ceva special? Ceva diferit?

— În afară de prostia asta pe care mi-ai dat-o? De obicei nu mănânc combustibil. Nu sunt o sobă, să ştii. Bine, bine, o să fiu serios, se grăbi să spună când văzu că mă încrunt la el. Am mâncat ouă, pui, pâine. Chestiile alea micuţe... cum se numeau? *Tortas?* Ah, alea au fost divine. Minunate. Am mâncat la fel ca şi tine. În afară de...

— *Tapenando,* mi-a picat fisa.

— Avea o grămadă de ciuperci, mai ţii minte? Eu sunt alergic la ciuperci. Asta e! Asta trebuie să fie, pentru că n-am mâncat trufe şi tot ce mai era pe acolo. Eu n-am treabă *cu astea.* Asta e mâncarea preferată a lui Miguel. Toată lumea ştie că are o slăbiciune pentru ciuperci. Ce altă metodă mai bună de otrăvire decât ciupercile? Drăguţa de *Amanita.* Nu creşte pe undeva pe aici? Se mai numeşte şi *cursa morţii.* Plus că seamănă cu marea majoritate a ciupercilor comestibile. Poate a fost doar un accident... de fiecare dată.

— De fiecare dată? Nu prea cred, frăţioare. Poate o dată, de două ori, dar nu aşa una după alta. Asta se numeşte premeditare. Crimă cu premeditare.

Claude îşi trase o palmă peste frunte.

— Acum că tot ai zis-o, povestea asta începe să capete un contur. Şi ce sunt eu, victimă colaterală? Mă simt complet marginalizat. Adică cineva vrea să-l prăjească pe marele Don şi când

colo îl pârleşte doar pe amărâtul de măscărici? O jignire extrem de gravă…

— Ascultă, Claude, de ce nu te duci tu acasă până-ţi mai revii?

— Nu pot. Fratele meu se întinse ca o pisică leneşă şi căscă. Avem un caz de rezolvat, mai ţii minte? Marele Don a dispărut în ceaţă.

— Nu chiar. Ştiu încotro se îndreaptă. Spre sediul *Cabrillo Shipping.* Mă duc după el.

Claude se frecă la ochi.

— Dar ai nevoie de ajutor.

— Ce am nevoie e să nu trebuiască să-mi mai fac griji şi pentru tine. N-o să-mi fii de prea mare ajutor dacă leşini lângă mine. Du-te acasă şi odihneşte-te. O să ne ocupăm şi de maior când te simţi mai bine. Nu-ţi face griji pentru mine, mă descurc eu cumva.

Am încercat să scrutez întunericul din jurul meu, încrucişându-mi degetele pentru noroc. Speram din tot sufletul să am dreptate.

Briza sărată se înteţi când am ajuns în apropierea golfului. Ceaţa părea un fel de perdea zdrenţuită cu care luna se tot juca de-a ascunselea. Totul părea sumbru în jur. Întunecat şi rece. San Francisco se asemăna cu o damă capricioasă: fierbinte ori rece într-un interval de numai câteva ore, în funcţie de ceaţa care invada uscatul dinspre ocean. Iar acum era rece ca gheaţa, frigul înţepându-mi pielea prin hainele nu tocmai groase.

M-am oprit tremurând din toate încheieturile în faţa clădirii care aparţinea companiei *Cabrillo Shipping,* lipindu-mă de zid şi încercând să văd ceva prin geamul murdar. Miguel aştepta în biroul lui. Îi puteam zări silueta înaltă, complet înveşmântată în negru. Iar eu îl aşteptam pe el. Afară. Singură. Oh, de ce nu încerca măcar să aibă încredere în mine? M-ar fi scutit de jocul ăsta de-a spionul care nu era deloc uşor. Îmi era suficient de greu să am grijă de el, nu mai aveam nevoie de aventuri în plus.

Ne certam mereu pe tema asta. Asta în cazul în care atunci când o singură persoană vorbeşte, în timp ce cealaltă rămâne mută şi nemişcată precum o statuie, se poate numi ceartă. Îi interzisesem să plece la întâlnirea din seara aceea şi păruse că era de acord. Sau cel puţin asta înţelesesem din tăcerea care-l înconjura precum un zid de piatră.

Părea că se simte mai bine. Culoarea îi revenise în obraji, plus că nu mai vomase în ultimele douăzeci şi patru de ore. Nu observasem alte efecte secundare ale otrăvii. Mâncase numai nenorocirile alea de ouă fierte şi pâinea arsă fără să se plângă. Stătea nemişcat în mijlocul biroului, fără să se mute de pe un picior pe altul, ori să se foiască aşa cum ar face oricine. Sincer, începeam să mă plictisesc. Am întors capul să privesc de-a lungul cheiului pustiu. Corabia lui era o adevărată frumuseţe, elegantă şi rafinată. Doi marinari

făceau de pază pe punte, restul echipajului probabil odihnindu-se sub punte. Carena nu era afundată prea mult în apă, semn că bunurile nu fuseseră încărcate încă. Nu vedeam pe nicăieri aurul furat şi nu ştiam dacă ar trebui să mă simt uşurată ori dezamăgită.

Mi-am frecat braţele, încercând să le încălzesc, sprijinindu-mă de perete. Brusc, o mână înmănuşată îmi acoperi gura, împiedicându-mă să ţip, aproape sufocându-mă. Un braţ ca de oţel se înfăşură în jurul meu şi mă trase înăuntru prin fereastră. M-am prăvălit ca un bolovan, zgâriind peretele cu botinele şi aterizând pe un piept solid. Aş fi recunoscut muşchii aceia sculptaţi ca de mâna unui artist oriunde şi oricând. Miguel. Numai că de data aceasta părea rece şi dur. Fără gesturi inutile de tandreţe. Era complet retras. Nemilos. Un străin periculos.

Mă eliberă într-un mod cam brusc şi închise fereastra. Ferm, dar fără să facă niciun zgomot. Numai ochii îi trădau iritarea. Traversă camera cu pas grăbit şi încuie uşa, apoi se întoarse pe călcâie şi se opri în faţa mea. Oh... nu era doar iritat. Furios. În mod sigur extrem de furios. De data asta mi se cam înfundase. Am păşit înapoi, lovindu-mă de biroul masiv din lemn de stejar.

— *Doctore* Arnaud, spuse pe un ton aspru. Semn rău. Fără dulcegării precum *querida* ori *nina.* Îşi încrucişă braţele la piept. Ascult.

— Ce asculţi? Mi-am smuls căciula neagră de

pe cap. Părul mi se revărsă pe umeri ca un râu ieşit din matcă.

Mă studie atent, de la părul vraişte, la fusta despicată şi până la gleznele dezgolite. O cută îi apăru între sprâncene. Dezaprobarea lui tacită îmi puse capac.

— Care-i problema? Acum o să-mi critici hainele? E ultima noutate de la Harper's Bazaar. Ultimul răgnet pentru urmărirea iubitului dispărut în miez de noapte. Am învârtit cu nonşalanţă căciula de marinar pe un deget. Orice *lady* ar trebui să-şi procure o chestie din asta. Norocul meu că aveam deja una. Se pare că trebuie să alerg mereu prin noapte. Urmăresc un bărbat bolnav, care ar trebui să fie în pat la ora asta, nu să se furişeze afară din casă ca un fel de *bandito* de la miezul nopţii.

Bun, sunam mult mai calmă decât mă simţeam. Miguel clătină din cap.

— De ce mă urmăreşti?

— Păi, dacă n-ai înţeles încă…

— Ce cauţi aici? întinse mâna, indicându-mi portul. E miezul nopţii. Docurile…

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

— O femeie. Singură la ora asta. Nu trebuia să vii aici. Se putea întâmpla orice.

— Nu s-a întâmplat nimic. Ăsta e cartierul în care am crescut. Ştiu tot ce mişcă pe aici. Chiar mai bine decât părţile componente ale creierului. Encefal, cerebel, emisfe…

— Încetează. Asta nu e o glumă.

— Dar nu glumesc deloc, Miguel. Ştiu să-mi port de grijă şi singură.

— Serios? Ia mai gândeşte-te.

Din doi paşi se afla lângă mine, prinzându-mă de braţe. Tare. Aproape brutal. Mă scutură de câteva ori, apoi mă sui pe birou şi-şi vârî genunchiul între picioarele mele, imobilizându-mă complet.

— Aş putea fi oricine. Te-am prins, te-am imobilizat, ţi-aş putea face orice aş dori.

Mâna îi alunecă sub fusta mea, urcând spre interiorul coapselor. Într-un mod cât se poate de ciudat, frica mi se transformă în fierbinţeală.

— Oricine ţi-ar putea face asta. Şi asta…

Mâna lui mă atinse între picioare, acolo unde îl doream cel mai mult. De data asta, am scăpat un suspin, dar nu datorită şocului.

— Oricine, *nina.*

— Nu… nu oricine. Doar tu, i-am răspuns, mulându-mă pe atingerea lui.

Trupul meu învăţa, menţinând ritmul cu al lui. Mâinile lui mă dezmierdau cu mişcări leneşe, revizitând locuri vechi, explorând mai departe, descoperind noi puncte ale plăcerii. *Acolo. Oh, şi acolo.* Mă dizolvam. Întreaga cameră se dizolva în jurul nostru, nu mai exista nimic altceva în afară de el şi de nevoia teribilă care ne unea.

De unde venea toată dorinţa aceea aproape obsedantă? Nu înţelegeam de unde-şi extrăgea

forţa cu care ne răpea minţile. A mea, a lui... nu mai conta nimic altceva pentru că mă lăsam în voia ceţei fierbinţi şi roşiatice. Deveneam parte din el, la fel cum el devenea parte din mine. Mi-am strecurat mâinile în părul lui, trăgându-l mai aproape pentru a-i gusta buzele. L-am explorat la fel cum mă explora şi el pe mine. Când mă pătrunse, abandonul meu îl egală pe al lui. O dată, de două ori, muşchii mi se tensionară spasmodic în jurul lui. I-am privit ochii aceia frumoşi care mă priveau aproape neîncrezători. De trei ori, de patru ori, încă o dată şi încă o dată, tot mai puternic, mai adânc. Ochii i se înceţoşară pe măsură ce se pierdea în mine şi eu în el. Apoi ne-am prăbuşit, înfăşuraţi unul în altul, fără suflare. Totul fusese rapid, aproape sălbatic, lacom, de necontrolat. Minunat. Un miracol pe care încă nu-l înţelegeam. Un miracol în care mă scăldam ca în primele raze ale soarelui dimineţii.

— *Cristo.* Te simţi bine? Te-am...

Îmi mângâie părul de pe faţă, apoi îmi dezmierdă pielea iritată de barba care-i crescuse peste zi. Am tresărit. Mă privi dezolat.

— Te-am rănit? îmi pare... Regreta atât de mult încât nu-şi termină ideea. Părea de-a dreptul ruşinat. Îmi pare rău.

— Pentru ce? Să nu îndrăzneşti să-ţi ceri scuze. Eu nu regret nici măcar o singură secundă. A fost... mmm... M-am întins cu mişcări leneşe.

— Nu eşti supărată pe mine?

— Sigur că nu. De ce-aş fi?

— Pentru că am fost furios. Brutal. Neglijent.

Un sâmbure de spaimă îmi încolţi în stomac.

— Oh, iar am uitat să ne protejăm. La naiba, trebuie să fim mai atenţi.

Miguel încuviinţă din cap cu un aer resemnat.

— Da, aşa e. Mult mai atenţi. Îmi furi minţile, *querida.*

— Serios? îmi place cum sună asta.

Cu toată lipsa mea de experienţă, poate chiar îi ofeream ceva nou. Poate reuşeam să trec de zidul pe care-l ridica între Miguel cel adevărat şi lumea în care trăia. I-am zâmbit, dar el nu-mi răspunse. Nu conta, eram suficient de optimistă pentru amândoi. Am ignorat felul în care ochii i se întunecară din nou.

— Data viitoare poate ar trebui să...

Cineva apăsă clanţa uşii. Miguel îmi făcu semn să mă ascund în spatele canapelei.

— Cine e?

— Don Miguel, vă rog. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. E foarte urgent, se auzi o voce, disperarea punctând fiecare cuvânt în parte.

Am schimbat o privire. Ultimul om pe care ne aşteptam să-l auzim. Un om urmărit de lege. George.

Când Miguel deschise uşa şi George intră, aduse cu el umezeala rece a mării şi miros de zahăr ars cu mentă. Cum să-l mai poţi suspecta că ar fi vinovat de ceva? Imposibil. Răufăcătorii nu

miros a bomboane. Tipii răi duhnesc a băutură, tabac şi transpiraţie. Dar bomboane? Nu. Chiar nu puteam crede aşa ceva. Şi, judecând după poziţia relaxată pe care o adoptă Miguel, nici el nu credea.

— Bună, George.

Asistentul minion arăta ca şi cum nu i-ar fi mers prea bine. Pălăria îi era o idee turtită şi plină de praf, iar hainele care de obicei arătau impecabil de curate erau boţite ca şi cum ar fi dormit în ele. George îşi scoase pălăria şi se mută de pe un picior pe altul, ca şi cum nu ştia de unde să înceapă. Îngrijorarea îi săpase riduri adânci pe frunte şi în jurul gurii.

— Mulţumesc că m-aţi primit, domnule. A trebuit să pândesc momentul cel mai potrivit pentru a îndrăzni să mă strecor până aici. Poliţia e peste tot. Mi-a fost teamă că nu voi putea ajunge în timp util.

— De ce?

George deschise gura, dar nu reuşi să mai scoată niciun cuvânt. Mărul lui Adam i se mişcă violent pe deasupra gulerului cămăşii. Scoase o batistă din buzunar cu care îşi şterse fruntea asudată, apoi se tamponă pe ceafă.

— Din cauza banilor, domnule.

— Lipsesc foarte mulţi bani, George. Banii mei. Ce ştii despre asta?

— Doar că au dispărut şi asta nu de ieri de azi. Dar nu ştiu unde sunt. I-am căutat, dar n-am găsit

nimic, nicio urmă. Vă jur, domnule.

Miguel îşi încrucişă braţele la piept cu o expresie gravă.

— Şi atunci de ce-ai fugit?

— Pentru că cineva mi-a înscenat totul. Poliţia nu mă crede şi m-am temut că nici dumneavoastră nu mă veţi crede. Mai ales în cazul în care aţi fi aflat despre trecutul meu.

— Te referi la faptul că ai cazier? Da, ai delapidat ceva fonduri de la Banca Lloyd şi apoi ai fugit în Australia. Acolo ne-am şi cunoscut. Queensland, îţi mai aminteşti?

N-aş fi crezut că e posibil, dar umerii lui George se prăbuşiră şi mai tare. Părea un om învins de soartă şi resemnat.

— Atunci… atunci înseamnă că ştiaţi deja.

— Sigur că ştiam. Ştiu totul despre angajaţii mei. Trecutul, prezentul. Spre exemplu, ştiu că fiul tău, Gerald, face parte dintr-o bandă care se numeşte Raţele din Sydney. Şi mai ştiu că datorează foarte mulţi bani partenerilor lui de jocuri de noroc. Asta ai făcut cu banii mei? I-ai acoperit datoriile?

— Nu, domnule, n-am făcut asta. N-aş fi putut. Am lucrat pentru dumneavoastră încă de când aţi început să vă ocupaţi de companie. Înainte să deveniţi Don. V-aţi transformat într-un bărbat pe cinste sub ochii mei. V-am oferit doisprezece ani din viaţa mea, timp în care am muncit din greu şi în mod cinstit. Asta ar trebui să conteze măcar

puţin. N-am făcut decât o greşeală în viaţa mea şi asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. De atunci am devenit un om corect, am încercat să echilibrez cumva balanţa. Mi-am spălat păcatul acela vechi, nu-i aşa, domnule? George îşi linse buzele arse, aşteptând un răspuns.

Expresia gravă de pe faţa lui Miguel rămase neschimbată.

— Ai douăzeci şi patru de ore, George. Niciun minut mai mult. Returnează banii până atunci, ori mă voi vedea silit să vin după tine. De probabilitatea asta ar trebui să te temi, nu de poliţie.

— Dar eu n-am...

— Ai înţeles?

George tresări.

— Da, domnule, am înţeles. Se întoarse şi ieşi, cu expresia unui om condamnat.

Imediat ce uşa se închise în urma lui, m-am dat jos de pe birou.

— Ai fost extrem de drăguţ.

Miguel mă privi cu ochi neutri.

— Drăguţ?

— Desigur. L-ai fi putut turna la poliţie, ori l-ai fi putut pune pe Moore pe urmele lui. Dar n-ai făcut-o. L-ai lăsat să plece. Chiar crezi în nevinovăţia lui. Eşti un om bun, Miguel.

Oftă.

— Câteodată uit cât eşti de tânără şi de naivă. N-ai înţeles nimic. N-am deloc încredere în el, e

foarte posibil să-mi fi furat banii. L-am lăsat să plece pentru că vreau să văd ce face mai departe. Xiang îl urmăreşte chiar acum.

— Eu pot să-ţi spun de pe-acum că George spune adevărul.

— Chiar aşa?

— Ştiu asta cu siguranţă, am afirmat pe un ton hotărât. M-am apropiat de el şi l-am împuns cu degetul în piept. Poţi să-ţi pariezi şi ultimul dolar pe asta. Ultima cămaşă. E adevărul absolut.

— Şi de unde ştii tu asta? Ai dovezi clare, ori te bazezi doar pe intuiţia feminină?

I-am ignorat tonul ironic.

— Nicidecum. Mă bazez pe intuiţia mea de doctor care nu m-a înşelat niciodată. Asta e ceea ce fac eu toată ziua. Studiez oamenii. Ştiu când cineva exagerează, când se preface, ori când încearcă să-şi mascheze simptomele. O ştiu cu siguranţă, George nu minte. S-ar fi evaporat imediat dacă ţi-ar fi furat banii, nu crezi? Ce rost ar fi avut să rămână? S-ar fi îmbarcat pe o corabie spre Brazilia, ori Cuba. Poate chiar spre Europa. Oriunde. De ce să-şi rişte gâtul pentru a sta de vorbă cu tine? Ar fi o adevărată nebunie, o prostie.

— Ori o lucrătură foarte inteligentă.

Miguel se apropie de birou şi deschise un sertar. Scoase un pistol Colt, îl controlă pentru a vedea dacă e încărcat, apoi îl armă cu aceeaşi eficienţă letală care-l învăluia precum o aură.

— Pentru ce ai nevoie de un pistol?

Îşi arcui o sprânceană. *Pentru ce* crezi? părea că mă întreabă, dar expresia feţei ñ rămase neutră.

— Hai să mergem, îmi spuse cu voce tare. A sosit timpul.

— Cum adică *hai să mergem*? Vrei să spui că de data asta mă inviţi şi pe mine?

Oftă exasperat.

— Nu, *niña.* O invitaţie e numai pentru un dans, o cină, o petrecere. Ceea ce urmează să facem n-are nicio legătură cu aşa ceva.

L-am urmat până la uşă. O deschise şi-mi făcu semn să ies prima. Am păşit în holul întunecat.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ai rămâne aici dacă ţi-aş spune s-o faci?

— Nu fii ridicol. Bineînţeles că nu.

— *Exacto.* Nu mă asculţi niciodată, spuse pe un ton iritat. Pentru propria ta protecţie, sunt nevoit să te iau cu mine.

Aha... Cu alte cuvinte, mă lua în custodie. Bine. Puteam să-i îngădui să creadă asta. Era liber să creadă orice. Dar ce se întâmpla dacă, la un moment dat, ajungeam să-l protejez eu pe el? Bănuiesc că la asta nu se gândise deloc.

Umbrele se alungiseră de-a lungul docurilor în aşa fel încât cerul, corăbiile şi clădirile deveniseră siluete întunecate ce se contopeau cu golful înghiţit de întuneric. Nu se zărea nici ţipenie de om, pustietatea aceea stranie înfiorându-mă într-un mod extrem de neplăcut. Părea că Dumnezeu

în persoană întinsese mâna spre Pământ, răpind la el orice formă de viaţă, indiferent din ce categorie făcea parte. Refluxul era în toi, aşa că în aer plutea mirosul distinct al peştilor morţi şi al gunoiului de la fundul apei. Cu toate astea, liniştea mormântală mă deranja mult mai tare. Singurele zgomote proveneau de la şobolanii care se căţărau pe docuri şi de la apa care clipocea în jurul pilonilor. Din când în când, se mai auzeau icnetele marinarilor în timp ce încărcau corabia cu lăzile grele din lemn. Îi priveam în linişte, ascunşi după nişte saci cu cărbuni.

— Probabil am înnebunit complet, murmură Miguel. N-ai ce căuta aici.

I-am pus un deget pe buze.

— Atunci trimite-mă înapoi.

Clătină din cap.

— Te-ai duce înapoi?

— Probabil glumeşti. Şi să pierd toată aventura asta?

— Şşşşş... vine cineva.

Am auzit sunetul unui capac de ceas de buzunar, apoi am zărit siluetele a doi oameni: unul înalt şi foarte slab, celălalt scund şi îndesat. Pe măsură ce se apropiau, siluetele ieşiră din ceaţa densă, materializându-se în Hamilton şi Buckner. Una dintre gleznele lui Hamilton era pansată şi am observat că se sprijinea cu toată greutatea de un baston. Durerea provocată de gută nu reuşise să-i şteargă expresia de mulţumire de sine care i

se oglindea pe chip. Buckner îşi strecură ceasul cu lanţ înapoi în buzunarul de la piept. Probabil îşi calculaseră foarte atent ora la care să ajungă în port. La câţiva metri în spatele lor se aflau patru bărbaţi masivi care le asigurau securitatea. Cefele le erau mai masive decât capetele, braţele lor păreau nişte trunchiuri de copaci, degetele nişte caltaboşi. Splendid! Exact genul meu de bărbaţi.

Miguel mă împinse cu blândeţe, ascunzându-mă mai bine după sacii cu cărbuni. Umbrele înşelătoare mă împresurară din toate părţile. Miguel ieşi din ascunzătoare, păşind până în mijlocul docului. Postura îi era relaxată şi în acelaşi timp mândră, cu braţele pe lângă corp, pregătit pentru orice.

— Domnilor, salută cu voce joasă.

— Don Cabrillo, răspunse Hamilton cu un zâmbet larg, întinzându-i mâna.

Miguel nu i-o strânse, înclinând numai uşor din cap, ochii rămânându-i fixaţi pe cele patru matahale. Mâna lui Hamilton rămase atârnată precum o pisică grasă de mare aruncată în aer.

— Plata mea?

Buckner pocni din degete. Una dintre matahale păşi în faţă, întinzându-i lui Miguel un sac marinăresc din pânză. Miguel îl luă, cântărindu-l într-o mână.

— Unde e restul?

— Banii sunt acolo, toată suma asupra căreia ne-am înţeles. Numai că nu în aur, Don Cabrillo.

— Şi atunci în ce?

— În dolari. N-am crezut că...

— Că mă va deranja? îl întrerupse Miguel. Sau n-aţi crezut că voi observa? Vă asigur că nu sunt un prost. Aruncă sacul pe jos. N-am ce face cu ei. Dolari din hârtie? Nu valorează nimic. Preţul tocmai s-a dublat.

— Asta e inadmisibil! fumegă Buckner, încleştându-şi pumnii atât de tare încât i se albiră încheieturile. Tropăi nerăbdător din picioare. Inadmisibil şi complet sub statutul unui gentleman. Ne-ai dat cuvântul, domnule. Cuvântul unui gentleman ar trebui să valoreze mai mult decât atât!

— Iar eu am avut cuvântul vostru, dar se pare că v-aţi răzgândit. În acest caz, am acelaşi drept. Nu mai avem nicio înţelegere, replică Miguel pe un ton rece ca valurile întunecate ale oceanului.

Le întoarse spatele şi se îndepărtă de ei. Când ajunse în dreptul meu, mâna i se mişcă aproape imperceptibil, invitându-mă să-l urmez. Bun, am înţeles. M-am strecurat pe după saci, lipindu-mă cu spatele de zidul unei clădiri.

— Aşteaptă! strigă Buckner.

Miguel mai păşi de câteva ori înainte de a se opri. Privi peste umăr.

— Don Miguel, aşteaptă un moment, insistă Hamilton. Nu mai fi atât de impulsiv. Te grăbeşti ca un afurisit de yankeu.

— N-am nevoie de prea mult timp pentru a lua

decizia potrivită, îi răspunse Miguel.

— Aşa e, ai dreptate, admise Buckner. Dar asta numai pentru că tu eşti cel care ia decizia, pe când la noi nu se pune astfel problema. Nu e decizia noastră. Trebuie să discutăm cu...

— Horace! mai taci din gură, îl întrerupse Hamilton la timp, ridicându-şi gulerul hainei cu mâinile umflate ca două gogoşi. Într-un mod complet neadecvat, faţa încă îi strălucea de satisfacţie.

— Înţeleg. Aveţi un şef. Atunci toată povestea asta nu e decât o mare greşeală. Nu tratez niciodată prin intermediari, spuse calm Miguel. Duceţi-mă la el.

Buckner emise o hârâială din gât ca o broască agitată. Cele patru matahale avansară încet şi ameninţător, dar Hamilton ridică mâna, oprindu-i. Bărbaţii îngheţară pe loc, aproape înconjurându-l pe Miguel, care nu părea deloc afectat de desfăşurarea de forţe. Părea de-a dreptul plictisit de toate manevrele acelea.

— Probabil glumeşti, ridică din umeri Hamilton. Ne ceri imposibilul. Mai degrabă ne-ai cere luna de pe cer. Nimeni nu ajunge la şeful nostru. Nimeni.

Liniştea se aşternu din nou peste docuri, curmată când şi când de sunetul lăzilor încărcate de marinari. Undeva în depărtare, o geamandură scârţâi prelung parcă dorind să le reamintească muritorilor că fluxul nu aştepta niciodată după

nimeni. Vântul se înteţi, înfăşurând ceaţa în jurul siluetelor nemişcate de pe doc.

Miguel îl studie pe Hamilton cu o privire complet lipsită de interes. Buckner devenea din ce în ce mai agitat. Ridică indiferent din umeri.

— Prea bine. Corabia nu e încărcată decât pe jumătate. Nu va dura mult s-o descărcăm. Se întoarse cu faţa la corabie şi ridică o mână.

Într-o fracţiune de secundă, marinarii rămaseră nemişcaţi. Cei care se aflau pe doc eliberară neglijent o ladă imensă care se izbi de pământ cu un geamăt înfundat. O altă ladă ateriză lângă ea. Apoi alta.

— Nu! Nu! Opriţi-vă!

Buckner alergă spre ei, dând din mâini ca o găină din aripi. Apucă una dintre lăzi şi se opinti s-o ridice, dar nu reuşi nici măcar s-o clintească din loc. Făcu un semn către cele patru matahale.

Hamilton se sprijini în baston şi urmări agitaţia inutilă a partenerului său, zâmbetul satisfăcut încă plutindu-i pe buze.

— Pe legea mea. Don Miguel, spuse în timp ce alte câteva lăzi fură descărcate. Chiar îţi meriţi reputaţia. Negociezi la sânge. Iar noi ne aflăm într-un impas al naibii de mare, cu jumătate de marfă încă pe docuri. Ne-ai prins cu pantalonii în vine. Aşa că probabil va trebui să-ţi satisfacem toate dorinţele.

— Bun.

Miguel ridică din nou mâna şi din nou

marinarii se opriră.

— Cu o mică excepţie. Una pe care tu, ca un gentleman desăvârşit, o poţi înţelege în mod sigur. Nu putem părăsi o încărcătură atât de preţioasă fără niciun fel de supraveghere. Se poate întâmpla orice. Aşa că propun să stai de pază. Buckner va rămâne aici cu tine, în timp ce eu voi obţine aprobarea şefului nostru. Dacă se întâmplă ceva neplăcut, vei putea rezolva orice cu partenerul meu. Nu-i aşa, Horace?

Buckner aproape scrâşni din dinţi de furie, dar reuşi să dea din cap în semn de aprobare.

— Sunt sigur că putem ajunge la o înţelegere satisfăcătoare cu şeful nostru. E un bărbat rezonabil. Chiar extrem de rezonabil. Hamilton făcu un semn către cei patru bărbaţi. Sper că nu te deranjează dacă doi dintre băieţi rămân aici cu Buckner, nu? Câteodată Horace se simte o idee cam singur pe lume.

Miguel rămase tăcut şi nemişcat, la fel ca întunericul ce ne înconjura. Reflectă pentru un moment, apoi înclină imperceptibil din cap.

— Puteţi face ce vreţi, spuse într-un final, făcând un gest către corabie. Domnilor, pe aia.

Nu aşa îşi dorise să se rezolve acel incident. Îmi puteam da seama după felul rigid în care îşi ţinea umerii în timp ce conducea micul grup către corabie. Nu mi-a aruncat nici măcar o privire. Nu putea. Buckner şi-ar fi dat seama că se mai afla şi altcineva acolo, privind, ştiind totul. Unde era

Xiang? Inima îmi bătea nebuneşte în timp ce scrutam întunericul, încercând să-l zăresc pe tăcutul gigant. Nu-l vedeam pe nicăieri. Probabil îl urmărea pe George, care dintr-odată nu mai părea atât de important. Ce pierdere uriaşă de timp! Aveam ocazia să descoperim adevărata minte din spatele acelui plan mârşav. În ciuda lipsei mele de experienţă, ştiam că nu avea să ni se mai ofere o altă şansă. Trebuia să-l urmărim pe Hamilton. Şi cum Xiang nu era disponibil, totul rămânea la latitudinea mea.

Eu? Eram doar un amărât de doctor, nu un spion! O femeie, pentru numele lui Dumnezeu! Stomacul mi se strânse la fel ca prima oară când cususem rana cuiva. *Nu te mai gândi. Doar şti ce trebuie.*

Trăsura lui Hamilton era uşor de identificat în pustietatea portului. Strecurându-mă pe lângă clădiri şi lăzi de tot felul, am alergat în direcţia ei, mulţumind cerului pentru fusta mea despicată şi bocancii care nu-mi alunecau pe noroi şi ulei. M-am ascuns în spatele unor colaci imenşi de parâme, furişându-mă până în spatele trăsurii. Caii erau legaţi, vizitiul moţăia cuibărit în haina groasă, cu gulerul ridicat. Într-o mână ţinea o butelcă plată din metal, cu dopul scos. Nu mai era nimeni prin jur.

M-am urcat rapid în lada pentru bagaje, închizând trapa chiar în momentul în care se auziră paşi. Pielea moale se mulă în jurul trupului

meu. Ochii începură să-mi lăcrimeze datorită prafului, nasul gâdilându-mă neplăcut, anunţând un strănut iminent. Dar eram hotărâtă să-l înăbuş din faşă, chiar dacă trebuia să-mi frec nasul până când îmi dispărea cu totul. Am împins un ham vechi care mă înghiontea în rinichi, apoi mi-am întins picioarele, găsindu-mi o poziţie mai bună. Am tras cu ochiul prin deschizătura trapei, având grijă să nu scot niciun sunet.

Miguel se afla deja pe punte, drept ca un far, scrutând întunericul. Întoarse capul înspre ocean, ca şi când ar fi apreciat apropierea fluxului, apoi cercetă corăbiile ancorate în port. Când privirea îi ajunse la trăsura lui Hamilton, mâinile i se încleştară pe balustradă. Trupul i se tensionă, ca şi cum m-ar fi zărit în ascunzătoarea mea, dar nu apucă să facă vreun gest pentru că matelotul se apropie de el.

— *Capitán?*

— *Si.*

Miguel se întoarse cu faţa la el. Indică ceva cu mâna către provă.

Aş fi vrut să-l strig să-i pot face cu mâna, să-i trimit cumva un mesaj să nu-şi facă griji. Totul avea să fie în regulă, nu aveam să păţesc nimic. Dar nu puteam. Şi probabil nici nu mai conta. Oricum nu-şi făcea griji pentru mine. Îşi lua îndatoririle foarte în serios. Până la urmă, era un Don.

— O întorsătură nu tocmai favorabilă,

domnule, am auzit voci.

— Ba deloc, răspunse Hamilton. Nu-ţi împărtăşesc pesimismul.

Trăsura se zgâlţâi din toate încheieturile când Hamilton urcă în ea. Caii fornăiră. Roţile se puseră în mişcare, trăsura înaintând pe cheiul Broadway şi îndreptându-se către Market Street.

În ciuda faptului că-l aştepta o întâlnire extrem de importantă, Hamilton nu părea să se grăbească deloc. Am înaintat în zigzag de-a lungul Coastei Barbary, oprindu-ne de nenumărate ori. Chiar trebuia să viziteze fiecare bar ce ne ieşea în cale? Oare aveam să mai ajungem la destinaţia finală? îmi pierdeam răbdarea. Picioarele îmi amorţiseră deja. Începeam să mă îngrijorez de-adevăratelea când am simţit în sfârşit ritmul galopului de cursă lungă.

Treptat, aerul a început să devină mai proaspăt şi mai curat. Părăseam zona canalelor în favoarea străzilor curate. Un alt gen de cartier. Probabil ne aflam în partea de sud, acolo unde locuiau oamenii bogaţi.

Cu cât o casă e mai mare, cu atât ai mai multe variante pentru a te strecura înăuntru. *Papa* obişnuia să-mi spună mereu asta şi, spre satisfacţia mea, părea să fie adevărat. Turnurile gotice ale conacului Calhoun dispuneau de sute de ferestre numai bune pentru misiunea mea. Am zărit una protejată de nişte tufişuri de trandafiri. Am rupt-o la fugă pe pajiştea perfectă din faţa

casei. Am ridicat fereastra ce fusese lăsată întredeschisă, probabil pentru o aerisire mai eficientă şi, folosindu-mă de picioarele mele lungi, m-am căţărat înăuntru.

Ha! Ca să vezi! *Papa* avusese dreptate, dar nu mă avertizase despre cât era de macabru să pătrunzi într-o casă pustie. Pereţii păreau să suspine, iar parchetul scârţâia sub paşii mei. Din când în când, ramurile copacilor îmi băteau în ferestre, parcă pentru a mă atenţiona că nu mai aveam nicio speranţă să devin o adevărată *lady.* Transpiraţia îmi aluneca pe ceafă şi apoi în jos pe coloana vertebrală.

— Ce impertinent, câtă lipsă de consideraţie, spuse vocea unei femei pe un ton la fel de mătăsos precum o noapte de vară din sud.

O uşă era întredeschisă, lumina lumânărilor revărsându-se în holul întunecat. În aer plutea mirosul unei cine târzii, amestecat cu parfumul dulce al caprifoiului. Suficient de dulce încât să-ţi verşi toate maţele. Margaret LaRue Calhoun râse languros, ca şi cum ar fi fost extrem de satisfăcută.

Am auzit murmurul vocii unui bărbat cu un timbru jos şi plăcut. Mi-am încordat auzul, concentrându-mă. Vocea aceea… îmi părea mult prea cunoscută. Îngrozitor de cunoscută. Nu. Nu putea fi el. Îngrijorarea mă cuprinse în timp ce am tras cu ochiul prin uşa întredeschisă.

— Oh, iartă-mă, dragul meu. Nu mă refeream

la tine, desigur. Tu eşti întotdeauna binevenit. Zi şi noapte. Mai ales noaptea. Numai că trebuie să fim foarte atenţi. Christopher nu poate afla despre asta. Nimeni nu are voie să afle. N-ar fi prea înţelept, nu crezi?

Margaret se afla în faţa unui şemineu. Focul o făcea să pară mai tânără şi mai subţire, strălucind pe ici pe colo din spatele rochiei desfăcute. Părul îi era lăsat liber pe umeri. Se întoarse către bărbatul din dreapta ei, cu spatele la mine.

— Ştiu că este neplăcut, dar deocamdată trebuie să îndurăm.

Bărbatul înalt şi zvelt se apropie de ea. Nu-i puteam vedea faţa, dar lumina focului îi scotea în evidenţă şuviţele mai deschise la culoare din părul castaniu. O cunoşteam pe fiecare în parte. Admirasem şi adorasem culorile acelea noapte de noapte în patul nostru în timp ce-l ţineam în braţe, apoi îl vegheasem ore întregi în timp ce dormea. Iar acum îl priveam în timp ce-i încheia rochia lui Margaret cu aceeaşi dexteritate cu care mi-o desfăcuse pe a mea. Ochii mi s-au fixat pe acele mâini pricepute şi rapide care nu puteau aparţine decât unui Cabrillo. Într-adevăr, extrem de priceput. Mă păcălise. Mă trădase în cel mai mârşav mod. Brusc, mi s-a făcut rău. Probabil că eram prea tânără şi prea naivă, exact aşa cum îmi spusese. Tânără, naivă şi o mare proastă. O pradă uşoară. Oh, cât de mult se distrase pe seama mea.

Se reîntoarse lângă masă şi băgă în gură o

tartină mică şi delicată, apoi încă una. Margaret îşi ţuguie buzele.

— Câteodată am impresia că eşti mai interesat de mâncare decât de mine. Chiar trebuie să faci asta? Să mănânci şi mâncarea din farfuria mea? E jignitor, plus că nu e igienic. Avem alte lucruri de care trebuie să ne ocupăm. Mâna îi alunecă între picioarele lui, masându-l cu un aer cunoscător. Lucruri cu mult mai importante, murmură languros.

— Desigur, *querida.*

Durerea surdă mă izbi direct în stomac ca un fulger care îmi străbătu tot corpul, despicându-mi inima în două şi lăsând în urmă o gaură neagră şi arsă. Nu-mi venea să cred. Nu voiam să cred. Îmi venea să-l rănesc cumva, să-i rănesc pe amândoi la fel cum mă răniseră şi ei pe mine. În acelaşi timp, îmi doream să pot fugi departe şi să nu-l mai văd niciodată. Acele impulsuri paradoxale mă sfâşiau în două, aşa că am rămas pe Loc; neştiind ce-ar fi trebuit să fac mai departe. Nu mai puteam face nimic altceva decât să-i privesc ca trăsnită. O dezmierdare, un murmur, un suspin. Puteam vedea strălucirea de pe faţa lui Margaret, în timp ce el se afla tot cu spatele la mine, ocupat să o sărute pe gât, buzele lui alunecând apoi în jos către decolteu.

Apoi, dintr-odată, Margaret se îndreptă spre uşă. Avea să mă descopere! Trebuia să dispar de acolo. Cât mai repede, înainte de a mă umili şi mai

tare. Chiar dacă nu reuşisem să asist la întâlnirea dintre Hamilton şi Calhoun, văzusem şi auzisem mai mult decât suficient. Nu mai suportam să mai rămân în locul acela nici măcar un minut în plus.

M-am strecurat din nou afară şi am fugit cât mă ţineau picioarele, furia dându-mi aripi. Nu-mi mai păsa de nimeni şi de nimic. Locul în care avusesem odată o inimă era acum doar o zonă amorţită. Aerul nopţii era rece, dar nu mă ajuta deloc. Nici dacă m-aş fi tratat cu o pungă întreagă de degetariţă n-aş fi reuşit să-mi revin. Nu credeam că-mi voi mai reveni vreodată.

Confesiuni

— Nu cred că e o idee prea bună, am spus cam fără convingere, simţindu-mă în sfârşit în siguranţă.

Încă tremuram pe dinăuntru, dar mă simţeam ceva mai bine în timp ce ne deplasam de-a lungul Coastei Barbary. Catherine era cu mine, grijulie ca o mamă care-şi conduce odrasla pentru prima oară la şcoală. Întoarse capul şi-i aruncă o privire plină de dispreţ unui bărbat care intenţiona să se apropie de noi.

— Să nu cumva să îndrăzneşti, îi spuse pe un ton care ar fi putut îngheţa apele termale. Am devorat deştepţi ca tine la micul dejun, după care le-am aruncat oasele la gunoi.

Impresionant. Trebuia să reţin replica aceea. O puteam folosi la prima întâlnire cu Don *Juan* Miguel. Numai că trebuia să-mi exersez timbrul vocii. Îmi doream să fiu puternică şi dură ca mătuşa mea, dar nu era decât un vis care nu avea să se împlinească niciodată. Nu mă puteam compara cu ea.

— Chiar nu era nevoie să vii cu mine, Catherine.

— Prostii, păpuşa mea. Tratamentul meu facial poate să aştepte. Ştii că aş face absolut orice pentru tine. Îmi pare foarte rău că Don Cabrillo s-a dovedit a fi o mare dezamăgire. Îl credeam un bărbat statornic, pe care te poţi bizui oricând, un

adevărat gentleman, întotdeauna extrem de politicos şi manierat. N-aş fi crezut niciodată că nu e decât un şobolan împuţit. Mi-aş dori să-i pot spune în faţă ce impresia am acum despre el.

Am crezut că era pe cale să spună ceva extrem de vulgar, dar se abţinu într-un mod admirabil. Micul ei discurs nu mă făcea să mă simt cu nimic mai bine.

— Ei, lasă că n-o să mor din asta. Sunt tânără, sănătoasă, am o carieră pe care o iubesc din tot sufletul. Te am pe tine, pe James, pe Claude. O grămadă de binecuvântări pentru care trebuie să-i mulţumesc Cerului. Şi chiar sunt bine, să ştii. Sunt foarte bine.

— Bine? Poţi să te minţi pe tine dacă vrei, dar pe mine nu mă poţi minţi. Ai inima frântă în două. Şi nu vrei să vorbeşti despre asta, la fel ca mama ta. Ar fi preferat mai degrabă să moară decât să împărtăşească durerea din sufletul ei cu cineva. Demnă până la capăt. Eu mă prăbuşesc dând din mâini şi din picioare, ţipând cât mă ţine gura. Şi poţi pune pariu că-i iau după mine şi pe cei care m-au rănit. De ce nu faci şi tu la fel? Ce-i în neregulă cu tine? Poate Don Miguel nici măcar n-a însemnat atât de mult pentru tine pe cât îmi imaginam.

Am înghiţit cu greutate, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Galbenul cald al lămpilor cu gaz deveni o aură nedefinită. Mi-am şters ochii cu dosul palmei.

— El este... a fost... Nu e asta, numai că totul s-a întâmplat mult prea repede. Totul. Felul în care ne-am întâlnit, cum am avut grijă de el... sau măcar cum am încercat să am grijă de el. Noi doi împreună... Mi-a tăiat respiraţia şi nu m-am mai putut controla. Adevărul este că nu mi-a promis nimic niciodată. Ce ştiu eu despre viaţă? Nu m-am mai...

— Îndrăgostit de cineva înainte?

Am simţit cum mă prăbuşesc din nou în mine. Durerea aceea insuportabilă îmi străpunse din nou inima. Cum era posibil să mai simt ceva când nici măcar nu mai aveam una? Nu avea niciun sens. Nimic din toate astea nu mai avea niciun sens. Am clătinat furioasă din cap.

Catherine mă luă pe după umeri în timp ce dădeam colţul străzii, intrând pe Post Street. Am trecut pe lângă localurile cu prostituate, ale căror firme colorate ţipător proclamau: *Ştim cu să tratăm un bărbat adevărat.* Mătuşa mea clătină din cap la vederea fetelor pe jumătate dezbrăcate care stăteau în poziţii languroase în vitrine.

— Ai putea ajuta fetele astea dacă ai redeschide infirmeria. Lucrurile s-au înrăutăţit după ce James a închis-o. Ai avea multă treabă, să ştii, plus că ai face un bine.

Am privit-o surprinsă.

— Parcă nu-ţi doreai să fiu doctor. Credeam că nu vrei decât să-mi găseşti un bărbat bun care să aibă grijă de mine aşa cum se cuvine.

— N-am spus asta niciodată, păpuşa mea. Catherine oftă. Nu vreau decât să fii fericită. Mereu mi-am dorit să ai un drum lin şi plăcut în viaţă. Dar tu ţi-ai ales cel mai dificil drum dintre toate. Uite unde ai ajuns, uite cum suferi. Nu cred că am să-ţi pot înţelege alegerile vreodată, dar să nu îndrăzneşti să crezi că nu sunt mândră de tine. Pentru că sunt foarte mândră şi-ţi admir încăpăţânarea.

Mă strânse în braţe, ca şi cum ar fi încercat să-mi transmită o parte din puterea ei interioară. Am realizat atunci adevărata magnitudine a dragostei necondiţionate pe care mi-o purta. Din punctul lui Catherine de vedere, eram o ciudată. Probabil la fel de ciudată precum o carte de medicină în limba arabă, dar asta nu conta pentru ea. Mă iubea la fel de mult şi nu-mi dorea decât binele.

— Nu-ţi mai face griji în legătură cu Don Miguel, îmi spuse pe un ton încurajator. Timpul le rezolvă pe toate. Şi noi putem pune umărul să ajutăm puţin lucrurile, chiar dacă asta nu înseamnă decât o porţie bună de răzbunare. O porţie dulce şi zemoasă. Nu-l lăsăm să scape aşa de uşor. Din punctul meu de vedere, un bici pentru cai ar fi tocmai potrivit. Sau poate îl putem îngropa până la gât în nisip. Lăsăm furnicile să ne facă treaba, alea veninoase care înţeapă de-ţi vine să te sui pe pereţi. Da, asta chiar ar fi o idee bună. Ha! auzi, iubitul lui Margaret LaRue Calhoun! Nu

cred să existe o pedeapsă mai potrivită decât asta. Ar trebui să se îmbrace într-o armură din metal înainte să se bage în pat cu una ca ea.

Continuă să descrie tot felul de pedepse pe care i le puteam aplica lui Miguel, una mai grozavă decât alta. Îmi era foarte clar că lui Catherine nu-i lipsea deloc imaginaţia. Plus că era la fel de însetată după sângele lui ca şi mine. Trebuia să admit că mă simţeam ceva mai bine. Nu există o gardă de corp mai zeloasă decât o mătuşă furioasă, iar eu aveam una care mărşăluia cu pas hotărât în direcţia hotelului Zeus.

Luminile erau aprinse şi muzica pianului se revărsa pe stradă ori de câte ori se deschidea uşa.

— Ce caută Claude aici? am întrebat.

Catherine nu-mi răspunse. Bărbaţii. Atât de iritanţi. Nu ascultau niciodată şi niciodată nu se aflau în locul potrivit.

— Fir-ar să fie, mai devreme şi-a vomitat şi creierii în Portsmouth Square. Ar trebui să fie în pat.

— Poate că acolo şi e, chicoti mătuşa mea, ridicându-şi poalele rochiei pentru a păşi peste o movilă de balegă de cal.

— Catherine!

Am simţit cum roşesc. Chiar nu voiam să mi-l imaginez pe Claude în timp ce... Oh, nici nu mă puteam gândi la asta!

— Nu e decât o realitate şi unele sunt mai plăcute decât altele. Mătuşa mea deschise uşa şi

intră cu forţa unui vapor cu aburi, lăsând în urmă o dâră de parfum bun. Probabil fătuca aia căreia i se spune Persefona îl vindecă cu propriul ei medicament, cu toate că nu sunt de acord să mai viziteze locul ăsta. Dacă o face prea des, e foarte posibil să ajungă într-un sanatoriu adevărat. Unde naiba-i băiatul ăla?

În momentul în care ne-am făcut apariţia, muzica se opri brusc, cu o notă falsă la final. Sunetul acela discordant stărui în aerul încărcat cu parfum ieftin. Liniştea deveni aproape palpabilă. Toată lumea îngheţă.

Catherine străbătu încăperea cu mâinile în şolduri, analizând-o cu o privire de profesionist, arcuind o sprânceană la vederea rochiilor demodate. Mă rog, picturile de pe pereţi nu erau prea rele, cu toate că mă îndoiam ca poziţiile acelea să fie posibile din punct de vedere strict anatomic.

Cineva tuşi într-un colţ, sunetul acela părând un catalizator care destrămă vraja. Lumea începu să se mişte din nou, fiecare rezumându-şi activităţile de dinainte de sosirea noastră, fie că erau legale ori nu. O ospătăriţă cărând o tavă încărcată cu băuturi alcoolice trecu pe lângă noi. Pianistul începu din nou să cânte, acompaniat de câteva voci răguşite.

— Ar trebui să acordeze pianul ăla, declară mătuşa mea. Până şi pisicile de pe aleea din dos le-ar putea spune asta.

I-am făcut semn cu cotul.

— Vorbeşte mai încet. Câteodată parcă eşti Claude.

— La fel de bună ca el, vrei să spui. Băiatul ăla e pe sufletul meu. Nu se sfieşte să meargă până în pânzele albe atunci când îşi doreşte ceva. Uite-te şi tu la clientela de aici. Habar n-au de etichetă. O vezi pe fata aceea care se scobeşte în nas în dosul evantaiului? Cine ar mai putea s-o considere atractivă odată ce o vede făcând aşa ceva. Şi fata în lila…

— Cum? Unde? Iubita maiorului e aici?

Am căutat-o din priviri, dar n-am zărit-o în mulţimea de prostituate. În faţa mea, o femeie îi aranja costumul de împărat roman unui bărbat cu o burtă imensă, apoi îi puse o togă pe umeri.

Mulţumit, burtosul se îndreptă către bar. Şi atunci am văzut-o. Fata în lila era aşezată pe o canapea, sorbind dintr-un pahar cu lichior şi făcându-şi vânt cu evantaiul. Părea plictisită, dar expresia din ochii ei îmi atrase atenţia. Părea că ştie un secret delicios pe care nu-l mai ştia nimeni altcineva. Faţa ei mi se părea atât de cunoscută. Şi zâmbetul acela sarcastic. Îl ştiam de undeva. Îmi evoca un loc întunecat. Rece şi umed. Nu-mi puteam aminti unde o mai văzusem şi asta începea să mă irite tot mai tare.

— Spune-mi, Catherine, cine e? O cunoşti?

— Nu. E doar o prostituată.

Mintea îmi lucra cu febrilitate în timp ce

ascultam răspunsul mătuşii mele. Oare o mai văzusem la Paris? Pe corabie, în timpul călătoriei spre casă? Nu. Îmi aminteam diferite fizionomii, comparând, catalogând. Gura aceea mereu ascunsă în spatele evantaiului. Cunoşteam felul acela dispreţuitor de-a zâmbi atât de bine, nu-l văzusem pentru prima oară la balul de la conacul Calhoun. Nu, categoric nu, îl mai văzusem şi înainte. Îmi aducea aminte de... închisoare? închisoarea mea. Noaptea în care fusesem răpită din spatele casei lui Catherine. Da, asta era. Fata aceea îmi amintea de sergentul Hollinger. Oare era vreo rudă de-a lui? Poate chiar sora lui? La gândul acela, am simţit milă pentru ea. Să-l ai pe idiotul acela drept frate? Eu măcar îl aveam pe Claude.

— N-am prea văzut-o înainte, continuă Catherine. Dar, bineînţeles, fetele ca ea vin şi pleacă. În fine, dacă o poţi numi aşa.

— Cum? Ultimele cuvinte ale mătuşii mele mă treziră din reverie. Ce vrei să spui?

— Detalii, Nathalie. Detaliile sunt totul. Irosite în van pe o adunătură ca asta. Priveşte atent felul în care stă.

— Nu-şi arată gleznele. Îmi plac pantofii ei. Am observat aproape cu invidie că nu erau plini de noroi ca ghetele mele.

— Nu mă referem la încălţăminte, pentru numele lui Dumnezeu. Foloseşte-ţi spiritul de observaţie. Picioarele sunt depărtate. Un indiciu

extrem de elocvent. Fiecare fată în parte învaţă de mică să-şi ţină gleznele încrucişate. Chiar şi o prostituată îşi aminteşte lecţia asta. Mă rog, până când învaţă să facă exact opusul.

Cu toate că auzisem fiecare cuvânt rostit de mătuşa mea, înţelesul lor tot nu-mi era prea clar.

— Vrei să spui că ea e... un el?

— Aha, văd că te-ai prins. Exact asta vreau să spun. La fel ca Elvira, numai că ea aşa s-a născut. Un fel de amestec ciudat. Prea multe dintr-o parte şi nu suficient de multe din cealaltă. Sau cel puţin aşa se vorbeşte. Înţelegi unde bat? Ar trebui. Doar n-ai terminat şcoala aia fiţoasă de medicină degeaba, nu?

Mi-am dat seama că rămăsesem cu gura căscată.

— Adică fata aia nu e sora lui Hollinger, ci chiar sergentul Hollinger în persoană?

— N-aş putea face diferenţa între Hollinger şi Adam, dar zici că e sergent? Cathernie îmi trase un ghiont însoţit de o cascadă de chicoteli. Sergent? Fugi de-aici! Vrei să spui din armată? Probabil rochia aia e un alt fel de uniformă. Încorsetarea regulamentului. Mătuşa mea îşi lăsă capul pe spate şi râse cât o ţinea gura.

I-am aruncat din nou o privire curioasă sergentului Gregory Hollinger. Da, acum vedeam totul altfel. Stratul gros de machiaj ascundea barba, nu cicatrici datorate acneii. Şi umerii aceia mult mai laţi ca cei ai unei femei. Mă păcălise. Mă

privi fix pe deasupra evantaiului. Apoi îmi făcu cu ochiul.

— Dar asta înseamnă că maiorul... N-am terminat propoziţia, simţindu-mă din nou mai mult decât confuză. Atitudinea aceea dispreţuitoare şi ironică. Rece, dur, masculin. Nu... nu pot să cred! maiorul Moore? Un... un pervers sexual? Dar nu pare deloc.

— Sigur că nu pare, dragă Nathalie. Suntem diferiţi cu toţii, nu avem ştampile ca biscuiţii scumpi. Fiecare dintre noi e unic în felul său. Catherine mă apucă de braţ. Ah, uite-i pe Claude şi Persefona. În sfârşit. Haide odată, ce-ai înţepenit acolo ca un stejar?

L-am zărit pe Claude în celălalt colţ al camerei. Părea cam verde la faţă şi era acompaniat de o prostituată minionă îmbrăcată într-o rochie albă grecească. O diademă din argint îi împodobea părul, iar ochii ei migdalaţi păreau mult prea înţelepţi şi trişti pentru o zeiţă a tinereţii. Probabil îşi petrecuse prea mult timp în lumea din străfunduri. Pielea ei avea culoarea unui pergament vechi, subţire şi cu o tentă gălbuie. Nu părea să se simtă prea bine. Ba dimpotrivă.

Claude ne făcu exuberant cu mâna, de parcă ne-am fi aflat de cealaltă parte a continentului.

— Hei, ia uite pe cine avem aici. Surioară, Cathernie, ne salută.

— N-ar trebui să fii aici, i-am spus pe un ton

aprig.

— Da, da, şi mie îmi pare tare bine să te văd. O reuniune de familie. Ce zici de asta? Ce vânt vă aduce pe aici? Claude mă sărută pe ambii obraji, şoptindu-mi la ureche: E şi maiorul aici.

Am încremenit.

— Ai răbdare, murmură Claude. O luă de mână pe Persefona. Bănuiesc că o cunoaşteţi pe această doamnă încântătoare.

M-am foit de pe un picior pe altul, murmurând un salut. Ce naiba făcea Claude? îmi irosea timpul, asta făcea. Trebuia să-l găsesc pe maior. Corabia avea să ridice ancora în orice moment şi aveam să ratez o şansă unică. Nu aveam timp pentru socializare şi nici nu-mi făceam prea multe griji în privinţa asta. Dacă nu puteai fi nepoliticos într-un bordel, atunci unde? Bine, poate eram puţin cam ipocrită. De fapt, puţin mai mult. Speram numai ca mătuşa mea să nu-mi ghicească gândurile. I-am aruncat o privire fugară.

Dar Catherine era preocupată s-o studieze pe femeia care îl acompania pe Claude.

— Bună, Mae. Ce mai faci?

— La fel ca întotdeauna, aşa după cum bine vezi. Falsa zeiţă încercă să-şi tragă mâna din cea a lui Claude, dar el nu-i îngădui, îl privi încruntată şi se strâmbă la el.

Am făcut un semn discret înspre sergentul Hollinger.

— Ce-mi poţi spune despre el, Mae?

— El? Sprâncenele i se arcuiră. Nu e pe statul de plată al Elvirei, asta pot să-ţi spun. Mai trece pe aici din când în când. Are şi ceva clientelă. Probabil e un informator împuţit. Mereu notează ceea ce-i spui.

Informator? Da, probabil locul acela era o comoară pentru colectarea de informaţii. Nu numai corpul uman era expus, ci şi slăbiciunile fiecărui om în parte. Păcatele nopţii puteau fi uşor transformate în şantaj. Exact aşa cum mă şantajaseră pe mine să le fac treaba lor murdară. O afacere murdară din toate punctele de vedere.

— Pe Elvira n-o deranjează chestia asta?

— De ce s-o deranjeze? I se oferă şi ei o parte din pradă. Fiecăreia dintre noi i se oferă dacă aflăm ceva interesant. Bani murdari, să ştii. Îţi cam pătează mâinile.

— Nu trebuie să rămâi aici. Ştii că eşti binevenită oricând înapoi, îi spuse Catherine cu un zâmbet firav.

Mae clătină din cap, părând dintr-odată mai tristă.

— Locul tău are reguli. Fără opium şi morfi romani. Asta sunt eu.

— Nu e neapărată nevoie să fii aşa, draga mea. Nu-i aşa, Nathalie?

— Aşa e, te pot ajuta să te laşi. Dar asta nu depinde decât de tine.

Mae mă privi fix, ostilitatea şi speranţa amestecate în ochii ei migdalaţi. O scânteie care o

făcea să pară mai puţin consumată şi sfârşită. Aproape că părea să-şi revină la viaţă.

— Nuprea cred...

— Atunci nici n-ai să reuşeşti vreodată, am întrerupt-o. Numai tu poţi decide dacă şi când. Dă-mi de ştire dacă te hotărăşti. Te ajut dacă-mi dai voie.

— Eşti la tel ca frati-tu. Niciodată nu accepţi un refuz, murmură Mae. De data asta reuşi să-şi smulgă mâna din cea a lui Claude.

Claude clătină din cap.

— Ei, nici chiar aşa. Nu ca Nathalie. Nu poţi merge atât de departe.

— Dar cât de departe ai merge tu? Eşti bolnav, îţi aminteşti? Ori ţi-ai vomitat şi rămăşiţa aia de creier? i-am răspuns cu ciudă.

Zău că nu-mi doream să mă implic în munca lui voluntară. Era foarte greu şi complicat ca cineva să renunţe la opium. Mai ales dacă persoana afectată era îndărătnică. Mai văzusem şi înainte fete tinere şi frumoase căzând pradă nopţii aceleia fără de sfârşit care se prelungea de la o lulea la alta. Mae era la fel. Oare putea să străbată lungul şi anevoiosul drum înapoi? În ce tâmpenie mă băga Claude? Prostul ăsta sentimental. Avea gura cam mare, dar era moale ca maiaua pe dinăuntru, la fel ca mine. Irosise o avere cu Mae. Şi acum mai găsise încă ceva. Îşi dorea s-o ajute să devină din nou o persoană normală. În fine, ar fi putut deveni unul dintre primii mei pacienţi la

infirmerie, dar Claude trebuia să pună umărul zdravăn dacă tot mă băga în asta.

— Ia stai puţin, mă trase Claude deoparte. Ce cauţi *tu* aici? Credeam că-l urmăreşti pe Don Miguel. A, nu-mi spune! îşi puse mâna streaşină la ochi, prefăcându-se că-l caută prin salon. L-ai urmărit până aici? în gaura asta păcătoasă? La naiba, nu l-aş fi crezut în stare să mai pompeze pe undeva după expediţia voastră de cules mure. Aţi lipsit ceva timp. Atât de mult că…

— Foarte amuzant, l-am întrerupt, nedorind să-mi aduc aminte de acea zi. Trebuia să uit foarte multe lucruri. Aşa că i-am tras un pumn în stomac fratelui meu. Tare. Cât de tare am putut.

— Au! Claude râse amuzat. Dai cu pumnul ca o fată. Văzându-mă că-mi iau avânt, mă prinse de mâini. Nu, nu, gata, m-ai convins. Nu e nevoie să-mi mai dovedeşti încă o dată. Am înţeles mesajul. Mă privi cu mai multă atenţie, încruntându-se. S-a întâmplat ceva, nu-i aşa? Spune-mi.

— Lasă asta. Trebuie neapărat să vorbesc cu maiorul. Trebuie să-i spun. E Calhoun. El a furat aurul şi-l transportă în noaptea asta.

Claude mă privi cu ochii mijiţi, ca şi cum ar fi urmărit traseul unei muşte pe perete.

— Christopher Calhoun? Are o grămadă de bani, plus că e un bogat destul de respectat. Se scaldă în bani. De ce-ar avea nevoie de mai mult, mai ales când îşi riscă reputaţia?

— Habar n-am, probabil a luat-o razna şi vrea

mai mult. Ce ştiu eu? Ştiu numai că i-am urmărit pe Confederaţi până la conacul lui. S-au întâlnit cu el, aşa că el e omul pe care-l căutăm.

— Şi spui că transportă aurul în noaptea asta? Cu cine? Am o problemă cu jumătăţile de informaţii. Mie-mi spui totul ori nimic, surioară.

— Păi... Nu puteam să continui. Era mult prea greu s-o admit. Miguel al meu, care de fapt nu era al meu deloc, trădând Uniunea. Trădându-mă pe mine. Un dublu trădător.

Claude îşi încrucişă braţele la piept şi bătu nerăbdător din picior.

— Aştept.

— Don Cabrillo, i-am mărturisit într-un final, incapabilă să-i întâlnesc privirea.

— Aha. Interesant. Foarte interesant. Fratele meu îşi masă bărbia. În fine, poate Don-ul tău...

— Nu e Don-ul meu.

— Cum adică? mă întrebă Claude pe un ton cam acid. Fir-ar să fie, te-a bătut din nou? Pentru că dacă a îndrăznit, pe legea mea că-i rup oasele.

Nu, i-am răspuns în gând. Rana pe care mi-o cauzase era mult mai gravă. Îmi distrusese un loc care nu putea fi bandajat ori tratat, dar îmi era prea ruşine să-i pot explica fratelui meu. Am clătinat numai din cap.

Claude fluieră prelung.

— Atunci care-i problema? V-aţi certat? Chiar acum când ne aflăm în mijlocul unei crize majore? Splendid! Tipic femeiesc. Laşi sentimentele să te

influenţeze când trebuie să faci o treabă serioasă. Zău, surioară, aveam o părere mult mai bună despre tine. Nu-ţi mai face probleme, o să-ţi trimită nişte trandafiri, un poem prost, poate-ţi cântă şi o serenadă la balcon ca un coiot în călduri care urlă la lună. Chestii romantice. După care vă împăcaţi şi totul e roz din nou. Crede-mă. Prostiile astea funcţionează cu orice femeie. Garantat.

— Ia mai taci! Ai spus că suntem *în mijlocul unei crize majore*? Ce fel de criză şi ce legătură ai tu cu asta? Credeam că nu eşti decât un măscărici. Hai, spune-mi tot.

Dar fratele meu mă ignora, făcându-şi deja planuri cu voce tare.

— Ha! Ca să vezi ce coincidenţă. Don-ul, Calhoun... Bineînţeles, trebuie să ţinem seama de detalii. Oftă, apoi îmi oferi un zâmbet strălucitor. Da, ăsta-i biletul nostru câştigător. Nu va fi uşor, o admit, dar asta înseamnă că profitul va fi cu atât mai mare. Împărţim frăţeşte. Ce zici? îşi frecă mâinile a satisfacţie. Hai la muncă!

— Ăsta nu e un joc.

— Totul e un joc, scumpo. N-ai învăţat asta până acum? Şi e mult mai bine să te afli de partea învingătorului. Mult mai bine.

Zâmbetul îi deveni aproape periculos.

Dimineaţa se apropia cu paşi rapizi. Cerul se lumina în partea de est, colorând norii într-un roşu aprins, dar soarele încă nu-şi făcuse apariţia. Umbrele prelungi încă se întindeau de la clădiri şi

până la docuri, pescarii pregătindu-şi ustensilele în întuneric. În aerul răcoros se auzeau strigătele pescăruşilor cerşind ceva de mâncare, cuvintele şi înjurăturile amestecându-se într-un amalgam poliglot, de la chineză la italiană, până la germană şi engleză.

Pe corabia lui Miguel limba predominantă era spaniola, curgând la fel de rapid precum un râu vijelios la vale. Pierduseră primul flux, dar al doilea se apropia cu paşi rapizi. Îmi puteam da seama după cum se schimba culoarea apei pe măsură ce devenea tot mai adâncă. Valurile se spărgeau furioase de docuri. În curând.

Fluxul avea să se năpustească în port în mai puţin de o jumătate de oră. Probabil Miguel era nerăbdător deja, dar nu-şi trăda emoţiile prin mişcări inutile aşa cum făcea Buckner, care se plimba de colo-colo pe punte. Miguel rămăsese nemişcat la provă, o mână odihnindu-i-se pe balustrada din lemn lăcuit Nu mai era nimic de făcut acum, doar să aştepte. Puntea era goală, lăzile probabil deja stivuite în cală. Toţi oamenii se aflau la posturile lor. Pânza mare era deja ridicată. Totul era pregătit pentru plecare.

Timpul ni se scurgea printre degete. Trăsura lui Hamilton tocmai ajunsese în port, iar bărbatul plinuţ se deplasa anevoie către corabie, urmat de cineva care nu semăna cu Calhoun. Probabil asistentul lui, înfăşurat până la ochi într-o mantie neagră. Asta nu mă surprindea, din moment ce era

mult prea devreme şi prea răcoare pentru ca un personaj atât de important să-şi facă apariţia în port. Trimisese pe altcineva să-i rezolve treburile murdare.

Toată lumea era la posturi şi din punctul nostru de vedere. Toată lumea în afară de soldaţii Uniunii. Unde naiba era maiorul şi oamenii pe care promisese să-i aducă? Am privit în direcţia ascunzătorii fratelui meu. Îşi uni degetul arătător cu cel mare pentru a forma un zero şi ridică din umeri. Apoi îmi indică ceva în spatele meu. Am întors capul.

Un soldat. Unul singur. Atât Asta era marea cavalerie promisă de către maior? Dacă n-aş fi fost atât de nervoasă, probabil aş fi izbucnit în râs. În locul cavaleriei ne trimiseseră un măscărici. Părea un mamifer marin la pensie cu burta aceea imensă şi mustaţa lungă, răsucită la vârfuri. Complet inofensiv. Purta o uniformă albastră jerpelită, dar nasturii din alamă păreau proaspăt lustruiţi. Spada i se lovea de bocanci la fiecare pas.

— Don’şoară? mi se adresă cu voce întrebătoare.

— Dumneata eşti de la căpitănia portului? Slavă Cerului că în sfârşit eşti aici. Trebuie să opreşti *The Silhouette,* corabia lui Don Miguel, să ridice ancora. E încărcată cu aurul furat de la Uniune.

Foca îşi duse mâinile la spate şi se legănă pe călcâie.

— Serios?

— Da, foarte serios.

Tipul ăsta era prost sau care era problema lui? Era beat? Ori pur şi simplu nu-i păsa? Iritarea crescu în mine precum valurile fluxului.

— Hai, du-te şi fă-ţi datoria. Nu ţi-a comunicat maiorul Moore cât este de important?

— Maiorul Moore? Aăă... vino cu mine. Mă luă de cot şi mă trase după el.

Mi-am smuls mâna din strânsoarea lui şi m-am dat doi paşi înapoi.

— Nu prea cred. Eu rămân aici.

— O *lady* n-are ce căuta pe docuri.

— Nu sunt o *lady.* Sunt doctor. Şi stau foarte bine aici.

— Femeile... Doamne, cât îmi sunt de dragi. La fel e şi femeia mea. Când îi intră ceva în cap, te-ai ars. Şi o coace, domnule, o coace la foc mic până se isterizează complet. Te rog, domnişoară, fii înţelegătoare. Hai cu mine... discutăm cu oamenii, apoi îţi ofer un ceai cald la mine în birou. N-ai ce căuta în umezeala asta. Şi fără isterii, bine?

L-am străfulgerat cu privirea. Cum îndrăznea? Ne confruntam cu o problemă reală, nu cu aberaţii de duduie isterică.

— Nu merg nicăieri, am declarat, făcând încă un pas în spate.

— Te rog, nu-mi face probleme. Vino cu mine, insistă cu acelaşi ton pe care l-aş folosi eu cu un pacient surd ori uşor sărit de pe fix.

Se părea că nu aveam încotro, trebuia să merg cu el. Dacă făceam scandal, riscam să atragem atenţia. Şi era clar că tipul nu avea de gând să-şi facă meseria. Probabil trebuia s-o fac eu în locul lui. Îi promisesem maiorului să stau de pază până când ajungeau soldaţii în port. Aşa că l-am urmat pe burtos. Groaza mi se accentua cu fiecare pas pe care-l făceam în direcţia docurilor. Eram complet expusă. Le simţeam privirile aţintite asupra mea. Echipajul, Confederaţii, Don Miguel. Nu părea prea fericit să mă vadă. Ba din contră, dacă era să judec după felul în care i se tensionă maxilarul în timp ce ne urcam la bord. Puntea se legăna uşor sub picioarele mele, dar nu într-un mod plăcut. Era ultimul loc din lume unde mi-aş fi dorit să mă aflu. Pe corabia lui. A *lui.* Nu voiam să fiu nevoită să-l mai privesc.

— Bună dimineaţa, domnilor, spuse burtosul. Iertaţi-mi îndrăzneala, dar am găsit-o pe această… domnişoară încântătoare ascunsă după nişte lăzi. Vă aduce nişte acuzaţii foarte grave.

— Niciun fel de acuzaţii, am intervenit. E purul adevăr. Şi acum nu mai sta ca un molâu, fă ceva. Arestează-i.

— Ceva în legătură cu aur furat, continuă burtosul ca şi cum nici nu m-ar fi auzit. Ştiţi ceva despre asta?

— Habar n-am despre ce vorbiţi, răspunse Buckner, privindu-şi ceasul.

— Nici eu, îl completă Hamilton, în vreme ce

reprezentantul lui Calhoun rămase cu spatele la noi.

Nici Miguel nu răspunse. Dar părea şi mai retras decât de obicei. Îşi strânse mâinile în pumni, apoi le relaxă. În ochi i se aşternuse din nou expresia aceea rece şi opacă. Era clar că nu eram binevenită.

Apoi, unul câte unul, bărbaţii începură să râdă. Chiar şi burtosul. Nu înţelegeam ce era atât de amuzant.

— Imaginaţi-vă, spuse burtosul pe un ton ironic. Numai imaginaţi-vă că aş ridica măcar un deget pentru a opri această tranzacţie. Ar fi ca şi cum mi-aş face singur o gaură în buzunar ca să pierd bani în dreapta şi-n stânga.

Excelent! O dădusem din nou în bară. Avusesem încredere în cine nu trebuia. Omul căpităniei făcea parte din conspiraţie. Probabil Cabrillo Shipping îl mituise din prima, aşa că nu mai lucra pentru guvern, ci pentru buzunarul lui propriu. De data asta chiar dădusem de belea. Genul acela de belea care te face să-ţi doreşti să nu fie decât un vis urât din care să te poţi trezi în orice moment. Stomacul mi se făcu ghem. Speram numai ca fratele meu să-şi folosească puţina minte care-i mai rămăsese pentru a rămâne în ascunzătoarea lui. Sau să născocească o cale de scăpare şi asta cât mai repede.

Nu mă atinsese nimeni încă. Nu mă închiseseră într-o pivniţă şi nici nu-mi legaseră

mâinile, dar era clar că eram prizoniera lor. Mă priveau cu dispreţ şi iritare, rânjind ca o haită de hiene. Miguel era singurul care rămăsese extrem de serios. Părea mai mult o fantomă în hainele lui negre, arătând exact ca atunci când îl cunoscusem: sever, auster, retras. Numai că acum mi se părea cu atât mai străin cu cât nu-l mai înţelegeam deloc. Poate nici nu-l cunoscusem vreodată cu adevărat. Poate acel Miguel pe care-l ştiam nici nu exista.

Privirea lui rece mă studia cu atenţie precum lumina puternică a unui far care scoate la iveală fiecare defect, de la bocancii plini de noroi, la hainele şifonate şi până la faţa mânjită cu praf. Eram ciufulită şi obosită. Mă măsură de sus până jos cu detaşarea cuiva căruia nu-i păsa nici cât negru sub unghie ce avea să mi se întâmple. Detaşarea aceea era mult mai groaznică decât furia din noaptea precedentă. Măcar atunci Miguel îmi demonstrase că-i păsa şi încă într-un mod extrem de pasional. Acum nu-i mai păsa. Asta era dureros de clar.

— Cel mai bine ar fi să-i dăm drumul, spuse pe un ton neutru. N-o va crede nimeni. Nu e decât o nebună care crede că poate face munca unui bărbat.

— Adevărat. Mi-a spus că e doctor, comentă burtosul clătinând din cap. Auzi, o femeie doctor! Ce mai urmează? Vă spun eu că ideile astea le intră în cap şi o iau razna.

— Nu face decât să-mi stea în drum dacă rămâne aici, continuă Miguel, întorcându-se cu spatele la mine. Gata, fusesem deja eradicată din viaţa lui.

Nu crezusem că mă mai putea răni ceva, dar mă înşelasem amarnic. Durerea surdă din inimă crescu în valuri şi se amplifică.

— Şi acum, domnilor, aştept să-mi daţi banii, se întoarse Miguel către Hamilton şi Buckner.

— Aş fi extrem de fericit s-o pot face, dar şeful nostru a refuzat, înţelegerea rămâne aşa cum e, replică Hamilton, lovind cu bastonul în lemnul punţii pentru a-şi puncta cuvintele.

— Vă înşelaţi, spuse Miguel cu voce joasă. Probabil uitaţi că am tot aurul vostru. Nu mă puteţi forţa în niciun fel.

— Ba putem. Chiar foarte uşor. Hamilton le făcu un semn celor două matahale de lângă el. Puneţi mâna pe ea.

Pe mine? *Fugi!* îmi strigă o voce interioară. Dar era deja prea târziu. Cei doi mă imobilizară imediat. Am încercat să mă eliberez din mâinile lor, dar nu aveam nicio şansă de reuşită.

— Ia uitaţi-vă la ea, comentă amuzat Hamilton. O adevărată mânză nărăvaşă.

— Prea nărăvaşă pentru gustul meu. Cu asta vreţi să mă şantajaţi? Miguel mă privi cu dispreţ de parcă eram o marfă cu defect. Probabil glumiţi. Faceţi ce vreţi cu ea.

— Măi, măi, măi, chicoti Hamilton. Mă

surprinzi, Don Miguel. Credeam că domnişoara Arnaud înseamnă ceva pentru tine. În noaptea balului v-am surprins în grădină. Trebuie să spun că păreaţi foarte pasionali.

Miguel ridică din umeri.

— O distracţie de-o noapte. Nu înseamnă nimic pentru mine. Nu-mi pasă de ea.

Tonul acela brutal. Cuvintele mi se înfigeau în inimă precum o armată de pumnale înroşite în foc. M-am prăbuşit de parcă tocmai primisem un pumn în plexul solar.

Hamilton chicoti din nou.

— Probabil te-am subapreciat, Don Miguel. Se pare că eşti cu mult mai crud decât se zvoneşte.

Reprezentantul lui Calhoun se întoarse încet cu faţa la noi. Nu-i puteam vedea trăsăturile datorită glugii trase pe ochi. Nu-mi dădeam seama cine era. Se apropie de mine cu paşi lenţi, ca şi cum nu era obişnuit cu mişcarea continuă a punţii sub picioare. Când ajunse lângă mine, îmi puse mâna sub bărbie şi-mi ridică capul. M-am ferit, surprinsă la atingerea aceea aproape delicată. Mâini extrem de îngrijite pentru un bărbat. Probabil nu muncise nici măcar o zi în viaţa lui. Cine era?

Din senin, mă plesni cu dosul palmei peste obraz. Tare. Cu sete. A doua lovitură îmi smuci capul într-o parte. Mi-am muşcat partea interioară a obrazului, simţind în gură gustul metalic al sângelui. Am scuipat pe punte. O picătură de

sânge îi ateriză pe pantof, dar el nici măcar nu tresări.

Obrazul mă înţepa. Mi-am îndreptat capul pentru a-l privi din nou. Gluga îi căzuse de pe cap, probabil datorită forţei loviturilor, descoperind... Cum?! Am privit şocată faţa aceea: ochi căprui migdalaţi, buze atrăgătoare, pictate cu roşu, care acum schiţau un zâmbet dispreţuitor. Probabil înnebunisem. Cum era posibil ca mâinile acelea delicate să lovească cu atâta forţă şi ură?

— Pe toţi zeii, spuse Margaret LaRue Calhoun, vocea torcându-i ca cea a unei pisici. Nici nu-mi mai amintesc de când n-am mai văzut atâta agitaţie pentru nimic. Poate doar atunci când sora mea şi-a pierdut amorezul în favoarea unei pipiţe din districtul Saint Ambrose. Degetele ei îmi atinseră obrazul. Atât de tânără şi de frumuşică. Şi incredibil de proastă. Trebuie să-ţi spun, draga mea, că m-ai dezamăgit profund. Nu eşti decât un copil cu minte de găină. Nici nu-mi vine să cred că i-ai atras atenţia unui bărbat ca Don Miguel. Mă măsură din cap până în picioare. Atât de necioplită şi neglijentă. Fără niciun pic de rafinament. Nu stăpâneşti deloc arta feminităţii.

Am privit de la Margaret la Miguel. În seara balului simţisem că exista o legătură între ei doi, sperând că era de domeniul trecutului. Dar nu era. Mi-am amintit cu amărăciune cum îi văzusem la conacul Calhoun. Tot ceea ce-mi spusese Margaret pângărea amintirile mele cu Miguel. Am

resimţit fiecare cuvânt ca o lovitură în plexul solar. Mă durea fiecare în parte. Mă durea faptul că şi el le auzea şi nu reacţiona în niciun fel. Nu spunea nimic. Părea că e de acord cu părerile iubitei lui.

Asta chiar m-a înfuriat. Rău. Mi-am ignorat feluritele dureri şi-am rânjit la Margaret.

— Ha! Poate nu sunt decât o fată necioplită, dar să nu crezi că nu-mi dau seama cât eşti de geloasă. Trebuie să fie dificil când o altă femeie apare în peisaj. Una mult mai tânără decât tine. Probabil te-a ros pe dinăuntru să ştii că mai are încă o *querida.*

Poftim. Lovitura mea de graţie. Am privit-o pe Margaret drept în ochi, aşteptând efectul. Îşi arcui sprânceana perfectă şi-mi zâmbi cu o licărire ciudată în ochi.

— *Querida.* Fascinant. Îşi înclină capul, privindu-mă cu atenţie ca şi cum mintea ei întorcea o idee pe toate părţile. Ah... deci ne-ai văzut împreună. Aseară, nu-i aşa?

Ochii mi se umplură de lacrimi. La naiba! Mi-am ţinut respiraţia, clipind des în speranţa că nu le putea observa. Dar Margaret văzuse deja, satisfacţia oglindindu-i-se pe faţă de parcă tocmai mâncase ceva delicios.

— Oh, ce amuzant. Ne-ai spionat, draga mea? îmi pare rău că ai văzut ceva mai mult decât te aşteptai. Inima ta micuţă e sfâşiată în două? Poate de data asta înveţi ceva de la mine. Spre exemplu,

cum se poartă o femeie adevărată cu un bărbat ca Don Miguel. E prea mult pentru tine. Până la urmă, ai văzut că s-a întors la mine. Mereu se întoarce.

Mai rapid ca o felină, Margaret mă zgârie pe gât cu unghiile ei perfecte. Am simţit şiroaiele de sânge cald alunecându-mi pe piele. Păşi înapoi, respirând sacadat, părând aproape exaltată. Îi plăcuse la nebunie. Se întoarse către Miguel arătându-i unghiile pătate cu sângele meu.

— Aşadar, nu-ţi pasă ce facem cu ea, dragule? Foarte bine, asta ne uşurează munca. Demonstrează-mi. Pocneşte-o.

Miguel avea s-o facă. O ştiam. Nu era o maşinărie, ci un bărbat extrem de pasional care încerca să-şi ascundă latura aceea a personalităţii lui. Pe de altă parte, era un bărbat care ar fi făcut orice pentru cauza în care credea şi pentru femeia iubită. Şi femeia aceea nu eram eu. Stomacul mi se strânse în timp ce-i priveam faţa aceea frumoasă şi lipsită de orice expresie. Părea ca sculptat în marmură. Nimeni şi nimic nu putea să-l schimbe. Nici măcar lacrimile mele nu aveau să-l înduplece şi oricum nu aveam de gând să-i ofer o astfel de satisfacţie. Greaţa mă invadă în valuri, ca şi cum sufeream *de malarie.* I-am privit mâinile elegante, amintindu-mi cu câtă delicateţe tăiau fructele în timpul micului dejun. Încă le mai simţeam pe trupul meu. Şi acum mâinile acelea aveau să mă rănească. La ordinul lui Margaret.

— Fă-o, şuieră Margaret.

Miguel îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu.

— Nu?! vocea ei crescu în intensitate precum începutul unei furtuni.

— Nu, repetă Miguel, apropiindu-se de mine. Le făcu semn celor doi bărbaţi care mă ţineau să-mi dea drumul. E doar o pierdere de timp. Plus că ar fi păcat. E mult mai valoroasă întreagă. Catherine nu ne va plăti un preţ bun pe ea.

— Mda, posibil, acceptă Margaret. Îşi masă bărbia, părând că se gândeşte la alternative. Setea de răzbunare contra setea după bani. O alegere dificilă. Bine, hotărî într-un final. Sunt de acord. Banii câştigau întotdeauna.

— Aţi înnebunit? Mătuşa mea nu tratează cu şantajişti şi bandiţi. Au venit odată unii să-i ceară bani pentru protecţie. I-a bătut cu făcăleţul în cap şi i-a alergat până în port. Până şi acum fug de ea când o văd pe stradă. Mi-am masat braţele pentru a-mi pune sângele în mişcare. Faceţi o mare greşeală dacă aveţi impresia că o să vă dea măcar un cent.

Miguel mă privi cu răceală.

— Te înşeli. Te iubeşte şi-ar face orice pentru tine.

Fără alt cuvânt, scoase din buzunarul hainei un fluier subţire, îl duse la gură şi fluieră scurt de trei ori.

Matelotul îşi puse mâinile pâlnie la gură şi

strigă:

— Ridicăm ancora!

Ca prin minune, puntea prinse viaţă. Doi marinari începură să învârtă o manivelă, ridicând ancora. Alţii ridicară pânzele, frânghiile vibrând şi scripeţii scârţâind. Parâmele fură adunate în colaci ordonaţi şi depozitate pe punte. Corabia se legănă, ridicându-se tot mai sus pe fiecare val, ca un cal nerăbdător s-o pornească la drum.

De sub punte se auzi sunetul unui clopot şi motorul cu aburi porni. Corabia se depărtă de la chei, în timp ce burtosul de la căpitănie ne făcea cu mâna de pe mal.

— Aşteptaţi! strigă Buckner. Trebuie să cobor!

O rupse la fugă către balustradă, nesinchisindu-se de marinarii care izbucniră în râs.

— Prea târziu, îi rânji unul dintre ei în nas.

— Dar... dar... bolborosi Buckner, oprindu-se când dădu cu ochii de Miguel.

— Te-ai suit pe corabia mea, îi spuse el pe un ton îngheţat. A fost ideea ta, nu a mea. Nu mai pot rămâne în port cu încărcătura din cală. Când ajungem la destinaţie, îmi voi lua plata în aur. Până la urmă, ştiu cu exactitate unde se află. Domnilor, vă rog să mă scuzaţi.

Fără să le mai aştepte răspunsul, Căpitanul se îndreptă către postul de comandă.

M-am strecurat către babord în timp ce Confederaţii se certau între ei. Era clar că niciunul

dintre ei nu-şi dorea să călătorească împreună cu aurul, plus că nu se dădeau în vânt după arta navigaţiei. Buckner încerca să-l mituiască pe unul dintre marinari. Poate era o problemă cu comunicarea datorită limbii, ori poate la mijloc era loialitatea, dar marinarul părea să-l refuze. Margaret coborî sub punte, probabil pentru a se face confortabilă în cabina Căpitanului. Putea să-l păstreze pe Miguel. Formau o pereche foarte potrivită.

Am reuşit să ajung la scripetele pe care-l folosiseră să ridice lăzile cu aur pe punte şi-am dezlegat frânghia. Nu ne îndepărtasem prea mult de ţărm, poate vreo câteva zeci de metri. Dacă mă atârnam de frânghia scripetelui şi-mi luam avânt, puteam să sar în apă aşa cum făceam când eram copii. Bine, admit, poate nu prea mai aveam antrenament, dar mă aflam într-o situaţie disperată. Trebuia să cobor cumva de pe corabie, Am apucat frânghia şi m-am dat câţiva paşi înapoi, pregătindu-mă să sar.

— Nici să nu te gândeşti, spuse Miguel din spatele meu.

Aproape am sărit în sus. Ce naiba căuta aici? De ce nu se afla la cârmă ca orice Căpitan bun? M-am întors încet cu faţa la el.

— La ce să nu mă gândesc? Mi-am ridicat sfidătoare bărbia. Mă gândesc la ce vreau.

Clătină din cap şi-mi luă frânghia din mâini, legând-o la locul ei.

— Am văzut. Şi cât de bine îţi merge acum din cauza asta? La naiba, nu-mi faci decât probleme. Probleme mari.

— Exact, aşa că poţi să pleci. Nu te mai deranja. De ce-ai face-o? Doar ai spus că nu-ţi pasă ce se întâmplă cu mine. Perfect. Nu mă poţi ţine aici. Jur că o să găsesc o cale să sar de pe barca asta nenorocită. Ştii prea bine că sunt în stare. O să mă arunc peste bord cu prima ocazie. N-o să încasezi nicio răscumpărare pe mine şi nici n-o să mă vinzi ca sclavă. N-o să-ţi dau voie.

— Sclavă? *Madre de Dios,* murmură. Un muşchi îi tresări de-a lungul maxilarului. Mă apucă de un braţ. Nu mă mai tenta. Vino.

M-am împotrivit.

— Nu vin nicăieri cu tine!

Păşi mai aproape de mine, privindu-mă de sus. Expresia feţei îi devenise mai întunecată decât orizontul unde se zărea un început de furtună.

Mergi de bunăvoie, sau te iau pe sus. Simplu sau complicat. Care dintre ele?

L-am privit şocată.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Încearcă-mă. Mă apucă de ambele braţe şi începu să mă ridice de la pământ.

— Bine, bine, am cedat. Prefer să merg pe propriile-mi picioare.

Mă lăsă jos, dar nu-mi dădu drumul decât la un singur braţ.

Mă privi pentru o clipă, apoi o porni în direcţia

timoneriei, trăgându-mă după el de parcă eram un vagon de tren stricat.

Nu părăsisem portul de prea mult timp, dar ţărmul părea deja o amintire îndepărtată. Mă reîntorsesem acolo unde vântul mângâia apa, acolo unde aparţineam cu adevărat. Puteam simţi mirosul sărat al aerului. Vântul bătea cu putere, făcând frânghiile şi pânzele să vibreze. Corabia gemea cu fiecare val tot mai mare peste care trecea. La început am înaintat destul de încet, apoi tot mai repede până când nu mai puteam vedea decât ca prin ceaţă spuma pe care o lăsam în urmă. Pescăruşii se roteau deasupra noastră, ţipetele lor pierzându-se în vânt. Am zărit câteva foci zăcând la soare ca nişte cârnaţi graşi pe stânci. Ceaţa se ridicase suficient de mult încât să putem vedea tot golful până la Oakland şi Point Bonita. Pescarii de noapte se întorceau obosiţi, dar fericiţi acasă cu preţioasa captură. Pânzele triunghiulare ale bărcilor lor denumite *feluccas* punctau golful ca nişte aripi uriaşe de fluturi strălucind pe suprafaţa albastră a oceanului.

În mod ciudat, mă simţeam aproape euforică. Oare datorită faptului că mă aflam din nou pe apă? Datorită pericolului în care mă aflam? Deasupra mea, pânzele se umflau precum nişte burţi gigantice de femei însărcinate în nouă luni. Apa foşnea sub noi, carena despicând-o ca pe sticla lichidă. Prindeam tot mai multă viteză pe măsură ce depăşeam Black Point Cove. Acum

puteam vedea casa lui Miguel. O siluetă întunecată se afla în faţa ei, înălţând un zmeu în aer. Doamne, dar mi se părea atât de cunoscut! îngrozitor de cunoscut... Nu, era imposibil!

— Nu poţi fi şi acolo, din moment ce eşti aici, am murmurat, frecându-mă la ochi.

Vedeam dublu? Am privit cu uimire în spatele meu. Miguel se afla la cârmă, exact acolo unde trebuia să fie. Aşadar, nu putea fi el bărbatul pe care-l vedeam pe ţărmul stâncos. Doar cineva care semăna cu el. Probabil era Ricardo. De fapt, sigur era el. Cine altcineva era suficient de nebun încât să înalţe în zmeu la orele acelea ale dimineţii? Măcar avea vânt bun. Zmeul se afla deja în înaltul cerului, părând o pasăre violet în contrast cu norii albi. Probabil se vedea de la mile întregi depărtare. Mi-am menţinut privirea pe el în timp ce o viram către vest. Deveni tot mai mic pe măsură ce ne îndepărtam, trecând pe lângă Insula Alcatraz şi apropiindu-ne de Golden Gate.

Vântul se înteţi, smucind cu furie pânzele şi ridicând munţi de apă perfect conturaţi cu spumă albă strălucitoare în calea noastră. Stropii mari zburau pe deasupra, deşi ca o ploaie torenţială de vară. Corabia gemea şi se căţăra anevoie pe munţii de apă, apoi cădea în gol, ridicându-mi stomacul în gât. Nu-mi venea să cred, dar eram fericită.

Miguel conducea corabia cu pricepere, în aşa fel încât să întâmpine valurile frontal. Vântul i se

strecura în păr, făcând ca fiecare şuviţă în parte să pară că dansează un dans zbuciumat şi sălbatic. Haina îi flutura în jurul trupului. Şi de ce naiba îl priveam? Ce-mi păsa mie? Eram complet nebună, asta era singura explicaţie. În loc să plănuiesc zeci de planuri pentru a evada, stăteam ca o idioată ascultătoare acolo unde mă lăsase şi-l admiram cât era de impozant la cârmă. Nu prea simţeam vântul din poziţia în care mă aflam, aşezată pe o bancă joasă. Razele soarelui mă mângâiau pe spate, dar căldura lor nu mă atingea. Mă simţeam rece până în adâncul sufletului. Rece şi proastă.

— Ca să vezi, am spus cu dezgust. Nu m-am gândit niciodată la tine ca la un tip avar, dar trebuie să recunosc că în adunătura asta de hiene eşti cireaşa de pe tort. Uită-te la tine, poţi spune că stai pe un munte de aur. Şi pentru ce naiba îţi mai trebuie bani? Ai aurul lui Calhoun şi, ca bonus, pe nevastă-sa. Mai vrei şi altceva? Probabil conacul lui, ca să fie tacâmul complet. Te-ai plictisit de căsuţa ta drăguţă?

Rămase tăcut pentru o vreme, apoi spuse:

— Zece minute.

— Poftim?

Privi către tribord şi ajustă puţin cursul de navigare. Corabia se aplecă puţin pe o parte, vântul smucind cu furie pânzele.

— Tocmai ai stabilit un nou record.

— Pentru ce?

— Pentru cât ai reuşit să taci. Făcu o pauză

pentru a privi la compas. Şi dacă tot punem lucrurile la punct, nevasta lui Calhoun nu-mi aparţine şi nu mi-a aparţinut niciodată.

Stupefiată, i-am cercetat atent expresia impasibilă. Era una să se furişeze pe la spatele meu pentru a mă trăda şi cu totul altceva să mă mintă în faţă cu atâta neruşinare. Ce tupeu! Cine naiba se credea?

— Aha, am înţeles. Aveţi o relaţie modernă. Tu faci ce vrei, Margaret la fel, vă întâlniţi numai din când în când să vă consumaţi pasiunea arzătoare. Doi oameni cu vederi largi. Bănuiesc că trădarea e-n regulă din moment ce nu aparţineţi nimănui, nu-i aşa? Bravo! îţi ofer aplauzele mele la scenă deschisă.

Maxilarul îi zvâcni nervos.

— Margaret te-a minţit.

— Te rog scuteşte-mă. V-am văzut împreună noaptea trecută.

— Dar e imposibil, nu-ţi dai seama? Noaptea trecută eram cu tine în biroul meu. Ai uitat deja, *niña?*

Am roşit, privirea coborându-mi la vârfurile ghetelor.

— Nu, n-am uitat nimic. Mi-aş dori să pot uita, dar nu pot. Şi nu-mi mai spune aşa. Fără dulcegării în spaniola ta idioată. Acum ştiu că nu înseamnă nimic pentru tine.

Ne-am privit în ochi un timp îndelungat. Nu mi-a fost uşor, dar am reuşit să-i susţin privirea.

Murmură ceva în spaniolă. N-am înţeles ce.

— Noaptea trecută m-am aflat pe corabie. Cu Buckner. Doar m-ai văzut înainte să te ascunzi în trăsură. Am rămas aici tot timpul. Îi poţi întreba pe oamenii mei.

— Pe oamenii tăi? Ha! Ştiu cât de bine i-ai dresat. Nu-ţi ies din cuvânt, ar spune şi-ar face orice pentru tine. Nu trebuie să întreb pe nimeni, te-am văzut cu ochii mei în braţele lui Margaret. Destul de îndrăzneţ, după părerea mea, să vă giugiuliţi în timp ce soţul ei se afla în aceeaşi casă.

Mă scrută cu privirea.

— Eşti sigură? L-ai văzut pe Calhoun la conac?

— Ei, nu chiar, dar Hamilton s-a întâlnit cu el. N-am asistat la întâlnire, dar aşa bănuiesc.

— Ah.

— Ce vrea să însemne asta?

Miguel oftă şi clătină din cap.

— Dacă nu l-ai văzut, înseamnă că nu era acolo. Nu e niciodată acasă joi seara.

— Şi atunci unde era?

— La *Goldeti Catherine.* Joia e noaptea lui cu Michelle. Întreab-o pe mătuşa ta, ai să vezi că am dreptate.

— Aha. M-am încruntat, simţindu-mă tot mai confuză. Dacă era atât de sigur că mătuşa mea îmi putea confirma totul, atunci trebuie să fi fost adevărat. Şi atunci cu cine s-a întâlnit Hamilton dacă nu cu Calhoun? Cine e şeful cel mare? Margaret LaRue? Margaret a ta?

— Mi-e teamă că da, îmi răspunse Miguel cu o mină preocupată.

— Atunci înseamnă că amanta ta te-a trădat. Chiar nu ştiai, ori doar ţi-ai jucat rolul de ochii Confederaţilor? îi înşeli şi pe ei?

— N-am ştiut nimic până acum.

— Aşadar, pretinzi că totul nu e decât o surpriză de proporţii pentru tine, datorită faptului că noaptea trecută te-ai aflat tot timpul pe corabie. N-ai pus piciorul în conacul ăla. Şi atunci eu pe cine naiba am văzut? Pe cineva care seamănă cu tine? Să nu-mi spui că ai un frate geamăn pe undeva. Sau un... văr?

Imaginea lui Ricardo îmi apăru înaintea ochilor. Semănau întrucâtva, dar nu cine ştie ce. Cu toate astea, din spate ori de la distanţă puteau fi confundaţi unul cu celălalt. Eu abia ce-o făcusem puţin mai devreme. Oare la fel se întâmplase şi la conac?

— Crezi că e posibil să fi fost Ricardo?

— O ipoteză complet ridicolă! Ricardo e curat ca un copil. Nu are nevoi de bărbat.

— Nu ştii asta. Claude mi-a spus odată că cel mai bun act din lume e cel al inocenţei. Poate Ricardo doar se preface. Poate e mai deştept decât îţi imaginezi.

— Nu. Ricardo n-ar fi capabil de o asemenea înşelăciune.

— Nu crezi că e suficient de bărbat încât să-ţi fure amanta? Nu-ţi lăsa mândria de mare *hombre*

să-ţi afecteze judecata.

— La naiba, de câte ori să-ţi spun că nu e amanta mea?! izbucni Miguel pe un ton exasperat.

L-am privit fix, simţindu-mă mizerabil. Voiam să ştiu adevărul, dar în acelaşi timp îmi doream să mă mintă dacă asta mă făcea să mă simt mai bine. În felul acesta puteam pretinde că în momentul în care ne întâlnisem eram amândoi curaţi şi puri, novici în ale dragostei. Îmi doream să-mi toarne nişte baliverne de genul acela, chiar dacă ştiam că nu erau decât minciuni.

Miguel rămase tăcut un timp îndelungat. Privea în gol peste crestele valurilor spumoase, ca şi cum ar fi privit direct în trecut; un trecut extrem de neclar. Nu credeam că-mi va da nicio explicaţie, dar într-un târziu oftă din greu şi admise:

— Am fost iubiţi. O singură dată. S-a întâmplat cu mult timp în urmă... eram foarte tânăr. N-a fost decât o greşeală.

— Asta sunt şi eu? O altă greşeală?

— Nu, răspunse fără să stea pe gânduri, mutându-şi privirea la mine. Ochii îi deveniseră întunecaţi, aproape negri. E o nebunie. Extrem de riscant. Cel mai nesăbuit lucru pe care l-am făcut vreodată. Dar o greşeală? Nu, *nina.* E cea mai mare binecuvântare a vieţii mele. Cum poate fi asta o greşeală?

Părea atât de sincer, de sigur pe el şi, da, chiar puţin speriat. Pentru prima oară de când îl

cunoşteam, îmi vorbise din inimă, cuvintele revărsându-i-se ca un torent, fără autocontrolul acela care-l caracteriza. Inima mi-a tresărit, apoi s-a oprit complet. Era mult prea minunat ca să pot crede că era adevărat. Cu zece ore în urmă, aş fi crezut orice cuvânt mi-ar fi spus. Dar acum nu mai eram atât de sigură. Cum îl puteam crede?

Probabil mi-a simţit neîncrederea pentru că şi-a mutat privirile către orizont, devenind din nou rece şi inabordabil.

— Ai spus că nu însemn nimic pentru tine. Chiar mai puţin decât nimic.

— Am minţit. Trebuia să-i fac să mă creadă.

— Nu ştiu dacă ei te-au crezut, dar pe mine m-ai convins.

— Problema e că n-am convins-o pe Margaret. Dacă m-ai fi ascultat şi-ai fi rămas acolo unde te-am lăsat noaptea trecută, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Te-ai fi aflat în siguranţă acum. Am spus toate lucrurile alea groaznice numai pentru a te proteja. Nici acum nu mă crezi?

— Nu.

— *Cristo!*

Îşi strecură mâna în buzunarul interior al hainei şi scoase ceva de culoare gri. Mi-o aruncă. O mănuşă de femeie pătată cu sânge şi sare, ruptă pe la cusături, complet distrusă. Am rămas cu ochii la ea de parcă n-aş mai fi văzut-o niciodată. Dar o cunoşteam. Îmi aparţinuse chiar mie. O pierdusem după furtuna din timpul călătoriei spre

San Francisco. Îmi îngrijise mâna atunci, păstrând mănuşa. În secret. Încă mai păstra căldura corpului lui, de parcă ar fi păstrat-o lângă inimă un timp îndelungat.

Mi-am ridicat privirea la el.

— De ce?

— De ce crezi? mă întrebă cu voce joasă.

Ne-am privit şi de data asta se deschise în faţa mea, îngăduindu-mi să-l văd cu adevărat. Până în adâncul sufletului. Toate zidurile pe care le ridicase în jurul lui se prăbuşiră, ochii lui privindu-mă în mod deschis, adevărul pur oglindit în ei ca într-o fântână cu apă limpede. Nu minţea. Nu mă minţise niciodată.

O nebunie. Extrem de riscant, îmi spusese. Da, relaţia noastră era de-a dreptul ilogică. Periculoasă. Probabil eram nebună dacă începeam să am din nou încredere în el, dar îl credeam.

— Acum mă crezi? mă întrebă din nou. Şi de data asta nu-mi vorbea Don Miguel, ci bărbatul pe care-l iubeam.

— Da, i-am răspuns fără să mai stau pe gânduri.

Am dus mănuşa la inimă, aşa cum o păstrase el în tot acel timp. Cum puteai defini un moment magic dacă nu aşa? Cuvintele lui mă vrăjiseră. Mă furnica tot corpul. Ultima urmă de îndoială dispăru ca prin farmec, inima devenindu-mi uşoară. Am întins mâna, dorindu-mi cu disperare să-l ating.

— Nu face asta, mă opri. Şi nu mă mai privi aşa. Respiraţia i se acceleră de parcă tocmai s-ar fi oprit din alergat.

— Aşa cum?

— Ca şi cum eşti pe cale să mă săruţi. *Diablo!* Degetele i se încleştară pe cârmă. De fiecare dată când mă priveşti aşa, ceva moare în mine. Aşa că încetează înainte să uit unde suntem.

Privirea mi-a coborât la banca pe care stăteam. Era destul de ascunsă, protejată de vânt, capitonată cu perne moi. Gura mi s-a uscat. Mi-am lins buzele. Miguel mârâi uşor când realiză la ce mă gândesc.

— Da, chiar acolo... mi-am imaginat asta de sute de ori, în o sută de locuri diferite, chiar aici pe corabie.

Am roşit, dorindu-mi să-l pot atinge.

— De când?

Un zâmbet slab îi destinse buzele.

— Încă de când te-am văzut prima oară la Capul Horn. Chiar şi atunci mi-ai nesocotit ordinele.

Emoţiile mă copleşiră. Încântare, dorinţă, teamă, fericire pură.

— Faci des pasiuni pentru pasagerii de sex feminin?

— Nu. Niciodată. Dar pe tine te-am dorit de atunci... la fel cum te doresc acum. Numai că acum e diferit... e cu mult mai mult decât o simplă atracţie.

— Adică? *Dragoste,* m-am gândit. *Vrea să-mi declare dragostea lui.*

Miguel mă privi cu gravitate.

— La fel de diferit precum apa şi vinul. Dar trebuie să fim foarte atenţi. Dacă continui să mă priveşti aşa, îşi vor da seama. Şi dacă-şi dau seama, atunci ne au la mână cu ceva. Eşti încă în pericol. Amândoi suntem până în momentul în care terminăm cu afacerea asta.

Mi-am coborât privirea la mâini.

— O să-mi dau toată silinţa. Nu sunt o mincinoasă prea bună, nu pot pretinde că nu te iubesc. Pentru că nu e adevărat. Te iubesc, îmi pare rău.

Miguel mă învălui într-o privire care mă dezmierdă din cap până în picioare.

— Mie nu. Părul îi căpătase nuanţe roşcate aurii de la lumina apusului. Părea dintr-odată mai înalt, mai puternic, mai sigur pe el. În ochi îi licărea o scânteie de triumf. Nu-mi pare rău, îmi şopti. Niciodată în viaţa mea. Viaţa ta. Viaţa noastră împreună.

La început n-am înţeles sensul cuvintelor lui. Apoi, încet, încet mi-am dat seama.

— Viaţa noastră? Mă ceri cumva de soţie?

Îmi făcu cu ochiul.

— Isteaţă. Asta-mi place cel mai mult la tine. Şi acum spune da, *querida.* Să ştii că nu accept un refuz.

— La fel ca întotdeauna, am murmurat.

Îşi arcui sprâncenele, aşteptând.

— Aşadar?

Fericirea îmi erupse în stomac. Se umflă ca o bulă fierbinte de săpun şi apoi explodă, lăsând în urmă un sentiment euforic.

Am deschis gura să-i răspund, dar Domingo, matelotul, mi-o luă înainte:

— *Capitán!* Treizeci de grade la babord!

Foc pe mare

Imediat ce un alt marinar prelua cârma, Miguel al meu redeveni *Capitán.* Stătea la babord, spionând întinderea oceanului prin ochean. Tocmai trecusem de golful protejat al măreţei Golden Gate. Pacificul se zbuciuma sub noi, cu munte după munte de apă întunecată. Prora se ridica şi cobora, picioarele părăsindu-mi câteodată complet puntea. Mă ţineam cu o mână de balustradă. Îmi plăcea la nebunie: cursa nebună, valurile imense măturând puntea, vântul fluturându-mi aprig hainele de parcă ar fi vrut să mi le smulgă. Puteam vedea Insulele Farallón în faţa mea şi la pupa pânza roşie a unei felluca, puţin mai departe decât de obicei, dar probabil gata să tragă la bord o captură serioasă de scrumbii.

Ocheanul lui Miguel se mută înspre est, acolo unde mai devreme matelotul zărise ceva. Ceaţa învăluia coasta, făcând ca ţărmul să fie complet invizibil. Aburul plutea pe deasupra apei, formând un perete alb transparent prin care se zărea când şi când o siluetă întunecată şi joasă. Mi-am mijit ochii, încercând să urmăresc spuma pe care o împrăştia în jur de fiecare dată când dispărea pe după valuri.

— Ce-i aia? O balenă?

— Navă, îmi răspunse Miguel pe un ton grav.

Navă? Ce fel de ambarcaţiune era asta? Nu

avea pânze, catarg, nici măcar carenă. Părea o glumă, un fel de cutie joasă. Problema era că în loc de babord şi tribord avea tunuri negre ale căror ţevi se îndreptau ameninţătoare către noi. La viteza cu care înaintau, era clar că nu ieşiseră la o plimbare pentru a admira frumuseţile naturii. Intenţiile lor păreau departe de a fi bune, poate mai degrabă extrem de primejdioase pentru sănătatea noastră.

— Ce naiba e chestia asta?

— Navă de război din fier. E o nouă invenţie.

Miguel fluieră de două ori scurt şi o dată lung. Marinarii îşi părăsiră posturile şi alergară la tunuri. Unii dintre ei le scoaseră rapid husele, în timp ce alţii presărau nisip la baza lor şi cărau găleţi cu apă pentru a preveni eventualele incendii.

Miguel se întoarse către matelot.

— Cu toată viteza înainte. Hai să i-o luăm înainte. Clopotele începură să bată furios.

Miguel îmi zâmbi aproape imperceptibil.

— E doar o măsură de precauţie. Nu-ţi face griji.

Aveam încredere în el, dar nu-i împărtăşeam optimismul. Cala era încărcată până la refuz, plus că aveam duşmani la bord. Şansele noastre erau minime. Echipajul era deja pe poziţii. Nava de război se apropia tot mai tare. Îi puteam distinge culorile steagului: roşu cu un X imens albastru. O navă Confederată.

Margaret îşi făcu apariţia pe punte de parcă s-ar fi aflat la un bal de caritate.

— E de-a noastră, declară triumfătoare. Întoarce corabia şi aruncă ancora, ordonă ca şi cum i s-ar fi adresat unui majordom.

— Treci sub punte, ripostă Miguel. E prea periculos să te afli aici. Făcu un semn către unul dintre marinari. Esteban. *La señora.*

— *Con permiso, señora.* Cu o plecăciune stângace, Esteban o apucă de cot.

O mare greşeală. Bunele maniere nu-şi aveau rostul aici, cu atât mai mult înaintea unei bătălii pe mare. Bineînţeles, Margaret se revoltă. Două lovituri în fluierul piciorului, plus o ciupitură de antebraţ şi Esteban se aplecă să-şi maseze zonele dureroase, înjurând în surdină.

— Rămân, spuse Margaret pe im ton calm, aranjându-şi părul. Nu ne sunt duşmani. Au venit să ne escorteze.

Se auzi un şuierat scurt, apoi ceva explodă în apă chiar lângă prova noastră.

— Cum zici tu, dar nu cred că ne-au trimis un tort de bun venit, i-am spus. Mie mi s-a părut o explozie în toată regula.

— Vorbeşte cu ei, ceru Margaret pe un ton cam ascuţit.

Miguel îi aruncă o privire glacială.

— Am altceva mai bun de făcut. Vorbeşte-le tu. Făcu un semn către Esteban. Ocupă-te de asta.

— *Şi, Capitán.*

Corabia îşi menţinu viteza în timp ce marinarul aprinse o lampă cu gaz pentru a putea transmite mesajul lui Margaret în codul Morse. Între cele două ambarcaţiuni avu loc un schimb de lumini pâlpâitoare, un limbaj necunoscut ca cel al unor licurici oarecum surmenaţi.

— Predaţi-vă, murmură Esteban când luminile se stinseră.

— Nu, asta nu poate fi adevărat. Probabil le-ai interpretat greşit răspunsul. Fă-o din nou. Spune-le că avem aurul, spuse Margaret pe un ton iritat.

Îmi venea s-o dau cu capul de balustradă. Era în lumea ei imaginară, unde perfecţiunea însemna rapiditatea cu care i se îndeplineau ordinele.

— Le-a spus asta deja, am comentat. Şi ştii ceva? Se pare că-i doare-n cot de aurul vostru. Nu ne-au oferit o escortă şi nici nu par foarte prietenoşi. Tunul ăla mare e îndreptat în direcţia noastră.

— Dar nu e posibil, se plânse Margaret, părând că se referă la o încălcare gravă a etichetei.

— Bine, dar tunurile alea mi se par suficient de convingătoare.

— Prova-n vânt! strigă Miguel, făcându-mi un semn discret să mă ţin bine.

Ghiul se roti brusc. Catargul trosni şi pânzele se pleoştiră, apoi vântul le umflă din nou. Corabia gemu din toate încheieturile pe măsură ce se rotea, în timp ce nava de război trase în direcţia

noastră. Obuzul explodă în apă, exact acolo unde ne aflasem cu câteva secunde mai devreme. Miguel fluieră.

— Foc! strigă secundul.

Am resimţit bubuitul tunului în plexul solar. Corabia vibră violent, obuzul şuierând prin aer în direcţia navei de război. O lovi în plin, dar armura din fier respinse atacul ca şi când obuzul ar fi fost o simplă boabă de mazăre.

— *Madre de Dios,* murmură Esteban cu ochii măriţi de groază.

Apa oceanului aluneca tot mai repede pe sub noi, nava de război părând tot mai mică pe măsură ce ne îndepărtam. Apoi am auzit un sunet ciudat, un fel de zornăit puternic. Unul dintre marinari strigă ceva.

— Unde e Margaret? am întrebat.

Esteban înjură înfundat.

— Drăcoaica aia a aruncat ancora.

L-am urmărit pe matelot în timp ce se lupta cu cârma. Ancora se agăţase probabil într-un bolovan pe care îl târa acum după noi, încetinindu-ne considerabil. Am întors capul. Nava de război se apropia tot mai mult. Mai aproape. Tot mai aproape. Dumnezeule, puteam distinge feţele marinarilor, auzeam ordinele ofiţerilor. Atunci am zărit bompresul ciudat care semăna mai mult cu un harpon şi faptul că se îndrepta cu viteză către noi.

— Tăiaţi ancora! strigă Miguel, dar era deja

prea târziu.

Nu mai puteam fugi. Era clar că aveau să ne acroşeze. Nu puteam face nimic, doar să ne rugăm şi să ne ţinem bine. Gurile căscate ale tunurilor navei de război păreau că ne privesc fix precum ochii unui căpcăun. Dar nu traseră în noi, căci bompresulharpon ne izbi în plin. *The Shilouette* se cutremură înfiorător. Lemnul se despică de sus până jos cu un trosnet lugubru ca un geamăt prelung al corăbiei condamnate la moarte. Apa năvăli în interiorul carenei. Am traversat puntea ce se înclina cu rapiditate, urcând scările până la postul de comandă, acolo unde se afla Miguel. Rămase tăcut, dar din expresia feţei lui am înţeles totul. Eram condamnaţi. Durerea din ochii lui o egala pe cea din inima mea. Corabia era pierdută, nu mai exista posibilitatea să navigheze până în port pentru a fi reparată. Matelotul coborî steagul companiei Cabrillo Shipping de pe catarg înlocuindu-l cu altul complet alb. Nu mai era nimic altceva de făcut. Apa umplea interiorul corăbiei, prora ridicându-se tot mai mult către cer ca într-un ultim salut. În câteva minute aveam să ne scufundăm.

— *Ahoy, The Silouettel* strigă căpitanul navei de război.

— *Ahoy!* răspunse Miguel, făcându-şi mâinile pâlnie la gură. Trebuie să-i salvaţi pe oamenii mei!

— De acord! Şi aurul?!

Miguel zâmbi într-un fel care-mi îngheţă

sângele în vine. Rece, chiar mai rece decât apa oceanului care începuse deja să inunde puntea.

— Veniţi să-l luaţi!

Bărcile de salvare fură coborâte în timp record. Modul tăcut în care lucra echipajul dovedea disciplina strictă cu care fuseseră obişnuiţi. Nimeni nu intră în panică în afară de Confederaţi. Buckner aproape răsturnă barca de salvare, secundul fiind nevoit să-l liniştească cu un pumn în nas. Hamilton se calmă instant. Margaret nu.

— Du-te, *niña,* mă împinse Miguel către scară.

— Nu plec nicăieri fără tine.

Expresia din ochi i se îmblânzi în timp ce mă studia, vântul răvăşindu-i părul în jurul feţei. Părea că vrea să-mi memoreze trăsăturile de parcă nu credea că ne vom mai vedea vreodată. Gândul acela mă înspăimânta. L-am prins de reverele hainei, sufocată de un suspin.

— Încăpăţânată până la capăt, îmi spuse cu un zâmbet slab. Eşti fiică de marinar, ştii legile nescrise ale mării. Căpitanul rămâne întotdeauna ultimul.

— Şi soţia lui poate rămâne lângă el. Legile nescrise ale mării.

— Soţie? Dar nu mi-ai dat niciun răspuns.

— Nici nu era nevoie, ştiai răspunsul, i-am răspuns cu voce sugrumată.

Frunţile ni s-au atins, degetele lui trasându-mi conturul buzelor. Mâinile lui mi se strecurară în

păr şi mă trase la el pentru un sărut mai dulce decât sosirea primăverii.

— Am un caiac. Te voi urma, îmi şopti la ureche.

— Promiţi? l-am întrebat, ştiind prea bine că orice mi-ar fi promis nu era adevărat.

Era imposibil. Nicio barcă nu putea pluti prea mult pe furtună. Valurile erau mult prea mari şi puternice, apa mult prea rece. Avea să se răstoarne, apoi hipotermia îl va ucide. Mi-am îngropat faţa în pieptul lui.

— Pleacă acum, *querida.* Te rog. Fă-o pentru mine şi... Mâna îi coborî pentru a se aşeza pe pântecele meu.

L-am privit cu surprindere. Da, era foarte posibil. Şi atât de îngrozitor. M-am forţat să mă îndepărtez de el. Un pas. Doi. Cum îl puteam părăsi? El era prezentul, viitorul meu. El era totul. Cui îi mai păsa de viitor dacă nu-l aveam lângă mine? M-am oprit pe loc, apoi m-am întors şi m-am aruncat în braţele lui. Aproape l-am doborât din picioare. Ne-am sărutat cu sălbăticie, mărturisindu-ne toate sentimentele, sufletele noastre contopindu-se ca pentru ultima oară.

— *Capitán,* spuse Domingo din spatele nostru.

— E timpul, *mi amor,* îmi şopti Miguel pe buze.

— Nu. Nu pot.

— Trebuie.

Când mă îndepărtă de el, am simţit ca şi cum

m-ar fi sfâşiat în două. M-am împleticit în timp ce Domingo mă trăgea după el. Inima îmi era grea, puterea mă părăsea cu fiecare pas care mă separa de Miguel. Am auzit un sunet ciudat şi m-am întors. Un cerc de foc înconjura tunul cu care trăsesem împotriva navei de război, o cascadă de scântei revărsându-se peste săculeţii cu praf de puşcă. Miguel probabil văzuse şi el pentru că deja alerga într-acolo, înşfăcând din mers o găleată cu apă. Dacă exploda, eram pierduţi.

Am văzut o flamă, apoi am simţit duhoarea inconfundabilă a sulfului. Dintr-odată, lumea s-a transformat într-un infern roşu. Explozia m-a asurzit, suflul fierbinte aruncându-mă înapoi. Cerul serii s-a luminat de parcă ne-am fi aflat în mijlocul zilei. Bucăţi de lemn şi fier au zburat în toate direcţiile. Odată cu ele, corpul lui Miguel a fost aruncat în aer, apoi a dispărut peste bord.

— Nu!

Trebuia să-l găsesc. Am încălecat balustrada şi-am sărit în apă. Era atât de rece încât mi s-a tăiat respiraţia. M-am forţat să dau din mâini şi picioare. Fusta lungă şi hainele groase păreau o armură de fier care mă trăgea la fund. Trebuia să mă lupt din răsputeri pentru a rămâne la suprafaţa apei.

— Miguel!

Am privit în jur prin ploaia de rămăşiţe arzânde. Niciun răspuns. Nu! Era atât de nedrept să-l pierd tocmai acum! Am zărit o grămadă de

lăzi plutind la câţiva metri de mine. Oare aterizaseră peste el? Un val uriaş se prăbuşi peste mine, rostogolindu-mă ca pe o păpuşă de cârpă, trăgându-mă în adâncul întunecat şi rece. Am dat din picioare cu disperare, reuşind să ajung din nou la suprafaţă. Am inhalat aerul cu nesaţ, înecându-mă şi tuşind spasmodic. L-am strigat din nou. Şi din nou.

— Nathalie...

Am înotat în direcţia vocii. Părea slăbit, dar furios. Într-un final, l-am zărit. Se agăţase de ceva lung şi curbat care părea răsturnat. Bucuria imensă din piept mi-a dat puterea să înot mai repede. Nu-mi mai simţeam mâinile şi picioarele. Nu puteam rezista prea mult timp înainte să fim afectaţi de hipotermie. Trebuia să ieşim din apa aceea rece ca gheaţa. Şi încă rapid. Era foarte palid când am ajuns la el, dar privirea lui mă străfulgeră.

— Cristo! Am sperat să fie doar o festă de-a imaginaţiei mele, dar chiar eşti aici. Tuşi violent. Eşti nebună?

— Cu acte în regulă. Lasă asta, mă poţi certa mai târziu. Ce-i asta? Caiacul tău? Hai să ne suim în el.

Braţele îmi erau complet îngheţate, dar am reuşit să întoarcem caiacul.

— Tu prima, îmi făcu semn Miguel.

— Nu. Tu.

Miguel tuşi din nou, rezemându-şi capul de

marginea caiacului.

— Nu te mai încăpăţâna aiurea, am insistat. Eşti rănit. O să ne suim amândoi.

— Nu e loc… numai o persoană.

Brusc, mă cuprinse cu braţul pe după talie şi mă ridică în caiac. Nu m-am mai împotrivit. Îl cunoşteam prea bine. Plus că avea dreptate, înăuntru nu era loc decât pentru o singură persoană. Dar mai exista o alternativă. L-am apucat de haină şi l-am tras pe botul caiacului.

— Tu stai acolo şi eu vâslesc. Am apucat vâslele. Încotro.

Capitán?

Miguel îmi indică un loc în dreapta infernului arzând care fusese odată *The Silhouette.*

— Est.

— Nu spre nava de război?

Clătină din cap, tuşind. Am început să vâslesc. Caiacul era scufundat cu mult peste măsură datorită greutăţii noastre, aşa că înaintam destul de greu. Până la urmă, am reuşit să ieşim din fumul gri şi înecăcios. În urma noastră, prova în flăcări a corăbiei se afla aproape la verticală, muniţia explodând şi trimiţând valuri de artificii către cer.

— Trebuie să iei valurile frontal, mă instructă Miguel.

Desigur, ştiam asta. În felul ăsta puteam încerca să nu ne răsturnăm. Am îndreptat vârful caiacului spre un val imens care se apropia de noi.

Ne-a ridicat în aer până am ajuns pe creasta lui, apoi ne-am prăbuşit în neant. Am resimţit şocul, dar important era că pluteam. Apoi am auzit o voce slabă.

— Ajutor!

Am privit peste umăr. Ceva mai încolo, o siluetă grăsuţă ne făcea semne disperate. Hamilton.

— Nu-l putem ajuta, spuse Miguel cu voce istovită.

— Ştiu.

Eram foarte norocoşi dacă reuşeam să plutim suficient de mult timp încât să putem fi salvaţi de vreo corabie care se întâmpla să fie prin preajmă. Şansele erau destul de slabe chiar şi în ceea ce privea supravieţuirea noastră. Dacă încărcam caiacul şi cu greutatea lui Hamilton am fi fost pierduţi. Cu toate că o ştiam prea bine, nu mă simţeam prea în largul meu să părăsesc un om care avea nevoie de ajutor.

Apoi am văzut ceva ce mi-a restabilit încrederea că ne aflam la un pas de reuşită. Prin ceaţă desluşeam un punct roşu care devenea din ce în ce mai mare pe măsură ce se apropia de noi. Am distins pânza curbată a unei *felucca.* Pescarii!

— Ajutor! am strigat, vâslind cât de repede puteam.

— Nathalie, spuse Miguel, privind peste umăr. Vocea îi suna ciudat. Vâsleşte mai repede.

— Încerc. De ce?

— Nu mai pune întrebări, doar fă-o!

Începu să vâslească şi el din mâini. În spatele nostru se auzi un strigăt înfundat. Apoi linişte. Miguel gemu.

— *Diablo!* Nu te uita!

Bineînţeles că m-am uitat. Acolo unde se aflase Hamilton înainte acum nu mai era decât o viermuială de bule roşiatice, ca şi cum apa oceanului dădea în clocot. Nu putea exista decât o singură explicaţie pentru asta. Coşmarul fiecărui marinar în parte. Ceea ce-i tulbura somnul lui Miguel. Cel mai de temut prădător. Un rechin.

— Mai repede! strigă Miguel.

Nu trebuia să-mi spună de două ori. Îl ajutasem nu o dată pe James să îngrijească supravieţuitorii unor astfel de atacuri, mulţi dintre ei dându-şi sufletul în mâinile noastre. Nu fusesem decât un copil, dar nu uitasem niciodată. Nici n-ai cum să uiţi aşa ceva. Şi nu intenţionam să o sfârşesc în felul acela. Mai bine mă înecam.

Am privit din nou peste umăr. O spinare arcuită ne urmărea, lăsând în urmă o dâră clocotitoare. Aş fi crezut că Hamilton ar putea satisface o şleahtă întreagă de rechini, dar probabil nu fusese decât o gustare. Acum nevoia pe noi.

Am vâslit tot mai repede. *Felucca* era chiar în faţa noastră, suficient de aproape pentru a putea vedea strălucirea burţilor argintii ale scrumbiilor în soare. Pescarii se aplecară peste marginea

bărcii, pregătindu-şi harpoanele.

— Repede, repede!

Prinseră caiacul şi-l traseră aproape.

— Grăbeşte-te, surioară, am auzit o voce cunoscută.

— Claude?

Nu mi-a răspuns, doar m-a prins de sub umeri şi m-a tras în barcă, ajutat de Miguel, care m-a împins de picioare. O secundă mai târziu, m-am prăbuşit pe punte.

— Nu! am protestat. Salvaţi-l pe Miguel! E rănit, are… N-am apucat să termin.

Ceva a lovit caiacul, izbitura resimţindu-se şi sub picioarele noastre. M-am ridicat şi am privit în jos. Miguel încălecase pe caiac, picioarele încă atârnându-i în apă. O fracţiune de secundă mai târziu, ceva l-a tras în adâncuri. Apa deveni roşie. Unul dintre pescari reuşi să-l prindă de un braţ. Încerca să-l tragă în barcă, dar rechinul era mai puternic. Miguel se zbătea, prins între viaţă la suprafaţa apei şi moarte sigură în adâncul ei.

Am pus mâna pe un harpon şi l-am împuns pe monstrul care se încăpăţâna să transforme iubirea vieţii mele într-o cină frugală. L-am mai împuns o dată. Şi încă o dată. Trei lovituri puternice. Pescarii traseră cu toată puterea. Am auzit cum ceva se sfâşia şi Miguel ţipă. Se prăbuşiră cu toţii claie peste grămadă pe punte. Gura căscată a rechinului se afla chiar la suprafaţa apei. L-am mai pocnit o dată, în timp ce Claude aruncă

încărcătura de scrumbii peste bord. Rechinul m-a privit fix în ochi pentru o secundă, apoi s-a întors şi-a dispărut în adâncuri. Am căzut în genunchi, respirând din greu.

Claude îmi aruncă o pătură pe umeri, apoi mă sărută solem pe frunte. Rămase tăcut un timp îndelungat. Fără glumele lui obişnuite. Nici măcar una. O dovadă clară că aproape îşi ieşise din minţi de îngrijorare. Am încercat să-mi recapăt suflul, tremurând de frig şi datorită adrenalinei.

— Unde e Miguel?

— E bine, nu-ţi face griji.

— Ce naiba vrei să spui? l-am repezit. Du-mă la el.

— Bine, bine, cum spui tu, scumpo. Cum spui tu. Dar poate că înainte de asta ar trebui să te aranjezi puţin. Doar nu vrei să-l sperii de moarte.

— Nu e nimic în neregulă cu mine, am răspuns bosumflată în timp ce-l urmam pe fratele meu către pupa.

Acum că-mi simţeam din nou mâinile, am realizat că palmele îmi erau zgâriate şi pline de băşici de la vâsle. Mi-am reţinut o grimasă. Alifie de muşeţel, un pansament adecvat, plus nişte scoarţă de salcie pentru durere şi mâine aveam să fiu ca nouă. Asta mai putea aştepta.

M-am aplecat ca să pot trece pe sub ghiu. Miguel era întins pe punte, acoperit cu o pătură. Un sac cu nisip îi fusese vârât sub cap pe post de pătură. Era foarte palid, dar avea ochii deschişi şi

părea lucid. Ridică o mână şi o întinse spre mine. I-am luat-o cu ambele mâini şi-am dus-o la obraz. Mă mângâie uşor cu degetul mare până când ajunse la colţul ochiului şi simţi o lacrimă.

— Nu plânge, *querida.* Nu acum.

Mi-am tras nasul.

— Da, ştiu, dar nu mă pot abţine. E o tâmpenie femeiască.

— Drept să-ţi spun, mă bucur foarte tare că eşti femeie. Imaginează-ţi cum ar fi dacă Don Cabrillo ar anunţa nunta lui cu un bărbat…

M-a tras la el. Buzele ni s-au atins. Avea gust de rom, sare şi… Miguel. Buzele-i erau reci, dar extrem de pricepute. Semn bun. Încă mai avea ceva viaţă în el.

— Pot să mă uit? l-am întrebat, ridicând deja un colţ al păturii.

— Pot să spun nu? îmi zâmbi, părând dintr-odată ceva mai relaxat.

Mi-am dat imediat seama că încerca să braveze. Inima mi se strânse. Oare cât era de grav? Puteam face faţă? Am înghiţit în sec, pregătită pentru ce era mai rău. Pantalonii îi erau complet sfâşiaţi de parcă ar fi fost atacat cu zeci de cuţite. Rana era lungă şi suficient de adâncă încât să pot întrezări o bucată de tendon, dar piciorul era acolo, nu lipsea nimic. Sângerarea se oprise deja. Din câte îmi dădeam seama, nu era nevoie de amputare şi nicio arteră nu fusese afectată. M-am simţit atât de uşurată încât m-am

temut că voi leşina. L-am pus să-şi mişte laba piciorului, apoi genunchiul. Totul funcţiona de minune. Nu era rău deloc.

— Cum stăm, doctora? mă întrebă cu voce joasă.

— Va trebui să curăţ totul extrem de bine şi să pun câteva copci.

Îşi arcui o sprânceană.

— Câteva copci?

Ah, pacientul meu suspicios.

— Bine, bine, ceva mai multe. *Vreo nouăzeci şi ceva,* am apreciat în sinea mea. Va trebui să curăţ rana foarte bine şi apoi…

Îmi luă faţa în mâini şi mă trase din nou la el. I-am simţit mai întâi respiraţia, apoi moliciunea buzelor, urmată de înţepătura uşoară a bărbii nerase. Mă strânse în braţe, sărutându-mă aproape violent, ca şi cum încerca să recapete ceea ce-am fi putut pierde. Am încercat să mă extrag din braţele lui, roşind la gândul că fratele meu se afla la numai câţiva paşi depărtare. Miguel începu să mă sărute pe gât.

— Nu fugi, îmi şopti printre săruturi. Când te ating nu mai simt nimic. Nicio durere. Mult mai eficient decât romul şi cloroformul tău. Cel mai bun medicament.

Am oftat. Nu mă gândisem la asta. Deci mă sacrificam pentru binele lui. Da, puteam înghiţi minciuna asta.

— Aha. Păi dacă se pune problema în felul

ăsta...

L-am lăsat să mă tragă iar într-o îmbrăţişare fierbinte şi i-am mai dat o doză de medicament.

L-am ţinut de mână pe Miguel în timpul scurtei călătorii către casă. Mă simţeam mai bine acum, devenisem chiar optimistă. Mă încălzisem într-un final, apelând la câteva guri bune de rom şi cafea fierbinte. Miguel părea că se simte bine, nu se plângea de niciun fel de dureri. Nu se plânse nici atunci când Claude găsi un acordeon vechi şi se apucă să fredoneze un cântec de dragoste despre un marinar şi o tânără domnişoară. Nu, Miguel era de-a dreptul stoic cum zăcea acolo pe punte, ascultând versurile siropoase cu un zâmbet ciudat pe buze.

Eu nu eram la fel de îngăduitoare. Al naibii Claude! Am aruncat cu un peşte după el, dar s-a ferit râzând în hohote şi-a continuat să cânte mai tare.

Când am ajuns în port, echipajele de pe alte bărci pescăreşti ne-au întâmpinat cu gesturi extrem de sugestive la auzul cântecului. Lui Claude părea că nu-i pasă. Am simţit cum roşesc.

— Termină odată! Te aude toată lumea.

— Şi ce dacă?

— Claude! Pe legea mea...

— Ce? Care-i problema?

Claude mă privea cu un zâmbet larg şi inocent. Cel pe care-l afişa de obicei când se pregătea să atace. Nu era decât un mare

măscărici. Nu-mi păsa că tocmai ne salvase vieţile. Erou ori nu, intenţionam să-l ucid.

— Dar tu ce părere ai despre cântecul ăsta, *Capitán*? i se adresă lui Miguel. Crezi că marinarul ar fi trebuit să o ia de nevastă?

Miguel rămase tăcut pentru câteva momente, părând că se gândeşte la un răspuns. Clătină din cap.

— Nu ştiu. Nu sunt un bun judecător în ceea ce priveşte muzica.

Zâmbetul lui Claude deveni rece.

— Nu zău?

— Încetează, l-am avertizat pe fratele meu. Nu trebuie să-mi aperi tu onoarea. Eşti la fel de ridicol ca un moşneag.

Claude chicoti, privindu-l pe Miguel.

— Bănuiesc că te-a cucerit prin tupeu.

— Da. Cam aşa ceva, zâmbi Miguel.

Cum? Mă uitam de la unul la altul şi nu-mi venea să cred. Se distrau pe seama mea. Amândoi. Bufonii. Ce obrăznicie! Am aruncat cu încă un peşte după fratele meu şi de data asta l-am nimerit în picior. Eram tentată să arunc cu unul şi în Miguel. Cu unul mare şi gras. Apoi mi-am amintit că era rănit, deci teoretic pacientul meu. Un doctor adevărat nu-şi loveşte niciodată pacienţii cu peşti. Mai ales cu scrumbii. Miroseau mult prea urât.

În ceea ce-l privea pe Claude însă, era cu totul şi cu totul altceva. Nu aveam nicio restricţie. I-am

aruncat o privire furioasă, dar îmi zâmbi în nas şi reîncepu să cânte. Hamalii de pe docuri se opriră din munca lor, arătând spre noi şi rânjind.

— Claude Montague Arnaud! încetează în momentul ăsta! l-am somat.

— Nu te mai agita, *querida.* Are dreptate.

Claude se opri brusc din cântat, cu ochii cât cepele.

— Cum?

— Ai dreptate să fii îngrijorat pentru sora ta, asta îmi dovedeşte că eşti un adevărat gentleman. Plus că Nathalie nu are deloc grijă de ea. E impulsivă, necalculată, chiar dacă are mereu intenţii bune. E generoasă. Îşi dă inima din piept pentru oricine. Şi azi m-a făcut cel mai fericit bărbat din lume. A acceptat să devină soţia mea. Miguel îmi desfăcu mâna pentru a-mi săruta palma. Vrem ca tu să fii primul care află vestea cea bună, Claude.

— Hei, dar e o veste minunată! Asta înseamnă că nu mai trebuie să te legăm de barcă şi să te târâm după noi. În fine, fiind oameni cumsecade, hotărâsem să aşteptăm până când Nathalie te-ar fi cusut şi pus pe picioare. Dar ia uite ce întorsătură de situaţie. Acum tot planul ăsta e sută la sută inutil. Grozav! Bănuiesc că Guido va fi o idee dezamăgit, dar vorbesc eu cu el. Claude făcu o pauză pentru a-şi masa bărbia, privindu-ne speculativ. Aşadar, nu vom avea… probleme?

— Niciuna, răspunse Miguel pe un ton ferm.

— Măi să fie. Claude îl privi fix.

Cei doi bărbaţi rămaseră nemişcaţi, măsurându-se din priviri. O combinaţie năucitoare: ochii gri ai fratelui meu din care se revărsau valuri de suspiciune, versus verdele glacial al lui Miguel. Când felucca se izbi de lemnul docului, tresăriră amândoi, părând că se trezesc ca dintr-o vrajă.

— Măi să fie, repetă Claude. Cuvântul de onoare al lui Don Miguel Cabrillo. E mai preţios decât aurul, sau cel puţin aşa se zvoneşte. Atunci e bine. Totul s-a aranjat. Nu-i aşa, Nathalie?

Bărbaţii! Parcă erau cu toţii membri ai unei societăţi secrete, comunicând într-un limbaj doar de ei ştiut. Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Gata, Claude, ajunge. Totul e-n regulă.

Am sărit peste bord, aterizând cu uşurinţă pe cheu. Xiang era deja acolo, tăcut şi ameninţător ca întotdeauna. Ne aştepta cu uşa trăsurii deschisă. Claude şi un alt pescar îl ridicară pe Miguel şi-l depuseră în braţele lui Xiang.

— Nu, spuse Miguel, făcându-i semn să-l lase jos.

Când atinse pământul cu piciorul rănit, genunchii i se înmuiară. Xiang îl prinse la timp.

— Încetează cu rolul ăsta de *macho.* Nu poţi merge singur, l-am luat la rost.

I-am luat un braţ şi mi l-am petrecut pe după umăr. Xiang făcu la fel cu celălalt braţ. Cu ajutorul nostru, Miguel şchiopătă până la trăsură. Datorită

efortului, rana începuse să sângereze din nou, aşa că l-am pansat mai strâns şi i-am vârât câteva pături împăturite sub picior pentru a-l menţine mai sus decât restul corpului. Apoi m-am aşezat lângă el, învelindu-l cu grijă. Era foarte palid. Lichide. Avea nevoie de multe lichide.

Claude mă privea amuzat, sprijinindu-se de trăsură şi fredonând acelaşi cântec cu care ne asasinase în timpul călătoriei.

— Sincer să vă spun, eu sunt adeptul detaliilor. Îmi plac datele clare... ziua, luna. Ne făcu cu ochiul. Deci, când e marea zi? Haide, fără secrete. Vărsaţi tot. Trebuie să-mi fac rost de un costum ca lumea până atunci. Nu mai vorbim de Catherine. Se va zbate ca o leoaică pentru o rochie nouă. Nu mai vorbim de pălărie! Puteţi să puneţi pariu că-şi va pierde zile întregi probând prostiile alea. Probabil ceva cu pene. Îţi dă cu ele în ochi de nu te vezi dacă nu eşti atent. Aţi face bine s-o informaţi şi pe Catherine când va avea loc nunta.

Am ridicat din umeri.

— Nu ştim încă. Nu putem vorbi despre asta mai târziu? Chiar trebuie să plecăm.

Dar Claude mă privea cu expresia aceea de buldog pe care o cunoşteam atât de bine. Nu avea de gând să renunţe nici în ruptul capului.

— Ascultă, surioară...

— Bine, bine, l-am întrerupt, cerându-i ajutorul lui Miguel din priviri.

Dar el mă privea impasibil, buzele rămânându-i nemişcate de parcă ar fi fost sculptate în marmură. Domnul Tăcere în persoană. Nici nu şi-ar fi putut alege un moment mai bun! Trebuia să mă descurc cu Claude de una singură.

— Nu mai fi aşa o pacoste, am încercat să-l îmbunez. Dă-ne câteva zile. N-am avut timp să stabilim detaliile. Probabil în câteva zile, bine?

— Azi, spuse Miguel.

— Poftim?

Am întors capul să-l privesc. Părea lucid, dar nu mai eram sigură de nimic. Probabil înnebunise dacă putea să sugereze aşa ceva. Era nebun ori foarte bolnav. Probabil amândouă. Avea nevoie de atenţie medicală. Şi încă foarte repede.

— Dar, Miguel, eu...

Mă reduse la tăcere cu o singură privire. Rănit sau nu, reuşea mereu să pară impozant.

— Azi, repetă pe un ton grav.

N-am mai comentat. Don Miguel hotărâse deja.

Secrete dezvăluite

Până la urmă am ajuns la un compromis. Practic o realizare de proporţii istorice. Şi la fel ca orice compromis, era dureros. La fel de dureros ca atunci când elimini o piatră de la rinichi. Doare ca naiba în timpul procesului respectiv, după care te simţi eliberat, în fine, sau aşa ceva.

Măcar Miguel mi-a dat voie să-l oblojesc mai întâi. A trebuit să duc ceva muncă de lămurire. Când a acceptat într-un final, tocmai mă pregăteam să-l pocnesc în cap cu ciocanul pentru controlul reflexelor. La naiba cu cloroformul! Voiam să adoarmă instant ca să-mi pot face treaba înainte să mă îmbolnăvesc de nervi. Aveam totuşi limitele mele. Eram atât de obosită încât vedeam ca-n ceaţă. Nu-mi doream decât să mă prăbuşesc în pat şi să dorm o săptămână. Cu Miguel. Şi cu uşa încuiată. Ba nu, chiar două săptămâni. Nu sunt prea sigură, dar cred că i-am menţionat planul acesta de tratament. Probabil din cauza asta m-a şi lăsat să-l tratez.

Aerul mirosea a cloroform şi dezinfectant, săpun şi sânge. În sala de operaţii, noile lămpi cu carbid mă încălzeau atât de tare încât transpiraţia îmi curgea pe spate în jos. Cu toate că o operaţie de genul acela nu era o noutate pentru mine, mă simţeam ridicol de nervoasă. Nu-mi aminteam să mă fi simţit aşa vreodată. Era o experienţă nouă, una în care pacientul de pe masa de operaţie era

nimeni altul decât Miguel. Era atât de nemişcat încât pentru câteva secunde m-am temut că l-am omorât.

Am luat bisturiul în mână şi m-am forţat să-i privesc pieptul, asigurându-mă că respira încă. Era viu. Iar eu trebuia să-mi termin treaba cât mai repede. Efectele cloroformului nu durează o veşnicie. *Nu te mai gândi. Fă-o şi gata.* Şi exact asta am făcut. Am adunat cu grijă toate straturile: muşchi, fascia, ţesut subcutanat, piele. *Străpunge, trage, înnoadă.* De zeci de ori. Totul la locul lui, aranjat şi ţinut ferm. Lucram în mod automat, mintea încetându-şi orice activitate. Degetele mi se mişcau cu rapiditate, transpiraţia intrându-mi în ochi. Xiang îmi tampona din când în când fruntea cu o cârpă. Când am legat ultima copcă, mi-am jurat că nu aveam să-l mai operez niciodată pe Miguel. Speram ca pe viitor să nu mai fie nevoie de aşa ceva.

M-am sprijinit cu mâinile de marginea patului, forţându-mi mintea să reînceapă să funcţioneze. I-am verificat respiraţia. Pleoapele îi zvâcneau din când în când. În curând avea să se trezească. M-am îndreptat către chiuvetă şi m-am spălat pe mâini. Xiang mi-a turnat alcool şi le-am frecat până când pielea a început să mă usture. Voiam să curăţ şi ultima picătură din sângele lui Miguel. Nu mai puteam suporta să-l văd şi să-l simt. Când am terminat, am răsuflat uşurată. M-am sprijinit de chiuvetă, rugându-mă să nu leşin. Am privit la

ceas. Operaţia durase doar douăzeci de minute. Mie mi se păruseră mai degrabă douăzeci de ore. *Nu mai fac asta niciodată, niciodată...*

Miguel zâmbi în somn de parcă mi-ar fi auzit gândurile. Xiang îl cără din sala de operaţii într-un salon separat de restul clinicii. Am rămas lângă el, măcinată de îngrijorare. Eram atât de obosită încât îmi tremurau picioarele. O sută două copci. Toate perfecte. Aş fi putut să iau un premiu, dar nu asta mă interesa. Nu-mi doream decât să se trezească şi să-mi confirme că încă mai vrea să-i fiu soţie. Exista şi un oarecare pericol de infecţie, dar îi curăţasem rana cu suficient alcool cât pentru trei elefanţi.

În timp ce-l operam, văzusem o cicatrice veche aproape paralelă cu rana provocată de rechin. Părea făcută de un cuţit sau poate... de dinţii unui alt rechin? Nici nu era de mirare că avea coşmarurile acelea îngrozitoare. Mi se părea aproape incredibil că fusese atât de calm şi eficient în timpul aventurii prin care trecusem. Dumnezeule... să treacă prin aşa ceva pentru a doua oară. L-am acoperit cu încă o pătură şi l-am mângâiat pe păr. Era atât de diferit faţă de marinarii obişnuiţi care se laudă cât îi ţine gura cu aventurile lor pe mare, fie că sunt adevărate ori nu. El nu spunea niciodată nimic. Tăcerea aceea modestă era atât de tipică pentru el. Un bărbat misterios care ascundea multe secrete. Până în momentul în care somnul dădea frâu liber

coşmarurilor.

— Ai mai trecut prin asta şi înainte? am murmurat.

— Da, îmi răspunse şoptit, deschizând ochii. Întoarse capul să mă privească, cu un zâmbet slab pe buze. Aveam cincisprezece ani şi eram puţin cam prea plin de mine. Tuşi, dregându-şi vocea. Am învăţat multe de atunci.

I-am examinat pupilele. Pulsul era bun. M-am aşezat pe pat lângă el.

— Unde?

— Tierra Del Fuego.

Mâna lui o căută pe a mea. Degetele ni se împletiră. Atingerea lui mă linişti. Era viu, puternic, era acolo lângă mine.

— Am fost şi eu acolo. Cu mult timp în urmă. Ce ciudat... am fost amândoi în acelaşi loc şi cu toate astea nu ne-am întâlnit. Pe măsură ce rosteam cuvintele, intuiţia îmi spunea că nu era deloc aşa.

— Ba ne-am întâlnit.

L-am privit surprinsă. Ştiusem asta tot timpul, aşteptasem momentul acesta încă de când îl văzusem pentru prima oară în timpul călătoriei în jurul Capului Horn. Încă de atunci mi se păruse cunoscut.

— Deci ne ştim din Tierra Del Fuego?

Mintea îmi lucra febril, căutând, sortând, catalogând. Clinica lui James de pe malul mării, vara fierbinte, *El Nino* care umpluse apele cu

peşte şi implicit cu rechini. Atacurile se înteţiseră, mulţi marinari pierzându-şi viaţa, alţii mutilaţi pe viaţă. Unul dintre ei fusese chiar Miguel. Da, acum îmi aminteam! Oare cum putusem să uit? îngerul cu păr roşcat, bântuitor de frumos încă de atunci. Mult prea frumos. Şi aproape mort.

— Am fost la un pas să te pierdem. Rechinul îţi secţionase tendonul lui Achille. Da, îmi amintesc. Mi-au spus că ai sărit în apă, încercând să salvezi un alt marinar... n-ai reuşit. Iar tu aproape ţi-ai pierdut viaţa. James te-a îngrijit.

— Ajutat de tine. Tânăra asistentă de numai cinci ani. Aveai exact vârsta Aliciei. Nas micuţ şi cârn, ars de soare. Te cojeai peste tot. Aveai părul de un blond mult mai deschis decât acum.

— Stăteam toată ziua afară în soare.

— Aveai două codiţe legate cu sfoară pentru că-ţi pierdeai mereu fundiţele.

O, *da, cu siguranţă eram chiar eu.* M-am încruntat în sinea mea. Tata mă certa mereu din cauza asta. Tot timpul pierdeam câte ceva.

— Îmi aduc aminte că-mi era foarte cald, continuă Miguel.

— Aveai febră mare.

— Din cauza asta am rămas fără păr. M-am trezit într-o dimineaţă şi... *nada.* James mă răsese în cap. Asta ca să-mi scadă febra?

— Păi, nu chiar. Să ştii că n-am fost implicată în povestea asta, dar nici nu l-am oprit. N-am putut. Nu pot niciodată. Când îşi pune ceva în

cap...

— Fratele tău, ghici Miguel.

— Da, a fost ideea lui Claude. Cine altcineva s-ar fi putut gândi la aşa ceva? Ţi-a vândut părul. Culoarea roşie e indispensabilă în poţiunile afrodiziace. A luat câte o jumătate de ban de aur pentru fiecare şuviţă.

— Atât de mult? Miguel zâmbi. Sper că nu sunt în pericol să mi se întâmple şi acum la fel.

— Claude face alt gen de afaceri acum. Eşti în siguranţă. Cel puţin, aşa cred.

— Hmmm... Miguel părea destul de sceptic. Întinse mâna şi-mi atinse obrazul. Atât de diferită şi totuşi aceeaşi. Ştii că atunci când m-am trezit pentru prima oară după atac te-am confundat cu un înger? Un înger ars de soare. Am crezut că am murit şi că am ajuns în Rai. Atingerea mâinilor tale era atât de liniştitoare. Chiar şi atunci. Acum e şi mai bine. Îmi zâmbi sugestiv, trecându-şi degetul mare peste buzele mele. O să supravieţuiesc şi de data asta, *nina?*

— Sigur că da. Ce întrebare prostească mai e şi asta? Nu fii ridicol!

— Perfect. Îmi luă ambele mâini şi le duse la buze. Pentru că am o întâlnire extrem de importantă la care trebuie să ajung.

M-am încruntat.

— Probabil glumeşti. Nu poţi pleca nicăieri, acum o jumătate de oră încă te operam.

— Eu nu glumesc niciodată. Mai ales despre

ceva atât de important. *Padre* ajunge la ora şase fix. Nu întârzie niciodată. E omul lui Dumnezeu.

— Miguel! Tu chiar vorbeşti serios. Ce-i cu graba asta? Chiar nu mai putem aştepta măcar pentru câteva zile?

— Nunta mai poate aştepta, dar luna de miere nu, *querida.* Luna de miere nu, repetă cu voce joasă, fixându-şi privirea pe buzele mele. Degetele lui mă dezmierdară pe gât, coborând până la decolteu. De fapt...

— Nu! L-am plesnit peste mână. Încetează. Eşti încă sub influenţa medicamentelor. Probabil vei fi de altă părere după ce efectul cloroformului va dispărea complet. Aşteaptă şi-ai să vezi. Nu mai durează decât vreo cinci minute. Dacă-ţi vei dori acelaşi lucru, atunci o să fac tot ce vrei.

Miguel arcui o sprânceană.

— Promiţi?

— Nu la asta mă refeream. Nici măcar nu poţi.

— Nu pot?

Îmi luă mâna şi mi-o strecură sub pătură, demonstrându-mi. L-am privit mirată. Auzisem zvonuri conform cărora cloroformul avea calităţi afrodiziace asupra unor pacienţi, Regina Victoria fiind unul dintre ei. Oare asta se întâmpla şi acum, ori era vorba pur şi simplu despre Miguel?

— Ţi-am mai spus, *doctora,* eşti un medicament excelent.

Am clătinat din cap, reuşind să-mi extrag mâna de sub pătură.

— Iar tu eşti un pacient foarte, foarte dificil. Ce mă fac eu cu tine?

— Ce ţi-am sugerat...

— Nu, vorbesc serios. Ce facem dacă intră *Padre* peste noi? Sau mătuşa mea? Claude?

Vocea îmi tremura deja, voinţa topindu-mi-se precum gheaţa la soare. Eram demnă de tot dispreţul. Iar Miguel ştia asta pentru că ochii i se întunecară de dorinţă.

— La naiba! am comentat ca o ingrată în timp ce mă suiam deja peste el. Nu te poţi gândi şi tu la altceva?

Oftă şi mă privi fix. O şuviţă de păr îi alunecase pe frunte. Arăta atât de delicios încât mă abţineam din greu să nu-l devorez.

— Cum doreşti, *doctora,* spuse pe un ton resemnat.

L-am privit cu atenţie. Părea resemnat, dar nu puteai şti niciodată cu Miguel. Pericolul pur îi emana în permanenţă prin toţi porii... părea un prădător pândind momentul cel mai potrivit pentru atac. Trupul meu reacţiona mereu la chemarea lui. M-am forţat să cobor de pe el şi m-am aşezat pe un scaun. Fierbinţeala din pântece încă mă tulbura.

Miguel mă privi cu un zâmbet ironic. Bineînţeles că ştia!

— Spune-mi, *doctora,* îţi place clinica asta?

Cum reuşea să rămână atât de indiferent?! Eu muream pe dinăuntru. Mi-am dres vocea şi mi-am

strâns mâinile în pumni.

— Îmi place. E mult mai funcţională decât cea pe care o conducea James. E mai mult spaţiu, locul e mult mai bun... da, e chiar drăguţă.

Am privit în jur. Podelele erau acoperite cu covoare turceşti de cea mai bună calitate. Ferestrele erau mari, lumina soarelui pătrunzând veselă prin draperiile de damasc. Grădina era destul de mare şi frumos decorată, cu o fântână arteziană în centru. O plimbare foarte plăcută pentru pacienţi.

— Îmi plac şi camerele. Curate şi aerisite. Tot echipamentul e nou. Plus că am văzut o grămadă de cutii încă nedesfăcute. Noroc că Xiang a ştiut despre clinica asta. A cui e? A vreunui prieten de-al tău?

— Nu chiar, răspunse Miguel pe un ton răbdător.

— Un partener de afaceri? Ai investit bani?

— Într-un fel.

Am făcut o grimasă. Uram când era atât de misterios.

— Atunci spune-mi odată! A cui e?

Îmi zâmbi amuzat.

— A ta, *niña.*

Am deschis gura şi-am închis-o fără să fiu în stare să rostesc niciun cuvânt. Glumea? De cele mai multe ori habar n-aveam. În mod sigur avea un simţ foarte ciudat al umorului.

— Fugi de-aici!

— Nu pot. *Doctora* mea mi-a recomandat odihnă la pat. O ascult întotdeauna. Mă privi cu subînţeles.

— Asta e o mare minciună. Niciodată... oh, lasă, nu mai contează. Cum adică e a mea?

— Adică-ţi aparţine. Dacă nu-ţi place cadoul meu, poate diamantele ar fi mai potrivite?

— În niciun caz! Le-aş pierde într-o săptămână.

Mi-am coborât privirea la mâini, simţindu-mă complet depăşită de situaţie. Nu-mi mai făcuse nimeni un astfel de cadou. Nimeni nu mă înţelesese atât de bine. Nimic altceva pe lume nu m-ar fi bucurat mai tare. Clinica asta frumoasă era a mea? Ştiam că voi avea nevoie de ajutor. Şi ştiam exact la cine puteam apela. Poate îl puteam convinge pe James să revină din pensionarea prematură. Plus că aveam mulţi colegi care încă îşi căutau un loc de muncă. Le puteam trimite o telegramă. Atât de multe posibilităţi şi totul se întâmplase dintr-odată. Ce deliciu! Eram atât de fericită încât îmi venea să plâng.

— Ce să spun, Miguel? Ce-aş mai putea spune?

— Poţi să spui *muchas gracias, mi amor.* Apoi să-mi arăţi cât de tare îmi apreciezi cadoul.

Aşa am şi făcut. În singurul mod în care ştiam cum s-o fac.

Miguel avea un talent special pentru a alege momentul cel mai potrivit pentru fiecare lucru. O

artă pe care o stăpânea la perfecţie. Mă uimea de fiecare dată. Toată treaba cu demonstraţia de *apreciere* s-a transformat în momente languroase aurii. E singurul mod în care le pot descrie. Mă simţeam de parcă întreg trupul mi se lichefiase, mintea fiindu-mi complet absentă. Ei, acesta era un tip de amnezie cu care m-aş fi putut obişnui. Extrem de rapid. Până la urmă, ideea de abandon total nu era atât de depăşită. Beneficiile erau aproape palpabile.

Nu-mi mai amintesc exact ce s-a întâmplat după, dar am ajuns cumva acasă cu numai zece minute întârziere. Imediat ce-am intrat pe uşă, Miguel a dispărut împreună cu Xiang, în timp ce LinMei m-a condus ca pe un miel rătăcit de turmă. M-a împins cu blândeţe într-o cameră micuţă de lângă dormitor. Draperiile erau trase şi în aer se simţea miros de săpun, Lămâiţă şi ceară de lustruit mobila. Am zărit patru adâncituri egal dispuse în covor, acolo unde odată se aflase un pat de dimensiuni uriaşe. În locul lui fusese aşezată o canapea crem.

— Garderoba. Asta a ta, spus Don Miguel. Repede, repede, mă zori Lin-Mei, turnând apă caldă într-un lighean din porţelan. Dezbrăcat, spălat repede. *Padre* aici în cinci minute.

Am început să-mi deschei nasturii bluzei, dar probabil mă mişcam prea lent, pentru că Lin-Mei mi-a dat mâinile la o parte şi m-am trezit fără haine într-o fracţiune de secundă. Mi-a întins

buretele să mă spăl, ţuguindu-şi dezaprobator buzele.

— Haine nu bun.

— Am alt costum. Poţi să mi-l aduci din cealaltă garderobă, te rog?

— Negru pentru zi asta? Nu, *Missy…*

— În mod sigur nu! declară Catherine, făcându-şi intrarea în cameră la fel de teatral ca întotdeauna.

Alicia o urma, ataşată de fustele ei precum o micuţă barcă de salvare de nava regină. Pana de struţ care împodobea pălăria lui Catherine era la fel de impozantă ca un bompres. Trebuia să-mi feresc ochii când aveam să mă aflu în preajma ei. Claude nu glumise atunci când ne avertizase în legătură cu acest aspect.

Catherine depuse un pachet mare pe canapea şi începu să-l desfacă. Era clar, aveam să sufăr şi mai crunt.

— Nici nu poate fi vorba să te îmbraci în negru la propria-ţi nuntă, păpuşa mea. Şi nu accept niciun comentariu.

— Ăăă… da, mă aşteptam la asta. E-n regulă, m-am resemnat.

— Aşa şi trebuie, comentă mătuşa mea pe un ton vesel. Doar nu te măriţi în fiecare zi. V-aţi cam grăbit, dar pe mine nu mă deranjează deloc. O partidă bună e o partidă bună, doar nu puteai să-l scapi din mână pe Don Miguel. Înţeleg perfect. La naiba, Nathalie, nu mă aşteptam să fii atât de

vicleană. Bravo, bravo! Măcar ai învăţat câte ceva de la mine până la urmă.

— Catherine! Am făcut un semn discret în direcţia Aliciei, care absorbea prin toţi porii absolut fiecare cuvinţel rostit.

Mătuşa mea îşi lăsă capul pe spate şi râse în hohote.

— Nu e niciodată prea devreme să înveţi lecţiile de viaţă care contează cu adevărat. Nu-i aşa, păpuşă mică? i se adresă Aliciei.

— O, da, lecţii. La fel ca adunările şi scăderile. Unu minus unu, egal cu zero. Zero ca mama mea. Ea nu mai e cu noi, dar acum eşti tu, Nathalie. Asta era camera ei, acum e a ta. Deci nu mai suntem zero, numai eu şi *Papa.* Doi plus unu egal cu... Se încruntă o idee, concentrându-se, apoi mă privi cu un zâmbet strălucitor. Trei! Acum suntem trei şi camera asta nu va mai fi goală niciodată.

Mi se strânse inima la vederea expresiei fericite de pe faţa ei.

— Da, am aprobat-o cam cu jumătate de gură. De acum înainte vom fi o familie adevărată.

Mi-am terminat toaleta şi m-am şters cu un prosop pe care mi-l întinse Lin-Mei.

— Două minute, mă anunţă în acelaşi timp.

Catherine zâmbi satisfăcută.

— Ridică mâinile.

M-am supus. Tone de mătase de culoarea fildeşului îmi alunecară peste cap. Simţeam că mă sufoc. Dantela mă gâdila pe la nas. Am strănutat.

— Ce-i asta? am întrebat imediat ce am putut respira din nou.

— Rochia mea, îmi răspunse Catherine, arajându-mi decolteul. O păstram pentru mine şi James, numai că la viteza cu care se dezvoltă relaţia noastră, probabil o să mă îngrop în ea. E nou nouţă, n-am purtat-o niciodată. Aşa că mai bine o porţi tu, păpuşa mea. Mă măsură admirativ din cap până în picioare. Eşti superbă.

Lin-Mei îmi prinse în piept o broşă cu un safir imens înconjurat de perle.

— Asta fost la mama lui, Dona Ana.

— O, ce drăguţ, se entuziasmă Catherine, prinzându-mi cerceii asortaţi la urechi. Don Miguel se gândeşte la toate. E frumoasă, foarte frumoasă.

Lin-Mei îmi aranjă părul, în timp ce mătuşa mea mă ciupea de obraji.

— Aşa, frumoasă şi rozalie în obraji. Uită-te la tine, păpuşa mea. Mă întoarse către oglindă. Uite cât eşti de frumoasă.

Mi-a căzut falca. Fata elegantă din oglindă nu puteam fi eu.

— Arăt...

— Eşti foarte frumoasă, şopti Alicia. Ca o prinţesă. Sau o zână.

O prinţesă falsă, mi-am spus în sinea mea. La fel de falsă precum afacerile fratelui meu. Nu trebuia decât să priveşti dincolo de aparenţe, dincolo de mătase şi bijuterii, pentru a o vedea pe

adevărata Nathalie. Zăbăuca cu ghetele murdare. Indiferent cât m-aş fi gătit, tot o aiurită rămâneam. Pe mine nu mă puteam păcăli. Nici măcar pentru un minuţel. Dar reuşeam să păcălesc pe toată lumea din jurul meu. Lin-Mei dădea aprobator din cap. Alicia mă privea admirativ. Şi Catherine? Pe legea mea! Se smiorcăia cu nasul în batistă de parcă tocmai fusese lovită de mama răcelilor, bolborosind cuvinte fără noimă despre ceva nou şi ceva vechi. Îşi suflă nasul mai ceva ca o trompetă şi-mi zâmbi printre lacrimi.

— Uită-te şi tu la tine. Dacă te-ar vedea mama ta acum... îşi mai suflă nasul încă o dată, apoi îşi şterse lacrimile. Ei, gata cu prostiile. Mai bine ne-am grăbi puţin. Alicia, tu iei florile. Nathalie, stai dreaptă şi nu te mai foi atât. Şi acum, să mergem. Nu se cade să lăsăm un gentleman să aştepte. Hai să-l năucim complet.

Câteva minute mai târziu, ne aflam cu toţii în salonul principal. Candelabrele erau aprinse, răspândind o lumină de un auriu pal. În aer se simţea parfumul trandafirilor. Ricardo stătea lângă Alicia. James, arătând extrem de chipeş, o ţinea de talie pe Catherine, care suspina din când în când în batistă. Claude era tăcut pentru prima oară în viaţa lui, iar asta mi s-a părut atât de ciudat încât am bănuit că în mintea lui se cocea cine ştie ce plan diabolic. Din când în când privea în jurul lui, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva. Asta

m-a îngrijorat peste măsură, aşa cum era şi firesc. Nu-mi doream să fim asaltaţi de creditorii lui chiar la nunta mea. Mă cutremuram numai la gândul acela.

Cât despre mire... Ce să spun? Miguel arăta incredibil de chipeş într-un costum elegant negru, părând impozant şi de neatins.

— Nu trebuie să dovedeşti nimic nimănui, i-am şoptit. Ar trebui să stai jos.

— Mă simt bine, îmi răspunse cu voce joasă. Sunt cel mai fericit bărbat din lume, *mi amor,* şi asta numai datorită ţie.

În timpul ceremoniei Ricardo scăpă inelul pe jos, dar Miguel se aplecă cu uşurinţă şi graţie pentru a-l recupera. Repetă jurămintele şi-mi strecură inelul pe deget. Mă strânse uşor de mână ca şi cum fi vrut să mă asigure că totul era în regulă.

Dar nu de asigurări aveam eu nevoie, ci de obedienţa lui. Până la urmă, nu despre asta era vorba şi în jurămintele de nuntă? Bineînţeles, în afară de dragoste şi respect reciproc.

— Miguel...

— Nu, repetă pe un ton ferm. Nu voi sta jos la propria mea nuntă. Ceremonia e mult prea importantă. Nu-ţi mai face griji, *querida,* o să-mi rămână suficientă putere şi pentru noaptea nunţii.

— Nu mă refeream la asta.

Miguel ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— Nu? Sunt oarecum dezamăgit. La ce altceva

te puteai referi? Probabil ai uitat deja... e nevoie să-ţi reamintesc?

James chicoti în spatele nostru. În faţa noastră, bătrânul *Padre* tresări, privindu-ne pe deasupra Bibliei. Îşi drese discret vocea.

— Aăă... pot să continui?

— Aşteaptă o secundă, i-am răspuns. M-am întors către Miguel, punându-mi palma pe pieptul lui. Cred c-ar trebui să...

— Continuă, *Padre,* mă întrerupse cu vocea de Don care nu mai îngăduia niciun fel de comentariu. Mă apucă de mână.

Am deschis din nou gura, dar mă strânse de mână până când inelul îmi intră în carne. Mi-am închis gura, strâmbându-mă la el. Preotul începu să vorbească din nou, luându-şi elan pe măsură ce se apropia de sfârşitul ceremoniei. Probabil era îngrijorat că aveam să ne tăvălim pe covor, pierzându-ne răbdarea. Răsufla cam din greu, citind cuvintele ca şi cum ar fi fost fugărit de o ceată de maimuţe puse pe harţă.

— Cei uniţi de către Dumnezeu nu pot fi despărţiţi de oameni...

Ce cuvinte serioase. Ceremonia era pe sfârşite, iar viaţa mea nu avea să mai fie niciodată la fel. Ştiusem că viaţa mea avea să se schimbe radical încă din primul moment în care-l zărisem pe Miguel pe corabie. Un fior mă străbătu pe şira spinării exact în momentul în care lumina lumânărilor pâlpâi, aruncând umbre fugare pe

pereţi.

— Poţi săruta…

Miguel nu avea nevoie de alt îndemn. Făcu exact ce i se ceruse, fără să mai aştepte sfârşitul propoziţiei. Mă prinse de umeri şi mă întoarse cu faţa la el. Acea simplă atingere mă umplu de o dorinţă arzătoare, făcându-mă să uit de orice altceva. Mă lăsă pe spate ca pe o salcie în vânt. Mi-am înfăşurat braţele în jurul gâtului lui, uitând de restul lumii. Nu mai vedeam decât ochii aceia verzi în care se oglindea triumful şi pasiunea.

— A mea, îmi şopti pe buze.

Al meu, i-am răspuns în gând, răspunzându-i la sărut. Am auzit aplauze şi ovaţii, plus smiorcăitul în batistă al mătuşii mele. Pe fundal, am distins exclamaţii furioase dinspre uşa de la intrare, plus un sunet ciudat ca şi cum cineva ar fi fost târât cu de-a sila pe podea. Apoi am auzit vocea acidă a fratelui meu:

— Îmi pare rău, nu intră decât cine a fost invitat şi mă îndoiesc că tu eşti unul dintre ei. Nu faci parte dintre prietenii mirelui şi în mod sigur nici dintre cei ai miresei. Te conduc afară.

Miguel îşi dezlipi buzele de ale mele şi privi undeva peste umărul meu.

— Opriţi-vă!

Mă prinse de talie şi mă trase lângă el. Claude îl ţinea pe Hollinger de gulerul uniformei impecabile, în timp ce maiorul Moore primea acelaşi tratament din partea lui Xiang.

— Fii drăguţ şi ascultă-ţi stăpânul, i se adresă maiorul lui Xiang pe un ton dispreţuitor. Îmi şifonezi hainele.

Xiang nu răspunse, dar nu-l eliberă până nu-i făcu Miguel semn.

— Domnii simt inofensivi, comentă Miguel pe un ton glacial.

— Eşti sigur de asta? întrebă maiorul în timp ce-şi aranja gulerul.

Miguel încuviinţă numai o dată din cap. Se întoarse către Alicia, ca şi cum Moore nu mai merita atenţia lui nici măcar o clipă în plus. Cu un zâmbet timid, se aplecă şi o luă în braţe. Copila îşi petrecu braţele pe după gâtul lui. Rămaseră aşa, strâns îmbrăţişaţi. Era perfect. Atât de perfect. Nu-mi puteam dori un cadou de nuntă mai bun. Am zâmbit, lăsându-i pe James şi Catherine să mă strângă la rândul lor în braţe.

Lin-Mei îşi făcu apariţia cu o tavă încărcată cu băuturi. Maiorul Moore îşi luă un pahar, fără să bage de seamă privirea urâtă pe care i-o aruncă Lin-Mei. Probabil era deja obişnuit cu un astfel de tratament. Nu-şi schimbă expresia nici când Miguel se apropie de el. Rămaseră tăcuţi în timp ce se îndreptară către un colţ mai retras. Mi-aş fi dorit să-i pot urmări, dar n-o puteam face. Ricardo tocmai se apropiase de mine şi-mi vorbea pe un ton entuziasmat. Habar n-aveam despre ce, pentru că încercam în zadar să aud conversaţia dintre Miguel şi maior.

Ricardo mă trase de mână pentru a-mi arăta cum împodobise capela familiei pentru *Dia de los Muiertos,* celebrarea celor plecaţi dintre cei vii. Îmi indică florile galbene şi portocalii, aranjând pe ici pe colo nişte scheleţi în miniatură. Recunosc. Nu auzeam nimic din ce-mi spunea pentru că atenţia mea era îndreptată către Miguel şi maiorul Moore. De ce nu învăţasem niciodată cum să citesc pe buze? Mi-ar fi fost de mare ajutor acum.

Apoi, dintr-odată, Ricardo mă sărută pe obraz. Un sărut umed şi moale ca cel al unui copil. Oare acesta era bărbatul care o numise *querida* pe Margaret? Am început să am din nou îndoieli. Singura explicaţie plauzibilă era că de fapt persoana pe care o văzusem cu o noapte în urmă la conacul Calhoun îi semăna extrem de bine lui Miguel. Văzusem ceea ce văzusem, nu mă puteam amăgi. Şi bărbatul cu care tocmai mă căsătorisem nu putea fi acelaşi bărbat care o ţinuse în braţe pe Margaret LaRue Calhoun.

— Mulţumesc, am răspuns automat la felicitările lui Ricardo. Nu ştiam prea sigur ce-mi urase, dar mulţumirile sunt universal valabile în astfel de situaţii.

— Vezi? Vezi? Eşti la fel ca toţi ceilalţi.

Tonul cu care rostise acele cuvinte mă făcu să-mi întorc privirea pentru a-l privi. Ricardo părea o idee indispus, entuziasmul inocent care-i strălucea de obicei în ochi lipsind cu desăvârşire.

— Ricardo, ce s-a întâmplat?

— Nu mă asculţi. Nu m-ai ascultat deloc! Ochii îi căpătaseră o expresie sfidătoare.

Hm, mă prinsese. Nu puteam fi nepoliticoasă numai pentru faptul că avea o minte ca de copil. Vinovăţia îmi strânse stomacul ca într-o gheară.

— Ai dreptate, îmi cer scuze. Cred că sunt doar puţin obosită, îmi arăţi din nou? Este asemănător cu sărbătoarea Haloween-ului, nu-i aşa?

— Da, toate fantomele familiei vin şi ne vizitează. Aşa că le lăsăm mâncare şi lucruri care ştim că-i vor face fericiţi. Vezi? Bomboane, prăjituri şi *pan dulce.* E bun. Fură o bucăţică şi şi-o îndesă în gură, zâmbindu-mi fericit. Şi uite, uite, whisky pentru tata. Adevăratul Don.

Îmi arătă o pictură ce înfăţişa un bărbat cu mustaţă. Portretul mamei lui se afla în colţul opus, alături de o lumânare simplă şi un crucifix. Am luat un tablou mai mic care înfăţişa o versiune mai tânără a bătrânului Don: ochi negri, nas drept şi o mustaţă stufoasă. Buzele tânărului păreau senzuale, dar trădau o cruzime aparte.

— Şi acesta este Edmundo? Fratele tău?

— Da, da. Ricardo îmi luă tabloul din mâini şi-l aşeză la loc lângă o partitură muzicală. Figurina unei *señorita* îmbrăcată în roşu care cânta la o chitară se afla chiar în faţa ei.

— Iubea muzica. Cânta mereu. Dar acum nu mai poate cânta pentru că e mort şi îngropat. Gura îi e plină de pământ şi nu poţi cânta cu gura

plină. Nu e politicos. Maniere, maniere. Toată lumea încearcă să mă înveţe bunele maniere. Nu-i ascult niciodată.

Am zărit o altă pictură înfăţişând o femeie cu păr lung şi negru, ochi trişti şi buze care nu schiţau nicio urmă de zâmbet. Un voal negru cu trandafiri îi încadra faţa. Mi se părea cunoscută.

— Şi ea cine e?

— Elena... frumoasa Elena. A murit şi ea. Au murit cu toţii, îmi răspunse Ricardo pe un ton ciudat de entuziasmat.

Elena? Nu mai auzisem numele acela înainte. Nu fusese menţionat de către niciun membru al familiei. Ştiam că n-ar fi trebuit să insist, dar curiozitatea învinse.

— Pare foarte tânără. Câţi ani avea... optsprezece, nouăsprezece? Era soţia lui Edmundo?

Ricardo chicoti amuzat.

— Nu, greşit. Era soţia lui Miguel.

— Soţia lui Miguel?

Aşadar, iat-o. Femeia aceea cu un aer atât de solemn era mama Aliciei. Da. Pe măsură ce priveam tabloul, puteam zări asemănarea. Alicia semăna perfect cu mama ei şi deloc cu Miguel. Am atins rama tabloului. *Bună, Elena. O să am grijă de el. Şi de ea. Promit.*

— Ce i s-a întâmplat?

— E moartă. Foarte, foarte moartă, spuse Ricardo pe acelaşi ton inocent. Elena se simte

singură, dar în curând va avea pe cineva cu care să se joace. Nu va mai fi singură prea mult timp.

Îmi zâmbi larg, indicându-mi un alt tablou, mult mai mic, ascuns după un buchet de flori ca şi cum urma să fie adăugat la colecţia morţilor familiei. Am îndepărtat florile şi am dat cu ochii de o femeie tânără cu ochi albaştri şi păr blond, care mă privea cu o expresie încăpăţânată. Doamne, dar era... femeia pe care o vedeam în oglindă în fiecare dimineaţă. Dumnezeule. Eram chiar eu. Un fior rece îmi străbătu coloana vertebrală, ajungându-mi până în călcâie. Nu mai simţisem niciodată genul acela de frig interior.

— Îţi place, Nathalie? Mie îmi place foarte mult. Seamănă perfect cu tine.

— Dar... dar ai făcut o greşeală, am spus cu un calm pe care nu-l simţeam.

Ricardo făcu o grimasă şi se aplecă pentru a privi tabloul mai de aproape.

— Ba nu, n-am greşit nimic. N-ai tu ochi albaştri? Ba da. Ştiu sigur că sunt albaştri. Mai albaştri decât cerul.

— Nu la asta m-am referit. Ce vreau să spun e că aici nu sunt decât morţii. Eu sunt vie, nu-i aşa?

Ricardo mă privi încurcat. Se apropie de mine şi-mi şopti la ureche:

— Îmi place de tine, Nathalie. Chiar foarte mult. Eşti o *señorita* pe cinste. Tu vorbeşti cu mine, câteodată chiar te joci cu mine. Dar trebuie să fii foarte atentă. Foarte, foarte atentă. Se poate

întâmpla chiar în seara asta. Da, da, e posibil. Nu ştii niciodată cu Miguelito.

Nu se poate abţine... are vise. Coşmaruri îngrozitoare. Face unele lucruri în somn pe care nu şi le mai aminteşte. Nu e vina lui. Să nu te superi, Nathalie.

— Cum adică?

— Vrei să ştii ce s-a întâmplat cu Elena? îţi spun eu. Miguelito a ucis-o. Toată lumea ştie asta.

L-am privit fix în ochii lui rotunzi şi căprui. Atât de sinceri şi inocenţi. Chiar credea ce spunea. Ricardo nu ştia să mintă.

— N-ar trebui să mai spui aşa ceva, l-am dojenit blând. Te-ar putea auzi cineva. Mai rău, ar putea crede ceea ce spui. Lasă, uită de toate astea. Fii cuminte şi nu mai vorbi.

— De ce? Dar e adevărat! Lumea spune că n-a fost decât un accident oribil pe mare. Dar eu ştiu că nu e aşa. Miguelito poate naviga şi printr-un uragan. Fără nicio zgârietură. Dar îşi dorea ca ea să moară. Era furios. Foarte, foarte supărat. Şi oamenii furioşi fac lucruri rele.

Gura mi s-a uscat instantaneu. Am întors capul şi l-am privit pe Miguel în timp ce discuta cu maiorul Moore. Ochii lui aveau o expresie misterioasă, complet diferită de cea a lui Ricardo. Da, Miguel era un bărbat care avea o mulţime de secrete. Dar avea întotdeauna un motiv foarte bun, nu-i aşa? Nu puteam crede ce-mi spunea Ricardo. Mi-am întors din nou privirea către el,

clătinând din cap.

— Nu, Ricardo. Te înşeli foarte tare.

— Ba nu mă înşel deloc. De cât timp îl cunoşti tu pe Miguelito? De câteva săptămâni? Eu îl ştiu de-o viaţă. Face întotdeauna numai ce vrea, când vrea. Nu-i poate sta nimeni în cale. Elena i-a stat în cale, aşa că a ucis-o. La fel cum l-a ucis pe fratele meu. *Poc! Poc!* La bar. Şi-a dorit ca Edmundo să moară şi acum e mort. Elena la fel. Pentru totdeauna. Iar tu... probabil eşti următoarea pe listă. Aşa că fii foarte atentă. Foarte, foarte atentă, Nathalie.

Din senin, Ricardo îmi întoarse spatele şi se îndepărtă, lăsându-mă singură lângă altarul familiei. Nu privi nici măcar o singură dată înapoi.

Suspiciunea e o chestie groaznică care se aseamănă cu o ciupitură de ţânţar. Mâncărimea persistă mult timp, amintindu-ţi mereu de ea. Normal că nu-l credeam pe Ricardo, dar cuvintele lui îmi răsunau în urechi în timp ce mă apropiam de Miguel. Aveam nevoie de o încurajare. Soţul meu arăta la fel: părul până la umeri şi uşor ondulat la vârfuri, ochii aceia misterioşi care se încreţeau o idee pe la colţuri atunci când mă vedea, buzele pline şi senzuale. L-am atins pe braţ. Muşchiul i-a zvâcnit sub mâneca din catifea neagră. Mi-a luat mâna şi-a dus-o la buze, sărutându-mi încheietura cu buzele întredeschise. Oare poţi deosebi un criminal după cum sărută? Eu în mod sigur nu puteam. Îl simţeam la fel. Şi

chiar era la fel, nu-i aşa? Chiar şi vocea îi sună la fel când spuse:

— Domnule maior, Hollinger, ştiu că o cunoaşteţi deja pe Nathalie, dar permiteţi-mi s-o prezint cu noul ei nume. Domnilor, soţia mea, *doctora* Dona Cabrillo.

Ah. Asta eram eu. Mda, probabil că trebuia să treacă ceva vreme până aveam să mă obişnuiesc cu toate schimbările acelea. *Dacă o să trăieşti suficient de mult pentru asta,* îmi şopti o voce interioară. Mi s-au înmuiat genunchii, dar am reuşit să execut o reverenţă acceptabilă pentru o femeie cu atâtea nume. I-am ignorat rânjetul lui Hollinger şi urările reci de fericire ale lui Moore.

Miguel se întoarse către mine.

— Maiorul ne-a adus veşti despre corabie.

— S-a scufundat, completă Moore. O pierdere totală. Mare păcat, clătină din cap, zâmbetul satisfăcut exprimând exact contrariul.

— Nu-mi pasă de corabie, spuse Miguel. Ce s-a întâmplat cu oamenii mei?

— Oh, oamenii tăi. Cât devotament. Moore îndepărtă o scamă imaginară de pe mâneca tunicii sale, ochii strălucindu-i de plăcere. Părea extrem de fericit să-i furnizeze lui Miguel informaţia pe care o dorea şi încă şi mai fericit să-l facă să mai aştepte puţin. Confederaţii au pescuit supravieţuitorii. I-au dus la ţărm.

Am simţit cum mă cuprinde uşurarea.

— Deci bărcile de salvare au rezistat. Toate.

— Toate cu excepţia ultimelor două, interveni Hollinger. Au fost afectate de explozie. Unii dintre oameni au fost salvaţi. Secundul, matelotul şi încă câţiva.

Am rămas tăcuţi pentru un moment. Miguel mă strânse tare de mână. I-am răspuns, pentru a-l asigura că eram lângă el.

— Măcar sunt şi veşti bune, am spus pe un ton calm. Îmi pare foarte rău pentru cei care n-au supravieţuit. Va trebui să ne îngrijim de familiile lor. Cine a mai scăpat? m-am adresat lui Moore.

— Buckner, unul dintre băieţii care-l păzeau, îmi răspunse Hollinger cu un zâmbet atât de uleios încât aş fi putut prăji un coş de cartofi în el. A, şi-am găsit rămăşiţele cuiva... probabil Hamilton. Mă rog ce-a mai rămas din el.

— Rechinul, am murmurat, retrăind momentele acelea de groază. Şi Margaret Calhoun? Era în aceeaşi barcă de salvare cu Hamilton.

Hollinger şi maiorul schimbară o privire fugară.

— N-am găsit nici urmă de ea. Oamenii spun că n-a reuşit să ajungă la nava Confederaţilor. Nu putea supravieţui prea mult timp în apele acelea. Nu în condiţiile respective, răspunse Moore. Mare păcat de o femeie aşa frumoasă.

— Da, îngrozitor, am spus, amintindu-mi gura căscată a rechinului şi dinţii pătaţi de sângele lui Hamilton, al lui Miguel şi probabil de cel al lui

Margaret. Probabil nu aveam să mai înot prea curând. Săraca Margaret, s-o sfârşească drept hrană pentru peşti. O urâsem, dar nu-i dorisem o astfel de soartă.

— Imaginaţi-vă, banda de conspiratori distrusă complet, comentă Moore, privindu-ne cu dispreţ de parcă era vina noastră. Margaret ar fi fost mult mai utilă dacă s-ar fi aflat în viaţă. Am fi putut afla o grămadă de informaţii valoroase de la ea. Îşi ridică paharul cu un zâmbet sfidător. Să bem în cinstea mirelui şi a miresei. Căsătoriţi pe fugă. Şi să sperăm că nu se vor căi în curând. Bău paharul până la fund, apoi ne salută cu o înclinare a capului.

Miguel nu schiţă nicio mişcare şi nu spuse nimic, dar l-am simţit cum se tensionează de parcă se pregătea să scoată un pistol, îşi înclină capul o idee, fixându-l cu privirea pe maior.

— Bănuiesc că asta a fost o urare de bine, spuse într-un târziu cu voce joasă.

— Absolut. Până la urmă, ai putea spune că datorită mie v-aţi cunoscut. Bineînţeles, restul strategiei i-a aparţinut lui Nathalie. Ce iniţiativă grozavă, draga mea, mi se adresă cu un zâmbet sugestiv. Sunt complet surprins şi te salut cu admiraţie. Iar tu, Don Miguel, probabil acum o să ai parte de un moştenitor pentru a-ţi salva averea de legea americană. Am auzit că Vallejo şi-a pierdut deja jumătate din pământuri. Dar, desigur, vei avea nevoie de un fiu. O fiică nu te-ar ajuta cu

nimic.

Hollinger mă privi insolent.

— Şolduri bune, picioare lungi... eu zic că e numai bună.

I-am zâmbit dulce.

— Bun, acum că ne-am lămurit şi cu acest aspect, scuzaţi-ne. Mergem, Miguel?

— Nu, spuse Moore dintr-odată. Unde e aurul? Îl vreau.

— Pentru tine sau pentru Uniune?

— Draga mea copilă, nu te mai arunca aşa cu capul înainte. La fel făcea şi tatăl tău. Nu pune niciodată întrebări dacă n-ai stomacul suficient de tare ca să auzi răspunsurile. Poţi da de necaz. Necaz mare.

Miguel mă trase mai lângă el.

— Conversaţia se încheie aici.

— Se termină când spun eu! tună maiorul. Nicio secundă mai devreme!

— Uite cum facem, continuă Miguel netulburat. Îţi dau aurul contra libertăţii ei. Ştiu unde este. Dar din momentul ăsta, Nathalie nu mai lucrează pentru tine. Şi nici eu. Dacă vrei aurul, astea sunt condiţiile.

Ochii lui Moore se îngustară.

— Nu ne poţi face una ca asta, spuse indignat Hollinger.

— Tocmai am făcut-o.

— Adu-ţi aminte de Elena, îşi jucă Moore ultima carte.

Un muşchi zvâcni în maxilarul lui Miguel. Îi făcu un semn lui Xiang, care apăruse într-un mod extrem de misterios în spatele maiorului. Uriaşul tăcut îi escortă pe cei doi bărbaţi afară din încăpere.

Miguel se întoarse către restul invitaţilor, făcând o mică plecăciune.

— Doamnelor şi domnilor, eu şi soţia mea vă dorim petrecere frumoasă în continuare.

În sfârşit eram singuri în dormitorul nostru. Miguel încuie uşa şi se întoarse cu faţa la mine, un zâmbet misterios plutindu-i pe buze. Se apropie de mine cu acelaşi mers de felină pe care-l ştiam prea bine, ca şi cum n-ar fi supravieţuit atacului unui rechin cu numai câteva ore mai înainte. Pulsul mi se acceleră. Anticipare? Dorinţă? Teamă? Nu, nu-mi era frică de Miguel. Poate eram o idee suspicioasă, dar nu-mi era frică de el. Probabil ar fi trebuit să-mi fie, din moment ce mă aflam singură cu un criminal. Dar Miguel nu era aşa ceva. Nu putea fi. *Soţul meu.* Cum se întâmplase minunea asta? Am amuţit pe Loc la gândul acela, genunchii mi s-au înmuiat.

Miguel mă ocoli, oprindu-se în spatele meu. Degetele lui îndemânatice îmi eliberară părul din coafura elegantă, apoi întinse mâna după peria de păr aflată pe măsuţa de toaletă. Îmi perie părul cu mişcări blânde, reconfortante. Încetul cu încetul, toţi muşchii mi se relaxară. Era atât de bine. Încă un talent ascuns. Miguel mă surprindea de fiecare

dată când eram împreună.

Îmi ridică părul de pe ceafă pentru a mă atinge cu buzele lui fierbinţi.

— Te simţi mai bine? îmi şopti pe piele.

— Mmmm... Mi-am lăsat capul pe spate, rezemându-l de al lui. Cum ai aflat despre necazurile mele cu Moore? Ţi-a spus Claude?

Miguel oftă.

— Da. Mi-ar fi plăcut să-mi spui tu.

— Bine, bine. M-ai prins. Aşa e, ar fi trebuit să-ţi spun. De când eşti tu aşa de bun prieten cu fratele meu? Ce-i asta, un fel de pact secret între bărbaţi? Ceva de genul *hai s-o salvăm pe Nathalie de ea însăşi*? Mulţumesc, dar nu am nevoie.

— Nu cred că sunt de acord cu tine.

— Miguel...

— Nu protejez decât ceea ce-mi aparţine. Şi aş face absolut orice să te protejez pe tine, spuse pe un ton îndârjit, redevenind implacabilul Don.

Când îi vedeam privirea aceea rece începeam să mă tem că ceea ce-mi spusese Ricardo era purul adevăr. *Face ce vrea, când vrea. Nimic nu-i stă în cale.* Cât de departe era dispus să meargă pentru a-şi respecta acea promisiune? Putea să aibă o grămadă de necazuri, să treacă de un punct de unde nu mai exista posibilitate de întoarcere. Poate chiar o făcuse deja. Gândul acela mă înspăimânta, întărindu-mi în acelaşi timp hotărârea de a-l proteja indiferent de riscuri. Indiferent dacă-i convenea sau nu.

— Tu eşti cel care are nevoie de protecţie. Eşti nebun? Vrei să-l cumperi pe Moore cu aurul care se află acum pe fundul Pacificului?

Miguel ezită pentru o fracţiune de secundă înainte să-mi răspundă:

— Nu. L-am descărcat înainte de-a părăsi portul. Aurul se află la...

— Clinică, l-am întrerupt, dându-mi brusc seama, în toate cutiile alea din hol.

— Da.

— Atunci poate ar trebui să-l foloseşti pentru un scop nobil. Oamenii au mai multă nevoie de el decât guvernul. Oameni reali care nu-şi pot permite un doctor sau un tratament. De fapt...

Miguel mă opri cu un deget pe buze.

— Mai târziu, murmură, luându-mă în braţe.

— Aşa era şi cu Elena?

Îmi puse un deget sub bărbie şi-mi ridică capul pentru a mă privi în ochi.

— Nu.

Am aşteptat să continue, dar bineînţeles că n-a făcut-o. Asta nu mă mai surprindea. Dar nici nu aveam de gând să-l las să mai scape atât de uşor.

— De ce nu?

— Pentru că nu mi-ar fi îngăduit aşa ceva. Nu-mi permitea s-o ating.

Probabil era complet nebună, mi-am spus în gând, amintindu-mi cum reacţiona propriul meu trup la atingerea lui. Oare era vorba despre o vrajă? Un singur cuvânt, o privire, o simplă

atingere erau suficiente pentru a declanşa o avalanşă fierbinte. Probabil era ceva ce avea legătură cu magia pentru că în mod sigur n-o puteam explica cu ajutorul ştiinţei. Cel puţin nu genul de ştiinţă despre care învăţasem la şcoala de medicină. Şi nu eram singura care simţise asta. Auzisem zvonuri despre reputaţia lui Don Miguel pe vremea când nici măcar nu-l cunoşteam. Fetele lui Catherine dezbăteau destul de des acest subiect. *Mucho hombre,* spuneau. Era aproape legendar. Şi cu toate astea, Elena nu-i permisese s-o atingă. Ca să vezi.

— Povesteşte-mi despre ea, l-am îndemnat.

— Căsătoria noastră a fost aranjată încă de când eram copii. Asta se aştepta de la noi. Era protejata unchiului meu.

— Dar era îndrăgostită de altcineva.

Miguel aprobă cu o înclinare a capului. Dintr-un motiv sau altul, mi-am amintit tablourile pe care le văzusem pe altarul familiei. Elena părea atât de serioasă, atitudinea ei ducându-mă cu gândul la Miguel. Se potriveau de minune, cel puţin aparent. Sau poate tocmai asta era problema. Elena îi semăna prea mult.

Ori poate totul nu era decât o înşelătorie şi în adâncul sufletului nu era deloc aşa. Poate era complet diferită şi asta o măcinase pe frumoasa *señorita.* Şi acum tot ce mai rămăsese de pe urma ei era o fetiţă care-i semăna şi un portret destul de reuşit. Nimeni nu îndrăznea să vorbească despre

ea. Amintirile acelea erau ţinute sub cheie. Dacă cei vii nu-i mai pomeneau pe cei morţi, atunci nu mai existau deloc cu excepţia unei sărbători trecătoare când portretul lor împodobea altarul familiei. Pentru *Dia de los Muiertos,* Elena îşi făcea apariţia alături de Edmundo. Tablourile acelea unul lângă celălalt… împreună în moarte aşa cum fuseseră în timpul vieţii.

— De Edmundo, nu-i aşa? am ghicit.

— Da. Erau iubiţi, dar n-am aflat despre asta decât după căsătoria noastră. Era deja mult prea târziu.

— Înseamnă că Edmundo e tatăl Aliciei.

— Contează? Eu sunt singurul tată pe care-l cunoaşte. Şi cred că e timpul să încep să mă comport ca atare. Tu m-ai învăţat asta. Mulţumesc, *querida.* Mă privi cu un zâmbet, în ochii lui oglindindu-se amuzamentul, exasperarea, dragostea. În mod sigur dragostea. Nu ştiu cum ai reuşit, dar ai dat buzna în viaţa mea. Mi-ai descoperit toate secretele, unul câte unul. Poate ai şi tu un secret pe care vrei să-l împărtăşeşti cu mine? Ce spui de asta?

Băgă mâna în buzunar şi scoase portretul meu micuţ. Am încercat să i-l smulg din mână, dar Miguel păşi înapoi, înclinându-l în aşa fel încât să-l poată vedea mai bine.

— Cine l-a făcut? Ricardo? E foarte talentat. Îţi seamănă extrem de bine. Încăpăţânată, sfidătoare. Adorabilă. Îmi place.

— Nu cred c-o să-ţi placă dacă-ţi spun unde l-am găsit. Era pe altarul familiei, alături de cei morţi.

Miguel tresări.

— Numai cei morţi...

— Se află acolo. Ştiu asta. Ricardo l-a adăugat ca o avertizare. Mi-a spus... Am înghiţit cu noduri, neştiind dacă ar trebui să-i spun totul. Era cel mai greu lucru pe care fusesem nevoită să-l fac vreodată, dar era necesar. Indiferent de riscuri. Ricardo mi-a spus că mă vei ucide la fel cum ai făcut-o cu Edmundo şi Elena.

— Eram gelos, aşa că i-am ucis. N-a fost un accident. Şi tu l-ai crezut. Ai crezut zvonurile astea ridicole.

Expresia ochilor lui căpătă răceala fâşiilor de gheaţă ce plutesc pe oceanul Arctic; translucizi, implacabili, străpungându-te până în măduva oaselor. Părea că un vifor cumplit i se dezlănţuise în sufletul deja rece, încercând parcă să mă avertizeze. *Pleacă. Nu supravieţuieşte nimic aici. Nu are cum. Bărbatul pe care-l iubeşti nu există. E doar o epavă.* Cu toate că rămăsese nemişcat, părea că se îndepărtase deja de mine, tot mai departe cu fiecare secundă care trecea. Din ce în ce mai distant, mai rece, mai întunecat, în câteva minute probabil avea să dispară cu totul. Aveam să-l pierd pentru totdeauna.

— Nu. Nu l-am crezut, am spus-o cu mai multă convingere decât simţeam. Aici intervine

dragostea adevărată. Fie că e oarbă sau nu.

O sclipire îi apăru în privire. Scânteia speranţei.

— Da.

— Atunci am terminat cu asta.

— Nu. Nici măcar n-am început, mai spuse, apoi îmi întoarse spatele se îndreptă către uşă.

— Miguel! Stai!

Nu se opri. Din trei paşi ajunse la uşă. O descuie şi părăsi dormitorul, lăsându-mă singură.

Trebuia să-l găsesc. Din nou.

L-am căutat peste tot. Parcă intrase în pământ. Nu era în biroul lui întunecat, nici în bucătăria care strălucea de curăţenie, nici în salonul care fusese curăţat de orice urmă a nunţii noastre. Nu se mai afla nimeni acolo. Am alergat pe coridor şi-am dat buzna în salonul mic. Toată lumea se afla acolo. Toţi, cu excepţia persoanei pe care o căutam. Catherine şi James erau cuibăriţi pe canapea, unul în braţele celuilalt, părând adormiţi. Xiang se întinsese pe covor, sforăind în surdină şi îmbrăţişând o sticlă de rachiu ca şi cum ar fi fost un bebeluş. Claude era întins tot pe covor, ceva mai încolo, fără un pantof în piciorul drept. Un acordeon îi atârna de o parte şi de cealaltă a abdomenului. Întredeschise un ochi roşu.

— Bună, surioară. Ţi-ai pierdut deja mirele? Ar trebui să-i legi un clopoţel la gât. Îmi oferi un rânjet insolent.

— L-ai văzut?

Claude gemu şi se ridică într-un cot.

— Nu mai vorbi atât de tare, scumpo. Mă faci să ameţesc. Al naibii vin... anestezie curată. Mi-au amorţit până şi urechile.

Nu-mi mai simt nici dinţii. Se ridică în şezut, frecându-se la ochi. Ce s-a mai întâmplat? mormăi.

— Nimic.

— Nimic, pe naiba. Eşti în luna de miere, pentru numele lui Dumnezeu! Ar trebui să fii în pielea goală, culegând murele alea babane împreună cu Don-ul tău. Poate Miguel nu e chiar atât de bărbat pe cât îl credeam.

Nu aveam timp pentru prostiile astea. Am privit în jurul camerei. Ferestrele erau închise. Niciun semn că Miguel ar fi trecut pe acolo. Atunci era la etaj? Sau afară? Am alergat către uşile duble care dădeau în grădină. M-am împiedicat în fuste şi m-am izbit de altarul familiei, răsturnând o lumânare şi câteva figurine. Ceara roşie topită a lumânării se revărsă pe masă precum un şuvoi de sânge. Am înjurat printre dinţi şi m-am oprit pentru a o ridica înainte ca totul să ia foc. De figurine nu mă putea ocupa acum. Aveam să le aranjez mai târziu. Apoi ceva mi-a atras atenţia. Cineva mai adăugase încă două portrete: al lui Margaret şi al lui Miguel. Inima mi-a stat pentru o fracţiune de secundă. Faţa lui Miguel era sfâşiată de lama unui cuţit. Cine făcuse asta? Cineva diabolic care nu mai avea nimic de

ascuns.

— Unde e Ricardo?

— Acum îl cauţi pe Ricardo? Ai greşit tipul, scumpo. Nu el e soţul tău.

— Claude, l-am avertizat.

— Bine, bine. Nu te mai agita atâta, face rău la riduri. Parcă ţin minte că s-a dus sus... probabil e în atelierul lui.

M-am aplecat pentru a-l apuca pe fratele meu de reverele hainei. L-am scuturat de câteva ori.

— Ascultă-mă cu atenţie. Pentru prima oară în viaţa ta, ascultă-mă şi nu mai spune nimic. Miguel e în pericol. Şi-ar putea pierde viaţa. Du-te afară şi găseşte-l. Te rog, Claude, ajută-mă. Ricardo plănuieşte să-l omoare. Trebuie să-l opresc.

I-am dat drumul fratelui meu şi-am rupt-o la fugă către scări.

— Surioară! mă strigă.

— Ce-i? am privit peste umăr.

— Ai grijă.

Am urcat scările. *Concentrează-te, nu te opri. Respiră, poţi s-o faci.* Mâna mi se încleştă pe balustradă. Picioarele îmi tremurau în timp ce alergam pe hol, îndreptându-mă către atelierul lui Ricardo. O lampă era aprinsă. Ochii portretelor nefinisate mă priveau fix şi parcă o idee acuzator. Zmeul uriaş era sprijinit de un perete, lângă o stivă de lemn de bambus. Însă Ricardo nu se afla acolo.

M-am simţit atât de neputincioasă, furia

invadându-mi fiecare celulă. Apoi am auzit sunetul unei hârtii rupte, o adiere de vânt fluturându-mi părul. M-am întors. În spatele picturilor am zărit o uşă întredeschisă. Am trecut de partea cealaltă şi am ajuns într-un balcon care dădea într-o grădină întunecată.

Luna părea o seceră palidă atârnată pe cer, vântul rece împingând ceaţa în valuri dinspre golf. Am zărit siluetele a doi bărbaţi aproape identici. Aproape, dar nu prea. Pe unul dintre ei îl cunoşteam mai bine decât mă cunoşteam pe mine. Celălalt era verişorul lui, cel pe care se părea că nu-l cunoşteam deloc. Nu-mi imaginasem niciodată că Ricardo ar fi capabil să ţină o armă în mână, ameninţând viaţa bărbatului pe care-l iubeam.

— Există şi alte alternative, spuse Miguel pe un ton calm. Ascultă-mă.

— Vai, vai, vai, marele Don a grăit. Toată lumea se opreşte în loc. Toată lumea îl ascultă. Marele, bunul, neînfricatul Don Miguel Samuelle Cabrillo. Legendarul meu verişor. Ce poate să facă o legendă pentru mine? Nimic, vere, ţi-o garantez. Absolut nimic.

— Pot rezolva totul. La fel ca atunci când l-ai împuşcat pe Edmundo. Ştiu că nu asta a fost intenţia ta. Arma s-a descărcat din greşeală. A fost doar un accident nefericit. Ai crezut că e doar una dintre jucăriile tale, spuse Miguel pe un ton blând. Te trimit undeva departe. Un loc nou. Vei începe o

viaţă nouă. O să am grijă de tine. Îţi promit.

— Să ai grijă de mine? Nu asta-mi doresc. Vreau ce-mi aparţine. Nu-mi poţi da ceva ce-i deja al meu. Eu trebuia să fiu următorul Don, nu tu. Ricardo zâmbi, dar de data aceasta expresia de pe faţa lui era diabolică. Da, da, îţi pot citi gândurile. *Săracul Ricardo, e aşa un copil. Incapabil.* Asta am auzit toată viaţa. Lumea crede că nu aud, că nu sunt atent, că nu înţeleg. Dar nu sunt aşa de idiot cum mă credeţi cu toţii. Sunt mai isteţ decât v-aţi aştepta. N-a fost niciun accident cu Edmundo, l-am împuşcat intenţionat. La fel cum am făcut o gaură în barca ta în dimineaţa când ai plecat cu Elena la plimbare. Am otrăvit mâncarea şi apa pe care vi le pregătise Lin-Mei. Din păcate, numai Elena a mâncat şi a băut în timpul călătoriei. Ea s-a înecat, dar tu ai scăpat.

— Aşa că ai încercat să mă otrăveşti din nou, deduse Miguel cu voce joasă.

— O, da. Până când Nathalie a ta m-a oprit cu ouăle ei fierte tâmpite. Dar asta nu e tot, vere. Mai sunt multe lucruri pe care nu le ştii. Foarte multe. Poţi să ghiceşti? Toate dimineţile alea drăguţe la Cabrillo Shipping. *Trebuie să-i dăm ceva de făcut lui Ricardo.* Nu era nevoie, eram suficient de ocupat în timp ce-ţi furam banii. Bani care de fapt îmi aparţineau mie. Eu am dat semnalul navei de război Confederate. Când am aflat că plecaţi cu aurul, mi-am înălţat zmeul roşu, aşa după cum ne înţelesesem. Şi v-au prins. Nu ştiam că Margaret

se afla pe corabia ta. Şi acum ea e moartă. Margaret a mea. Singura *señora* care mă vedea aşa cum eram în realitate. Un bărbat, nu un copil. M-a iubit şi acum e moartă. Din cauza ta. Tu ai ucis-o. Tu.

Cei doi bărbaţi se priviră în ochi pentru un timp îndelungat. Privirea lui Ricardo era încărcată de ură şi jale. Miguel părea calm, la fel ca întotdeauna. Crengile copacilor se loveau una de cealaltă în bătaia vântului, frunzele uscate învârtindu-se într-un dans macabru în jurul celor două siluete nemişcate. Tufişurile de sub balcon foşniră.

Ricardo se întoarse, pălind într-o fracţiune de secundă.

— Nu... nu se poate. Nu poţi fi tu. Eşti doar o fantomă pe care o pot vedea pentru că e ziua morţilor.

— Dar sunt chiar eu, spuse o voce din umbră.

— *Querida*? Şocul iniţial al lui Ricardo se transformă într-o expresie de bucurie fără margini. Îşi făcu cruce. Chiar eşti tu... vie şi nevătămată. Nu te îngrijora, draga mea. O să mă ocup de Miguelito o dată pentru totdeauna. O să mă ocup de tot.

— Aşa cum te-ai ocupat de corabie? Ce încurcătură idioată! Nu, Ricardo, m-ai dezamăgit pentru ultima oară. Ştii prea bine că nu acord niciodată o a doua şansă.

Margaret ridică dintr-odată mâna şi se auzi o

pocnitură. Două, trei. Ricardo tresări, braţele zburându-i în lături în timp ce se prăbuşea la pământ. Pe faţa lui Margaret se aşternu o expresie ciudată. Regret? Tristeţe? Nu-mi dădeam seama prea bine ce simţea. Se apropie de locul unde căzuse Ricardo şi-l împunse în coaste cu vârful pantofului. Apoi îşi propti piciorul în umărul lui şi-l întoarse cu faţa în sus. Ochii îi erau deschişi, zâmbetul fericit îi îngheţase pe buze. O pată mare de sânge i se întindea în zona pieptului.

Margaret îi trimise un ultim sărut de pe vârfurile degetelor.

— Somn uşor. Apoi se întoarse către Miguel. Aşadar, iată-ne din nou împreună, dragul meu. În sfârşit singuri. Ce păcat că nu mi-ai acceptat oferta iniţială. Corabia ta ar fi fost salvată. Un plan bine pus la punct face totul, sau cel puţin aşa am auzit. Un plan bun, vederi îargi şi mult curaj. Dar să ştii că ai fost un oponent formidabil. Extraordinar. Privirea ei alunecă înfometată pe trupul lui Miguel. Ridică pistolul şi sprijini cu nonşalanţă ţeava de propria-i tâmplă. Bănuiesc că tot nu vrei să ne unim forţele, nu-i aşa? Avem mai multă experienţă de viaţă. Ne-ar putea merge foarte bine... chiar şi în pat. Ne-ar fi mult mai bine ca înainte. Dă-mi voie să-ţi dau un sfat, Miguel. Noutatea între cearşafuri e câteodată binevenită, dar efectele trec repede. Eşti un bărbat mult prea inteligent pentru a te lăsa păcălit de aşa ceva. Nici măcar nu cred că ai putea avea o relaţie stabilă în

adevăratul sens al cuvântului. Aşa că, ce zici, putem ajunge la o înţelegere?

— Nu prea cred că-mi place stilul tău de-a termina relaţiile. Miguel îşi puse mâinile pe şolduri, dându-şi la o parte haina din catifea.

Margaret se prefăcu că se bosumflă.

— În cazul ăsta, n-am avut încotro. N-aveam timp de reproşuri şi explicaţii. Dar cu tine e altceva. Pe tine chiar te vreau. Hai, fii băiat cuminte şi ia decizia potrivită. Eşti sigur că nu mă vrei, dragul meu?

— Da, foarte sigur, îi răspunse Miguel cu voce joasă.

— Bărbaţii! exclamă ea exasperată. Nişte proşti sentimentali. Cu cât sunt mai tineri, cu atât sunt mai încăpăţânaţi. Poţi să-i direcţionezi către apă, dar nu-i poţi forţa să şi bea. Zău, aşa! Mă dezamăgeşti foarte tare. Întinse braţul şi ţinti pieptul lui Miguel.

Nu! am strigat în gând. Am încălecat balustrada balconului. Totul se învârtea în jurul meu, dar nu-mi mai păsa. Am sărit în neant, cu vântul vâjâindu-mi pe la urechi. Margaret a privit în sus. I-am surprins expresia şocată în timp ce ridica un braţ pentru a se apăra. Apoi ceva metalic apăru brusc în mâna lui Miguel. Am auzit o pocnitură. Ceva argintiu zbură prin aer chiar în momentul în care am aterizat peste Margaret. Ceva a trosnit ca o creangă uscată de copac. Un sunet îngrozitor. Irevocabil. Ne-am rostogolit

printre frunzele uscate. Respiraţia mi s-a tăiat pentru o fracţiune de secundă. N-am mai văzut nimic. Orbisem. Ba nu. Părul îmi acoperise faţa. L-am dat la o parte şi primul lucru pe care l-am zărit a fost faţa lui Miguel. Mă studia cu o expresie extrem de îngrijorată. Apoi a apărut faţa lui Claude. O greutate teribilă a fost ridicată de pe mine.

— Fir-ar să fie, ce naiba faci? Iar zbori prin aer ca o bezmetică? îţi cam pui norocul la încercare, surioară. Asta chiar a fost o nebunie. Am aruncat cuţitul şi-ai fost cât pe ce să nimereşti drept în el.

Mi-am pipăit zona din dreptul coastelor, unde ceva mă ardea. Am simţit un lichid lipicios.

— Ba cred că m-ai nimerit. Tu şi prostia aia de figură cu cuţitul. De ce nu l-ai aruncat mai devreme? Ce-ai aşteptat? I-am arătat degetele înroşite. Oh, uită-te la asta. Să vezi ce-ţi face Catherine. I-ai distrus rochia de mireasă.

Miguel mă luă în braţe şi mă sărută pe frunte.

— Nu e sângele tău, îmi spuse cu blândeţe.

— Dar al cui? am întrebat, ameţind pe loc. Al tău? Ţi-ai rupt copcile?

Miguel clătină din cap.

— Atunci... I-am urmărit privirea până am dat cu ochii de Margaret LaRue Calhoun. E moartă?

Dar nu trebuia să aud răspunsul pentru a-mi da seama. Ştiam deja. Am recunoscut imediat starea aceea de nemişcare totală a celor morţi. Nimic altceva nu arăta la fel. Nici măcar atunci

când cineva dormea profund. Am fost cuprinsă de greaţă.

— Nu din nou! Nu mi se poate întâmpla din nou. Am... am ucis-o!

— Nu, spuse Miguel. Era deja moartă când ai aterizat pe ea. Eu am împuşcat-o şi cuţitul lui Claude i s-a înfipt în inimă.

— Ba nu! I-am rupt gâtul. Fractură clară. La fel cum s-a întâmplat cu beţivul ăla.

— Şi ce dacă? rânji fratele meu. Îl apărai pe Miguel. I-ai salvat viaţa, la fel cum mi-ai salvat-o pe a mea.

Am privit de la unul la celălalt. Nu înţelegeau. Dar eu înţelegeam prea bine. În loc să-mi respect jurământul, omorâsem din nou pe cineva. Păcatul acela nou distrusese toată munca pe care o făcusem de-a lungul anilor. Mi-am examinat mâinile cu o expresie îngrozită.

Miguel înjură în surdină luându-mi-le în ale lui. Îmi curăţă sângele cu batista lui, dar tot puteam vedea cu ochii minţii petele acelea care parcă mi se întindeau pe tot corpul, pătrunzându-mi în suflet.

Epilog

Mă aflam în paradis. Vântul călduţ adia blând, împrăştiind parfumul orhideelor, al ghimbirului sălbatic şi al arborilor de cafea răspândiţi în văile vulcanice ale insulei Hawaii, în golful căreia ancorasem *L'Ésperance,* noua noastră corabie. Apele turcoaz erau de-o limpezime aproape imposibilă. Stăteam la soare cu Miguel pe punte, după ce înotasem o dimineaţă întreagă. Sarea ni se uscase pe piele, devenind un praf fin.

— Vino mai aproape q... *mi amor,* se bâlbâi Miguel.

Aproape îmi spusese *querida,* dar reuşise să se oprească la timp.

Nu mai suportam cuvântul acela. La fel şi Miguel. Ne evoca amintiri mult prea dureroase, ca spre exemplu bărbatul pe care-l înmormântasem a doua zi după nunta noastră. Dar în afara sentimentelor acelora, nu existaseră alte repercusiuni. Un judecător cu o expresie foarte gravă ne absolvise de orice vină, iar Christopher B. Calhoun păruse extrem de mulţumit să-şi recapete libertatea. Michelle era candidata preferată pentru a deveni noua doamnă Calhoun, cu toate că nu era foarte convinsă dacă ar trebui să renunţe la propria-i libertate.

Şi eu? începeam să-mi revin după şocul iniţial. Sigur că-mi părea rău, dar nu regretam ceea ce făcusem. Cum aş fi putut? Până la urmă, Claude

avusese dreptate. Îi salvasem viaţa lui Miguel. Era mai viu ca niciodată, mă înnebunea mai mult ca niciodată. Tot trupul îmi lua foc de fiecare dată când mă atingea sau mă privea. Spre exemplu, chiar acum. Mă privea cu un zâmbet care promitea plăceri secrete. Nu Căpitanul şi nici Donul, ci Miguel al meu. Era întins pe o pătură moale, acoperit pe jumătate cu un cearşaf alb, dar ştiam că era complet gol.

— *Niña.* Vino mai aproape, vocea îi sună o idee răguşită.

— Ce-ţi mai face piciorul?

Oftă uşor.

— Eşti incredibilă.

— Bineînţeles. Să nu crezi că m-am schimbat numai pentru că acum am un nume diferit.

I-am palpat rana. Nu era inflamată şi nu exista vreun semn că s-ar fi infectat, dar era încă o rană destul de gravă. Când l-am presat mai tare, Miguel nu spuse nimic, dar maxilarul i se tensionă.

— Bine, bine, poţi să-ţi scoţi masca de fier. Nu te mai ating. Arată destul de bine. Am fost foarte îngrijorată noaptea trecută. La un moment dat, ai gemut când m-am suit peste tine. Am crezut că te-am lovit.

Mă privi încruntat.

— Am gemut din cu totul alte motive.

— Ah… în fine, greşeala mea. Oricum e o rană urâtă, care va avea nevoie de mult timp pentru a

se vindeca. Şi-o să rămâi cu o cicatrice zdravănă.

— Atâta timp cât piciorul îmi funcţionează aşa cum trebuie, nu-mi pasă de altceva. Şi acum…

— Acum avem ceva de făcut, l-am întrerupt.

— De acord cu tine.

Poftim, din nou acea privire intensă care-mi inducea o bilă de foc în stomac. Am inspirat adânc.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Nu la asta mă gândeam, îmi spuse pe un ton iritat.

— Ascultă, domnule, tu te gândeşti întotdeauna la altceva. Ai nevoie de odihnă. Nu mai ai cincisprezece ani să-ţi revii imediat.

— Unele lucruri funcţionează mult mai bine la vârsta mea, îmi spuse pe un ton sugestiv. Timpul înseamnă experienţă… experienţa poate însemna plăcere. Vrei să-ţi arăt?

Mă trase dintr-odată peste el, în aşa fel încât am fost nevoită să-l încalec. Cu toate că se afla sub mine, cu mâinile pe şoldurile mele, el era cel care deţinea controlul. Pasiv? Pe naiba. Nu exista nici măcar un singur oscior pasiv în corpul lui. Îşi ridică bazinul doar o idee, atât cât să-mi dea de înţeles cam ce avea de gând. Fără să vreau, am închis ochii, preluând mişcarea în mod automat.

— Aşa, îmi şopti. Numai tu mă poţi face fericit. Şi acum sunt extrem de fericit pentru că voi deveni tată.

— Cum? Hei, aşteaptă un moment, am

protestat, deschizând ochii. De unde ştii asta? Cine ţi-a spus?

Miguel părea extrem de calm. Ochii îi erau strălucitori, calzi, tandreţea oglindindu-se în ei cu moliciunea ierbii proaspete.

— Propriul tău trup. Îmi dezmierdă sânii. Despre ce voiai să stăm de vorbă, *doctora?*

— Păi, văd că ştii deja. Parcă aş trăi cu o ghicitoare. Îmi ştii toate secretele. Am ridicat din umeri şi m-am rostogolit de pe el. Te-am văzut citind o telegramă azi-dimineaţă. De la cine era?

— De la maiorul Moore, admise cu jumătate de gură.

— Zău? Şi ce voia?

— Mi-a transmis că din punctul lui de vedere, eşti liberă. Şi că înţelege importanţa discreţiei. Vocea lui Miguel căpătă un ton satisfăcut.

Bun. Maiorul nu ne mai deranjase după ce-i dezvăluisem că ştiam despre aventura lui cu Myss Hollinger. Mi se păruse dezgustător să recurgem la şantaj, dar câteodată trebuie să te comporţi ca atare atunci când ai de-a face cu un şarpe.

— Ipocritul ăla bătrân...

— Hai să nu mai discutăm despre asta, propuse Miguel, sclipirea aceea senzuală apărându-i din nou în ochi. Am o surpriză pentru tine.

Stomacul îmi luă din nou foc. Cum reuşea să facă asta de fiecare dată?

— Da? Ce fel de surpriză?

— O să vezi, îmi răspunse pe un ton misterios.

Dintr-odată, mi-am dat seama de liniştea completă care ne înconjura. Puntea era pustie.

— Unde e echipajul?

— Într-o scurtă vacanţă de-o zi.

Focul mi se răspândi prin tot corpul.

— Înseamnă că suntem...

— Complet singuri, *Senora* Cabrillo.

Cerul îşi schimba culoarea în partea de vest: portocaliu şi galben auriu, apoi roşu aprins. Soarele părea o monedă din aur vechi, ascunzându-se pe după norii suspendaţi la orizont.

Miguel se ridică în picioare şi mă luă în braţe, aruncându-mă peste umăr ca pe o păpuşă de cârpă.

— Miguel! Lasă-mă jos! Am înghiţit cu noduri în timp ce începu să se caţere pe scara de frânghie din dreptul catargului, puntea devenind tot mai mică. Miguel, mi se face rău!

— Nu-i nimic, îmi răspunse calm, continuând să urce cu mine pe umăr de parcă aş fi cântărit cât un pisoi. Butoaiele de pe punte se vedeau acum ca nişte pete mici maronii.

— O, Doamne, am gemut. Nici nu mă pot uita. Nu pot...

— Atunci nu te uita.

Mi s-a părut că a durat o veşnicie până când am ajuns la micul balcon circular unde membrii echipajului obişnuiau să stea de veghe. Mi-am ţinut ochii închişi în timp ce escalada balustrada,

ţinându-mă de el cu ambele mâini când mă aşează jos.

— Eşti un nebun, am murmurat.

— E foarte posibil. Am auzit un pocnet slab, apoi sunetul unui lichid acidulat turnat într-un pahar. Am simţit marginea paharului pe buze. Bea, mă îndemnă.

Am sorbit cu precauţie. Rece ca gheaţa, nu prea dulce, perfectă. Am deschis ochii.

— Poţi să-mi spui şi mie ce caută o sticlă de şampanie aici? Am privit în jur şi-am zărit câteva perne mari aranjate în aşa fel încât să formeze un pat, lângă care se afla o frapieră cu câteva sticle de şampanie. Ai plănuit toată chestia asta!

— Bineînţeles.

— Ei bine, să nu crezi că poţi să mă îmbeţi ca să faci orice vrei cu mine. Nu m-am gândit...

Cuvintele mi-au murit pe buze când mă luă în braţe pentru a mă culca pe perne. Mâinile lui mă mângâiară posesiv de la gât şi până între picioare, urmate de buzele lui fierbinţi.

— Nu mai gândi deloc, îmi şopti pe piele. Doar simte-mă. Asta. Şi asta...

M-am arcuit sub buzele lui.

— Miguel...

Trupul lui alunecă peste al meu, susţinându-se pe braţe. Mădularul lui fierbinte îmi atinse uşor zona fierbinte dintre picioare. Rămase acolo nemişcat, insensibil la dorinţa oglindită în ochii mei. Mi-am ridicat şoldurile, încercând să obţin

ceea ce-mi doream mai mult ca orice, dar Miguel chicoti amuzat şi se trase puţin în spate. Îşi arcui o sprânceană.

— Te rog, am gemut.

— Ah, cuvântul magic.

Îmi zâmbi şi apoi mă pătrunse complet dintr-o singură mişcare. Am început să plutesc. Respiraţia lui deveni vântul care mă purtă din ce în ce mai sus pe cerul albastru. Îl aşteptasem toată viaţa pe acest bărbat, fără să ştiu măcar ce aşteptam. Ne-am iubit tot mai înfometaţi unul după celălalt. Rapid. Crunt. Furios. Cu sălbăticie.

Când am ajuns amândoi pe culmile extazului, ne-am privit în ochi.

— Suntem noaptea şi ziua, îmi şopti Miguel tremurând. Vântul şi apa. Priveşte în jurul tău, *mi amor*. Apa, cerul, pământul, întreg universul se află la picioarele tale. Eşti în vârful lumii. Împreună cu mine. Mereu, pentru totdeauna.

Fiecare bătaie a inimii mele îi era dedicată. Numai lui. O flacără eternă arzând numai pentru el. Buzele ni s-au atins cu moliciunea pufului de păpădie. Ne aflam suspendaţi în aer, pierduţi unul în braţele celuilalt.

— Nathalie... îmi şopti pe buze.

Dragostea lui era singurul liman de care aveam nevoie. Era perfect. Întotdeauna. Pe vecie.

Sfârşit